

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\D_Morrell-3_Svazek_noci_a_mlhy.pdb

PDB Name: D_Morrell-3_Svazek_noci_a_mlhy

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Svazek noci a mlhy

David Morrell

Věnováno Paulu Seydorovi, příteli do každého počasí

Nové hrůzy vyžadují nové prostředky...
nová opatření pro obranu a uhájení
věčných principů dobra a zla.

Z REFERÁTU O NORIMBERSKÉM PROCESU
v londýnských The Times

PROLOG

ČTYŘI NOČNÍ STÍNY

Noc dlouhých nožů

Termínem "noc dlouhých nožů" označili sami nacisté události, ke kterým došlo v noci 30. června 1934 v Německu (a o měsíc později i v Rakousku). Poté, co získal postavení německého kancléře a vůdce, chyběl Hitlerovi k uzurpování absolutní moci v Německu již pouze úřad říšského prezidenta. Rozhodnut odstranit z cesty všechny překážky, odletěl tajně do Mnichova, kde v doprovodu příslušníků osobní ochranky s namířenou pistolí zatkl a uvěznil svého hlavního soka a bývalého přítele Ernsta Röhma. Röhm, velitel tzv. "hnědých košil" - polovojenského bojového útvaru nacistické strany známého jako Sturmabteilung, úderní oddíl, pod zkratkou SA - se pokoušel ze svých čtyř set tisíc podřízených vytvořit jádro nové německé armády a následně pak měl v plánu (jak prohlašoval Hitler) převzít moc v Německu. Hitler, který nechtěl ztratit přízeň armády a toužil zbavit se konkurentů, nechal Röhma a řadu vysokých důstojníků SA popravit.

Führerovi však polovičatá řešení nikdy nestačila a rozhodl se zlikvidovat i další osoby, které by ho mohly v budoucnu ohrozit. V době, kdy Röhm a členové jeho štábu umírali zasaženi kulkami popravčích čet, Hitlerovi blízcí spolupracovníci, Göring a Himmler, vedli podobnou čistku v Berlíně. Mezi popravenými byl bývalý německý kancléř, policejní a státní úředníci i vysocí představitelé nacistické strany s nepřátelským postojem k nové moci. Hitler později tvrdil, že mělo-li se zabránit státnímu převratu, bylo nutno zlikvidovat sedmdesát sedm zrádců. Ti, kdo čistku přežili, později uváděli, že obětí bylo ve skutečnosti přes čtyři sta. Podle protokolů poválečného soudního procesu konaného v Mnichově byl počet zavražděných ještě vyšší a přesáhl tisícovku.

Noc dlouhých nožů měla dvojí dopad. Hitlerovi se díky teroru, který vyvolal, podařilo bez problémů získat poslední důležitou funkci - úřad prezidenta - a jako absolutní vládce Německa vedl svůj národ vstříc hrůzám druhé světové války. Kromě toho tím, že k likvidaci protivníků použil příslušníky své ochranky, vyzvedl tuto jednotku do postavení, které se více než vyrovnalo pozici Röhmových polovojenských teroristů, a její moc nebyvalé vzrostla. Postupem času měla Hitlerova elitní garda nakonec přes jeden milion příslušníků. Stejně jako byli Röhmovi hnědokošiláči, Sturmabteilungen, úderní oddíly, známi pod zkratkou SA, i Hitlerovi muži, kteří nosili černé uniformy - Schutzstaffel neboli ochranné oddíly - se zapsali do vědomí světa svými iniciálami. Na rozdíl od zkratky SA, která dnes něco říká jen málokomu, označení černého řádu zůstává synonymem mravní zvrhlosti. Syčení hada. Skučení zla. SS.

Křišťálová noc

Označení Kristallnacht, Křišťálová noc, známá také jako Noc rozbitého skla, se týká události, které proběhly po celém Německu 9. listopadu 1938. Dva dny předtím zabil polský Žid Herschel Grynszpan Ernsta von Ratha, vyslaneckého radu na německém velvyslanectví v Paříži, údajně odvetou za deportaci Grynszpanovy rodiny a dalších 23 000 židů z Německa do Polska. Grynszpan zaútočil na samotného velvyslance, ale von Rath mu přiskočil na pomoc a byl zastřelen místo něj. Ironií osudu je, že von Rath otevřeně kritizoval nacistickou protižidovskou politiku a čekalo ho vyšetřování na gestapu. To však na věci nic neměnilo - Žid zabil německého diplomata a Hitler události plně využil. Veřejně tvrdil, že vražda podnítila celoněmecké protižidovské bouře, ale byl to on, kdo tajně vydal rozkazy, v jejichž důsledku nepokoje propukly.

Tyto "spontánní výbuchy lidového hněvu" organizoval Reinhard Heydrich, druhý muž v hierarchii SS. Poté, co v noci 9. listopadu nacistická chátka nadšeně splnila svůj úkol, mohl Heydrich v předběžném hlášení Hitlerovi uvést, že bylo vypáleno nebo jinak zničeno 815 židovských obchodů, 171 domů a 119 synagog; dvacet tisíc Židů bylo zatčeno a posláno do koncentračních táborů; šestatřicet osob přišlo o život a dalších šestatřicet utrpělo vážné zranění. Ukázalo se, že tyto údaje byly drasticky podhodnoceny. Ničení bylo tak rozsáhlé, že ulice řady měst byly pokryty střepy roztříštěných okenních skel; odtud také označení "Noc rozbitého skla".

V závěru své zprávy Heydrich uvádí:

"Jako optimální postup doporučuji, aby pojišťovny plně uhradily židovským obcím a jednotlivcům

všechny škody. Peníze pak budou zkonfiskovány a pojišťovnám vráceny. Podle mých informací jen náhrady za rozbité sklo dosáhnou výše kolem pěti milionů marek... Co se týká praktické likvidace následků škod, bude prováděna skupinami Židů uvolňovaných za tím účelem z koncentračních táborů. Ti budou pod dohledem pracovat na odklizení trosk vlastního majetku. Soudy uloží židovským organizacím pokutu ve výši jedné miliardy marek. Tato suma bude získána prodejem konfiskovaného majetku. Heil Hitler!"

Křišťálová noc v Německu ztělesňuje počátek neskrývaného, státem organizovaného protižidovského pogromu. I když řada vlád jiných zemí - a dokonce i někteří funkcionáři nacistické strany - proti zvěrstvům spáchaným za Křišťálové noci protestovala, nikdo neučinil nic, aby těmto krutostem zamezil, a nikdo se také nepřičinil, aby už nemohly být, v nekonečně horším rozsahu, opakovány.

Noc a mlha

Nacht und Nebel Erlass, neboli výnos "Noc a mlha", jeden z mnoha Hitlerových osobních dekretů, byl vydán 7. prosince 1941, tedy tentýž den, kdy Japonsko napadlo americkou námořní základnu v Pearl Harboru. Instrukce byla namířena proti "osobám ohrožujícím bezpečnost říše" a zejména proti příslušníkům hnutí odporu na okupovaných územích. Podle ní nebyla poprava sama o sobě dostatečně silným odstrašujícím prostředkem, který by zažehnal hrozbu protiněmeckých aktivit. Bylo třeba působit nejen fyzicky, ale i psychicky. Všichni nepřátelé říše neměli tedy být likvidováni okamžitě po dopadení; mnozí naopak byli dopraveni na neznámé místo a o jejich dalším osudu se nikdy nikdo nedozvěděl. Přátelé a příbuzní postižených měli být navždy ponecháni v nejistotě. Ve výnosu se doslova uvádí: "Odstrašující účinek těchto opatření spočívá (a) v tom, že viník beze stopy zmizí, (b) ve skutečnosti, že o místě jeho pobytu a jeho osudu nebudou poskytovány vůbec žádné informace." Pokud se tedy někoho zmocní pokušení zapojit se do odbojové činnosti, bude žít ve strachu, že ho stejně jako jeho blízké pohltí "noc a mlha".

Příkladem uplatnění tohoto dekretu v praxi je tragédie, která v létě roku 1942 postihla českou vesnici Lidice. Odvetou za atentát na Reinharda Heydricha němečtí vojáci obec obklíčili a zastřelili všechny dospělé muže. Na popravu je odváděli ve skupinách po deseti a exekuce trvala celý den. Ženy z vesnice byly dopraveny do koncentračního tábora v Ravensbrücku v Německu, kde umíraly vyčerpáním nebo v plynové komoře. Ale děti z vesnice, bylo jich celkem devadesát, se prostě rozplynuly v noci a mlze. Jejich příbuzným, kteří měli to štěstí, že v Lidicích nebydleli, se po nich nepodařilo nalézt jedinou stopu. (Českému čtenáři je známo, že při lidických událostech odveklí Němci sto pět dětí. Po válce se jich vrátilo domů jen sedmnáct. Zde i v některých dalších detailech se autorovo líčení historických událostí poněkud liší od skutečnosti. Pozn. překl.)

Temná noc duše

20. ledna 1942, šest týdnů po vydání dekretu Noc a mlha, svolal Hitler vysoké představitele SS do Berlína na zvláštní poradu, jejímž cílem bylo nalezení konečného řešení problému, který Führer označoval termínem židovská otázka. Protižidovské zákony a pogromy, jejichž cílem bylo donutit Židy opustit území Německa z vlastní vůle, byly úspěšné jen zčásti - většina Židů se nechtěla dobrovolně vzdát svých domovů a zaměstnání. Stejně málo účinné se ukázaly masové deportace - trvaly příliš dlouho a byly finančně nákladné. Ted' však dozrál čas pro závěrečné stadium Křišťálové noci - likvidaci.

Masové exekuce před popravčí četou byly ekonomicky nevýhodné z důvodu vysokých nákladů na munici. Levnější způsob, kdy byly oběti nahnány na utěsněné korby nákladních aut a usmrceny výfukovými plyny, rovněž nevyhovoval, protože tak bylo možné zlikvidovat jen málo osob najednou. Nebyl zpochybněn způsob popravy, tedy použití plynu. Problémem zůstávala efektivita. Na jaře roku 1942 se začaly budovat vyhlazovací tábory.

Nešlo o stejná zařízení jako koncentrační tábory, kde živořily obrovské spousty lidí. Žili tam namačkání v zavšivených barácích, odkud je každý den hnali na práci v továrnách, aby podpořili německou válečnou mašinerii. Většina vězňů v koncentračních táborech samozřejmě v důsledku nelidského pracovního

vypětí, nedostatečné stravy a nevyhovujících hygienických podmínek umírala, ale prvotním cílem, proč byli vězňové do pracovních táborů posíláni, nebyla fyzická likvidace, ale otrocká práce.

Vyhlazovací tábory však neměly jinou funkci než zlikvidovat co nejvíce obětí s nejvyšší možnou rychlostí a účinností. V některých koncentračních táborech rovněž probíhala záměrná likvidace vězňů, například v Osvětimi a Majdanku, ale výlučně vyhlazovací tábory byly pouze čtyři. Všechny se nacházely na území Polska: Sobibor, Belzec, Chelmno a Treblinka.

Velitel Treblinky Franz Stangl popsal svůj příjezd do tábora takto:

"Bylo to jako Dantovo peklo. Nepopsatelný puch. Všude stovky, ne, tisíce rozkládajících se a hnijících mrtvol. A kolem celého tábora se mezi stany a otevřenými ohništi potáceli a tančili opilí ukrajinští strážníci s jakýmsi ženštinami - později jsem zjistil, že to byly děvky svezené sem z širokého okolí - a ostatní jim k tomu zpívali a hráli."

Za patnáct měsíců existence vyhlazovacího tábora v Treblince, od července 1942 do září 1943, zde přišel o život jeden milion Židů - šestina celkového počtu obětí holocaustu. V dobách nejvyšší výkonnosti dokázal tábor zprovodit ze světa dvacet tisíc lidí denně. Toto číslo je ještě hrůznější, když si uvědomíme, že popravy probíhaly pouze během dopoledne. Zbytek dne se pak mrtvoly likvidovaly - pálily se v obrovských otevřených jámách. V noci pak plameny pohasly a kouř, z kterého se zvedal žaludek, se rozptýlil, aby nezaměnitelný zápach zuhelnatělých lidských těl zbytečně nevyplašil ty, jejichž osud se naplní následujícího dopoledne.

2

Oběti vyklopytaly z přeplněných dobytčích vozů s úlevou, že jsou konečně venku z vlaku, který je sem dopravil z varšavského židovského ghetta. Někteří nešťastníci se cestou udusili nebo byli umačkáni k smrti. Ti, kdo přežili, se vyhýbali pohledům na mrtvá těla a mhouřili oči před bodavým, ale osvěžujícím slunečním svitem. Konečně mohli ulevit plicím od dusivých výparů a ohavného pachu zvratků a výkalů. Na tabulích na budově si mohli přečíst: TREBLINKA; POKLADNA; PŘÍCHOD K VLAKŮM NA VÝCHOD. Hrůzu vystřídala naděje: Toto není tábor. Příslušníky SS s insigniemi dvojitého blesku zde samozřejmě očekávali, i když další znak - umrlčí lebka na čepicích - vzbuzoval podezření a obavy. Ručičky hodin na nádraží se nepohybovaly, byly totiž namalovány. Vojáci štěkali rozkazy, aby se všichni odebrali do nádražní budovy, svlékli se a pokračovali dále do sprch. Sprchu by jistě všichni uvítali, ale oběti se v duchu zamýšlely, proč najednou takový přepych. Zdálo se, že jeden ze strážných jim dokázal číst myšlenky: "Snášet váš hnusný smrad je nad naše síly!"

Když je nahnali dovnitř, zajatci se svlékli a odložili všechny cennosti. "Pohlídáme vám ty tretky, zatímco se budete sprchovat," bylo jim řečeno. Pak je ostříhali dohola, což ubožáky opět naplnilo hrůzou. Do budovy vtrhli strážníci. Po zádech obětí se roztancovaly biče. Mučitelé je vyhnali ven zadním východem. Nahé je štváli po stezce, kterou esesáci pokřtili "Cesta do nebe". Další dozorcí je nemilosrdně bili holemi. "Rychleji! Hoďte sebou!"

Nešťastníci klopýtali o spolutrpicí, kteří nevydrželi a upadli. Na konci stezky jim nezbyvalo nic jiného než odbočit vpravo, vyběhnout po pěti betonových schodech a vstoupit do širokých otevřených dveří. Když se do komory namačkal i poslední ze skupiny, která čítala pět set duší, dveře se zabouchly a ozvalo se otočení klíče v zámku. Místo sprchových růžic byly na stropě jen ventilační průduchy. Venku zaburácel dieselový motor a místnost se začala plnit výfukovými plyny. Ubožáci se snažili nedýchat a nedošlo jim, že je sem hnali tak divoce právě proto, aby jejich namáhané plíce co nejvíce protestovaly proti marným pokusům zadržet dech. Neuvědomovali si ani, že jejich oděvy a cennosti pomohou Německu pokračovat ve válce, že jejich vlasy nappou do vojenských matrací a podhlavníků a že jim po smrti vytáhnou zlaté plomby a korunky, aby bylo čím platit zbraně a munici. Věděli jen to, že nedokážou zadržet dech už ani o zlomek vteřiny déle. Umírali vestoje.

3

I uprostřed nejstrašnější brutality se lidskému duchu podařilo zvítězit. V srpnu 1943 se Židé, kteří byli v Treblince nuceni vykonávat práce, na které ani esesáci, ani jejich ukrajinští pomahači neměli žaludek - vytáhnout mrtvolky z plynových komor, naskládat je na železniční pražce v jámách a zapálit -, vzbouřili. Pomocí primitivních zbraní pobili strážce a rozběhli se k blízkému lesu. Mnohé skosila palba z kulometů a samopalů, ale dobré padesátce se podařilo dosáhnout ochrany stromů a utéci.

Nacisté pak tábor opustili. Od východu se blížili Rusové, většina polských Židů již byla zlikvidována, a tak esesáci ve spěchu zahladili důkazy zvěrstev, která zde spáchali. Falešné nádraží v Treblince, Cesta do nebe, plynové komory i jámy, v nichž se spalovala těla, byly srovnány se zemí a zaorány.

Na místě vyhlazovacího tábora narychlo vyrostla dobytčářská farma. Ale navzdory plamenům, které strávily milion mrtvol, oběti strašného vraždění toužily vydat svědectví i po smrti. Než plyny, uvolňované z obrovské hnojící masy, unikly, nadzvedly půdu o půldruhého metru. Hlína se usadila - půldruhého metru pod původní úroveň Další uvolněný plyn povrch opět zvedl. Pak půda znovu poklesla. A zase se zvedla. Dobytek utekl. Farmář také.

KNIHA PRVNÍ

VÝZVA

Rampouch

KARDINÁLOVO ZMIZENÍ ZŮSTÁVÁ ZÁHADOU

ŘÍM, ITÁLIE, 28. února (AP) - Pět dní po zmizení kardinála Krunoslava Paveliče, vlivného člena vatikánské kurie, hlavního správního orgánu římskokatolické církve, tápou vatikánští činitelé i římská policie dosud ve tmě.

Dvaasedmdesátiletý Pavelič byl naposled spatřen svými blízkými spolupracovníky poté, co v sobotu večer odsloužil soukromou mši v kapli svého vatikánského sídla. V pondělí měl na konferenci katolických biskupů, která je sledována se značnou pozorností, pronést zásadní projev na téma politických vztahů církve k východoevropským socialistickým státům.

První kroky vyšetřovatelů směřovaly proti pravicovým teroristům, kteří byli podezříváni, že kardinála unesli na protest proti předpokládanému zeslabení tlaku Vatikánu na komunistické vlády výměnou za příslib uvolnění restrikcí církevních aktivit v zemích východního bloku. Žádná extremistická skupina se však dosud k zodpovědnosti za Paveličovo zmizení nepřihlásila.

2

St Paul, stát Minnesota. Březen. Již podruhé toho večera viděl Frank Miller místo karet, které držel v ruce, jen rozmazané skvrny. I když dokázal rozlišit mezi červenou a černou barvou, nerozeznal srdce od kár ani piky od křížů. Ve snaze ulevit svým nesnázím si sundal brýle, protřel si oči a promasíroval čelo, za nímž mu pulzovala bolest.

"Stalo se ti něco?" zeptal se Sid Henderson, který seděl na druhé straně stolu. I jemu bylo, stejně jako Millerovi, přes sedmdesát let. Ostatně všichni hráči bridže, kteří se toho večera sešli v sále společenského a kulturního střediska obce St Paul, byli stejně staří nebo jen o málo mladší.

Miller se s námahou soustředil na karty v ruce. "Co by se mi mělo stát? Vůbec nic."

"Opravdu? Vypadáš trochu nemocně."

"Je tu hrozné horko. Asi nastavili termostat moc vysoko. Někdo by měl otevřít okna."

"To tak, abychom chytily zápal plic," poznamenala Iris Glickmanová, která seděla po Millerově pravici.

Tvrdila, že je jí jen sedmašedesát. "Venku mrzne. Když je ti horko, sundej si sako."

Ale Miller si už povolil kravatu, a úplně ignorovat dekorum a hrát karty pouze v košili by nedokázal. "Asi bys měl jít domů," přidal se Harvey Ginsberg po jeho levici. "Jsi hrozně blbý."
Miller si kapesníkem utřel zpoceně čelo; žaludek měl jako na vodě. "K bridži je přece potřeba čtyř hráčů. Když odejdu, pokazím vám všem hru."
"Vyser se na hru," opáčil Harvey.
Iris jako obvykle zkřivila rty v předstíraném šoku z Harveyových sprostů.
Millerovi bušilo v hlavě. "Nebudete si pak o mně myslet, že jako společník za nic nestojím?"
"Viš, Franku, co si budu myslet já? Že jsi zatracený blázen, když je ti zle a nejdeš domů."
Miller se usmál. "Jste hodní, přátelé."
"Zítří ti zavolám a poptám se, jestli je ti už lépe," uzavřel Harvey.

3

Miller vyšel na čerstvý vzduch a do tváří ho okamžitě bodl ledový vítr. Prudkou vánicí, která ho téměř oslepila, se prodíral k parkovišti na druhé straně ulice. Přitáhl si kabát k tělu. Ještě že mu už není tak špatně jako před chvílí. Poryvy větru ho osvěžily, což potvrdilo jeho podezření, že bolest hlavy a žaludeční nevolnost byly způsobeny úmorným horkem v sále. S nostalgií zavzpomínal na zimy svého mládí - jízdy na sáňkách, závody na bruslích. Mysl mám ještě svěží, pomyslel si. Jen to zatracené tělo mě zrazuje.
Ulice byla opuštěná; neónové lampy na parkovišti pokryl rubáš padajícího sněhu. Miller došel k autu - audi, které dostal darem od syna. Když odemkl dveře u volantu, zaslechl za sebou nějaký hlas. Zamračeně se otočil a snažil se proniknout zrakem vířící sněh. Hlas byl přehlušen kvílením větru. Lidský hlas, pomyslel si, ale když už nic neslyšel, řekl si, že ho asi ošálily smysly.
Pokrčil rameny a sáhl na kliku. Hlas se však za ním ozval znovu. Tentokrát blíže, ale stále ještě nebylo rozumět, co říká. Zdálo se, že opakuje stále stejné slovo. Křestní jméno, jeho křestní jméno.
Obrátil se tedy znovu. "Je tam někdo?"
Žádná odpověď.
Otevřel dveře vozu.
Něčí ruka ho popadla za rameno a zabránila mu nastoupit. Další ruka zabouchla dveře. Třetí ruka ho otočila takovou silou, že mu málem spadly brýle. Tři muži. Jejich tváře halil závoj chumelenice.
"Prosím vás, jsem starý člověk. Vezměte si mou peněženku, ale neubližujte mi."
"Peněženku?" zasmál se jeden z útočníků.
Sníh už nepadal tak hustě. Když Miller spatřil jejich tváře a pochopil, o co jim ve skutečnosti jde, zajíkl se hrůzou a zmocnilo se ho zoufalství.

4

Někdy nás vzbudí i zvuky, které neslyšíme. Totéž se stalo Williamu Millerovi, který podvědomě registroval ticho za okny ložnice a začal se ve spánku převalovat. Jako otec, který nemá klidu, dokud se nezletilý syn nebo dcera nevrátí ze schůzky, která měla skončit dávno před půlnocí, cítil znepokojení, protože na příjezdovou cestu k domu nezabočilo žádné auto, nezarachotila automaticky otevíraná vrata garáže a s bouchnutím se nezavřela. Nebyl však otcem, který čeká na návrat své ratolesti. Právě naopak - to syn čekal, až se vrátí otec. Jeho vnitřní poplachový systém se probudil k životu. Otevřel oči a zamrkal na digitální hodiny na nočním stolku.
2:38 po půlnoci.
Opatrně, aby nevzbudil manželku, vstal z postele a vyhlédl z okna na příjezdovou cestu. Světlo pouliční lampy se odráželo od padajících vloček. Koruny jedlí se zahalily do bílého hávu. Otisky kol však na cestě vidět nebylo.
"Co se děje, zlato?"
Miller se obrátil k manželce: "Promiň, snažil jsem se být tiše."
"Stejně jsem nemohla spát. Na co se to díváš?"

"Dělá mně starosti právě to, co nevidím."

Vysvětlil jí, co ho trápí.

"Nejsou tam otisky pneumatik?" Vyklouzla z postele a oblékla si župan. "Třeba už stačily za tu dobu zapadat."

"Jo... Třeba jo."

Miller vyšel z ložnice, minul pokoje svých dětí a otevřel dveře otcovy ložnice na druhém konci chodby.

Zdalo se mu, že v posteli nikdo neleží, a rozsvítil. Pokoj byl prázdný.

To už jeho žena stála vedle něj. "Uvažujme, co se mohlo stát. Třeba vůbec o nic nejde. Možná usnul dole u televize."

"Možné to je."

Sešli do přízemí, ale ani tam nikoho nenašli.

"Že by problémy s autem?"

"To by zavolal," namítl Miller.

"Pokud to ovšem není nějaká známost."

"Takhle pozdě? Nepamatuji se, že by se kdy zdržel přes půlnoc."

"Vždyť víš, jak to myslím. Mohl se rozhodnout zůstat na noc."

"Jako s nějakou ženskou!"

"Proč ne?" usmála se.

"Ale stejně, i tak by zavolal."

"Pokud by se ovšem před tebou nestyděl."

"Cože?"

"Však víš. Tvá matka je už rok mrtvá a..."

"Hele, svou matku jsem miloval a je mně líto, že už mezi nás mi není. Ale jestli se otec ve svém věku stále ještě zajímá o ženské, tak jen houš' a větší kapky."

"Možná neví, jak se na tyto věci díváš. Promluvil sis ním vůbec někdy o sexu?"

"Se svým třiasedmdesátiletým otcem? To nemůžeš myslet vážně." Miller se podíval na kuchyňské hodiny.

"Už budou skoro tři. Jestli do půl čtvrté nebude doma, zavolám policii."

Jeho otec v půl čtvrté doma nebyl a on opravdu policii zavolal. Ale žádná nehoda nebo havárie vozidla značky Audi hlášena nebyla. Ani jedna z okolních nemocnic nepřijala po půlnoci žádného muže přes sedmdesát a pan Miller starší nebyl ani mezi pacienty, kteří byli přijati předtím. Jeho audi, zapadané sněhem, objevili na parkovišti naproti místnímu společenskému centru. Klíče někdo upustil a zakopl pod vůz.

Millerův otec však nalezen nebyl.

5

Mexico City. Duben. Dvaasedmdesátiletý Martin Rosenberg vyšel ze synagogy, zastrčil jarmulku do kapsy saka a rozhlédl se dlážděnou ulicí. Kakofonie hustého provozu na Paseo de la Reforma o dva bloky dál jeho touze po klidu nepřidala. Vpravo na pozadí ztemnělé oblohy zářila světla starobylého hradu, který se tyčí na návrší Chapultepec.

Rosenberg si vyměnil pozdrav se skupinou mladých lidí, kteří odcházeli ze synagogy, a zamířil doleva k nejbližší křižovatce. Jeho syn bydlel jen o pět ulic dál v jednom z historických paláců z období španělské kolonizace, mezi které se vklínily věžové obytné domy - kombinace příznačná pro tuto výstavnou čtvrť Mexico City. Syn mu jako obvykle nabízel odvoz ze synagogy domů, ale Rosenberg trval na tom, že procházka prospěje jeho zdraví, a kromě toho se ani po tolika letech nenabažil pohledu na krásnou scenérii blízkého okolí, pohledu, který mu byl zdrojem trvalého potěšení.

Zabočil za roh a pokračoval bohatě osvětleným širokým bulvárem, který spojoval návrší Chapultepec s vládními budovami.

6

"Na tom nezáleží, jak je starý!" rozčiloval se Aaron Rosenberg. "Ještě nikdy mu procházka domů netrvala déle než hodinu!" Přecházel jako tygr v kleci před obloukovými okny, která zabírala celou stěnu obývacího pokoje. "Jenže teď už jsou to dvě hodiny, ne jedna!"

Rosenberg se svým tenkým knírkem, orlím nosem a planoucíma černýma očima vypadal spíše jako Španěl než Žid. Do synagogy zašel už jen zřídka, ale bohatě přispíval do jejích sbírek a dobře se znal s rabinem, kterému před třičtvrtěhodinou zatelefonoval. Dozvěděl se, že jeho otec opustil synagogu ještě za soumraku.

"Je možné, že se cestou u někoho na chvíli zastavil," podotkla jeho manželka. Osmatřicetiletá, snědá, opálený obličej, tělo jako proutek díky každodennímu tenisu. Na ruce měla hodinky z masivního zlata, na krku tyrkysový náhrdelník a na sobě jasně rudou kreaci módního salonu na téma rolnická sukně a blůzka.

"U koho? A jistě by tam nezůstal dvě hodiny."

Oknem zahlédl reflektory mercedesu, který právě zastavil u chodníku. "Esteban se vrátil. Třeba ho našel."

Ale Esteban ohlásil, že projel všechny trasy, kterými se mohl starý pán vracet ze synagogy k domovu. Pak rozšířil oblast pátrání a pročešal všechny ulice v okruhu dvaceti domovních bloků. Ostatní sloužící, kteří pátrali pěšky, se postupně vraceli se stejně znepokojivými zprávami.

"Zpět do ulic! Hledejte dál!"

Rosenberg obvolal všechny nemocnice v Mexico City. Nic. O půlnoci, kdy se pátrající vrátili, aniž by jeho otce objevili, porušil nejsvětější pravidlo své firmy zabývající se dovozem a vývozem - nikdy nejednat s policií s výjimkou poskytnutí úplatku - a zatelefonoval jistému kapitánovi, jehož dům u jezera Chalco, dvanáct kilometrů jižně od města, byl nedávno díky Rosenbergovi kompletně přestavěn. O měsíc později nebylo po jeho otci stále ani stopy.

7

Toronto. Květen. Joseph Kessler seděl na sedadle první třídy Boeingu 727 společnosti Air Canada a hleděl oknem na třpytivou rozlehlou plochu jezera Ontario. I z výšky šesti tisíc metrů jasně rozeznal dlouhý trup jedné z dopravních lodí, které neusále brázdí hladinu Velkých jezer. Blíže ke břehu se leskly napjaté plachty menších plavidel. I když slunce jasně zářilo, Kessler věděl, že voda bude ledově chladná. Posádky plachetnic musely být svému sportu opravdu vášnivě oddány.

Uznale pokýval hlavou. Díky své vlastní schopnosti realizovat utkvělou představu pozvedl malou elektronickou firmu sídlící v Providence ve vzkvétající společnosti, díky níž se ve čtyřiceti letech stal milionářem. Jeho myšlenky se však v daném okamžiku netočily kolem podniku. Ne, měl plnou hlavu osobního problému, který ho značně znepokojoval.

V žádném případě nedával své rozčilení najevo. Za letu zachovával vyrovnaný klid a studoval různé obchodní dokumenty, zatímco uvnitř překypoval vztekem. Trpělivost, napomínal se v duchu. Úspěch závisí na trpělivosti. Ovládej se.

Alespoň tady.

Pod křídly se vynořilo Toronto. Rozsáhlé čtvrti rodinných domků se táhly podél břehů jezera do dále, v centru velkoměsta se hrdě zvedaly mrakodrapy. Kessler pocítil změnu tlaku. Letoun začal klesat a o šest minut později dosedl na přistávací plochu torontského mezinárodního letiště.

Kessler prošel celní kontrolou. "Nemám nic k proclení. Jsem zde služebně." Prohlídkou jeho diplomatického kufříku a příručního zavazadla se nikdo neobtěžoval. Posuvnými skleněnými dveřmi prošel do rušné letištní haly. Přeletěl pohledem davy cestujících a zamířil ke svalnatému muži, který měl stejnou červenomodře pruhovanou kravatu jako on.

"Kolik vás ta kravata stála?" zeptal se Kessler.

"A kolik stála vás?"

"Dostal jsem ji darem."

"Já tu svoji našel," dokončil svalnatý muž heslo a dodal: "Máte nějaká zavazadla?"

"Jen to, co mám u sebe."

"V tom případě můžeme vyrazit." Díky kanadskému přízvuku znělo poslední slovo jako vyrazit'. Vyšli z budovy terminálu a zamířili na parkoviště. Nasedli do velkého rodinného kombíku a brzy již ujížděli na západ po čtyřproudovém přivaděči k dálnici číslo 401. Kessler se ohlédl na mizející panorama Toronta. "Jak dlouho nám to bude trvat?" "Asi hodinu." "Dostavili se všichni?" "Vy jste poslední." "Výborně." Kessler cítil, jak v něm vzrůstá vztek. Aby se alespoň na chvíli rozptýlil, ukázal na obdělaná pole a řídké hájky, které lemovaly dálnici. "Něco mi tu schází." "A co?" "Nevidím žádné billboardy." "To je pravda. Jsou zakázány." "Třikrát hurá kanadským zákonodárcům." Kessler si nasadil sluneční brýle a upřel pohled před sebe. Témata společenské konverzace byla vyčerpána.

8

O osmdesát kilometrů dál sjeli z dálnice na odbočku ke Kitcheneru. Řidič však nezamířil do centra města, ale úzkými silničkami směřoval mezi rozlehlá pole, která obklopují místní farmy. Nakonec odbočil na klikatící se příjezdovou cestu k domu, který se tyčil na srázu nad řekou. Kessler vystoupil z auta, kriticky si změřil dům a pak si prohlédl pozemek lemovaný hustým lesem. Anténa satelitní televize, golfové hřiště s devíti jamkami, tenisový kurt, velký bazén. Obrátil se ke garáži pro pět vozidel a pak zpět k domu, který by svými věžičkami, vikýři a štítovými zdmi patřil spíše do Nové Anglie než do provincie Ontario. "Pan Halloway ví, co je to pohodlný život," podotkl řidič. "Vděčí za to samozřejmě..." Otevřelo se jedno křídlo dvojíých dveří impozantního vstupu a na schodišti se objevil štíhlý muž prostředního vzrůstu oblečený do elegantní, dokonale padnoucí sportovní soupravy, na nohou běžecké boty známé a drahé značky. Měl málo přes čtyřicet, husté vlnité vlasy a zářil zdravím. "Děkuji, Johne. Po zbytek dne tě už nebudeme potřebovat. Kdybys chtěl, můžeš si vyzkoušet ty nové posilovací aparáty v tělocvičně. Dej si parní lázeň a pak třeba něco k pití. Odpočiň si." "Děkuji. Vážím si vaší péče, pane Hallowayi." Řidič nastoupil zpět do vozu. Halloway sešel po žulovém schodišti před domem a natáhl ruku. "Joe? Nebo snad..." "Joseph." Kessler stiskl nabízenou ruku. "Měli jsme se sejít už dávno. Máme mnoho společného a je škoda, že jsme museli čekat až na tohle neštěstí, aby nás svedlo dohromady." "Nenazval bych to zrovna neštěstím." "Jak tedy?" "Je to zatracené šílenství." "Takový už je přirozený běh událostí. Proto dávám přednost životu na své samotě, stranou bláznovství světa." Halloway se ušklíbl a mávl rukou k silnici skryté za zalesněnými kopci. "Pojďme. Ostatní jsou stejně znepokojeni jako my. Už čekají."

9

Zšeřelou vstupní halou se na kamenné podlaze hlasitě rozléhal klapot kroků. Kessler, který se potřeboval uklidnit, se zastavil, aby si prohlédl krajinky rozvěšené po stěnách. Všechny obrazy byly podepsány jménem Halloway. "Maloval je můj otec," vysvětlil hostitel. "Jsou z jeho olejového období." Hallowayova zmínka o otci jen rozdmýchala plamen Kesslerova pobouření. Za dveřmi na protějším

konci chodby se ozývaly zlostné hlasy. Kessler následoval Hallowaye a vstoupil do rozlehlé místnosti obložené dubovým ostěním. Osm mužů přerušilo plamennou diskusi; se zájmem se zahleděli na nově příchozího.

Kessler si je prohlížel stejně pozorně jako oni jeho. Lišili se vzrůstem, postavou i stavbou obličeje, ale přesto měli jistý fyzický rys polečný: jejich věk osciloval v úzkém rozmezí kolem čtyřicítky.

"Už bylo na čase," prohodil jeden z nich.

Dva další se ozvali prakticky současně.

"Čekám tady už od včerejška."

"Předpokládal jsem, že jde o naléhavou schůzku."

"Můj let se opozdil," omlouval se Kessler. "Rychleji se to stihnout nedalo."

Výslovnost těch tří, kteří se ozvali, prozrazovala, že přijeli ze Španělska, Švédska a amerického Středozápadu. Když Kessler procházel sálem, zaznamenal jiný přízvuk - francouzský, britský, italský, egyptský a nezaměnitelný jižanský akcent.

"Ale pánové," uklidňoval je Halloway. "Když se mezi sebou začneme hádat, umožníme nepříteli naplnit i druhou polovinu jeho záměru."

"Druhou polovinu?" zamračil se Francouz.

"A co myslíš tím 'jeho'?" zeptal se Texasan. "Tohle všechno přece nemůže mít na svědomí jediný člověk!"

"Samozřejmě," opáčil Halloway, "ale bez ohledu na to, kolik jich je, jde o organizovanou skupinu, která sleduje společný cíl. Proto o nich uvažuj u jako o jediné osobě a proto také musíme i my jednat jako jeden muž."

"To je pravda," prohlásil Ital. "Nemůžeme si dovolit rozptylovat se vzájemnými rozmiškami. Musíme táhnout zajeden provaz. Copak jsme se právě z tohoto důvodu před mnoha lety nedali dohromady a nezůstávali celou dobu ve spojení? Jako skupina jsme přece silnější než jeden každý z nás a dokážeme se lépe ochránit."

"Jenže to nejsme my, kdo potřebuje ochranu!" namítl Španěl.

"Fyzickou ochranu možná ne," souhlasil Halloway. "Alespoň zatím. Ale co naše srdce? A předpokládejme, že je neuspokojí to, čeho zatím dosáhli. Co když se teď rozhodnou napadnout nás, naše ženy a děti?"

Ostatní se polekaně zachvěli.

"Právě to jsem měl na mysli, když jsem mluvil o druhé polovině nepřítelova záměru. Chce nás mučit nejistotou, abychom soustavně trpěli, abychom se trápili obavami."

"Bože dobrotivý." Egypťan zbledl.

"Pochopili jste?"

"Je to 'Noc a mlha' se vším všudy."

Kessler se už nedokázal ovládnout. "Co se to s vámi všemi děje?"

Ostatní na něj beze slova zírali.

"Než si začnete vzájemně poklepávat po ramenou, jak jste byli chytrí, že jste zůstali stále ve styku, proč si nepřiznáte, že jste byli sami sobě nejhorším nepřitelem?"

"O čem to mluvíš?"

"A jak si myslíte, že nás objevili? Stačilo jim najít jednoho z nás a od něj pak sledovat stopu ke všem ostatním."

"Učinili jsme patřičná opatření."

"Jenže ta zjevně nestačila. A podívejte se, co děláme právě teď. Jsme zase všichni pohromadě."

Američan ze Středozápadu vyskočil, tvář zrůzněnou záští. "Můj otec by nikdy v životě nic nevyzradil."

"Ani kdyby ho mučili? Ale jdi," odbyl ho Kessler. "Kolik bolesti dokáže starý člověk snést? A co když použili narkotika? Opozdil jsem se proto, že jsem zvažoval, zda sem vůbec přijet. To, že jsem nakonec přece jen tady, má jediný důvod. Chci vás všechny varovat. Na tom, co se stalo, nesete stejnou vinu jako ti, co za vším stojí. Musíme okamžitě přerušit veškeré vzájemné styky. Nechci o vás už nic slyšet a stejně tak si nepřejí, abyste vy věděli něco o mně."

"Jenže to náš problém nevyřeší," namítl Halloway. "Pořád budeme ohroženi a otec nám to nevrátí."

"Já už jsem se smířil s faktem, že můj otec je mrtev."

"Já se tak lehce nevzdám," prohlásil Halloway. "Ale co když se přece jen nemýlíš? Co když je tvůj otec, stejně jako můj i otcové všech ostatních, opravdu mrtvý? Ty snad chceš, aby tím všechno skončilo?"

"Ach, věř mi, nepřejí si nic jiného, než aby za to ty svině zaplatily."

"V tom případě si musíme prodiskutovat, co podnikneme."

Kessler rychle postoupil o krok kupředu. "Máš na mysli něco konkrétního?"

"To mám. Možná sis toho nevšiml, ale nebyl jsi jediný, kdo svůj příjezd zvažoval. Dva z nás pozvání skutečně odmítli. V mnoha ohledech právě ti nejdůležitější z nás."

Kessler se zmateně rozhlédl po zbytku skupiny a náhle pochopil.

"Když uvážíme, co mám v úmyslu navrhnout, byla by jejich účast životně důležitá," pokračoval Halloway. Kessler přikývl.

Seth a Rampouch.

10

Sydney, Austrálie. Červen. Katedrála zasvěcená svatému Ondřeji, jejíž základy byly položeny v roce 1819, byla opravdu tak úchvatná, jak zdůrazňoval turistický průvodce. Stěny vracely ozvěnou zvuk Kesslerových kroků, když procházel stíny pod jejím majestátnímklenutým stropem a obdivoval okna z barevných skel. Vyšel ven, zastavil se na širokém schodišti a přimhouřil oči před bodavými slunečními paprsky. Pak sestoupil na chodník a pokračoval po George Street k radnici, kde, jak se dozvěděl z průvodce, se pořádají nejen zasedání městské rady, ale i koncerty. Zdržel se obhlídkou tak dlouho, jak pokládal za přiměřené, zašel za roh, zastavil si taxi a odjel k jedné z orientálních restaurací, jimiž je město Sydney proslulé. Právě tam se měl sejít se svým obchodním partnerem, ale záměrně dorazil o něco dříve. V telefonní budce vytočil číslo, které mu dal Halloway, než se rozloučili.

Ohlásil se mužský hlas: "Obchod s potápěčskými a surfovacími potřebami Bondi Beach."

"Prosil bych pana Pendletona."

"Otce nebo syna?"

"To je jedno."

"Já jsem syn."

"Pane Pendletone, máte v Austrálii rampouchy?"

Ticho bylo jednu chvíli tak hmatatelné, až si Kessler myslel, že linka oněměla. "Pane Pendletone?"

"Kdo vlastně jste?"

"Přítel."

"Hele, čekají na mě zákazníci. Pronajímám a prodávám surfovací prkna. Prodávám a plním láhve potápěčských přístrojů. Rampouchy mi nejsou k ničemu. A zrovna tak lidi, co kladou pitomé otázky."

"Počkejte. Třeba by stačilo zmínit jisté jméno. Thomas Conrad. Poštovní schránka třicet osm."

Ve sluchátku se znovu rozhostilo ticho. Když se Pendleton konečně ozval, zněl jeho hlas podivně tlumeně, jako by si přiložil k ústům dlaň. "Co chcete?"

"Sejít se s vámi. Je snad jasné, že kdybych vám chtěl nějak uškodit, nebyl bych se předem ohlašoval. Jen bych vás tím varoval, abyste se měl na pozoru."

"Přicházíte od nich, že?"

"Jmenuji se Kessler."

"Kristepane, snad jsem se vyjádřil jasně. Nechci mít vůbec nic společného s..."

"Situace je mimořádně vážná. Okolnosti mě donutily, abych sem přijel a vyhledal vás."

"Vy jste v Sydney! Svatá panno!"

"Volám z automatu v restauraci. V životě jsem tu nebyl. Tento hovor nemůže být odposloucháván a je vyloučeno, aby ho někdo vystopoval až k vám."

"Ale znáte mé jméno a víte, jak se se mnou spojit! Jestli vás chytí...!"

"Dával jsem si dobrý pozor, abych nebyl sledován."

"Pozor?" V Pendletonově hlase zaznělo pohrdání. "Kdybyste si byl tak jistý, že vás nikdo nesledoval, nevolal byste mi, ale přišel přímo sem."

"Nechtěl jsem riskovat a překvapit vás osobně. Mohl byste mě pokládat za nepřítele a nedat mi šanci

všechno vysvětlit."

Pendleton zaklel.

"Pokoušel jsem se projevit dobrou vůli," pokračoval Kessler. "Prosím vás, musíme se sejít. Čím dříve si promluvíme, tím rychleji vaši zemi opustím."

"Tady ne."

"Jako ne ve vašem obchodě? Jistě. Rozhodně bych vás nechtěl vystavit nějakému riziku."

"Tohle si nikam nepište," řekl Pendleton. "Dnes ve čtyři odpoledne..."

11

Pendleton dokončil instruktáž a zavěsil. Snažil se mluvit tiše. Jeho prodavač, který vpředu obsluhoval nějakého zákazníka, nemohl zaslechnout ani slovo. Ale i tak cítil Pendleton ve vzduchu hrozbu. Být kontaktován takto přímo znamenalo porušení jednoho z nejposvátnějších pravidel, jakým se kdy naučil. Pánbůh nás ochraňuj před amatéry. Opustil kancelář, prošel kolem řady potápěčských láhví a předstíral zájem o zákazníka, kterému se zatím věnoval prodavač.

"Tento neoprénový oblek je opravdu prvotřídní. Bez problémů udržuje tělesnou teplotu," řekl Pendleton zákazníkovi. "Kdybyste měl jakékoliv problémy, kdyby vám dokonale nepadl, klidně přijďte a my vám ho upravíme nebo vyměníme." I když se Pendleton spolu s otcem usadili v Austrálii už téměř před deseti lety, stále bylo na jeho řeči poznat, že pochází z Ameriky. Místní plážoví povaleči ho považovali za podivína; vyhovovalo mu to. Někdy člověk nejlépe splyne s okolím tak, že se poněkud odlišuje. Jako místní figurka dokázal o sobě vytvořit iluzi soustavné přítomnosti, s výjimkou příležitostných potápěčských expedicí, kdy byla jeho absence lehce vysvětlitelná.

Zamával zákazníkovi na rozloučenou, poklepal prodavači uznale na rameno - "Výborně, pěkná tržba." -, vrátil se do kanceláře a vyšel zadními dveřmi. I když do začátku hlavní sezóny chybělo několik měsíců, pláž Bondi byla překvapivě plná lidí. Turisté. Několik skalních surfařů. Pár teploušů, co si potrpí na svalovce, vyrazilo za kořistí. Pendleton sám vypadal v pleteném pulovru, vybledlých džinsách a plátěných teniskách (neměl opasek ani ponožky a v botách mu chyběly tkaničky) jako plážový povaleč. Jistě, poněkud přestárlý, ale i ve svých čtyřiceti letech - vlasy vybledlé sluncem, obličej opálený do hnědá, mohutný hrudník a ocelová ramena - by si to s nimi dokázal kdykoliv rozdat. Naštěstí nemusel nikdy ukázat, co v něm opravdu vězí.

Rychlým pohledem přejel dění na pláži. Jeho otec právě voskoval surfové prkno a bavil se s partou výrostků, kteří se kolem něj shromáždili jako obdivovatelé vzdávající hold svému idolu.

Pendletonovi zahořely oči hlubokým citem. Sestoupil z verandy za obchodem s potápěčskými potřebami a pískem pláže kráčel ke svému otci.

Na okraji pláže pleskaly vlny a chladivý vánek voněl solí. Pendleton uctivě počkal, až jeho otec - stejně vysoký jako on sám, stejně svalnatý a i ve svých dvaasedmdesáti letech, svrštělý věkem a deseti lety pobytu na žhavém slunci, hezký téměř stejnou drsnou krásou - dokončí popis úžasné série vlnobití, která pláž postihla před pěti lety, a věnuje mu tázavý pohled.

"Táti, vyskytl se jistý drobný problém. Potřebuju si s tebou promluvit."

Pendletonův otec si povzdechl s hraným zklamáním. "Když myslíš, že je to nutné..."

"Obávám se, že ano."

"Ještě se vrátím, mládenci."

Oba muži zamířili zpět k obchodu.

"Právě mi volala spojka od tvých bývalých přátel. Je tady ve městě."

Povzdech staršího Pendletona šel tentokrát od srdce. "Říkal jsem těm bláznům, aby se ode mě drželi zpátky. Nikdy jsem s tím jejich udržováním vzájemných styků nesouhlasil. Nebýt toho kněze... Tenhle problém jsem měl předvídat a vyřešit ho už před lety."

"Dopis, který přišel minulý měsíc..."

"Trvali na setkání v Kanadě," ušklíbl se Pendletonův otec. "Copak si myslí, že jsem pitomec?"

"Zdá se, že pitomci jsou oni. Jenže já teď nemám na vybranou. A aby nepřitáhl sem k nám do obchodu, musím se s ním sejít někde ve městě."

"Poprvé a naposled. Tohle mu musí být naprosto jasné."

"Chtěl bych ti jen říct... Dej na sebe pozor, zatímco tu nebudu."

"Rampouch si vždycky dává pozor."

"Já vím." Pendleton se na otce usmál a objal ho.

12

Kessler byl nervózní. Podle instrukcí vstoupil do sydneyjské botanické zahrady přesně ve čtyři hodiny. Obával se, že jeho výmluva na náhlou nevolnost, která mu umožnila odejít uprostřed delikátního obchodního jednání, nebyla příliš přesvědčivá. Byznys sice zdaleka nebyl hlavním důvodem, proč do Austrálie přijel, ale považoval ho za to, čemu se podle jeho názoru říká "vhodné krytí". Z celé skupiny, která se v Kanadě sešla, měl právě on nejlepší možnost odcestovat do Sydney, aniž by vzbudil podezření. Jenže tím, že přerušil vyjednávání o dlouho připravované fúzi své elektronické firmy s jedním ze sydneyjských podniků, k sobě naopak přitáhl nežádoucí pozornost, které se chtěl vyhnout. Když rekapituloval svůj postup, samozřejmě litoval, že na Pendletona nenaléhal, aby se schůzka uskutečnila později. Ale na druhé straně jevil Pendleton tak málo ochoty se s ním sejít, že si rozhodně nemohl dovolit vznášet žádné další požadavky.

Kessler krácel po stezce lemované exotickými rostlinami a hlodalo v něm podezření, zda ho přes všechna preventivní opatření cestou přece jen někdo nesledoval - nejen sem do botanické zahrady, ale vůbec celou dobu, už z Ameriky.

Jsem obchodník, žádný tajný agent, pomyslel si. Můj otec by možná věděl - a Kessler málem v duchu dodal, kdyby ještě žil, stále však ještě doufal - jak v podobné situaci postupovat, ale já jsem jeho výcvik neabsolvoval.

Ale stejně, uklidňoval se, nemůže uškodit, když se budu řídit zdravým selským rozumem. Nesmím se rozhlížet a pokoušet se odhalit případného pronásledovatele. Nedávná zmizení jejich otců dokázala, že nepřítel je pozoruhodně zkušený a organizovaný. Jeho "stín" - alespoň se domníval, že tímto melodramatickým termínem se osoby, které provádějí sledování, označují - jistě nebude tak nepozorný, aby dal svou přítomnost najevo. Kessler měl u sebe turistického průvodce. Zátylek ho sice bolel napětím a neustálým soubojem s pokušením ohlédnout se po stezce, kterou přicházel, ale přinutil se střídavě nahlížet do knihy a studovat bujné rostlinstvo před sebou. Chodník vedl do mírného svahu. Kessler došel k lavičce obklopené křovinami, zastavil se a nastavil tvář zapadajícímu slunci. Nezasvěcený pozorovatel by se domníval, že si prohlíží budovu, která byla podle průvodce sídlem vlády a guvernéra Nového jižního Walesu. Skutečným důvodem zastávky však bylo něco jiného - Pendletonovy instrukce.

Další příčinou Kesslerovy nervozity byl Pendleton sám. Jeho otec, Rampouch, byl ve svých nejlepších letech pokládán za jednoho z nejobávanějších mužů Evropy. I když Rampouchovi muselo být dnes přes sedmdesát, rozhodně to neznamenal, že je snad méně nebezpečný. A na základě toho, co mu řekl Halloway, si byl Kessler vědom, že stejný respekt zasluhuje i Rampouchův syn - díky výcviku, jehož se mu od otce dostalo. Tato schůzka, odehrávající se na veřejně přístupném, ale dostatečně krytém místě, zvoleném bezpochyby pro své výborné možnosti úniku, znamenala značné riziko hrozící nejen ze strany nepřítelů, ale i Rampouchova syna.

Kessler podle příkazu usedl na lavičku. Ze vzdáleného okraje křoví, z místa, kde se stezka zatáčela a pokračovala dále vzhůru, se ozval hlas muže, s nímž Kessler hovořil po telefonu.

"Tak fajn. Máte, co jste chtěl. Snažte se náš rozhovor co nejvíce zkrátit."

Kessler se chtěl instinktivně obrátit ke keřům v zatáčce, ale varovný hlas ho předešel.

"Hleďte přímo před sebe. Nespouštějte oči z vládních budov. Jestli se někdo objeví, sklápnete. A doufám, že to, s čím jste přišel, je opravdu důležité."

Kessler polkl a začal vysvětlovat.

13

Pendleton, oblečený do teplákové soupravy, seděl na lavičce za hustými keři a utíral si zpocené čelo jako

běžec, který, vyčerpan po dlouhém běhu, potřebuje odpočinek. Pak se zahleděl na komplex Státní hudební konzervatoře, která se rozkládá severně od botanické zahrady. Její počátky se datovaly do roku 1819 a Pendleton prchavě zatoužil po životě v oněch mnohem jednodušších časech, kdy neexistovaly počítačové sestavy, satelitní komunikace a trysková letadla, díky kterým Austrálie už dávno přestala být obtížně dosažitelnou výspou světa. "Naše planeta není dost velká na to, aby se tady člověk mohl skrýt," říkával jeho otec. Na druhé straně zůstávalo pravdou, že bez těchto moderních komunikačních a dopravních prostředků by s otcem nemohli provozovat své povolání.

Když Kessler, neviditelný za hradbou keřů, domluvil, výraz Pendletonova obličeje ztvrdl. "Cože? Zmizeli? A všichni? Proboha svatého, proč jste se ve zprávě, co jste nám poslali, nevyjádřili jasněji?" "Já jsem to sdělení neformuloval," ohradil se Kessler. "Mně také připadalo nejasné, ale pochopil jsem, že jde o něco závažného. A protože můj otec zmizel, bylo mně jasné, co znamená zmínka o ,nedávných ztrátách' a o jaké souvislosti asi jde."

"Souvislosti?" Pendletonův hlas, ač tichý, měl v sobě sílu výkřiku. "My jsme si mysleli, že jeden z dávných otcových partnerů zemřel! Domnívali jsme se, že jde o pozvánku na pohřeb! Nevážili jsme dalekou cestu do Austrálie jen proto, abychom se pak zbytečně vystavovali nebezpečí odhalení výletem do Kanady, jehož jediným účelem bude pronášení přípitků a ronění slz!"

"Váš otec je tedy v pořádku?"

"Ne že by za to vděčil vám! Přijet až sem! A s největší pravděpodobností vás naši nepřátelé sledovali!"

"Považovali jsme za potřebné toto riziko podstoupit."

"Proč?"

"Počkejte. Někdo přichází."

Pendleton uvažoval, jestli zůstat, nebo zmizet.

"Dvě děcka se psem. Pokračovala dále nahoru. Už je to dobré," ozval se po chvíli Kessler.

"Odpovězte. Proč jste sem přijel? Dali jsme dost jasně najevo, že s vámi nechceme mít vůbec nic společného."

"Halloway mě upozornil, že vaše reakce bude přesně taková. Jsem si vědom, že Rampouch si na společenské styky nikdy příliš nepotrpěl. Zbytek skupiny však na setkání s vámi trval."

"Přes naši nevělu? Za cenu rizika ohrožení..."

"Máme pro vás návrh," skočil mu do řeči Kessler. "Pokud již Rampoucha k jeho bývalým přátelům nic neváže, pokud nesdílí pocit sounáležitosti k soudruhům v neštěstí, pak mu - nebo vám - nabízíme jinou motivaci."

"Nedokážu si představit, co..."

"Peníze. Skupina byla finančně úspěšná. Máme jisté zdroje. Víme, čím se vy a váš otec zabýváte, čím jste. Jsme ochotni vám královsky zaplatit za objasnění toho, co postihlo naše nejbližší. A jestli..."

Kesslerovi se roztřásl hlas. "Bůh mi pomáhej, že na to jen pomýšlím, ne to ještě vyslovit, ale jestli jsou mrtví, chceme, abyste se stal nástrojem naší pomsty."

"Tak o tohle vám jde? To jste sem přijel přes půl zeměkoule, abyste si mě najali?"

"Nevíme, co jiného můžeme dělat."

"Ne, to je vyloučeno. Na podobný návrh nikdy nepřistoupím."

"Váš honorář..."

"Vy mi nerozumíte. I kdybyste mně nabídli sebevětší částku, na věci by se tím nic nezměnilo. Bylo by to příliš riskantní."

"Ale za daných okolností... staří přátelé..."

"Abychom přivedli nepřátele na naši stopu, jak se už možná díky vám stalo? V žádném případě. Odcházím." Pendleton vstal z lavičky. "Vyříd'te jim, že odmítám."

"Bydlím v hotelu Kapitán Cook! Promyslete si to ještě! Snad změníte názor."

"Kdepak," odsekl Pendleton a odcházel.

"Poslyšte!" nevzdával se Kessler. "Je tu ještě něco, co byste měl vědět!"

Pendleton zaváhal.

"Kardinál Pavelič!" vyhrkl Kessler.

"Co je s ním?"

"Také zmizel."

14

Pendleton sbíhal po písčitém svahu k pláži. Namáhavě oddechoval a tepláková souprava se mu lepila k tělu. Bylo půl šesté. Několikrát přisedl z jednoho taxíku do druhého, aby zmátl případné pronásledovatele. Když poslední taxi uvázlo v dopravní zácpě nedaleko pláže, raději řidiči zaplatil a zbytek cesty doběhl.

Zmítaly jím obavy, jejichž zdrojem nebylo jen riziko, které představoval Kesslerův příjezd, nebo znepokojující informace o nezvěstném církevním hodnostáři. Vážné starosti mu působilo zejména nebezpečí, že jeho vlastní otec by mohl zmizet, podobně jako se ztratili i ostatní. Musí tedy Rampoucha okamžitě varovat.

Když však volal z telefonní budky u východu z botanické zahrady, ani v obchodě s potápěčskými potřebami, ani v domku na útesu nad mořem, kde s otcem bydleli, se nikdo nehlásil. Pendleton se uklidňoval myšlenkou, že prodavač asi zavřel obchod ještě před koncem prodejní doby, ačkoliv to ještě nikdy neudělal. Snažil se přesvědčit sám sebe, že se otec ještě nevrátil z pláže, ačkoliv televizní zpravodajskou relaci v pět odpoledne si dosud nikdy nenechal uniknout a byl doma vždycky včas. V půli cesty zavolal do obchodu znovu; tentokrát se mu ozval automatický záznamník upozorňující, že linka je momentálně mimo provoz. Pendletonovi se najednou zdálo, že má žaludek plný skleněných střepů. Doběhl k úpatí písčitého svahu a očima plnýma potu, který mu stékal z čela, zamrkal na řadu domků podél pobřeží. Za normálních okolností by bez problémů rozeznal svůj obchod, který stál mezi bufetem a krámkem s tričky a suvenýry, ale teď mu pohled zakrývala horečná a chaotická činnost. Policejní hlídkové vozy, hemžící se dav lidí, hasičské stříkačky a nad tím vším hustá oblaka dýmu.

Pendleton cítil, jak mu ve spáncích buší tep. Prorazil si cestu zástupem čumilů a zastavil se před doutnajícími troskami obchodu s potápěčskými potřebami. Zdravotníci právě na nosítkách odnášeli k sanitce tělo zahalené plachtou. Pendleton proklouzl kolem policisty, který se ho marně pokoušel zastavit, a strhl mrtvole plachtu z obličeje. Zohavená tvář byla jako groteskní maska z podivné hmoty, která připomínala směsici rozpuštěného vosku a spáleného hamburgeru.

Policista se ho snažil odtáhnout stranou, ale Pendleton se mu vztekle vyškubl a natáhl se po levé paži oběti. Prsty byly sice spečené k sobě, ale bylo jasné, že mrtvý člověk prsten na ruce neměl. Pendletonův otec, ač vdovec, stále nosil snubní prsten.

Pendleton už dále neodporoval a podvolil se pažím, které ho táhly pryč od nosítek. "Myslel jsem, že je to můj otec."

"Tohle je vaše?" zeptal se policista.

"Ano, patří mně to tady. Co se stalo s mým otcem? Kde je?"

"Našli jsme jen jednu oběť. Pokud to není váš otec..."

Ale to už Pendleton neslyšel. Protáhl se davem a rozběhl se jako o život. Musím se dostat domů! V plicích ho pálił štíplavý kouř. Proběhl kolem hlídkového vozu, zabočil mezi budovy a vyrazil vzhůru svahem. Zápach spáleného masa už necítil, ale ústa měl náhle plná nepříjemné měděné pachuti.

Jeho domek, modernistická konstrukce ze skla a sekvojového dřeva obklopená větrem ošlehanými stromy, stál na srázu půl kilometru daleko. Nebezpečí, které může hrozit jemu samotnému, si Pendleton uvědomil, teprve když se k němu přiblížil.

Nezáleželo mu na tom. Proběhl zadním vchodem a zadoufal, že zaslechne důvěrně známý zvuk televizoru z kuchyně, kde otec vždycky při zprávách popíjel víno a připravoval večeři. V kuchyni bylo ticho, sporák vypnutý.

Pendleton zavolal na otce jménem, a když se nikdo neozval, prohledal celý dům. Po starém pánovi ani stopa.

Popadl telefonní seznam v otcově pokoji, spěšně nalistoval hotel Kapitán Cook a nedočkavě vytočil číslo. "Přepojte mě do pokoje pana Kesslera!"

"Moment prosím... Promiňte, pane, ale pan Kessler se již odhlásil."

"Ale to není možné! Kdy?"

"Hned to zjistím, pane... Dnes odpoledne, přesně ve čtyři."

Pendleton otřeseně zavěsil. Ve čtyři hodiny se přece s Kesslerem sešel. Jak se mohl v tu dobu odhlašovat z hotelu?

Byl Kessler nějak zapleten do zmizení mého otce? Ne, to by nedávalo žádný smysl. Kdyby s tím měl Kessler něco společného, neohlašoval by předem svou přítomnost; nežádal by mě o schůzku. Pokud ovšem...

Podezření zesílilo.

Kessler mohl sloužit jako návnada, která měla odlákat syna od otce. Rampouch tak byl mnohem zranitelnější.

Existovalo samozřejmě i jiné vysvětlení, ale to se Pendletonovi příliš nezdálo. Kesslera mohl odhlásit někdo jiný. A nejen z hotelu. Jeho odstranění mohlo být dalším kamínkem v mozaice šířící se hrůzy a strachu. V tom případě, pomyslel si Pendleton, příští logickou obětí...

Budu já sám.

Dál už Pendleton jednal podle zažitých instinktů profesionála. Ze zásuvky vytáhl otcovu zbraň a zkontroloval, jestli je nabitá. Pak zašel do svého pokoje a popadl další pistoli. Ještě jednou prohledal celý dům, tentokrát mnohem pečlivěji. Nevynechal žádné místo, kde se mohl někdo skrývat. Nepátral už po svém otci, ale po neznámém vetřelci.

Zazvonil telefon. Pendleton se k němu prudce otočil. V zoufalé naději, že uslyší hlas svého otce, zvedl sluchátko. Volající přerušil spojení.

Pendleton stál jako solný sloup. Omyl? Nepřítel, který se pokoušel zjistit, jestli jsem doma?

Musel počítat s nejhorším. Rychle shodil teplákovou soupravu a oblékl si vlněný tábornický oděv.

Soumrak vrhal stále delší stíny. Pendleton se vyplížil z domu a krátce nato se přikrčil na temeni nedalekého útesu, odkud mohl sledovat všechny přístupy k domu.

Rozsvítla se světla ovládaná časovým spínačem. Znovu se ozval telefon. Dvě tlumená zazvonění a opět ticho. Před odchodem zapojil záznamník, který teď volajícího žádal, aby zanechal vzkaz. Pendleton bytostně toužil zjistit, jestli mu nevolá otec, ale neodvážil by se vrátit zpět do domu a poslechnout si, co se na pásku nahrává. Tento problém však předvídal a vzal si z domu bezdrátový telefon. Nechal ho ovšem vypnutý, aby zvonek neprozradil, kde se ukrývá. Teď stačilo přístroj zapnout a pak fungoval jako paralelní bytová přípojka. Ve sluchátku dozněla výzva záznamníku, ale stejně jako v předchozím případě volající prostě zavěsil. Před domem zastavil hlídkový vůz. Policie přijela nejspíš kvůli požáru v obchodě. Jenže je to opravdu služební automobil? Policista zaklepal a zkusil otevřít, ale Pendleton dveře před odchodem zamkl. Policista obešel dům a zkusil zadní vchod, ale když nepochodil ani tam, vrátil se, nasedl do auta a odjel. Nikdo jiný se k domu nepřiblížil.

Pendletonův otec zmizel! Naprosto stejně jako otcové všech ostatních. Jenže na rozdíl od nich nebyl Pendleton typickým představitelem druhé generace. Nebyl žádný amatér. Rampouch ho dobře vycvičil a předal mu své bohaté zkušenosti. Nepřítel jednoho dne zaútočí, varoval často otec.

Nakonec opravdu zaútočil a otce unesl.

Tak teď jsem na řadě já, vykřikl v duchu Pendleton. Odmítl práci, kterou mu nabízeli synové obětí, protože musel chránit inkognito svého otce. Ale za současné situace už nezáleželo na tom, jestli vzbudí něčí pozornost, nebo ne. Dobrá, půjdu do toho, pomyslel si. Ale ne jako najatá síla! Tohle je osobní záležitost!

Jestli se otec do zítřka nevrátí, pak, vy parchanti, po čtyřiceti letech konečně dostanete, o co jste si celou dobu koledovali.

Za Rampoucha.

Za mě!

Návrat bojovníka

Izrael, severně od Beeršeby. V okamžiku, kdy se ozvala dávka ze samopalů, Saul odhodil lopatu, popadl zbraň a vyskočil ze zavražovacího kanálu. Pracoval na poli už od úsvitu a cedil pot pod nelítostnými paprsky slunce. Rozšiřoval zavodňovací systém, který budoval od chvíle, kdy se tady ve

vesnici před téměř třemi roky usadil. Erika, jeho žena, byla tehdy těhotná a oba toužili utéci před šílenstvím světa a nalézt útočiště, kde by se marnost jejich bývalé profese ztratila v nenávratnu.

Uvědomovali si samozřejmě, že svět jim nedovolí se jen tak ztratit, ale iluze úniku jim postačovala. V této izolované osadě, kam nezasáhl dokonce ani konflikt mezi Židy a Araby, si vybudovali domov pro sebe a svého syna, Christophera Eliota Bernsteina-Grismana, který se narodil krátce po jejich příjezdu.

Vesničanům se chlapcovo neobvyklé jméno nějak nezdálo: "Zpola židovské, zpola křesťanské? A co ten spojovník u příjmení?"

Erika si ponechala dívčí jméno Bernsteinová, Grismar bylo Saulovo příjmení. Christopher byl Saulův nevlastní bratr, katolík irského původu. Poznali se v jednom sirotčinci ve Philadelphii, kde oba vyrůstali. Eliot byl jediný člověk který tehdy chlapcům ukázal laskavou tvář. Stal se jejich adoptivním otcem. Tento muž s šedivou tváří a smutnými očima, který vždy chodil v černém obleku s růží v klopě, Chrisovi a Saulovi všemožně pomáhal, a když hoši dospěli, získal je pro práci ve zpravodajské službě. Přesněji řečeno vychoval z nich profesionální zabijáky. Nakonec se však obrátil proti nim. Chris zaplatil konflikt životem a Saul pak Eliota zabil.

Hořkost, která se Saula po těchto událostech zmocnila, a pocit zármutku, hlubokého zklamání a lítosti byly hlavní důvody, proč toužil po útěku před světem. Ale nehynoucí láska k nevlastnímu bratrovi - a přes všechno, co se stalo, i k Eliotovi - jej přiměla k tomu, že dal svému synovi jména dvou mužů, kteří pro něj v životě nejvíce znamenali. Erika pochopila a souhlasila. Šlechetná, úžasná Erika. Graciézní jako špičková gymnastka. Působná jako modelka - vysoká, štíhlá, elegantní, s výraznými lícními kostmi a dlouhými tmavými vlasy. A zrovna tak smrtelně nebezpečná jako on sám.

Zvuk výstřelů se Saulovi vpálil do mozku. Vyrázil jako raněný jelen a ze všech sil uháněl k vesnici. Jeho první myšlenka patřila synovi. Musí ho ochránit. Pak si uvědomil, že Erika se o něj dokáže postarat stejně dobře. Ale, uzavřel v duchu, jestli se jednomu nebo druhému něco stane, nedopřeju si oddechu, dokud vrahové nebudou za svůj čin potrestáni. I když od svého příjezdu do Izraele nic podobného nezažil, instinkty získané v minulosti okamžitě zapracovaly. Některé dovednosti patrně nelze nikdy zapomenout. Saul přeskočil kamennou zídku a postupoval k prvním domkům vesnice. Dával pozor, aby se do hlavně a mechanismu spouště nedostal prach. Zbraň měl sice vždycky nabitou, ale teď pro jistotu v běhu zkontroloval zásobník. Ozval se výkřik. Saul zasunul náboj do komory a vrhl se střemhlav za hromadu kamení.

Výstřely zněly stále hlasitěji a palba houstla. Saul vyhlédl ke krajním domkům, postaveným z neomítnutých tvárníc, a spatřil několik cizinců v arabských burnusech, kteří zaujali výhodné postavení, odkud mohli střílet směrem k návsi. Několik žen spěšně odvádělo děti, které si hrály venku, a mizelo v domovních dveřích. Jakýsi stařec se vrhl k zemi a plazil se k dívce, která zůstala ležet uprostřed ulice. Jeho tělo provrtaly výstřely, další kulka roztrátila děvčeti hlavu. Jeden z útočníků vrhl do okna vedlejšího domku granát.

V oblacích dýmu se vyvalily trosky a uvnitř vykřikla nějaká žena.

Ty svině! Saul za hromadou kamení pozorně namířil. Napočítal celkem šest útočníků, ale podle rozsahu palby usuzoval, že minimálně dalších šest je na druhém konci osady. Přestřelka byla stále intenzivnější. Teď už se do ní zapojily další zbraně, jejichž rachot se však poněkud odlišoval od charakteristického klapotu kalašnikovů, které používali útočníci a který měl i on sám. Dával přednost stejnému typu samopalů, jakým byli vyzbrojeni nepřátelé Izraele, právě proto, aby na sebe neupozorňoval jinak znějícím zvukem výstřelů. Saul teď zřetelně rozeznal praskání několika automatických pušek M-16. S touto zbraní naučil mladíky z vesnice zacházet. Jeden útočník klesl k zemi a ze zad se mu vyřinul proud krve. Zbýlých pět teroristů na Saulově straně osady přeneslo palbu na boudu z vlnitého plechu, odkud byla smrtelná dávka vypálena. Ve stěnách se objevilo několik desítek otvorů a budka sama se otřásala pod deštěm kulek. M-16 umlkla.

Ale to už se do boje zapojovalo stále více mstitelů a výstřely teď přicházely z několika domů. Další vetřelec padl zalit krví. Saul jemně stiskl spoušť, rameno zachytilo zpětný ráz a jeden z útočníků se skácel s roztráštěnou páteří. Pootočení, zamíření, další zásah, tentokrát do hlavy, a Saul se vyřítil z úkrytu a v běhu pokračoval ve střelbě.

Padl další nepřítel a zbývající Arab, který se dostal do křížové palby, se zmateně rozhlédl kolem sebe a

rozběhl se k nízké kamenné zdi. Vtom ztuhl úděsem. Před ním se vynořil Saulův oblíbený žák, který se za zídou ukrýval, a stiskl spoušť. Na tak krátkou vzdálenost nemohl minout a ustřelil teroristovi půl obličeje. Tělo se svezlo k zemi v oblaku krvavé mlhy.

Saul se rozběhl na druhý konec vesnice. Kryl se za zídkami a v příkopech, které tady se svými studenty vybudoval právě pro případ obrany před nenadálým přepadením. Koutkem oka zahlédl několik mladíků, kteří zaujímalí obranná postavení, a zaslechl další výstřely z M-16, jimž odpovídal klapot kalašnikovů. V domě již částečně poničeném předchozím zásahem vybuchl druhý granát. Zřítela se boční zeď a tentokrát se žádný ženský výkřik neozval. Saul, zběsilý vztekem, dokončil půlkruh, který ho přivedl na dosah druhé skupiny útočníků. Vyprázdnil zásobník, zasunul další, a když mu nezbyl už ani náboj, popadl samopal, který odhodil ustupující Arab. Za pár vteřin byl prázdný a Saul zvedl M-16, která v okamžiku smrti vypadla z rukou jeho druhému nejoblíbenějšímu žákovi. I ta brzy oněměla. Saul dostihl jednoho z teroristů, jehož schopnosti v boji muže proti muži se nemohly rovnat Saulovu výcviku vražedných instinktů, který před dvaceti lety absolvoval. Dvěma údery spodní hranou dlaně obou rukou, vedenými vši silou, která v něm byla, rozdrtil nepříteli hrudník. Zlomená žebra protrhla srdce a plíce.

Palba ustala. Saul sjel očima k nepříteli, který mu ležel u nohou. Kolem se začali shromažďovat jeho žáci, vzrušení vítězstvím.

"Ne! Nesmíte stát všichni pohromadě! Rozdělte se! Kryjte se! Nevíme, jestli jsme je dostali opravdu všechny!"

Sám se zachoval podle svého doporučení a vrhl se do příkopu. V duchu se však za tuto neomylnost proklínal. Pomyslel si, že je snad odsouzen k tomu, aby byl celý život profesionálem. Snažil se sám sebe přesvědčit, že blaho vesnice má přednost před vším ostatním. V prostředí, kde musíte bojovat o samotné přežití, zájem jednotlivce ustupuje prospěchu kolektivu. Tady je normou sebeobětování. Ale Saul přesto zoufale toužil zjistit, co se stalo s Erikou a synem.

Byl však nucen jít svým žákům příkladem. Rozdělil je do skupin a začali metodicky prohledávat osadu. Saul zkontroloval všechny mrtvé nepřátele, k nimž pro jistotu přistupoval velmi opatrně. V duchu se pokáral za nezodpovědnost a vrátil se k dozoru nad prověrkami domů, jestli se v nich náhodou neskrývají další útočníci. Zorganizoval vyhodnocovací týmy - deset vesničanů zahynulo a patnáct bylo zraněno.

"Kde jsou zdravotníci? Komunikace, vyslali jste už SOS na základnu v Beer-šebě?"

A teprve poté, kdy se rozběhly všechny akce podle krizového plánu připraveného pro podobné mimořádné události a byla realizována potřebná bezpečnostní opatření, umožnil Saul průchod svým osobním starostem. Znovu si přitom uvědomil osudové prokletí. Jeho předchozí život opět nabyl vrchu a zcela ho ovládl. Instinktivně vykonal, co mu kdysi dávno vštípili při výcviku, a vykonal to správně. Avšak z jiné perspektivy byla tato správnost absolutně, totálně chybná. Dovolil, aby závazky ke společnosti převážily nad vlastními soukromými potřebami.

Stavení, na které se palba soustředila nejvíce a ve kterém vybuchly dva granáty, byl jeho vlastní dům. Obklopen vesničany a svými žáky, kteří plní úcty obdivovali jeho sebeovládání, se Saul konečně zprostil své veřejné funkce a se slzami v očích zamířil ke zničené budově, kam se uchýlila jeho žena se synem. Celá pravá strana se nebezpečně vychýlila. Střecha nad ní se málem zřítela a visela nakloněná v bizarním úhlu.

Saul si vzpomněl na ženský výkřik, který zaslechl, když vybuchl první granát. Nahlédl otvorem, který byl kdysi oknem, ale teď jen rozeklanou dírou. Záclony byly po explozi úplně černé a roztrhané. Vlevo se válely zbytky dřevěného vozičku, hračky, kterou pro svého syna sám vyrobil, a vedle nich střepy rozbitých talířů, které popadaly z už neexistující poličky. Hromadu korunovaly trosky zničeného stolu. Saula udeřil do nosu pach spáleného dřeva, zuhelnatělé tkaniny a roztavené umělé hmoty. Další výhled do kuchyně mu zakrývala zhroutená střecha.

Přešel ke dveřím, které vypadly z pantů, sotva se jich dotkl. Nasucho polkl a vstoupil dovnitř. Pohyboval se pomalu, plný náhlého strachu, zda nenarazí na zkroutené údy a - hrůza pomyslet - roztrhaná těla, znesvěcená ohavnou smrtí.

Špičkou boty odstrčil kus železa, nadzvedl dřevěný trám a překročil roztržštěné křeslo. Ale nikde nebylo vidět krev a Saulovi se rozbušilo srdce novou nadějí.

Strhl kus střechy, vyhodil ho dveřním otvorem a sklonil se, aby odklidil další trosky. Stále žádná krev. Zapřel se do střechy, která visela do kuchyně, a odsunul ji stranou. Odkryl tak dosud neprozkoumaný prostor, přimhouřil oči a napjatě se pátral mezi stíny.

Žádná těla tam neležela. Padací dveře byly dobře zamaskované. Saul si zlomil dva nehty, jak se je horečně snažil otevřít. Opřel poklop o zeď a zahleděl se do temného otvoru pod sebou.

"Eriko!"

Černý tunel zvolání pohltil a zůstal němý.

"Eriko! To jsem já, Saul!" zakřičel a příliš netrpělivý, aby dokázal čekat na odpověď, seskočil dolů.

Podrážky se zabořily do hlíněného dna půldruhého metru hluboké jámy. "Už je po všem!"

Saul napínal zrak a snažil se v temnotě něco zahlédnout. Na vteřinu se jej zmocnilo zoufalství a obava, že choval falešné naděje, ale vtom si uvědomil, že nedal ten správný signál, že je asi všechno v pořádku.

Erika ho klidně mohla považovat za nepřítele, který se snaží napodobit jeho hlas. Ve tmě by podobný trik mohl vyjít.

"Baby Ruth a růže," řekl už klidněji.

"Lásko, už bylo na čase, že ses prohlásil. Trochu jsi mi nahnal. Uvažovala jsem, jestli nemám začít střílet," ozval se ze tmy úkrytu Eričin hluboký smyslný hlas. "Doufám, žeš je poslal do horoucích pekel."

Saul se nedokázal ovládnout a rozesmál se. "Jako pravověrná Židovka bys vůbec v peklo věřit neměla."

"Jenže za určitých okolností je to neodolatelně skvělá představa. Doufám, že se ty svině budou za to, že napadli naši vesnici, náš domov, smažit na věčném ohni."

"Táti?" hlesl kdesi ve tmě Saulův syn.

"Jsem to já, synku. Už se nemusíš bát. A ty, Eriko, si dávej před chlapcem pozor na jazyk, ano?"

"Uslyšíš něco mnohem horšího, pokud mně ihned neřekneš, co tě tak zdrželo."

Saul se pokusil vyložit si tón jejího hlasu a dospěl k závěru, že nejspíš žertuje.

"Střelba ustala před několika minutami," pokračovala Erika. "Cos dělal? Zaskočil sis na drink?"

Erika samozřejmě věděla, že mezi zásady, které mu Eliot vštípil, patřila abstinence, a Saul si už mohl být jist, že opravdu žertuje. Kolena se mu podlomila úlevou. Nejen proto, že se ani jí, ani chlapci nic nestalo, ale zejména proto, že se na něj nezlobí za to, jak nelidsky profesionálně postupoval. Svezl se k zemi a do očí mu vyhrkly slzy.

Po hlíně zaškrábaly podrážky a z tunelu vystoupily dvě postavy.

"Saule?" ozval se mu u ucha Eričin zvučný hlas stísněný obavou.

"Táti?"

"Synku, jsem úplně v pořádku, To jen..." Saulovi se sevřelo hrdlo přemírou citu a udusilo slova, která se mu drala z úst.

Erika mu ovinula silnou paži kolem těla. "Co se ti stalo, Saule?"

"Já..." Saul si utřel slzy a trhaně vysvětloval: "Dostali jsme úplně všechny. Ale kdybych..." Saul sebral všechny síly a pokračoval: "Ale kdybych běžel přímo sem, kdybych se staral jen o nás, o tebe a o Chrise, potom by všechno, co jsem se ty kluky ve vesnici snažil naučit... Všechny principy a zásady, že kolektiv je přednější než jednotlivec... Prostě považovali by mě za lháře. A až by nás napadli podruhé, starali by se jen sami o sebe, místo aby..."

Ze tmy se vynořil Chris a přitulil se k němu.

Erika ho sevřela pevněji. "Ty můj hlupáčku."

Saul překvapeně polkl slzy. "Co říkáš?"

"Jsme přece profesionálové. Alespoň bývalí. Oba víme, co je to boj. Osobní zájmy představují nebezpečný luxus. Když se nedokáže ubránit vesnice jako celek, rodina nemá šanci. V okamžiku, kdy začala střelba, jsem popadla do jedné ruky Chrise a do druhé samopal. Řekla jsem si, že pokud ještě žiješ, zachováš se podle pravidel - a já také. V mém případě to znamenalo ukrýt našeho syna a chránit ho. Vůbec se nemáš za co stydět. Hluboce si tě vážím a miluji tě. Mým úkolem bylo postarat se o rodinu, tvým pak bránit vesnici. Nemám si na co stěžovat a jestli něco cítím, pak je to pýcha a hrdost na tebe. Oba jsme se zachovali správně."

Saul měl pocit, že se udusí. "Miluji tě."

"Až se vesnice uklidní a zorganizujeme hlídky, až se setmí a my uložíme Chrise spát, budu ráda, když mi

ukážeš, jak moc."

2

O dvacet minut později už kroužil nad kamenitými poličky kolem vesnice bojový vrtulník izraelské armády a hledal další případné útočníky. Po cestě, která byla samý výmol, přikodrcaly dva nákladáky plné mužů a zastavily na okraji osady. Jejich oči Saulovi připomínaly oči jestřába. Vojáci seskákali, věnovali krátký pohled poškozeným domům a ztuhli v pozoru, když jejich kapitán začal chrlit rozkazy. Byli vskutku dokonale vycvičení a disciplinovaně zaujali obranná postavení pro případ hrozícího útoku. Jedno družstvo bylo vyčleněno, aby prohledalo mrtvoly.

Horký vítr hnal z pouště mračna prachu.

Kapitán s tváří jako skalnatý svah zbrázděný horskými vodopády přistoupil k Saulovi. "Váš radista hlásil, že útok byl potlačen." Mávl rukou k mrtvolám. "Nebylo by slovo ‚rozdrčen‘ přesnější?"

"No..." Saul pokrčil rameny. "Naštvali nás."

"To je vidět." Kapitán si zapálil cigaretu. "Podle toho, co jsem slyšel, to nejhorší, co kdo může udělat, je naštvat vás."

"Vy jste Grisman, že? Saul Grisman. Američan. Bývalý agent CIA."

"Vadí vám to?"

"Když uvážím, co se tu stalo, tak ne. Vy jste určitě Erika."

Saul se otočil. Vůbec neslyšel Eriku přicházet.

"Christopher je u sousedů," oznámila. "Pořád se ještě bojí, ale slíbil, že zavře oči a pokusí se usnout. Dají na něj pozor." Erika se obrátila ke kapitánovi.

"Vy jste kdysi patřila k Mossadu," prohodil kapitán konverzačním tónem. "Trochu mě udivuje, že se tady ve vesnici nenudíte."

"Dnes jsme se tedy určitě nenudili."

Kapitán pokynul hlavou k výrostkům s puškami v rukou. "Kde jsou muži?"

"V armádě," odpověděla Erika. "Nebo v Jeruzalémě, v Tel Avivu. Tohle je vesnice vdov, sirotek a opuštěných manželek. Když jsme sem přišli, sotva se drželi nad vodou."

"Ale přesně tento způsob života jsme si zvolili," doplnil Saul. "Místo na samém konci světa. Rozhodli jsme se trochu tady zdokonalit civilní obranu."

"Chcete říct, že tahle děcka, a jen s vaší pomocí, zlikvidovala vražedné komando?"

"Stačila jim jen trocha povzbuzení." Saul se usmál a položil dvěma nejbližším hochům ruce na ramena.

"Podle mých zdrojů jste opravdu měl důvod usídlit se mimo civilizaci," řekl kapitán Saulovi.

"Specifikovaly vaše zdroje tyto důvody?"

Kapitán zavrtěl hlavou.

"Přecitlivělost."

"Jistě. Mé zdroje také tvrdí, že vy," to platilo Erice, "jste mohla zůstat v izraelské rozvědce. Váš služební záznam byl bez poskvrnky, takže jste se tady zahrabat nemusela."

"To se mýlíte," namítla Erika. "Měla jsem ten nejlepší myslitelný motiv."

"Jaký?"

"Být s ním," ukázala na Saula.

Kapitán zatáhl z cigarety. "No dobře. Pokud se týká toho, co se tady stalo... Něco mi na tom nesedí."

"Já vím," souhlasil Saul. "Mně také ne."

"Začal bych tím, že nešlo jen o nějakou tlupu amatérů. Byli perfektně vyzbrojeni. Ruské samopaly. Přepad nebyla žádná hurá akce. Útok byl pečlivě naplánován. Rozdělili se na dvě skupiny po šesti a zaútočili na vesnici ze dvou stran. Při takovém počtu lidí už potřebujete pěknou dávku odhodlání a zatraceně dobrý důvod, abyste pronikli obranným postavením na našich hranicích. Ještě bych chápal, kdyby se pokusili o vesnici někde na okupovaných územích. Smysl by dal i překvapivý riskantní útok na nějaký strategický cíl, řekněme leteckou základnu nebo muniční sklad. Ale osada, ve které žijí jen vdovy, sirotci a opuštěné manželky? Osmdesát kilometrů od hranic? O co tu jde?"

"A vy si myslíte, že mně to hlavou nevtáhne?" opáčil Saul.

Se západem slunce dorazil zaprášený sedan. Saul zaslechl zvuk motoru, když seděl před ruinou svého bývalého domova u ohýnku živého troskami, které vynesl z domu. Jedl slepičí polévku s nudlemi připravenou z kostky a sledoval, jak Erika po lžičkách krmí Christophera silným masovým vývarem. Pozvedl zrak a sledoval vojáky, kteří vystoupili z krytu a posunkem naznačili řidiči, aby zastavil na okraji vesnice. Auto bylo příliš daleko, aby Saul špinavým předním sklem rozeznal, kdo sedí za volantem. Jeden z vojáků promluvil s někým ve voze, prohlédl si dokumenty, které si vyžádal, otočil se k osadě a ukázal k Saulovi. Auto se rozjelo naznačeným směrem.

Saul se postavil. "Poznáváš někoho?"

Erika upřela zrak na přibližující se vozidlo a zavrtěla hlavou. "A ty?"

"Začíná tu být přelidněno."

Auto zastavilo pět metrů od nich. Vesničané je podezřívavě sledovali ze dveří svých domků. Řidič vypnul zapalování a pod kapotou to nepříjemně zahvízdalo. Vystoupil nějaký muž.

Měřil přes metr osmdesát, štíhlý, s lehce nahrbenými rameny. Na sobě měl zmačkaný oblek, horní knoflíček košile rozepnutý, kravatu povolenou. Nosil knír a vlasy mu nad čelem mírně ustupovaly. Saul odhadoval, že mu táhne na čtyřicítka a že za svou štíhlou postavu vděčí nahromaděné energii soustavně držené pod kontrolou. Díky tomu spaloval kalorie, i když seděl za stolem. Tuto polohu alespoň shrbená ramena naznačovala.

Muž se zazubil a vykročil k ohníčku. Saul se s ním v životě nesetkal, ale podle výrazu radosti, který si v jeho očích přečetl, usoudil, že návštěvník zná jeho.

V momentě si však uvědomil svůj omyl.

Nejsem to já, koho zná.

Je to Erika.

Její oči zářily stejným potěšením jako cizincovy. Tvář se jí roztáhla v radostném úsměvu a nevěřicně zašeptala: "Miša?"

"Eriko."

Vyskočila a neznámého objala. "Mišo!" zajásala.

Saul se uklidnil, když to jméno uslyšel. Pokud se nemýlil, návštěvníkovo příjmení znělo Pletz. Nikdy se s tímto člověkem osobně nesetkal, ale stále cítil vděčnost za pomoc, kterou Miša - na Eričino naléhání - poskytl před třemi lety jemu a jeho nevlastnímu bratrovi.

Ohleduplně vyčkal, až Erika přestane návštěvníka objímat. Pak postoupil kupředu, Christophera přidržel levou rukou v náručí a pravici napřáhl k nečekanému hostu. "Vítejte u nás. Nemáte hlad? Nedáte si trochu polévky?"

Mišův stisk byl pevný. "Ne, díky. Po cestě jsem snědl dva bagely [kulaté sladké pečivo s polevou, pozn. překl.] a pálí mě z nich žába."

"Často jsem si představoval, jak asi vypadáte."

"Já také. Je mi líto, co se stalo vašemu bratrovi. A můžeme si tykat, ne?"

Saul přikývl a potlačil bolestnou vzpomínku.

"Jak to, že nejsi ve Washingtonu, Mišo?" zeptala se Erika.

"Před dvěma roky jsem byl přeložen zpět do Tel Avivu. Mám-li být upřímný, tak na vlastní žádost. Chyběla mi vlast i rodiče. A se změnou působiště přišlo i povýšení. Nemůžu si stěžovat."

"Jakou máš teď pracovní náplň?" zajímala se Erika.

Miša se natáhl po Christopherově ruce. "Jak se daří, hochu?"

Christopher se zachichotal.

Ale to, jak se Miša vyhnul Eričině otázce, Saula zneklidnilo.

"Máte nádherné dítě." Miša se zahleděl na zničenou budovu, před níž plápolal ohníček. "Přestavujete dům?"

"Zrovna dneska jsme tu měli malíře," poznamenala Erika.

"Také jsem slyšel."

"Jejich práce se nám moc nelíbila. Museli jsme s nimi zatočit."

"I to jsem slyšel."

"To je důvod tvé návštěvy?" zeptal se Saul.

Miša mu pohlédl do očí. "Možná si přece jen trochu polévky vezmu."

Sedli si kolem ohně. Teď, když slunce kleslo za obzor, se v poušti ochladilo a teplo plamenů bylo docela příjemné.

Miša snědl všeho všudy tři lžičky vývaru. "Ještě ve Washingtonu jsem se dozvěděl, že jste se usadili právě tady," řekl Erice. "A když jsem se vrátil do Tel Avivu, sledoval jsem, jak si tu vedete."

"To znamená, že zdrojem kapitánových informací jsi byl ty," konstatoval Saul a ukázal na důstojníka, který stál na stanovišti hlídky na okraji vesnice a bavil se s vojáky.

"Pokládal jsem za prozíravé upozornit ho, že se na vás oba může plně spolehnout. Řekl jsem mu, aby vás nechal na pokoji, ale že kdybyste ho sami vyhledali, měl by se řídit vašimi radami. Soukromí jsem vám samozřejmě narušit nechtěl."

Saul Mišu upřeně pozoroval.

"Po tom, co se tu dnes stalo," pokračoval Miša, "bylo úplně přirozené, že se mi ohlásil. Zejména když uvážíme některé znepokojující aspekty akce. A nejde jen o to, že šlo o nesmyslné přepadení osady z vojenského nebo geografického hlediska zcela bezvýznamné, navíc tak daleko od hranic."

Saul něco podobného očekával. "Myslíš jejich nehty?"

Miša pozvedl obočí. "Tak ty sis toho také všiml? Proč ses o tom kapitánovi nezmínil?"

"Potřeboval jsem zjistit, do jaké míry se na něj mohu spolehnout. Musel jsem si ověřit, jak je schopný."

"Mohu tě uklidnit. Je mimořádně schopný," řekl Miša. "Důkazem je, že se se svým podezřením svěřil jen mně a počkal na mé rozhodnutí, jak postupovat dál."

"Můžeme přestat chodit kolem horké kaše," poznamenal Saul. "Muži, kteří tuto vesnici přepadli, nebyli žádní partyzáni. Pomiňme skutečnost, že jejich zbraně se ještě leskly vazelínou, což znamená, že je zrovna vybalili z přepravních beden, nebo že měli sice zvalené šaty, ale zbrusu nové boty. Kdybych předstíral, že věřím tomu, že byli právě přezbrojeni, šlo by snad o přijatelné vysvětlení. Ale pořád jsou zde jejich nehty. Rozmazali si po ruku špínu, ale pod nehty se jim nedostala. Stupidní namyšlenost! Copak si představovali, že nebudou mít žádné oběti? To si mysleli, že si nevšimneme manikúry za dvacet dolarů? Nebyli to žádní teroristé, ale najatí zabijáci. Importovaní. Vybrání proto, že šlo o Araby. Ale jejich běžným operačním teritoriím rozhodně nebyla poušť. Působili v Aténách, Římě, Paříži nebo Londýně."

Miša přikývl. "Ani po třech letech života v této samotě jsi ze svých schopností nic neztratil."

Saul ukázal palcem na zbořené stavení za svými zády. "A je naprosto jasné, že cílem přepadu nebyla celá vesnice. Nejvíce byl poškozen právě náš dům. Útočníci šli zjevně po nás."

Erika vstala, přistoupila zezadu k Mišovi a položila mu ruce na ramena. "Proč jsi sem přijel, dávný příteli?"

Miša k ní obrátil smutný pohled.

"Co je? Co se stalo?"

"Eriko, tvůj otec zmizel."

4

Relativní klid, ve kterém poslední tři roky žili, byl ten tam. Saul měl pocit, že dosavadní pohoda je nenávratně ztracena, nahrazena konstantami jeho bývalé profese - napětím, podezřením, ostražitostí. Únik je, zdá se, nemožný. I tady je svět dostihl a postoje a reakce, které se v sobě zoufale snažil potlačit, se vrátily. Stejně silné jako kdysi.

Snesla se noc. Christopher spal u sousedů, Miša si lehl v autě a Saul s Erikou seděli u ohně před troskami svého domu.

"Jestliže jsme cílem byli my," prohlásil Saul, "a myslím, že o tom nemůže být žádných pochyb, musíme počítat s tím, že se objeví další útočníci."

Erika několikrát prohrábla klackem oheň.

"Nebylo by férové, aby naše přítomnost ohrožovala celou vesnici," dodal Saul.

"Co teda uděláme? Postavíme sem cedulku s nápisem ‚lidé, o které vám jde, už tady nebydlí?‘" Erice se v očích odrážela zář plamenů.

"Zjistí, že jsme odešli, stejně snadno, jako vypátrali, že jsme se tady usadili."

"Ale proč vůbec přišli?"

Saul zavrtěl hlavou. "Tři roky je příliš dlouhá doba na to, aby nás dostihla minulost. A moje dohoda se zpravodajskou službou byla jasná: pokud se budu já držet stranou, budou oni předstírat, že neexistuju."

"To je jedna z věcí, kterou jsme opravdu dělali," poznamenala Erika hořce. "Skutečně jsme se drželi stranou."

"A proto si také nemyslím, že přepad má něco společného s minulostí."

"Ať byl důvod pro útok jakýkoliv, jde o novou záležitost."

"To nám ale stále neodpovídá na otázku proč."

"Myslíš, že se jedná jen o shodu okolností?"

Byl to sice jen nezřetelný náznak, ale Saul pochopil, co měla Erika na mysli. "Zmizení tvého otce?"

"Došlo k němu včera."

"A dnes útok?"

"Neštěstí nechodí nikdy samo, ale..."

"Já v náhodné shody nevěřím," prohlásil Saul. "Nelze ignorovat zjevné skutečnosti. Nemůžeme zavírat oči před fakty, která máme před sebou jako na dlani."

"Tak je nezavírejte."

"Sama víš, co to znamená."

Erika netrpělivě prohrábla oheň. "Je ještě jeden důvod, proč bychom měli opustit svůj domov, lépe řečeno to, co z něj zbylo."

Saul pomyslel na zavražďovací kanály, které tři roky budoval a zdokonaloval. "Vzteká mě to."

"To je dobře. Jen bezcenných věcí se vzdáváme s lehkou myslí."

"A navíc, pokud se postavíme nepříteli, kterého chceme pronásledovat, s lhostejností v srdci, nemáme šanci."

"Můj otec mně rozhodně lhostejný není. To, že jsem se ním nevidala, byla snad jediná stinná stránka života v poušti."

Oheň vesele zapraskal a Erika se nečekaně postavila. "Měli bychom se raději nachystat. Muži, kteří nás napadli, nám nevědomky prokázali jistou službu. Všechno, co nám zbylo, si můžeme doslova odnést v náručí."

"Zjistíme, co se stalo tvému otci."

"A splatíme dluh tomu, kdo nás vyhnal z našeho domova."

"Je to už tři dlouhé roky..." Saul zaváhal. "Když pomínu Mišovy komplimenty, myslíš, že jsme stále ještě dost dobří?"

"Dost dobří? Hele, poslední tři roky jsem nedělala nic jiného, než odpočívala. Až lidé, kteří mi unesli otce, zjistí, jak moc jsme dobří, budu trpce litovat, že si s námi vůbec kdy začali."

Kajícník

Jižně od Káhiry, západně od Nilu. Nitrijská poušť. Egypt. Tentokrát nepozoroval myš, ale ještěrku, která však neprováděla podobné kousky jako Stuart Malý a nevytáhla Drewa z jeho asketické ulity. Nevyvolávala v něm lítost, že přišel o společnost svých bližních - přátel i úplně cizích lidí. Ještěrka se omezila na to, že hned po svítání vylezla z díry pod balvanem a několik hodin se vyhřívala na slunci. Za soumraku se uvelebila na plochem kameni a vychutnávala nashromážděné teplo, které vyzařovala okolní skaliska. V mezidobí, za vražedného slunečního žáru, se někde ukrývala. Byl to třicet centimetrů dlouhý, svraštělý, nehezky žlutý doklad zvráceného Božího tvůrčího rozmaru s kmitajícím jazykem a nehybnými víčky.

Drew, schoulený v nejtemnějším koutě jeskyně, sledoval obludu, jak zaujímá, jako každý den, obvyklou pozici u vchodu do tunelu. Tu věc přímo nenáviděl, a z toho důvodu ji toleroval, protože si byl vědom, že

Bůh ho opět zkouší. Ještěrka byla součástí jeho pokání. Jak slunce putovalo po obloze stále výš a vysílalo žhavé paprsky do jeskyně, Drew si zadumaně prohlížel skalnaté obrysy své cely a srovnával jejich holou strohost s relativním přepychem, ve kterém žil po šest mírumilovných let v prostém příbytku v kartuziánském klášteře ve Vermontu. Stejně tak porovnával ještěrku, které střídavě říkal Lucifer a Quasimodo, se Stuartem Malým, myškou, která mu byla společníkem poslední dva roku pobytu za zdmi kláštera. Myš však přišla o život, Když úkladní vrahové napadli klášter s cílem Drewa zlikvidovat. Drew pak musel své útočiště opustit - hříšník se vrátil do hříšného světa. Díky událostem, které následovaly - válka se Skalpelem, opětovné setkání s Arlenou, střetnutí s Bratrstvem kamene - dosáhl paradoxně vykoupení a současně i nového prokletí. To ho donutilo vyhledat útulek v této skalní sluji uprostřed pouště, která byla svědkem zrození křesťanských klášterních řádů, aby znovu prostřednictvím pokání a modliteb k Bohu usiloval o očistění a spásu své duše.

Trest, který si uložil, trval už celých dvanáct měsíců. Roční doby se zde nestřídaly a každý den byl únavně stejný jako ten předchozí. Drewovi se zdálo, že čas se podivně natahuje a přesto zároveň zkracuje. Ten rok mohl trvat celou věčnost, nebo naopak pouhý měsíc či týden. Čas plynoucí od jeho příchodu mohl poměřovat jediným způsobem - sledovat, o kolik mu narostly vlasy a vousy, a pozorovat postupně se krátící zásoby potravin. Když došly, musel se vypravit do nejbližší vesnice, vzdálené celý den chůze, a uspokojit své skromné potřeby. Vesničané s ním jednali s uctivým odstupem a tohoto vysokého vyzáblého muže sežehlého sluncem, oblečeného v cárech a s uštváním pohledem v očích považovali svým způsobem za svatého, i když Drew sám sebe viděl v naprosto jiném světle.

S výjimkou výletů do vesnice byl jeho denní režim zcela neměnný - cvičení, meditace a modlitby. V poslední době se však cítil tak zesláblý, že cvičení vynechával a jen ležel v koutě jeskyně a zpěvavě recitoval úryvky katolické mše. Uvažoval, co si asi ještěrka myslí o latině, která ji občas přiměla otočit k němu šerednou hlavu korunovanou očima s nehybnými víčky. Nebo byla její reakce pouhou odezvou na nějaký podnět? A pokud tomu tak bylo, jakému účelu toto monstrózní stvoření sloužilo? Kámen, i když neživý, je obdařen krásou, která může potěšit. Ale ještěrka nedokáže kámen ocenit, snad až na teplo, které svou ohavnou žlutou pokožkou vstřebává. A na odporné ještěrce samotné nemohlo žádné stvoření, obdařené schopností vnímat, shledat nic povznášejícího.

A v tom právě spočívá má zkouška, pomyslel si Drew. Pokud se s existencí ještěrky smírím, mám naději na spásu sebe sama, protože dokážu svou otevřenost všem Božím úradkům.

Jeho úvahy byly přerušovány potřebami těla. Musel pít. Pramen -jeden z důvodů, proč si vybral právě toto místo - nebyl daleko. Drew jako obvykle uhašení žízně odkládal. Zčásti proto, aby zостřil své pokání, ale chtěl také prožívat intenzivnější uspokojení, až se konečně napije. Toto vyvažování bolesti a potěšení mu způsobovalo velký duševní stres. Nakonec dospěl k závěru, že radost z pití stvořil Bůh jako důležitý mechanismus přežití. Kdyby si toto potěšení odepřel, kdyby se nenapil, zemřel by. To by však byla sebevražda, a sebevražda je nejtěžší hřích.

Drew už byl tak zesláblý, že mu myšlenky začaly volně splývat. Úleva a bolest. Arlena a odloučení od ní. Kdyby se věci vyvinuly jinak... Drew si nedokázal představit větší štěstí než zůstat s ní až do konce svých dnů. Díky Bratrstvu kamene to však nepřipadalo v úvahu. Arlenin bratr zabil příslušníka Bratrstva a zachránil tak Drewovi život. A Drew, aby pomohl svému zachránci, vzal vinu na sebe, utekl a skrýval se. Dychtil po lásce - a obětoval se pro lásku, byť odlišné povahy.

Drew se pokusil vstát a dobelhat se k prameni, ale už to nedokázal. Rty měl opuchlé žízní, tělo zpustošené nedostatkem potravy. Myšlenky mu vířily v hlavě jako splašené. Ještěrka se zvedla; denní vedro už na ni bylo příliš. Nad vchodem do jeskyně se vznášel stín. Že by už nastal soumrak? Nebo se mě zmocňují halucinace, ptal se Drew v duchu sám sebe. Stín totiž na sebe pomalu bral podobu lidské bytosti, prvního člověka, kterého by Drew za dobu svého pobytu v jeskyni spatřil. A to bylo málo pravděpodobné.

Stín se však prodlužoval a opravdu nabyl obrysy lidské postavy.

A co bylo úplně neuvěřitelné, tato postava připomínala...

"Sakra," procedila Arlena mezi zuby, když viděla, jak z ústí jeskyně vylézá ještěrka. Mučivé podezření, že jí někdo udal špatný směr, zesílilo. Copak by si ještěrka zvolila pro vyhřívání na slunci tak zranitelné místo, kdyby byla jeskyně obydlená? To, jak ohyzný rozplácly tvor trhl hlavou při zarachocení uvolněného kamene, na který Erika při výstupu šlápla, a jak na vteřinku strnul, než se dal na útěk, když na něj dopadl její stín, jí neomylně prozradilo, že ještěrku vyděsila ona sama a ne někdo, kdo přebývá v jeskyni. Logickým důsledkem byl tedy závěr, že jeskyně je opuštěná.

Arlena se zastavila, jako by ji tato úvaha připravila o veškerou rozhodnost. Zář slunce, která jí spalovala záda, ji však postrčila kupředu. Byla vyčerpaná a utrpěla takovou ztrátu tělesných tekutin, že se úplně přestala potit. Potřebovala tedy úkryt. Namáhavě vystoupala posledních pár kroků po svahu. Její stín zakryl ústí tunelu a Arlena se zadívala do temných hlubin před sebou. Ticho, které vevnitř panovalo, dále posílilo její podezření, že ji někdo oklamal.

Otázkou zůstávalo, zdají někdo poskytl chybné informace záměrně nebo šlo o pouhý nevinný omyl. Včera ráno, dvě hodiny po odjezdu z nejbližší vesnice, pronajaté auto vypovědělo službu - motor zakašlal a ztichl. Arlena jako zkušený mechanik nadzvedla kapotu a snažila se přijít závadě na kloub, ale zjistit příčinu poruchy se jí nepodařilo. Uvažovala, zda se nemá vrátit do osady, ale vzdálenost, kterou ujela, odpovídala půldenní chůzi, a za prakticky stejnou dobu by se mohla dostat až k cíli své cesty. Před odjezdem z vesnice si samozřejmě naplnila polní láhev až po okraj. Věděla, jak přežít v poušti, jak uchovat tělesné tekutiny tím, že se přes největší vedro uchýlí někam do stínu a bude odpočívat. Na další cestu pak vyrazí až za soumraku a půjde celou noc. Měla dost vody, aby jí vydržela až do rána, kdy dorazí k jeskyni, a ještě jí zůstane na zpáteční cestu - za předpokladu, že si pečlivě odměří pravidelné dávky.

Ale když se krátce před polednem utábořila, když nad průrvou mezi dvěma balvany natáhla tenkou bavlněnou plachtu a zalezla pod ni, aby přečkala hodiny nejpálčivějšího žáru ve stínu, zaslechla nezřetelné vrzání. Kroky v písku - za ní a vpravo. To, jak kradmo se přibližovaly, bylo dostatečně výmluvné. Nechtěla riskovat a použít střelnou zbraň, protože ozvěna výstřelů by se přes mlčenlivou poušť nesla na míle daleko a mohla by přilákat další šelmy v lidské podobě.

Když pak na ni dva Arabové se sluncem vybělenými šátky na hlavách a v dlouhých burnusech namířili pistole a posunky ji vyzvali, aby se svlékla, předstírala, že se k smrti vylekala a je úplně bezbranná. Umožnila jim krátký pohled na svá prsa, čímž na vteřinu rozptýlila jejich pozornost, bleskurychle se otočila a kopnutím odzbrojila bližšího násilníka (zlomila mu zápěstí). Pokračovala v otočce jako tanečník při piruetě a její noha dopadla na ruku druhého muže. Znovu se ozval praskavý zvuk lámaných kostí. Pak už jen následovaly rychle za sebou dva údery pěstí do krku a oba muži se s rozdrčenými hrtany svezli mrtví do písku. Vše se seběhlo tak rychle, že útočníci zemřeli s chlípným pohledem v očích. Arlena ukryla jejich těla mezi skaliska, kde se už o ně postarají pouštní mrchožrouti. Přesunula se o kousek dál a znovu vztyčila plátný kryt. Přemýšlela, zda ji ti dva objevili náhodou, nebo jí sledovali již od vesnice, kde se vyptávala na cestu. Jestli opravdu přišli z osady, kde jí předtím něco provedli s autem, pak není divu, že je jeskyně opuštěná - falešné informace ji prostě měly zavést hlouběji do liduprázdné divočiny.

Arlena si málem zoufala. Když si uvědomila, že vážila dlouhou cestu z New Yorku až sem, jen aby zjistila, že hledání zdaleka ještě neskončilo, měla sto chutí zahrozit pěstí k nebesům a proklínat osud. Musela však najít úkryt před sluncem. Popohnala ji představa, jak si vlašnou vodou z láhve svlažuje ústa. Vysoká, pružná, zelenooká přitažlivá žena s tizíánovými vlasy, pětatřicetiletá, v klobouku s širokou střeškou, khaki kalhotách a košili, na zádech ruksak a na nohou pohorky, namířila pistoli proti neviditelnému nebezpečí a vstoupila do jeskyně.

3

První ji do nosu udeřil octový zápach připomínající kysličník uhličitý. Pod ním zaregistrovala jiný pach - pižmový, zvířecí, jako by jeskyně nedávno sloužila jako doupe nějaké šelmy. Stála těsně u vstupu a díky jejímu stínu byla temnota ještě neproniknutelnější. I když se nedalo říci, že by v jeskyni panoval chlad, přece jen tam nebylo zdaleka takové vedro jako venku. Arlena, pistoli připravenou k palbě, zadržela dech a napínala uši, jestli přece jen něco nezaslechne.

"Drewe?" zavolala nejistým, stísněným hlasem. Kdyby tady přece jen byl, už by se jí ozval. Pokud se ovšem nezachoval jako ještěrka a vyplašen jejím příchodem nezalezl někde do úkrytu. V tom případě by bylo pátrání k ničemu a představa, jak ji radostně uvítá, by se proměnila v krutý žert.

Ozvěna zvolání umkla. Arlena znovu zadržela dech a napjatě naslouchala. Něco, snad intuice, jí říkalo, že jeskyně je obydlená. Slyšela - lépe řečeno myslela si, že slyší - tiché zašustění oděvu, neznatelný výdech, jemné otření kůže o kámen. Téměř nepostřehnutelné zvuky přicházely odněkud z hloubi skalní dutiny. Arlena se skrčila a uhnula stranou od vchodu, čímž se jednak lépe kryla, jednak vpustila dovnitř trochu slunečního svitu.

Ted', když se její oči přizpůsobily tmě, jí zlepšené osvětlení stačilo, aby rozeznala polorozpadlé sandály nazuté na špinavých chodidlech strupovitých nohou. Patřily muži v roztrhaném hábitu, vyhnutém nad vysušená kolena, zhroucenému u zadní stěny jeskyně. Jeho ruce, natažené na stehnech, připomínaly ruce kostlivce.

"Proboha svatého." Ozvěna vyděšený šepot nepřírozeně zesílila. "Drewe," vydechla hlasitěji.

Vrhla se k němu a vytáhla ho na denní světlo. Rozcuchané, po pás dlouhé vlasy a vousy ji šokovaly, stejně jako propadlá zpustošená tvář. "Ach, kristepane. Drewe!"

Hleděl na ni štěrbínami sevřených víček. Ústa pokrytá puchýři se zachvěla.

Arlena spěšně odvázála polní láhev od opasku a odšroubovala uzávěr. "Nepokoušej se mluvit."

Drew se vytrvale snažil, ale měl tak slabý hlas, že ho Arlena sotva slyšela. Vydával zvuky, které připomínaly chůzi po zaschlé krustovité hlíně. "Ar..." Se zoufalým vzepětím vůle to zkusil znovu.

"Ar...lena?" V Drewově tónu zaznělo překvapení, nevíra. A ještě něco navíc. Něco podobného bázlivé úctě, kterou pociťujeme, když prožíváme tajemné vidění.

"Jsem to já. Jsem u tebe, Drewe. Jsem to opravdu já. Ale nesnaž se mluvit."

Arlena mu přiložila hrdlo láhve k oteklým rtům a nalila mezi ně několik kapek. Vyprahlá tkáň je vsákla jako houba. Sevřela mu zápěstí. Nitkovitý pulz byl prakticky nehmatný. Přejela mu rukama po těle a zděsila se, jak je vyzáblý.

"Tak konečně máš, co jsi chtěl," řekla mu. "Lidská troska. Kdybys nebyl tak zesláblý..." Arlena nalila mezi okoralé rty dalších pár kapek vody. "Měla bych tě pořádně seřvat, ne tě litovat."

K jejímu úžasu Drewovi zacukala víčka a v očích mu slabě zazářilo...

Čím? Pobavením? Láskou? Dýchal, jako kdyby se...

"Jestli se zasměješ," varovala ho, "vezmu tě touhle flaškou přes hlavu."

Drew sice v sobě sílu k úsměvu odkudsi vydoloval (jen krátké, násilné 'hah'), ale ona samozřejmě svou hrozbu nesplnila. Vpravila mu do úst ještě trochu vody a věděla, že mu prozatím více dopřát nemůže, nechce-li mu způsobit vážné žaludeční potíže. Jeho pokus o smích ji uklidnil. Byl znamením života.

Dorazila včas, jeho duch ještě neochabl. Bude zase v pořádku.

4

Když mu však poskytla další dávku vody, zmocnily se jí pochybnosti. Navzdory spalujícímu vedru ji zamrazilo obavou. Nemají dost vody, aby jim oběma vystačila na dlouhou cestu zpět.

Už teď se jí oteklý jazyk lepil na patro. Musela se napít. Zteplalá voda chutnala nahořkle, ale jinou neměla. Polkla a trochu se jí ulevilo. Ještě doušek a zase několik kapek mezi Drewovy rty.

Tep mu postupně sílil. Dýchal hlouběji a už ne tak namáhavě.

Jeho hlas byl však stále jen ochraptělý sípot. "Špatný odhad..." V rozpacích se zaculil jako dítě, které provedlo nějakou nezbednost.

Arlena zavrtěla nechápavě hlavou.

"Měl jsem se napít dřív," vysvětlil a rozkašlal se.

Znovu zavrtěla hlavou.

"Měl jsem si už dávno zajít pro jídlo... Neuvědomil jsem si... jak jsem zeslábl... Už jsem nedokázal dojít k prameni."

"K jakému prameni?"

Drewovi poklesla víčka.

"Zatraceně, Drewe, k jakému prameni?"

"Venku... Dole... Vpravo."

"Jak daleko?"

"Sto metrů... Za úbočím kopce... Hromada kamení."

Dala mu ještě trochu vody a postavila se. "Hned jsem zpátky."

Sundala si ruksak a vyšla z temné jeskyně. Oslepující slunce ji zasáhlo jako rána palicí. Přivřela oči bolesti, sestoupila po písečném svahu a vydala se kolem úpatí kopce doprava.

Když však odhadla, že ušla dobrých sto metrů, a stále nenarazila na hromadu kamení, projel jí záchvěv paniky. Neblouznil Drew v deliriu? Není pramen jen výplodem jeho fantazie?

Ne, pramen tu někde musí být. Jak by zde jinak dokázal přežít? Ale když ho nenajde, když Drew nedokáže jasněji uvažovat, než jim dojde voda, kterou má v láhvi, oba s největší pravděpodobností zemřou.

Postoupila ještě o nějakých pětadvacet metrů a cítila, jak se jí podlamují kolena slabostí. Věděla, že pokračovat dál by už představovalo neúnosné riziko, protože kam až po úbočí dohlédla, nikde žádný shluk balvanů nenaznačoval, že by se blížila k cíli. Zklamání na ni dolehlo tak těžce, až se zachvěla. Zmobilizovala poslední zbytky sil, olízla si vyprahlé rty a obrátila se na zpáteční cestu. Neotočila se však doprava, tváří ke svahu, ale tak, že se před ní otevřela široká pustina pouště. A v duchu zajásala, protože spatřila hromadu kamení.

Klopýtavě k ní zamířila. Drewovy instrukce byly v zásadě správné, jenže neúplné. Vynechal totiž jeden důležitý detail. Shluk kamení byl opravdu asi sto metrů daleko, skryt za úbočím kopce - ovšem ne u jeho úpatí, ale dál do pouště. Když se člověk podíval správným směrem, hromada balvanů se nedala přehlédnout. Byla tak vysoká a mohutná, že tvořila přirozený orientační bod.

Arlena se přinutila k rychlejší chůzi. Přešla přes mohutné balvany a sestoupila do úžlabiny, kde našla prakticky nehybnou louži, chráněnou před větrem. Shrnula stranou prach usazený na hladině, rozhlédla se, zda neuvidí zvířecí kostry, které by před použitím této vody varovaly, a ponořila ústa do životodárné tekutiny. Horká voda ji nijak neosvěžila, ale cítila, jak ji tělo s úlevou vstřebává.

Rychle naplnila polní láhev a o deset minut později se již skláněla, aby prošla nízkým vchodem do temné jeskyně.

Drew ležel na zádech. Přimhouřil oči, pokrčil rameny a pokusil se vyloudit na tváři úsměv. "Zapomněl jsem ti říct..."

"Já vím, co jsi mi zapomněl říct, kamaráde. Ale i tak jsem vodu našla."

Přiložila mu láhev k ústům a Drew vděčně polykal. Pak se napila i ona.

Stále však zůstával problém jídla. V ruksaku měla malou zásobu pro případ nouze - burské oříšky, dehydrované hovězí maso a trochu sušeného ovoce. Když však prohledala jeskyni a nenašla vůbec žádné potraviny, musela si chtít nechtít přiznat, že to, co přinesla, jim oběma na cestu přes poušť nevystačí.

Dala Drewovi ještě trochu napít. Sama také usrkla a zalila ji nová vlna naděje, protože cítila, jak se mu vrací síla.

"Proč jsi sem vlastně přišla?" zeptal se.

"To je snad jasné, ne?"

Drew jen zavrtěl hlavou.

"Z lásky k tobě."

Drew se zhluboka nadechl, přemožen mocným přívalem citu. "Láska... Ano," a jen s největším vypětím pokračoval, "ale jak jsi mě našla?"

"Vytrvalost."

"Stejně to nechápu." Drew sebral poslední zbytky sil. "Myslel jsem, že jsem po sobě všechny stopy zahladil."

Arlena přikývla.

"Jak tedy..."

"Bratrstvo."

Drew se zachvěl.

5

"Utekl jsi před nimi, abys ochránil mého bratra, protože jsi mu vděčil za svůj život. Myslel sis, že se ti podařilo Bratrstvo setřást, ale mýlil ses."

Arlena sáhla do ruksaku a vytáhla sáček buráků. Pomalu žvýkala a vychutnávala jejich slanou příchut'. Drew natáhl ruku.

"Slib mi, že ho hned nepolkneš."

Přikývl.

Vložila mu oříšek mezi rty. "Kdybys nevypadal tak otřesně, políbila bych tě."

"S hrozbami se daleko nedostaneš," popíchl ji Drew, ale hned zase zvažněl. "Co Bratrstvo?"

"Sledovali tě od okamžiku, kdy jsi vyšel z mého domu v New Yorku," vysvětlovala Arlena. "Důvod, proč sis mohl myslet, že jsi Bratrstvu unikl, je jednoduchý. Nikdy proti tobě nezasáhli. Po Anglii, Itálii a Maroku ses už cítil v bezpečí a zamířil jsi do Egypta. Jenže oni tě sledovali až sem a tady tě měli neustále pod dohledem."

"Jak to všechno víš?"

"Před dvěma týdny jsem měla návštěvu. Duchovní. Patřil k Bratrstvu."

Drew zasténal. "Takže tohle všechno bylo úplně zbytečné?"

"Ne, zachránilo ti to život. Podle toho, co mi ten kněz povídal, Bratrstvo usoudilo, že tvé dobrovolné vyhnanství je mnohem horším trestem, než by dokázali sami vymyslet. A když se tak na tebe dívám, musím mu dát za pravdu." Drewův žalostný vzhled - tělo kost a kůže, propadlé tváře, rozčuchané, po pás dlouhé vlasy a vousy - ji naplňoval bolestí. "Musíš načerpat trochu energie. Myslíš, že bys dokázal udržet v žaludku další burák?"

"Měl bych. Potřebuju sůl."

Arlena mu jeden podala spolu s kouskem sušeného hovězího masa. "Kněz, který mě navštívil, mi řekl, že podle názoru Bratrstva sis už smrt jejich agenta dostatečně odpykal."

Drew na ni beze slova hleděl.

"Slíbils mi, že se vrátíš někdy o velikonočním půstu," pokračovala Arlena a něžně ho políbila na čelo.

"Před svátky jsem každý den čekala, plná naděje. Když ses neukázal letos, měla jsem strach, že se nevrátíš už nikdy."

"I když jsem se sebevíc snažil, nedokázal jsem na tebe přestat myslet."

"Miluji tě."

Drew se zachvěl a pohládl ji po ruce. "Mé vyhnanství tedy skončilo? Dostal jsem milost?"

Arlena zaváhala.

"V čem je problém?"

"Neomilostnili tě," vysvětlovala, "povolávají tě, abys naplnil své poslání". Tak mně to ten kněz podal."

Drew se zamračil. "Co tím chceš říct?"

"Chtějí, abys pro ně něco udělal." Arlena znepokojeně odvrátila zrak. "Je to jediná podmínka tvého osvobození. Když mně vyslanec Bratrstva prozradil, kde se skrýváš, chopila jsem se nabízené šance znovu tě spatřit, být zase s tebou. Od oné noci, kdy jsi utekl, jsem cítila strašnou prázdnotu. Už jednou jsem tě ztratila, a teď..." Znovu ho políbila.

Drew ji objal. "Arleno?"

Vyčkávala.

"Co po mně chtějí?"

"O to právě jde. To mně ten kněz neřekl. Poslal mě sem, abych si s tebou promluvila, abych tě přesvědčila a dovedla tě k němu."

6

Za soumraku pomohla Arlena Drewovi vysoukat se z jeskyně. Večer se v poušti vždycky ochladí a teplo, které vyzařovaly rozpálené skály, bylo docela příjemné. Arlena vytáhla z pouzdra víceúčelový nůž

a v posledních paprscích zapadajícího slunce s jeho pomocí zkrátila Drewovi vlasy a vousy. Když skončila, vypadal podle jejích slov jako „docela sexy asketa od El Greca.

Svlékla mu rozedraný oděv, pokropila celé tělo vodou z láhve a pečlivě ho umyla. Oblékla ho a opatrně nakrmila. Než slunce úplně zmizelo za obzorem, stihla ještě sejít dolů k hromadě kamení, která chránila pramen. Doplnila zásobu vody a vrátila se k jeskyni.

A to už je pohltila noc. Arlena ulehla vedle Drewa, přitúlila se těsně k němu a obemkla ho rukama i nohama, aby mu předala co nejvíce tělesného tepla.

"S vodou problém nebude," poznamenala.

"Ale s jídlem ano."

"Přesně tak. Pro mě by snad stačilo, ale je ho málo, aby dodalo síly tobě. Nevím, jak se nám podaří překonat poušť."

"Něco mě napadlo," prohlásil Drew.

7

Ráno zastihlo Arlenu připravenou. Stála ve střehu s nožem v ruce před jeskyní, a když se ještěrka vynořila zpod kamene, zapíchla ji. Stáhla kůži a maso nařezala na proužky. Šeredný plaz tedy nakonec přece jen posloužil nějakému účelu. Pruhy masa teď ležely před jeskyní a pekly se na slunci. Arlena zanesla jeden kousek dovnitř a nabídla Drewovi. Ukousl si malou porci a než sousto polkl, rozžvýkal maso na kaši, aby je vůbec udržel v žaludku.

"Celou dobu jsem toho netvora nenáviděl," přiznal Drew.

"A teď?"

"Je mi líto, že kvůli mně musel zemřít. Stal se součástí mého těla. Zamiloval jsem si ho."

8

Na zpáteční cestu se vydali v noci. Drew už načerpal dostatek sil, aby se, když se opřel o Arlenu, dokázal udržet na nohou. Orientovali se podle hvězd a pomalu se ploužili pouští.

Arlena ho podpírala kolem pasu a cítila, jak se chvěje a potí námahou. Ale dokud se potil, byla klidná, protože to znamenalo, že organismus si už doplnil tělesné tekutiny.

Často odpočívali. Dojedli poslední zbytky potravin a snažili se neupadnout do spánku. Za svítání dorazili k soutěsce mezi nevysokými vrchy. Arlena vydechla zklamáním. Nedaleko tohoto průsmyku se jí porouchalo auto, takže mají za sebou teprve polovinu vzdálenosti mezi Drewovou jeskyní a vesnicí. Počítala, že dojdou dál. Za pár hodin bude vedro tak nesnesitelné, že budou muset zastavit, natáhnout plátěnou stříšku a počkat až do pozdního odpoledne, kdy teprve budou moci zase pokračovat. Do osady nedorazí dříve než zítra ráno, a to ještě pouze za předpokladu, že by se jim podařilo udržet dosavadní tempo. Jenže zásoby potravin jim už došly a Drewovi začne rychle ubývat sil. Už teď cítila, že se o ni opírá stále znaveněji. A jestli nedosáhnou vesnice příštího rána, budou muset znovu zastavit a přečkat pod plachtou další den. To už může Drew tak zeslábnout, že ho Arlena sama nedokáže dostat do bezpečí.

Asi ho budu muset někde nechat, uvažovala, a dojít pro pomoc.

Jenže co když upadne do deliria a někam se zatoulá? Co když ho pak vůbec nenajdu?

O skalisko vpravo od nich se rozpleskla kulka a kamenný úštěpek rozřízl Arleně hřbet ruky. Vzápětí k nim dolehl zvuk výstřelu, jehož ozvěna zaburácela soutěskou. Arlena ignorovala krvácející zranění a strhla Drewa do úkrytu za nejbližší balvan.

Současně stačila vytrhnout z pouzdra pistoli. Vyhlédla zpoza skaliska a soustředila se na úbočí kopce vpravo. Snažila se objevit nějaký cíl a škusla sebou, když druhá kulka kdesi vzadu roztránila kámen a pokryla je sprškou úlomků.

Arlena si s hrůzou uvědomila, že druhý výstřel přišel zleva, tedy z opačné strany průsmyku. Byli s Drewem v pasti. Dostali se do křížové palby.

"Nechej mě tady." Drewovi se slabostí chvěl hlas.

"Ne."

"Poslouchej," zasípal a namáhavě se nadechl, "nemůžeš přece bojovat a ještě se o mě starat. Kvůli mně tady nakonec zůstaneme oba."

"Říkám ne."

Téměř současně se další dvě kulky roztrhly o balvany - jedna vzadu, druhá těsně před nimi - tak blízko, až jim zazvonilo v uších.

"Jejich argumenty jsou silnější než tvoje," utrousil Drew.

"Nepřišla jsem takovou dálku jen proto, abychom se zase rozdělili." Arlena pozorovala střídavě oba svahy soutěsky.

"Tak mě přece poslouchej!"

Arlenu vyděsil pohled na krev, která se Drewovi řinula z kolenou rozdrásaných po dopadu na ostré rozeklané kameny.

"Naši přátelé tam nahoře," naléhal Drew, "nás mohli snadno oba zlikvidovat, než bychom si vůbec uvědomili, co se děje. Jsou buď mizerní střelci, nebo se netrefili schválně."

"No a?"

Kulka zprava pokropila Arleniny boty sprškou kamínků, střela z druhé strany vyryla brázdu do balvanu, za kterým se kryli.

"Jde jim o něco jiného. Nesmíme jim dát možnost, aby nás přibili na místě," pokračoval Drew a namáhavě se vztyčil do dřepu. "Musíš odsud vypadnout a pokusit se je zlikvidovat. Dokud nedostanou, pro co sem přišli, nezabijou tě. Ledaže by opravdu museli."

"Ale co bude s tebou?"

"Zkusím štěstí. Jenom bych tě zdržoval. Takto máš alespoň ty šanci, že vyvázneš."

Arlena zavrtěla hlavou a dychtivě vyhlížela na obě strany, kam zamířit a vystřelit.

"No dobře," vydechl Drew, "rozhodnu místo tebe."

A přes svou slabost se vyhrabal na nohy a vrávoravě vystoupil z úkrytu za balvanem. Vzápětí se mu podlomila kolena a svalil se do dlouhé průrvy ve skále.

"Ty hlavo skopová..."

Zarachotily další výstřely.

Arlena vyrazila ke svahu vpravo a vrhla se pod skalní výstupek.

Ale ukazovalo se, že Drew posuzoval situaci správně. Střelci mířili tak, že kulky dopadaly kolem ní - nechťeli ji zasáhnout, spíše udržet na místě.

Tak fajn, hoši, pomyslela si, čeká vás pěkný tanec.

9

Drew se překulil přes hranu strže a svalil se dolů. Projel jím záchvěv bolesti. Dopadl tak těžce, že si vyrazil dech. Ranní slunce stálo ještě nízko a jeho paprsky až na dno průrvy nedosáhly. Drew se schoulil ve stínu a snažil se zmobilizovat poslední zbytky sil. Dával si pozor, aby nevystřčil hlavu přes okraj, a pomalu postupoval skalní rozsedinou.

Věděl, že do jisté míry jsou následující události předurčeny. Když střelci viděli, že ho Arlena podpírá, a uvědomili si, jak je zesláblý, dospěli k závěru, že větší hrozbu představuje ona. Pravda, arabská kultura si žen příliš necení, ale ostřelovači museli vzít v úvahu, že měla dost odvahy a zkušeností, aby se vydala sama do pouště bez jakékoliv ochrany. Kromě toho byla Američanka, což představovalo jistý nevypočitatelný faktor. A když začala opětovat jejich palbu, určitě si vydobyla přinejmenším částečný respekt.

Když tedy zvážíme všechny okolnosti, nejúčinnější bude odstranit nejprve snadnější cíl. Jeden střelec zaměstná Arleny, druhý se postará o Drewa, a až ho zneškodní, budou se oba moci zaměřit na ni. Ale nezabijí ji, to ne. Drew byl stále přesvědčen, že kdyby na tom střelcům opravdu záleželo, byli by je dávno zasáhli. Ale účelem střelby bylo pohrát si s kořistí, vyděsit ji, zahnat do kouta a polapit do pasti živou. Likvidace nebyla na pořadu dne. Alespoň zatím.

Drew byl příliš slabý, aby se mohl postavit soupeři v boji muže proti muži, ale i kdyby se měl jen bezcílne

pohybovat, stále tím Arleně pomůže. Rozděl apanuj, tak si to jejich pronásledovatelé představovali. Jenže stejnou taktiku lze použít i obráceně.

10

Arlena skákala od balvanu k balvanu a postupovala kamenitým svahem. Neviditelný střelec po ní znovu vypálil. Arlena se vrhla do krytu a náhle si uvědomila, kde vlastně je. Pod hromadu kamení, za kterou se teď krčila, ukryla těla dvou mužů, kteří ji cestou za Drewem přepadli. Překvapeně se rozhlédla. Tohle však nemůže být stejné místo. Po mrtvolách nikde ani památka. I kdyby se pouštní mrchožrouti sebevícе činili, těla by dosud beze zbytku zlikvidovat nedokázali. Alespoň něco by tu muselo zůstat - kusy masa, kosti, cáry šatů, prostě nějaké zbytky.

Přesto si byla jista, že toto místo poznává.

Jak je tedy možné...?

Další kulka zazvonila o skálu. Arlena vyhlédla skulinou mezi balvany vzhůru, pistoli připravenou k palbě, a dychtivě vyhlížela cíl. Výstřel ji přiměl k úvaze, jestli je léčka přesně ve stejném místě, kde už byla jednou přepadena, pouhou shodou okolností. Našel někdo mrtvolu a odstranil je? Pokud ano, pak současný útok dával smysl a vysvětlovalo by to i skutečnost, že se ji zjevně nesnažili zabít. Než k tomu dojde, chtěli si s ní ještě užít, jak to měli v úmyslu jejich předchůdci. Hrudník se jí namáhavě zvedal a napínala zrak, aby vypátrala nepřítele, který se ukrýval někde mezi skalami.

Ale když konečně rozeznamenala záblesk pohybu - Arab v šátku a burnusu sbíhal po svahu, přeskočil balvan, svezl se po okraji výstupku a pokračoval dolů - nevěděla, co si má myslet. Arab se totiž skrčil za skaliskem a zacíлил pušku, ale ne na ni. Mířil na rozsedlinu při úpatí kopce, na průrvu, ve které zmizel Drew.

Arlena se ohlédla a spatřila druhého protivníka: další Arab sbíhal po protějším svahu k rozsedlině tak rychle, až za ním šátek, který měl uvázaný na hlavě, divoce povlával.

Arleně se v hlavě vyrojila celá řada možností. Ostřelovač možná nevěří, že Drew je tak zesláblý, jak vypadá. Nebo ji tihle Arabové považují za natolik méněcennou, že i zjevně vyřízeného muže pokládají za vážnější hrozbu než energickou, ozbrojenou ženu?

Nabízela se však ještě jedna možnost, ve svých důsledcích tak znepokojující, že jí musela dát přednost před všem ostatními. Když ji teď domyslela až do konce, dospěla k za věru, že ačkoliv šlo od počátku o nejpravděpodobnější vysvětlení, bylo tak alarmující, že se mu zprvu podvědomě vyhýbala.

Cílem útoku není ona, ale Drew!

11

Drew sebou trhl. Okraj průrvy na pravé straně rozškrábl; kulka, pokračovala dál a zaryla se do břídlíčnaté stěny dole po jeho levé ruce. Drewovi se už dělaly mžitky před očima. Vrhla se do výklenku ve stěně vpravo, tedy směrem odkud střela přilétla.

V tom okamžiku se však další kulka, tentokrát z opačné strany, rozpleskla právě tam, kam měl namířeno. Drew se zapotácel a ustoupil kousek dozadu, aby se dostal z dosáhl křížové palby. Hlava se mu točila slabostí a snažil se uspořádat zmateně vířící myšlenky. Byl přesvědčen, že prvotním cílem je Arlena, že jeden z banditů se bude, ač nerad, věnovat jemu, a teprve až ho vyřídí, připojí se ke svému společníkovi, aby si s ní pohráli. Ted' však na něj útočí oba! To přeci nedává žádný smysl!

Drew si mimoděk sáhl na bolavou čelist; silou nárazu při pádu mu zuby prudce cvakly o sebe. Palba teď rachotila zprava i zleva a Drew si musel zakrýt oči před kousky břidlice, které odletovaly z obou okrajů příkopu. Zaslechl další výstřel - ne tak hlasitý, z pistole, ne z pušky. Arlena.

Ozval se však další zvuk, tichý, připomínající závan větru nebo spíše vzduch unikající z pneumatiky. Tady v tichu strže měl paradoxně ohlušující účinek.

Za Drewem se vztyčila podrážděná kobra a chystala se k útoku.

12

Arlena nedbala nebezpečí, že si vymkne nebo zlomí kotník, a plnou rychlostí sbíhala po skalnatém svahu. V duchu si spílala, že připustila, aby jí úsudek zamlžila arogantní sexuální domýšlivost. Jen si přiznej, že pokládala za jisté, že biologická náhoda, která tě stvořila jako ženu, z tebe činí neodolatelný objekt mužského chtíce. Bylas tak zahleděná do sebe, že nepochopila, o co tu jde, a nevědomky jsi tak nepřátelům pomohla.

Sestupovala dál a těkala pohledem z jednoho Araba na druhého. Přibližovali se ke strži z obou stran. Arlenina zbraň neumožňovala na tuto vzdálenost přesný zásah, ale když oba útočníci znovu vypálili do průrvy, zastavila se a vystřelila v naději, že kulka alespoň odvede jejich pozornost.

Mýlila se.

Arab stojící vlevo seskočil do rozsedliny. Druhý, který postupoval souběžně s protějším okrajem příkopu, se po Arleně jen otráveně ohlédl, a když zjistil, že je příliš daleko, aby ho mohla ohrozit, soustředil se opět na svého společníka v prohlubni.

"Drewe, pozor!"

Její výkřik splynul se zoufalým zaječením.

Bandita, který vnikl do průrvy, se do půli těla vynořil nad strmou stěnou, tvář zkřivenou v agónii. Obrátil oči k nebi jako při modlitbě, otrásl se, zády napřed se zřítíl zpátky a zmizel z dohledu. Druhý Arab doslova zkameněl úžasem. Drew tak měl dost času vyškrábat se přes okraj průrvy, namířit pušku a ustřelit mu obličej.

Ozvěna výstřelu ještě nedozněla a Drew se svalil zpět do rozsedliny.

Slunce už stálo dost vysoko a Arlena měla pocit, že se zaživa upeče. Navzdory spalující bolesti se však rozběhla ještě rychleji. Konečně byla u strže a seskočila k Drewovi.

"Dávej pozor, někde je tu kobra," zasípal chraptavě.

Arlena se prudce otočila.

Had ležel stočený v písku pět metrů daleko a upřeně si ji prohlížel nehybnými očima.

"Chystá se k útoku!" vykřikla a namířila pistoli.

"Počkej," vydechl Drew.

"Ale...!"

"Dej jí šanci žít."

Kobra se nehýbala, ale v okamžiku, kdy Arlena dospěla k závěru, že už nemůže otálet s výstřelem, sklonil had hlavu k zemi, zakmital jazykem a odplazil se. Vypadalo to, jako by jejich společností pohrdal. "Když jsem ji spatřil, zůstal jsem nehybně stát," vysvětloval Drew. "Bandita skočil dolů a náhlým pohybem kobru vydráždil."

"A ona ho uštkla místo tebe?"

"Trochu jsem jí pomohl."

Arlena nepochopila a zavrtěla hlavou.

"Kobra se vztyčila jen na délku paže ode mě. Když se otočila k našemu příteli, popadl jsem ji za hlavou a hodil ji na něho. Přistála mu za krkem."

Arleně se zvedl žaludek.

"Had ho kousl do břicha. Když vykřikl a odhodil pušku, aby plaza setřásl, zmocnil jsem se jeho zbraně. Pokusil se vylézt nahoru, ale kobra ho uštkla podruhé. To už jsem stál tady, mimo její dosah."

"A zatímco druhého banditu ty výkřiky vyděsily, využil jsi jeho zaváhání a zastřelil ho," podotkla Arlena s obdivným pohledem v očích.

"Měl jsem štěstí."

"Ne, sám jsi svému štěstí podal ruku. Přes svou slabost jsi v případě nutnosti dokázal bleskurychle uvažovat a pohotově jednat. Reflexivně. Vedl tě instinkt."

"Nevím, jestli to mám považovat za kompliment."

Drew se namáhavě postavil. Arlena ho podepřela a pak mu pomohla nahoru. Po relativním stínu v rozsedlině ji slunce bodalo do očí jako tisíce jehel.

"Ten had mi připomněl mou ještěrku," poznamenal Drew. "Také jsem ho nejdřív nenáviděl a teď ho mám rád."

"Doufám jen, že ho nebudeme muset jít. Existuje jistá zkouška, jak zjistit, jestli jsi opravdu svatý muž. Dokázal by ses přimět milovat i lidi, kteří tě právě chtěli zabít?"

"Ne." Drew se zahleděl na mrtvé tělo Araba, kterého střelil do obličeje. "Bůh mi buď milostiv, ale to bych nedokázal."

Prohledali mrtvolu a v balíčku u banditova pasu našli datle a fíky.

"Problém jídla je vyřešen."

"Zásoba nábojů do pušky, ale žádné dokumenty. Totožnost se nedá zjistit." Drew se obrátil k Arleně. "Je zcela jasné, že jim šlo o mě, ne o tebe. Proč?"

Arlena zavrtěla hlavou. Vysvětlení nalézt nedokázala. "Vím jediné. Jestli opravdu jsou z nejbližší vesnice, měli bychom se jí raději vyhnout."

"Jistě. Jenže oni z vesnice nepřišli."

Arlena sledovala pohled jeho očí, které hleděly na vrahova ústa, a zachvěla se, když pochopila, jak to Drew myslí.

Kulka zasáhla oběť do horní čelisti a odhalila zuby, takže i zadní stoličky byly zřetelně viditelné. Blýskaly se v paprscích slunce, podivuhodné dokonalé, nepřírozeně bílé.

"Nemá žádné plomby," řekl Drew.

"Ale každý má přece plomby."

"Možná v Americe, pokud ovšem máš na to, aby sis mohla dovolit zubaře. Ale tady?"

"Plomby mít nemusí, ale pak by bylo vidět kazy."

"Kdyby mu vůbec nějaké zuby zbyly. Jenže tenhle chlapík nejen že má všechny zuby, on je má v naprosto dokonalém stavu. Už je to nějakou dobu, co jsem byl naposled u zubaře, takže nemám přehled o současných cenách a mohu jen hádat, ale odkdy mívají Arabové z osady uprostřed pouště ústa plná korunek po třech stovkách dolarů za kus?"

Arlena vztekle přikývla. "Profesionálové."

KNIHA DRUHÁ

NÁTLAK

Mezi mravenečником a psem

Rampouch. Právě tímto jménem teď Pendleton sám sebe pokřtil, takto o sobě přemýšlel. Poháněn zlostným odhodláním se ztotožnil se svým ztraceným otcem. Seděl za volantem vypůjčeného auta a ujížděl po úzké asfaltové silnici, která ho dovede k cíli. Spatřil nepevněnou příjezdovou cestu, která uhýbala mezi stromy ke svažité louce a výstavnému domu na návrší nad řekou. Pendleton však na ni neodbočil, ale pokračoval po silnici. Za zatáčkou přešel po ocelovém mostě na druhý břeh řeky a o pět kilometrů dál odbočil na křižovatce vlevo. Kolem dokola se táhla kukuřičná pole s rašícími klasy. Odbočil doleva ještě dvakrát, takže opsal úplný obdélník, a vrátil se na silnici, po které přijel. Tentokrát zastavil dva kilometry od cíle. Automobil odstavil na plevellem zarostlé polní cestě mezi stromy a pokračoval pěšky. Kráčet lesem k domu nad řekou.

Měl na sobě hnědé turistické šaty a zálesácké boty, které koupil v Miltonu, malém městě nedaleko dálnice 401, které leží v půli cesty mezi torontským mezinárodním letištěm a touhle zemědělskou oblastí kolem Kitcheneru. Odmítl riskovat a zkusit pronést zbraň kanadskou celní kontrolou a stejně tak se nepokusil koupit si třeba pušku v obchodě se sportovními a loveckými potřebami - kanadské zákony upravující prodej střelných zbraní jsou neobyčejně přísné. Kdyby byl v některé evropské, africké nebo latinskoamerické zemi, mohl by si snadno vyzvednout zbraň z jednoho ze svých početných úkrytů nebo si ji obstarat od dodavatelů na černém trhu. V jižním Ontariu však pracoval pouze jednou, před sedmi lety, a navíc v pevném časovém limitu, který mu neumožnil zřídit si zde skrýš a vybudovat potřebné kontakty. Aby však našel svého otce, musel se Rampouch s rizikem, že nebude ozbrojen, smířit. Vykořčil mezi stromy s ještě větší rozhodností. Listy stromů zakrývaly slunce. Štiplavě vonící hlinitá půda byla měkká a

tlumila zvuk jeho kroků, až je téměř nebylo slyšet. Dosáhl okraje lesa a přikrčil se, maskován hustými křovinami. Před sebou spatřil drátěný plot sahající do výše pasu a za ním udržovaný trávník, který se táhl až k tenisovému kurtu a bazénu u domu na vrcholu kopce.

Slunce stálo za domem a klesalo k protějším úbočí. Za pár hodin zavládne husté šero soumraku. Rampouch si pozorně prohlédl temeno kopce, ale nikoho nespatriil. Jenže předtím, když projížděl kolem vjezdu na pozemek, si všiml dvou automobilů zaparkovaných před domem, takže usoudil, že usedlost opuštěná není. Jeho pozornosti neunikla ani skutečnost, že majetek není chráněn žádným na první pohled zjištělným zabezpečovacím systémem. Neviděl například kamery uzavřeného televizního okruhu na stromech, které rostly kolem příjezdové cesty, nikde neobcházely žádné stráže ani nepobíhali hlídací psi. A když už o tom mluvíme, pozemek nebyl obehnán pevným vysokým plotem, jen chatrným drátem, a brána na příjezdové cestě byla otevřená a bez dozoru.

Navzdory zdánlivé nevinnosti, která zde panovala, byl Rampouch přesvědčen, že je na správné adrese. Před odletem z Austrálie zašel do banky a otevřel bezpečnostní schránku, kterou tam s otcem měli pronajatou pro případ nouze. V skrytu duše doufal, že se tam otec třeba na útěku zastavil a zanechal mu nějakou zprávu, která by vysvětlila jeho náhlé zmizení. Nic podobného však ke svému zármutku nenašel, jen zbraně, peníze a různé dokumenty. Nicméně když se probíral doklady, objevil list papíru s instrukcemi, které jeho otec dostal spolu s pozvánkou na setkání, které považovali za smuteční hostinu, ale které bylo, jak se ukázalo, naléhavou schůzkou vyplašených společníků. Instrukce byly velmi podrobné a úplné, včetně takových detailů, jako je označení odbočky z dálnice 401, číslo navazující silnice a poznámka o obrázku chřta na poštovní schránce u vjezdu do usedlosti. Rampouch přikývl. Opravdu byl na místě. Ale jak si tak prohlížel terén, stále mu nešla na rozum zjevná nepřítomnost bezpečnostních opatření.

Rampouch se zahleděl na nevysoký plot před sebou. Žádné porcelánové izolátory na kůlech, dráty rezavé. Měl-li být plot elektrifikován, jak by mohly vést proud? Pokud zde používali nějaký zabezpečovací systém, plot jeho součástí rozhodně nebyl.

Jsou snad pod trávníkem za plotem rošty, které reagují na zatížení, uvažoval dál. Soustředil pohled na trávu, v níž byly patrné nehluboké vyjeté koleje po pneumatikách. Stopy po výkonné sekačce na trávu, velké, takové, kterou obsluha neovládá pomocí rukojeti, ale sedí přímo na stroji. Při každé úpravě trávníku by musel být poplašný systém vypnut, čímž by se stal bezcenným. Případnému vetřelci by stačilo počkat si, až se zahradník dá do práce. Rampouch dospěl k závěru, že rošty tlakových detektorů by mohly být položeny jedině někde v lesíku, mezi stromy, a samozřejmě za plotem, kde by nemohly být aktivovány náhodně přítomným výletníkem nebo pobíhajícím zvířetem natolik velkým, aby jeho váha vyvolala dostatečně silné zatížení. Jenže na pozemku nebyl vidět žádný hájek ani skupina stromů. Ne, pokud je zde podobné zařízení umístěno, pak nebude tady dole, ale výše na kopci kolem domu. Každopádně to už zakrátko zjistí. Slunce se schovalo za pahorkem, soumrak brzo zhoustne v noc - a noc byla vždycky jeho přítelkyní.

2

Uvnitř v domě se svítilo a i před hlavním a postranním vchodem se rozsvítil bodový reflektor. Rampouch znovu nevěděl, co si má o situaci myslet. Aby byl ochranný systém skutečně účinný, vyžadoval by pozemek mnohem intenzivnější osvětlení. Na druhé straně však malý počet vnějších zdrojů světla mohl sloužit k oklamání nepřitele, vnuknout mu myšlenku, že usedlost není chráněna.

Jednou za osmnáct, podruhé bez dvou za dvacet. Rampouch se napřímil, vystoupil z křoví a chystal se přelézt plot, ale zarazil se, když se na temeni kopce rozzářily automobilové reflektory a zaburácel motor. Světla zamířila dolů na příjezdovou cestu, odbočila na asfaltovou silnici a zmizela ve tmě. Vřčení motoru se vzdalovalo, až jediným zvukem zůstalo opět jen vrzání cvrčků.

Ale nahoře předtím parkovaly dva automobily. Rampouch v žádném případě nemohl spoléhat na to, že sídlo je teď prázdné. Přelezl plot, seskočil na trávník, přikrčil se, znehybněl a všemi smysly se snažil vycítit hrozící nebezpečí.

Počkal asi pět minut a pak zamířil tmou k domu na návrší. Postupoval pomalu a každou chvíli se

zastavoval. Sto metrů k tenisovému kurtu nahoře na kopci mu trvalo půl hodiny. Opatrně, aby nevyvolal poplach, postupoval k plaveckému bazénu, na jehož nehybné hladině se zrcadlila světla domu. Malý přístřešek vedle bazénu sloužil nejspíš jako převlékárna. Rampouch se za ním přikrčil a vyhlédl za roh k přetímístné garáži vpravo od domu. Všechna vrata byla zavřena. Přemístil se k druhému rohu. Vlevo stál tmavý cadillac a Rampouch se soustředil na samotný dům.

Byl korunován sedlovou střechou s komíny a vikýři. Na této straně se po celé délce až k francouzskému oknu táhlo dlážděné patio. Ve světle stojacích lamp v pokoji za oknem byly vidět obrazy na stěnách a police s knihami. Rampouch strnul napětím, když kolem okna prošel nějaký člověk. Krátký pohled mu stačil, aby poznal, že jde o muže středního věku, atletické postavy, oblečeného do modrého sportovního obleku. Zdálo se, že je sám.

Rampouch přenesl pozornost na další okna. Většina místností byla ponořena do tmy a nezdálo se, že by se v těch, kde se svítilo, někdo zdržoval. Rampouch nikde neviděl žádné strážné, a tak vyrazil z úkrytu za přístřeškem vedle bazénu, přeběhl příjezdovou cestu a vrhl se do stínu za balustrádou, která lemovala patio. Okamžitě mu bylo jasné, že právě dlážděné patio, které se táhlo podél celé stěny domu (a předpokládal, že kolem třech zbývajících stran také), je vybaveno jediným - a postačujícím - poplašným systémem. Pokud by chtěl případný vetřelec vniknout do domu, nezbyvalo by mu než vstoupit na kamenné dláždění. Jednotlivé kameny však nebyly spojeny betonem. Ve světle, které dopadalo francouzským oknem, bylo vidět, že spáry jsou vyplněny nezpevněným pískem, jehož zrnka byla roztroušena po celém prostranství. Proč by však majitel sídla za milion dolarů šetřil náklady právě na takovém zanedbatelném detailu, který navíc působil v jinak pečlivě udržovaném prostředí značně nesourodě? Odpověď byla nasnadě. Každý kámen dlažby byl zasazen nezávisle a spočíval na tlakovém čidle. V okamžiku, kdy nezvaný host šlápne na kteroukoliv kamennou dlaždicí patia, spustí se poplašné zařízení.

Rampouch se rozhlížel na všechny strany v naději, že objeví strom, po jehož větví by se dostal k některému oknu v patře. Žádný neviděl, a tak se rozhodl poohlédnout se po kůlně s náradím, kde by mohl být uložen žebřík. Kdyby jeden konec žebříku opřel o balustrádu, která lemuje patio, a druhý o parapetní desku temného okna o kousek dále vpravo, vytvořil by si jakýsi most, který by mu umožnil dlažbu překonat.

Začal se pomalu krást zpět.

"Takže jste uhodl," ozval se nějaký hlas.

Rampouch se prudce otočil.

"Myslím dlažbu." Hlas byl tichý, monotónní, bez citu. Přicházel zleva, ze spuštěného okna cadillacu zaparkovaného před domem. "Doufám, že na to přijdete. Byl bych nerad, kdyby vaše pověst překonala vaše schopnosti."

Rampouch napjal svaly, připraven vyrazit na útěk.

"Nejsem váš nepřítel." Dveře cadillacu se otevřely a vystoupil z nich vysoký hubený muž. "Vidíte? Ukazuji se vám zcela dobrovolně. Nechci vám nijak ublížit." Muž postoupil do plného světla reflektoru a roztáhl paže, ruce mimo dosah kapes šedivého obleku. Měl úzký obličej, tenký nos i rty a obočí tak řídké, že bylo téměř nerozeznatelné. Rudé vlasy kontrastovaly se sinalou bledostí tváří.

Dveře do patia se prudce otevřely. "Je tady? Pendleton, jste to vy?" Muž ve sportovním obleku nahmatl na vnitřní stěně vypínač - vyřadil z činnosti výstražný systém - a teprve pak vstoupil na dláždění.

"Je to Pendleton? Rampouch?"

Rampouch několik okamžiků bojoval s pokušením vrhnout se mezi stíny za bazénem a zmizet. V duchu se už viděl, jak sbíhá po svahu k plotu, ke stromům a...

Zůstal stát. "Ne, nejsem Rampouch, ale jeho syn."

"Ano, jeho syn!" Muži v modrém obleku se ulevilo. "Tento člověk," ukázal k automobilu, "je Seth, respektive Sethův syn! Mé jméno je Halloway, ale můj otec byl znám jako Malíř!"

Krycí jméno „Malíř“ Rampouchovi něco říkalo, ale když slyšel o „Sethovi“, trhl sebou jako po zásahu kulkou a zíral na vysokého, vyzábělého, netečného muže, který stál vedle cadillacu. Jeho šedý oblek ladil s barvou jeho očí, které byly i ve světle bodového reflektoru nápadně prázdné a bezvýrazné.

Jenže na Sethovi ani Hallowayovi mu vůbec nezáleželo. Důležité bylo jedno jediné.

Rampouch se otočil k Hallowayovi, který stál v patiu. "Kde je můj otec?"

"Nejde jen o vašeho otce," řekl Halloway. "Kde je můj?"

"A můj," přidal se Seth.

"Proto na vás celou dobu čekáme."

"Cože?"

"Čekáme na vás. abyste nám pomohl najít otce nás všech," vysvětlil Halloway. "Už jsme si málem zoufali, že se neukážete," a gestem pozval návštěvníka dovnitř. "Pojďte dál. Máme si hodně o čem povídat."

3

Vstoupili do pracovny. Halloway zavřel francouzské okno, zatáhl závěsy a vypínačem na zdi znovu aktivoval poplašný systém. Rampouch se zadíval na krajinku, která visela vedle vypínače.

"To maloval můj otec," poznamenal Halloway.

Podobné barevné obrazy visely i na ostatních stěnách.

Rampouch přikývl. "Slyšel jsem, že byl velmi talentovaný umělec. Jeho dílo jsem však dosud neviděl."

"Samozřejmě že ne. Obrazy z jeho raného období byly ukradeny nebo zničeny. To, co namaloval později, nikdy neopustilo stěny tohoto domu, i když z bezpečnostních důvodů přešel z akvarelu na olejomalbu a, což je stejně důležité, úplně změnil styl." Úcta z Hallowayova hlasu se náhle vytratila a poněkud poplašeně se zeptal: "Co jste vlastně měl v úmyslu? Přepadnout mě?"

"Musel jsem si ověřit, jestli se vám dá věřit," odpověděl Rampouch.

"Mně? V tomto okamžiku jsme se Sethem jediní, komu můžete důvěřovat."

"Potřeboval jsem také zjistit, co s tím má společného Kessler."

"Odletěl do Austrálie, aby vás vyhledal."

"To vím! Setkal jsem se s ním! Ale hned po naší schůzce zmizel, stejně jako můj otec. Byla to z Kesslerovy strany léčka? Posloužil snad někomu, kdo se chtěl mého otce zmocnit, aby mě od něho odloučil a tím ulehčil nepříteli práci?"

Halloway rozhodil rukama. "Kessler se z Austrálie nevrátil. Byl ovšem naprosto spolehlivý. Kdybyste ho znal a zúčastnil se naší schůzky, věděl byste, že to byl člověk, který při plnění úkolu, ke kterému se zavázal, necouvne před žádnou překážkou. Když se nevrátil... když zmizel..."

"Předpokládáte, že je mrtev?"

"Ano." Halloway se na okamžik zamyslel. "S největší pravděpodobností ano," potvrdil.

"To ovšem znamená, že vaše schůzka byla odposlouchávána nebo vás někdo ze skupiny zradil."

"Ne. Učinil jsem všechna preventivní opatření," namítl Halloway důrazně. "Věřte mi, tento dům nikdy nemohl být odposloucháván. A nedokážu si představit, proč by nás někdo zrazoval a jednal tak proti svým nejvlastnějším zájmům. Ale musíme vzít v úvahu jiné možnosti."

Rampouch tázavě pozvedl obočí.

"V době našeho setkání byli váš a Sethův otec z původní skupiny jediní, komu se ještě nic nestalo," vysvětloval Halloway. "K oběma jsme vyslali posly, kteří je měli důrazně varovat před hrozcím nebezpečím a přesvědčit je - a jejich syny -, aby se k nám připojili. Sethův otec naneštěstí zmizel, ještě než k němu posel dorazil. Zůstal tedy už jen váš otec."

Rampouch mu pohlédl ostře do očí. "Pokračujte."

"Pokud byli naši nepřátelé připraveni napadnout vašeho otce a zjistili, že se ve stejné oblasti pohybuje současně i Kessler, mohli využít příležitosti a zmocnit se ho v naději, že ještě nestihl vás a vašeho otce varovat."

Rampouch zavrtěl hlavou. "Jenže Kessler zmizel prakticky ve stejné chvíli jako můj otec. Kdyby chtěl někdo Kesslerovi zabránit mého otce varovat, odstranili by ho v předstihu a pak teprve nastražili past na mého otce. Ne, pro likvidaci Kesslera museli mít jiný důvod."

"Napadá mě několik vysvětlení. Nepřítel ve vás chtěl vyvolat podezření - což se mu ostatně podařilo - že za zmizení vašeho otce je zodpovědný právě Kessler, a tak vás poštvat proti nám. Nebo chtěl, abyste si uvědomil, že nikdo, ani děti našich otců, není před ním v bezpečí. Nasadit vám do srdce strach. Strach o sebe sama."

"Domníváme se, že někdo chce znovu oživit Noc a mlhu," doplnil Seth.

Rampouch měl pocit, že se mu kolem krku stahuje smyčka z ostnatého drátu.

"Ano, nejvyšší stupeň teroru," pokračoval Halloway. "Nechtělji ublížit jen hlavám rodin, ale vystavují permanentní hrozbě i nás, jejich děti, abychom se mučili představami, co se stalo našim nejdražším a co může postihnout nás samotné."

"Násilí přechází z generace na generaci," ušklíbl se Rampouch. "Copak to nikdy neskončí?"

"Ale skončí," utrousil Seth, "za to ručím." I když ve slovech zněla zlost, hlas zůstal nevzrušený.

Rampouch se při tom kontrastu zachvěl. Hleděl na Sethovy rusé vlasy, na jeho bledou, vychrtlou, lhostejnou tvář a cítil se jako zhypnotizován. Měl co dělat, aby se přinutil odvrátit zrak a otočit se k Hallowayovi. "Jak je možné, že jste si byli jistí, že přijdu? Tak jistí, že jste na mě čekali?"

"Usoudili jsme, že vám nic jiného nezbyvá. Když se Kessler nevrátil, bylo nám jasné, že jeho mise katastrofálně ztroskotala. Na naše následné výzvy jste ani vy, ani on nereagovali. Chtě nechtě jsme dospěli k závěru, že zmizel také váš otec a možná se nepřítel zmocnil i vás. Pokud byste však zůstal naživu, věděli jsme, že si nedopřejete klidu, dokud svého otce nenajdete. A kam logicky zamíříte? Sem, na místo schůzky, které jste se nezúčastnil, ke skupině lidí, kteří vyslali Kesslera, aby vás vyhledal. Žádné jiné vodítko jste neměl."

"Doufám," dodal Seth chladným monotónním hlasem, "že vám nevadí, že máte spolupracovat se mnou."

Další vysvětlování bylo zbytečné. Rampouch věděl velmi dobře, co tím Seth myslel.

Sethův a Rampouchův otec byli kdysi pokládáni za dva z nejobávanějších mužů Evropy. I když je spojoval společný cíl, byli přesto nesmiřitelnými rivaly. Vzájemný vztah těchto spolubojovníků hraničil s otevřeným nepřítelstvím. Dosáhl-li jeden úspěchu, snažil se ho druhý okamžitě překonat, protože odměna za splnění úkolu a výhody, které plynuly z uznání jejich vůdce, byly vskutku mimořádné. Oba se zamilovali do stejné ženy, a když ta dala přednost Rampouchovu otci před Sethovým, profesionální nevraživost přerostla v osobní. Žárlivost - alespoň na straně Sethova otce - se změnila v nenávist. Vzájemný konflikt se ještě prohloubil, když se režim, kterému oba zasvětili život, zhroutil. Když se z nich později stali specialisté na volné noze, často stáli na opačných stranách barikády, a když konečně odešli do výslužby, usadili se tak daleko od sebe, jak to jen bylo možné. Jeden žil v Jižní Americe, druhý v Austrálii a dělilo je půl zeměkoule. Ani na pláži u Sydney Rampouchův otec nikdy nesundával tričko. Nechtěl, aby někdo spatřil dvě jizvy po kulkách na jeho hrudi. Pozdrav od soupeře.

4

Ted' tedy stál před celoživotním nepřítelem svého otce. Při pohledu na hubeného, bledého muže strohé tváře, oblečeného v šedém obleku, měl Rampouch pocit, že se mu v žaludku svíjí klubko pavouků. I jeho kryptoným 'Seth' navozoval představu něčeho strašného. Seth, egyptský bůh pouště, neúrody, strádání a chaosu, temnoty a zkázy. Rudý bůh, rudý jako vlasy tohoto muže. Když byl zobrazován v lidské podobě, měl obličej vždycky sinale bledý, stejně jako tvář tohoto člověka. Tento bůh však nejčastěji vystupoval jako obludné zvíře s tělem chřta a hlavou mravenečnicka s prodlouženým rypákem, hranatýma ušima a nepřírozeně rozeklaným ocasem.

Bůh smrti.

Seth. Dokonalé krycí jméno nájemného vraha.

Jenže co mé vlastní krycí jméno - Rampouch?

Seth natáhl ruku. "Můj otec velmi miloval vaši matku."

Rampouch přikývl. "Můj otec vždycky litoval, že nemohli být s vaším otcem přátelé."

"Ale my dva se spřátelit můžeme. A když už z nás nebudou přátelé, pak alespoň spojenci, které k sobě váže společný zájem. Myslím, že bychom si mohli tykat."

Rampouch měl neodbytný pocit, že Seth nemůže být přítelem nikomu. Na tom však nezáleželo. Mezi nimi dvěma nebyl žádný přímý rozpor a měli všechny důvody spojit síly. Kombinaci jejich mimořádných schopností neodolá žádný nepřítel. Společně zvítězí. Buď své otce najdou, nebo pomstí jejich smrt.

Rampouch stiskl suchou, studenou ruku a obrátil se na Hallowaye: "Máte nějaký návrh, kde začít?"

"Východiskem je společný jmenovatel. Naši otcové se osobně nestýkali. Jistě, udržovali kontakty, aby si

v případě hrozícího nebezpečí mohli navzájem pomoci, ale dali si velmi záležet, aby své dřívější životy oddělili od současných. Žili tisíce kilometrů od sebe. A přesto je nepřátelé našli."

"To mě nepřekvapuje," utrousil Rampouch. "Protivníkovi stačilo lokalizovat jediného z našich otců, který pak pod narkotiky vyrazil, jak se dostat k těm ostatním. Mému otci tohle slabé místo v jejich dohodě nedávalo spát."

"Jenže právě na toto nebezpečí dohoda pamatovala jistým omezením," namítl Halloway. "Aby podobné riziko eliminovali, každý člen skupiny znal bydliště pouze jednoho dalšího příslušníka. Například váš a Sethův otec neměli ani ponětí, kde ten druhý žije. Kdyby nepřítel vypátral jednoho z nich a přinutil ho prozradit všechno, co ví, musel by pak postupovat od jednoho muže k druhému a trvalo by hodně dlouho, než by odhalil celou skupinu."

"Události však měly jiný průběh," poznamenal Seth.

"Ano. Někteří členové skupiny se ztratili prakticky ve stejném okamžiku," pokračoval Halloway. "Kromě toho zůstává nezodpovězena otázka, jak se nepřítel dostal na stopu tomu, který zmizel jako první. Ne." Hallowayovi ztvrdl hlas. "Naši otcové nezradili jeden druhého, ani nevědomky. Zdroj informací musí ležet mimo skupinu."

"Kde?"

"Jak říkám - společný jmenovatel. Jediný člověk, který věděl o všech členech skupiny. Také otec, jen jiného druhu. Kněz. Kardinál Pavelič."

Rampouch si náhle vzpomněl na poslední slova, která slyšel od Kesslera v Sydney: "Kardinál Pavelič! Také zmizel."

"Když zjistíme, co se stalo s kardinálem, dozvíme se, co se stalo mému otci," uzavřel Halloway. "A samozřejmě vašemu a..."

"Mému," dodal Seth, "a otcům všech ostatních."

"Hrůza, hrůza"

Videň. Saul stál uctivě v pozadí a držel Christophera za ruku. Erika si zasmušile prohlížela obývací pokoj svého otce. Jeho byt zabíral celé první patro třípodlažního řadového domu v tiché ulici lemované vzrostlými stromy pár desítek metrů od Dunaje. Venku hustě pršelo a v panujícím šeru působila místnost velmi ponuře. Navzdory časnému odpoledni musel Miša Pletz hned po příchodu rozsvítit.

Pokoj byl zařízen velmi prostě - houpací křeslo, pohovka, konferenční stůl se zářmovanou fotografií Eriky, Christophera a Saula, tmavý koberec bez vzorku. Saul nikde neviděl televizor ani rozhlasový přijímač, zato poličky na knihy byly přeplněné - většinou historická pojednání a životopisy - a několik vhodně rozmístěných lampiček, které bezpochyby sloužily ke čtení. Při pohledu na spartánské zařízení by člověk neřekl, že Eričin otec po odchodu z Mossadu dostával od státu Izrael poměrně vysokou penzi.

Spolu s výnosy několika skromných, ale stabilních investic si mohl dovolit obklopit se bohatším a kvalitnějším vybavením. Joseph Bernstein však poté, co prodal majetek po své manželce, která zemřela před pěti lety, dával přednost asketickému životnímu stylu. Jediný luxus, který si dovolil, byl ranní a večerní šálek horké čokolády v malé kavárničce na nábreží Dunaje a dýmkový tabák, jehož vůně prostupovala nábytek i stěny bytu. Saul nikdy nekouřil - další dědictví Eliotovy výchovy - ale sladké aroma, které se vznášelo pokojem, mu nebylo nepříjemné.

Saul sice nikdy neviděl žádnou fotografii Eričina otce, ale ze vzájemného setkání si ho pamatoval jako vysokého podsaditého muže, téměř sedmdesátiletého, lehce shrbeného, s hustou hřívou neposlušných bělostných vlasů, mohutným bílým obočím a tenkou, tři centimetry dlouhou jizvou na pravé straně úzké dolní čelisti. Starý pán sám od sebe o jizvě nikdy nemluvil, a když se ho někdo přímo zeptal, vysvětlení jejího původu se nedočkal. "Minulost," bylo jediné, co kdy zvědavému tazateli utrousil v odpověď, a výraz jeho šedivých očí za skly brýlí posmutněl.

Saul občas pohládl svého syna po zádech, aby ho uklidnil a povzbudil, a sledoval Eriku, jak pomalu přejíždí pohledem celou místnost.

"Zopakuj mi, co se stalo," vyzvala Mišu.

"Před čtyřmi dny," povzdechl si Miša, "nepřišel Joseph ráno do kavárny na svůj obvyklý šálek horké

čokolády. Majitel se tím nijak nevzrušoval, ale večer se tvůj otec také neukázal. To už bylo na pováženou, protože se nikdy nestalo, že by dvakrát denně do kavárny nezašel, i když mu třeba nebylo dobře nebo byl nachlazený."

"A u mého otce byla i rýma vzácností."

"Měl zdravý kořínek."

"A dodržoval ustálené zvyky," vložil se do rozhovoru Saul.

Miša se na něho zkoumavě zadíval.

"Předpokládám, že majitel kavárny patří k vám," řekl Saul, "k Mossadu."

Miša neodpověděl.

"Joseph kavárnu nenavštěvoval jen kvůli horké čokoládě, nemám pravdu?" zeptal se Saul. "I když byl v důchodu, stále dodržoval pravidelný rozvrh, zaběhanou denní rutinu, aby ho mohla v případě nutnosti spojka snadno kontaktovat a nevzbudit přitom nežádoucí pozornost."

Miša stále mlčel.

"Ne že by snad bylo kdy potřeba využít jeho schopností," pokračoval Saul, "ale kdo ví? Někdy je zkušený starý člověk, který už oficiálně ke své rozvědce nepatří a který podle všech příznaků nemá se zpravodajskou činností vůbec nic společného, tou nejlepší akvizicí, jakou si akce vyžaduje. A tímto způsobem jste Josephovi umožnili, aby měl pocit, že jeho život má ještě smysl, že si ho, jak se říká, držíte v záloze. I když jste ho třeba už nepotřebovali, zachovali jste se k němu velmi slušně, aby se nemusel cítit jako odložený a nepotřebný."

Miša lehce nakrčil obočí. Mohla to být otázka nebo němý souhlas.

"A navíc, což asi byl základní motiv vaší organizace, jeho pravidelné návštěvy kavárny dvakrát denně pro vás znamenaly jednoduchý a nenápadný způsob, jak se ubezpečit, že je s ním všechno v pořádku, že neleží bezmocně doma - třeba po mrtvici nebo infarktu - nebo že si s ním někdo nevyrovnal staré účty. Takto jste ho mohli chránit, aniž byste se dotkli jeho hrdosti."

Erika přistoupila o krok k Mišovi. "Je to pravda?"

"Vzala sis dobrého muže."

"To už jsem věděla předtím." Erika se nedala odbýt. "Je to, co říká Saul, pravda?"

"Nikomu jsme tím neublížili. Postarali jsme se o svého člověka tak, aby neměl pocit, že už je úplně zbytečný."

"Jistěže jste mu neublížili," souhlasila Erika, "pokud ovšem..."

"Nepodílel se na žádné naší akci, jestli se ptáš na tohle," řekl Miša, "i když bych ho ještě velmi rád zaměstnal. Nic, co by vyžadovalo použití násilí, to je samozřejmé, ale pokud se týká sledování nebo rutinního získávání a analýzy informací, patřil stále ke špičkovým odborníkům. Vždyť si vzpomeň, Eriko. To, že tvůj otec odešel do důchodu, byl jeho nápad, ne náš."

"Cože?"

"Chceš říct, žeš o tom nevěděla?"

Erika zavrtěla hlavou.

"I přes jeho věk bych dokázal obejít některé předpisy a udržet ho v činné službě," vysvětloval Miša.

"Nejsme tak bohatí na talenty, abychom si mohli dovolit zbavit se schopného, zkušeného specialisty. Jenže on o odchod do výslužby požádal. Tvrdě ho vyžadoval."

"To nechápu. Vždyť práce pro něj znamenala doslova všechno. Miloval ji."

"To je bez debaty. Miloval svou práci a svou vlast."

"Ale když svou zemi tak miloval, proč se usídlil právě tady, ve Vídni?" zeptal se Saul. "Proč nezůstal v Tel Avivu nebo v Jeruzalémě nebo..."

Erika přikývla. "Právě to nám dělalo starosti. Saul se dohodl se svou organizací, že mu dají, stejně jako ostatní rozvědky, pokoj, pokud se bude držet stranou. Výměnou za informace, které jim Saul poskytl, byli ochotni zavřít obě oči a ignorovat porušení pravidel, kterého se dopustil - tak dlouho, dokud se bude zdržovat v odlehlé vesnici na samém konci světa, kde jsme se usadili. Ale můj otec, to bylo něco jiného. Tomu nikdo nepřikazoval, kde má žít. Opakovaně jsme ho prosili, aby se k nám připojil, aby se stal členem rodiny, aby se těšil z vnuka a pozoroval, jak roste. Ale on opakovaně odmítl. Nechápala jsem to. Pohodlí a vymoženosti civilizace pro něj neznamenalý vůbec nic. Stačila by mu horká čokoláda a tabák a

byl by spokojený kdekoliv."

"Možná," podotkl Miša.

Erika se mu zadívala zpřímá do očí. "Je zde něco, co jsi nám zatím neřekl?"

"Požádala mě, abych všechno ještě jednou vysvětlil, takže zopakuju sled událostí. Když tvůj otec vynechal ranní čokoládu a neukázal se ani večer, majitel kavárny - Saul se nemýlil, opravdu patří k nám - sem poslal jednoho ze svých agentů s několika sendviči a konvičkou horké čokolády, jako kdyby si je tvůj otec telefonicky objednal. Agent zaklepal, ale nikdo se neozval. Zaklepal znovu a pak zkusil vzít za kliku. Dveře nebyly zamčeny. Agent vytasil pistoli a vstoupil, ale byt byl prázdný. Postel," Miša ukázal palcem na dveře do ložnice, "byla dokonale ustlaná, přikrývka a prostěradlo natažené a srovnané jako na vojně."

"To je pro mého otce typické," potvrdila Erika. "Je přímo posedlý pořádkem. Jen co vstane, ustele si vzorně postel."

"Přesně tak," pokračoval Miša. "To ovšem znamená, že ať už se stalo cokoliv, máme dvě možnosti. Bud' si tvůj otec nešel vůbec lehnout, když se předchozího dne vrátil z kavárny, nebo po sobě toho rána, co zmizel, ustlal, ale z neznámého důvodu už na svou obvyklou čokoládu nezašel."

"Pohybujeme se tedy v časovém rámci čtyřiaadvaceti hodin," poznamenal Saul.

"A Joseph neležel doma nemocný. Agent si zprvu myslel, že ho něco postihlo cestou domů nebo z bytu do kavárny, řekněme dopravní nehoda. Jenže ani v nemocnicích, ani na policii o něm vůbec nic nevěděli."

"Použil jsi termín 'zprvu'," řekl Saul.

Miša přimhouřil oči.

"Řekl jsi, že agent si zprvu myslel, že Joseph odešel z bytu a něco se mu cestou stalo. Co ho přimělo změnit názor?"

Miša zkrivil obličej, jako by ho něco bolelo. Sáhł do kapsy saka a vytáhl dva předměty. "Tohle našel náš agent na konferenčním stolku."

Erika zasténala.

Saul se k ní otočil a polekalo ho, jak náhle zesínala.

"Dvě nejoblíbenější dýmky mého otce," vydechla Erika. "Nikdy neudělal z domu ani krok, aniž by měl alespoň jednu u sebe."

"To znamená, že ať už ho potkalo cokoliv, stalo se to tady," uzavřel Miša.

"A neodešel z vlastní vůle."

2

V pokoji se rozhostilo ticho. Déšť bičoval okna stále silněji.

"Naši lidé ho samozřejmě hledají," řekl Miša. "Máme v úmyslu požádat o spolupráci spřátelené rozvědky. Problém je, že nevíme, kam pátrání zaměřit. Nevíme, kdo a proč by mu chtěl ublížit. Kdyby motivem činu byla pomsta za něco, co Joseph udělal ještě v době, kdy pracoval pro nás, proč ho nepřítel prostě nezabil?"

"Jedině že by ho chtěli," Erika nasucho polkla, "mučit."

"Kvůli pomstě? Jenže pak by šlo o osobní a ne profesionální záležitost," namítl Miša. "Za dvacet let práce zpravodajce jsem neslyšel, že by nějaký agent natolik podlehl emocím, aby porušil všechna pravidla a klesl tak hluboko, že by si s někým vyrovnával účty pomocí mučení. Fyzická likvidace? Jistě, to se občas stává. Ale sadismus?" Miša zavrtěl hlavou. "Kdyby se to dozvěděli lidé z branže, provinilce by zcela zavrhli. Všichni by se ho stranili jako prašivého psa. Navždy by ztratil důvěru a byl by pokládán za naprosto nespolehlivého. I ty, Saule, přes všechny důvody k nenávisti, jsi Eliota zabil, ale nemučil jsi ho." Vzpomínka naplnila Saula hořkostí. "Všichni ale víme, že za jistých okolností je mučení přijatelné."

"Ano, když je potřeba získat informace," souhlasil Miša. "I když narkotika jsou účinnější. To nás však přivádí zpět k mé předchozí otázce. Která rozvědka ho mohla chtít unést? Co se od něj kdo potřeboval dozvědět? Hledáme ho. Je mi líto, ale víc vám momentálně říct nemohu... Ale abych dokončil. Jakmile si naši místní lidé uvědomili, že situace je opravdu vážná, informovali hlavní stan. Kvůli našim vzájemným vztahům - připomínám, že Joseph byl mým školitelem - jsem se rozhodl ujmout se vyšetřování sám a

nepověřil jsem jím žádného podřízeného. Usoudil jsem také, že udělám lépe, když vás budu o situaci informovat osobně, než abych posílal špatné zprávy prostřednictvím chladného neosobního sdělení. Po zprávě o přepadení vesnice bych vás ovšem navštívil v každém případě. Takovou shodu okolností nemohu jen tak přejít. A to, co si o věci myslím, se mně vůbec nelíbí."

"Že obě události spolu souvisejí? Že někdo jde po nás stejně jako po mém otci? Také nás to napadlo," řekla Erika. "Proč však bychom měli být cílem my?"

"To nevím, stejně jako nevím, proč zmizel tvůj otec. Ale uvaž, jestli by nebylo rozumnější, kdybys zůstala i se svou rodinou stranou a počkala na výsledky vyšetřování. Jestli jde někomu opravdu o vás, nebudete mít takovou volnost pohybu jako my."

"A ty si myslíš, že zůstanu sedět na zadku, nehnu prstem a budu čekat, zatímco mému otci hrozí nebezpečí?"

Miša si povzdechl. "Podle svého nejlepšího vědomí a svědomí jsem musel nejprve doporučit opatrnější postup. Ale než se definitivně rozhodnete, je tu ještě něco, co zatím nevíte."

Saul neklidně vyčkával.

"Jde o to, co jsme našli ve sklepech," řekl Miša.

3

Několik vteřin zůstali všichni úplně bez hnutí. Když konečně Saul sáhl na kliku a chystal se vyjít přes chodbu na schody, zastavil ho Mišův hlas.

"Ne, tudy." Miša ukázal na dveře do ložnice.

"Říkals ve sklepech."

"Ta část, o které mluvím, je zezdola nedostupná. V ložnici jsou vpravo vzadu dveře."

"Vzpomínám si na ně," potvrdila Erika. "Když jsem tady otce poprvé navštívila, myslela jsem si, že vedou do přístěnku. Chtěla jsem se tam podívat, ale dveře byly zamčené. Když jsem se na ně zeptala, otec tvrdil, že ztratil klíč, ale oba víte, že on nikdy nic neztratil. Když jsem se zajímala, co tam za nimi je, odpověděl, že nic tak důležitého, aby stálo za to volat zámečnicka."

"Proč je tedy zamykal?" zeptal se Saul.

"Přesně tak zněla má další otázka. Odpověděl, že už si nepamatuje."

Miša otevřel dveře do temné ložnice.

"Když naši vyšetřovatelé, kteří prohledávali byt a snažili se najít nějaký náznak, který by vysvětloval zmizení tvého otce, na tyto dveře narazili, chtěli se samozřejmě dozvědět, co se za nimi skrývá.

Vyháčkovali tedy zámek a... No, po krátkém průzkumu zjistili, že tento dům má zajímavou historii.

Prověrka starých městských záznamů odhalila jméno firmy, která budovu postavila, a našim lidem se podařilo objevit několik bývalých sousedů; dnes jsou to už ovšem velmi staří lidé. Ve třicátých letech patřil dům jistému lékaři. Jmenoval se Bund. Byl zámožný. Velká rodina, celkem sedm dětí. Obývali první a druhé patro a v přízemí měl doktor Bund ordinaci. Zásoby léků a zdravotního materiálu uchovával spolu se záznamy o pacientech ve sklepech."

Mišovi poklesla ramena pod tíhou smutku.

"Vypukla válka a v roce 1942 začaly hrůzy holocaustu. Ze záznamů, které naši vyšetřovatelé objevili pečlivě zamaskované pod podlahou sklepa, vyplývá, že mezi doktorovými pacienty bylo mnoho Židů. Kromě toho - a tato skutečnost posiluje mou víru v lidskost, víru, která je čas od času podrobována velmi bolestné zkoušce - záznamy jasně dokládají, že i za války, i v období holocaustu, stále o své židovské pacienty pečoval. Úžasné. On opravdu věřil Hippokratově přísaze. Naš předobrá lékař léčil Židy až do dne, kdy do domu vtrhli esesáci a odvěkli ho s celou rodinou do koncentračního tábora v Mauthausenu."

Saula zamrazilo.

"Ale péče doktora Bunda šla daleko nad rámec pouhého předepisování léků," pokračoval Miša. "Ty, kteří byli nejvážněji nemocní a pro které by jejich zdravotní stav znamenal místo odeslání na nucené práce okamžitou popravu, dokonce ukrýval. Pane doktore Bunde," Miša obrátil zrak k nebesům, "bezejmenní se před vámi s úctou sklánějí."

"Ukrýval je?" zašeptala Erika.

"Ve sklepe. Dům byl postaven tak, že doktor mohl scházet z ložnice přímo do ordinace v přízemí. Vyhnul se tak pacientům v čekárně a pak je jen povolal do své svatyně. Ale když už jednou měl schody od zadních dveří ložnice do přízemí, proč je neprodloužit až do sklepa? Nemusel pak chodit přes čekárnu pro záznamy a léky uložené dole. Prostě, jednoduché, účinné."

"A," Erika zavrtěla hlavou, "nakonec ho to stálo život."

"Když šťvanice na Židy vrcholila, doktor Bund, jehož svědomí bojovalo mezi touhou přežít a přísahou uzdravovat, vybudoval ve sklepe přepážku. Přední část, která byla dostupná běžně používaným a nemaskovaným vchodem z přízemí u paty schodiště, byla nappána kartotékami a krabicemi léků, obvazů a dalšího materiálu. Bund věděl, že příslušníci SS, ješitní a namyšlení, si nebudou chtít špinit uniformy a prokousávat se mezi bednami, aby se dostali až k přepážce a zkoumali, co je za ní. Jak by se takzvané elitní jednotky mohly objevit mezi normálními smrtelníky v umazaných košilích? Na jistou dobu se doktorovi podařilo díky tomuto opatření přežít. Každý večer po jídle scházel do zadní části sklepa, kde v úkrytu za přepážkou pečoval o své židovské pacienty. Nemám ponětí, jak závažné medicínské problémy musel řešit, ani jak se esesákům podařilo jeho tajemství odhalit, ale vím určitě, že než byl i se svou rodinou zatčen, zachránil život přinejmenším desítky Židů, mužů i žen, kterým se nějakým zázračným způsobem podařilo opustit Evropu. A v tom je pointa příběhu. Nejen doktor Bund, ale i jeho rodina, žena a děti, všichni vědomě přijali riziko a rozhodli se postavit proti hrůzné politice svého národa. Obětovali se pro nás."

"Jak ses to všechno dozvěděl?"

"Našim vyšetřovatelům se podařilo objevit v Izraeli dva Židy, dnes již velmi staré, kteří se v té době ve sklepním úkrytu schovávali. Kdybych měl použít křesťanskou terminologii, pokládají doktora za svatého."

"Lidstvo má snad přece jen nějakou naději," podotkl Saul.

"Pochybuju. Koneckonců, doktor nakonec stejně zahynul," namítl Miša.

"Přesně z toho vycházím, zemřel za nás, a proto existuje naděje."

Miša se smutným pohledem v očích přikývl. "Není nám známo, zda si Joseph vybral tento dům právě proto, že je spjat s dějinami našeho národa, nebo to byla jen otázka náhody. Ale jestli si ho vybral jen tak, potom mně není jasné, jak dokázal schodiště za ložnicí objevit, protože Němci oba vchody do zadní části sklepa, z ložnice i z ordinace v přízemí, uzavřeli. Odstranili dveře a otvory nechali zabednit a zamaskovat. Majitele domu jsme se na ložnici v prvním patře podrobně vyptávali. Prohlásil, že před šesti lety, když budovu koupil, tady žádné dveře nebyly. Vyhledali jsme několik předchozích nájemníků, ale ani ti o existenci dalšího východu z ložnice a druhého schodiště nevěděli."

"V tom případě to musel být můj otec, kdo otvor objevil a nechal znovu zasadit dveře," konstatovala Erika.

"Jenže potom je zamkl," podotkl Saul, "a to mně připadá divné. Co vlastně chránil?"

"Na to budete muset přijít sami. Chtěl bych, abyste to prožili jako já - bez předsudků, bez předběžného očekávání. Možná pochopíte, co se mně zatím pochopit nepodařilo."

"A ty si myslíš, že to, co najdeme, má nějakou spojitost s otcovým zmizením?" zeptala se Erika.

"Nedospěl jsem v tomto směru k žádnému závěru. Jestli lidé, kteří tvého otce unesli, něco hledali, pak jim zamčené dveře v ložnici nemohly uniknout a určitě se tam podívali. Na dveřích nejsou žádné známky násilného vloupání, takže pokud jimi někdo prošel, musel buď použít šperhák jako my, nebo přinutit tvého otce prozradit, kde schovává klíč. Po skončení prohlídky pak za sebou vchod do sklepa zase zamkli a opustili byt přesně v tom stavu, v jakém ho našli. Jenže jestli někdo objevil, co tvůj otec skrýval, a šlo mu právě o tohle, pak by si podle mého názoru nález odnesl s sebou, nebo by ho zničil.

Mimochodem, bylo by dobré, kdybyste svého syna nechali tady nahoře, se mnou. Vypadá, že by si potřeboval zdřímnout."

"Chceš tím asi naznačit, že bude lépe, když to, co je dole, neuvidí, že?"

"Není to příjemná podívaná."

Saul vyběhl Eriku pohledem a oba v obavách vstoupili do ložnice. I tam voněl dýmkový tabák. Vzorně ustlaná postel, na toaletním stolku složený kapesník a hřebec, jinak nic.

Saul zkoumal zařízení jen krátce, celou jeho pozornost ihned upoutaly dveře. Erika už zkoušela kliku. Stiskla ji, zatáhla a dveře se v namazaných pantech nehlučně otevřely. Za nimi zel temný otvor. Erika hmatala po zdi, ale vypínač nenašla. Špičkou boty narazila na nějaký předmět, který ležel na podlaze. Sehnula se a zvedla ho. Kapesní svítilna. Stiskla spínač a kužel světla odhalil schodiště vedoucí vlevo dolů. Stěny byly nevybilené, pokryté plísní. Ze stropu visely pavučiny; schody pokrýval prach, ve kterém byly patrné otisky podrážek.

Saula zasvrběl v nose nahořklý pach zvířeného prachu. Potlačil kýchnutí. Nahlédl dolů a spatřil odpočívadlo. Původní vchod v přízemí byl zabedněný, jak to Miša popisoval, a ani špína a plíseň nedokázaly zamaskovat rozdíl mezi tmavším, čili starším, a novějším světlým dřevem. V bytě za stěnou bylo bednění určitě zakryto tapetou nebo nátěrem, ale tady se nikdo nenamáhal stopy původního otvoru odstranit.

Saul sestoupil na odpočívadlo uzavřené stěnou ze stejného dřeva, jaké Němci použili ke znepřístupnění dveří na levé straně - přes nános prachu prosvítala světlá borová prkna. Zatlačil na zeď. Zdálo se, že je pevná. Přejel ukazováčkem po povrchu a nahmatl dvě hlubší spáry vzdálené od sebe na šířku ramen. Vytáhl kapesní nůž a vsunul čepel do spáry. Použil nůž jako páčidlo a vychýlil rukojeť do strany. Prkno zaskřípalo a uvolnilo se. Saul je přitáhl k sobě a odklopil stranou. Erika posvítla do otvoru. Za přepážkou pokračovalo schodiště.

Prošli mezerou po uvolněním prknu. Do nosu je udeřil ještě silnější pach plísně zvýrazněný vlhkostí. Pod sebou viděli betonovou podlahu. Poslední schod. Po levé straně se otevíral prostor sklepa a Erika tam namířila baterku. Saul, který kráčet v čele, se otočil, aby se podíval.

A zalapal po dechu.

Úzký kužel světla hrůzu před ním ještě umocňoval. Každý předmět, vyloupnutý světelným paprskem z temnoty, jako by sám o sobě působil silnějším dojmem, než kdyby byl součástí celkové kompozice. Erika pohybovala baterkou a odhalovala jeden strašný obraz za druhým. Pohled na film, který se jim odvíjel před očima, byl stále nesnesitelnější. Tma, k níž světlo ještě nedorazilo, byla díky hrozbě, kterou skrývala, ještě intenzivnější. Saulovi přeběhl po zádech mráz. "Panebože."

Pohyb baterky v Eričině ruce se zastavil. I když zdaleka ještě neodhalila všechno, zdálo se, že se už nedokáže podívat na žádnou další otřesnou, potupnou scénu. Kužel světla poklesl a spočinul na otlučeném stole, petrolejové lampě a krabičce zápalek.

Saul přistoupil ke stolu, škrtl zápalkou a zažehl knot. Vyšlehl plamínek a kolem se roztančily stíny. Saul nasadil na lampu cylindr a ve sklepe se rozjasnilo.

Přinutil se znovu pozvednout zrak, jen aby zjistil, že jeho první dojem byl mylný. Jednotlivé hrůzné záběry nepůsobily ve tmě otřesněji, než kdyby byly součástí celkového obrazu. Naopak.

Zíral na fotografie: velké i malé, černobílé i barevné, lesklé i matné, fotografie z novin a časopisů, z knih a archivů připevněné připínáčky na stěnu, která na rozdíl od ostatních tří nebyla z cihel, ale ze dřeva - přepážka, kterou doktor Bund rozdělil sklep na dvě poloviny, aby za ní mohl ukrývat své židovské pacienty. Zeď byla devět metrů dlouhá a tři metry vysoká; ani centimetr nezůstal nezakrytý. Samé fotografie.

Koncentrační tábory. Vězňové s propadlými tvářemi. Plynové komory. Mrtvoly. Pece. Jámy plné popela. Nákladní auta, korby nacpané šatstvem. Hromady bot, šperků, lidských vlasů, zubů. Na jedné z momentek důstojníci SS, lesklé insignie s blesky na neposkvřených uniformách, na čepicích umrlčí lebky. Stáli v řadě, objímali se kolem krku a smáli se do objektivu na pozadí pyramidu navršené z lidských těl do takové výšky, že se tomu rozum zdráhal uvěřit.

Saul se svezl na rozviklanou židli vedle stolu. Natáhl se, vzal Eriku za ruku a silněji stiskl.

"Co tady dole můj otec proboha dělal?" zeptala se. "Nikdy se slovem nezmínil... V životě by mě nenapadlo, že je posedlý... Tohle není výsledek okamžitého nápadu. Tyto materiály musel shromažďovat celé roky."

Saul se rozhlédl. Podlaha byla přeplněná navršenými lepenkovými krabicemi. "Šílenství postavené proti

šilenství." Jakoby přitahován okem cyklonu přistoupil k hromadě krabic a jednu otevřel. Byla plná dokumentů.

Některé byly originály, jiné průklepy, fotokopie, opisy. Křehké zažloutlé stránky se střídaly s bělostnými listy křídového papíru. Záznamy byly psány v mnoha jazycích - anglicky, francouzsky, německy, hebrejsky. Saul ovládal slušně němčinu a francouzštinu a Eričina hebrejščina byla samozřejmě dokonalá. Spojenými silami si dokázali přeložit dost dokumentů, aby pochopili jejich společné téma.

Akta z archivů velitelů německých koncentračních táborů. Seznamy příslušníků SS a židovských vězňů. Služební záznamy. Hlášení o počtu popravených - denní, týdenní, měsíční, roční. Krátký seznam hrstky Židů, kteří přežili vyhlazovací tábory smrti, a stejně krátký seznam nacistických zločinců, kteří byli po válce za svůj podíl na holocaustu potrestáni.

Saula bolely oči od neustálého nahlížení do vybledlých strojopisů a téměř nečitelných stránek popsaných rozřeseným rukopisem.

"S tvým otcem jsem se setkal pouze jednou, na naší svatbě, takže jsem neměl možnost se s ním blíže seznámit. Prošel některým z těchto táborů?" zeptal se Eriky.

"Otec s matkou o tom, co se s nimi za války dělo, nikdy nemluvili. Jen jednou, když jsem byla ještě malá, jsem náhodou zaslechla, jak se o tom spolu baví. Nechápala jsem, o co jde, a začala jsem je trápit otázkami. Bylo to poprvé a naposledy, co se se mnou o svých válečných zážitcích bavili. Později mně vyprávěli o pogromech a pronásledování Židů, protože chtěli, abych si udělala o holocaustu podrobnou představu, ale pouze jako o součásti historie. Pokud se týká jejich osudů za války... Oba žili ve varšavském židovském ghettu právě v době, kdy na ně nacisté zaútočili."

Saul chápavě přikývl. V dubnu roku 1943 obklíčili varšavské ghetto vojáci Wehrmachtu. Nacisté sem nuceně soustředili všechny Židy a nedovolili jim ghetto opustit - s výjimkou transportů do koncentračních táborů. Původní počet tři sta osmdesát tisíc obyvatel ghetta byl zredukován na sedmdesát tisíc. Zbylí Židé se postavili na odpor, ale povstání bylo rozdrčeno. Brutální odvetná akce trvala čtyři týdny a ghetto bylo prakticky srovnáno se zemí. Z těch, kdo přežili, bylo sedm tisíc na místě popraveno a zbylých sedmadvacet tisíc odvečeno do pracovních táborů.

"Můj otec a matka byli mezi těmi, které nacisté poslali do Treblinky."

Saul se zachvěl. Treblinka nebyla pracovní, ale vyhlazovací tábor, nejhorší z nejhorších. Vězňové po příjezdu žili necelou hodinu.

"Jak se jim podařilo přežít?"

"Byli mladí a silní. Souhlasili, že budou pracovat - vynášet těla z plynových komor a spalovat je. Na to neměli esesáci žaludek. Proto mí rodiče nikdy o svých zážitcích za války nemluvili. Přežili na úkor jiných Židů."

"A měli snad jinou možnost? Pokud s nacisty nespolupracovali, pokud se přímo na vraždách nepodíleli, museli udělat všechno, aby přežili."

"Při té jediné příležitosti, kdy o tom se mnou můj otec mluvil, mně řekl, že to, co tehdy dělal, dokáže ospravedlnit ve své mysli, ve svém srdci však ne. Jsem skálopevně přesvědčená, že právě proto začal pracovat pro Mossad a zasvětil svůj život Izraeli. Snažil se odčinit svou vinu."

"Ale pomoc při odstraňování mrtvol poskytovala tvým rodičům jen dočasný odklad nevyhnutelného osudu. Dávky potravy, které esesáci svým otrokům vydávali, byly přece úplně mizivé. Nakonec museli tak zeslábnout, že vůbec nemohli pracovat. Pak by je nacisté zlikvidovali a nahnali na tu strašnou práci jiné Židy."

"Nezapomeň, že to bylo v Treblince," upozornila Erika.

Saul si uvědomil, co se ve vyhlazovacím táboře stalo. Vězňové v Treblince se vzbouřili. Neměli jiné zbraně než lopaty a palice, ale dokázali jimi pobít strážu a více než padesáti se podařilo uniknout.

"Tví rodiče se zúčastnili vzpoury?"

"Nejdřív ve Varšavě, pak v Treblince." Unaveně se usmála. "Musíš uznat, že byli vytrvalí."

Saul vycítil z jejích slov hrdost. Stiskl jí ruku na znamení, že sdílí její přesvědčení. Zahleděl se na fotografie na stěně. "Posedlost. Celoživotní. A tys o ní neměla ani potuchy."

"To neměl nikdo. Kdyby v Mossadu věděli, co se mu honí hlavou, rozhodně by o svou práci přišel. Fanatikům zpravodajci nevěří." Odmlčela se, jako by ji napadla znepokojující myšlenka.

"Copak, něco se ti nezdá?"

"Moje matka zemřela před pěti lety. A právě v té době otec požádal Mossad o odchod do výslužby. Opustil Izrael, usadil se tady a začal tajně vybavovat tuto místnost."

"Chceš tím říct, že matka na něj měla uklidňující vliv?"

"Díky ní dokázal svou posedlost udržet na uzdě, ale když zemřela..."

"Utkvělá představa zvítězila." Saul měl pocit, že kolem něj krouží duchové mrtvých. "Bůh mu pomáhej."

"Jestli ještě žije."

"Tato místnost... Poskytla nám vysvětlení, proč zmizel?"

"A jestli ano, byl otec unesen?" zeptala se Erika. "Nebo snad utekl?"

"Před čím?"

"Před svou minulostí."

Výraz Eričiny tváře potemněl zlou předtuchou a Saul bez rozmýšlení vyhrkl: "Snad nemyslíš... sebevražda?"

"Kdyby tuto možnost někdo zmínil ještě před hodinou, odpověděla bych, že můj otec byl příliš silná osobnost, aby se jen tak vzdal, že byl příliš odvážný na to, aby řešil své problémy dobrovolným odchodem ze světa. Teď si však vůbec nejsem jistá. Všechny ty věci tady... Pocit viny musel být pro něj nesnesitelný."

"Nebo nenávisť k těm, kvůli kterým se musel cítit provinile."

Saulovu pozornost přivábila otevřená kniha. Ležela na policice hřbetem vzhůru. Zvedl ji a přečetl si titul. Bylo to dílo Heinze Höhna Řád umrlčí lebky: Historie Hitlerových SS. Kniha byla vydána v Německu v roce 1966. Na stránce, kde byla otevřena, byl jeden odstavec podtržen černým inkoustem. Saul v duchu překládal:

Na vyhlazování Židů nás nejvíce zaráží a naplňuje nefalšovanou hrůzou skutečnost, že pro tisíce ctihodných otců rodin se masové vraždy staly běžným zaměstnáním, a přesto se tyto lidé mimo službu považovali za normální, zákona dbalé občany, kteří nebyli schopni snad ani pomyslet na to, že by se odchýlili od přísně narýsované cesty ctnosti. Sadismus byl jen jednou stránkou masové likvidace Židů a byl vedením SS odmítán a zavrhován. Himmlerův nekompromisní požadavek přikazoval, že masové vyhlazování Židů musí probíhat bez emocí a 'čistě'; i při zabíjení, vykonávaném na rozkaz, musí zůstat příslušník SS 'slušným člověkem'.

"Slušným člověkem?" zamumlal Saul znechuceně.

Na okraj vedle vyznačené pasáže napsala chvějící se ruka držící pero s černým inkoustem několik hebrejských slov, uspořádaných do dvou skupin.

"To je rukopis mého otce," řekla Erika.

"Expert na hebrejštinu jsi ty."

"Jsou to citáty. Myslím že z Conradova Srdce temnoty. Ta první věta znamená 'Hrůza, hrůza!'"

"A druhá?"

Erika zaváhala.

"V čem je problém?"

Neodpověděla.

"Máš potíže s překladem?"

"Ne, dokážu to přeložit."

"Tak pokračuj."

"I druhý citát je ze Srdce temnoty... 'Bestie musí zemřít!'"

5

Po hodině, kterou strávili studiem dokumentů, byli stejně zmatení jako na začátku. Saul to nakonec už ve sklepech plném stínů nemohl vydržet. Potřeboval nutně na vzduch.

Erika zavřela krabici s doklady. "Nechápu, jak se sem mohl otec neustále vracet, připínat fotografie na stěnu a studovat tyto záznamy. Jejich soustavné působení ho nakonec muselo poznamenat."

"Stále však nemáme žádný důkaz, že by spáchal sebevraždu."

"Nemáme však ani důkaz o opaku," opáčila Erika pochmurně.

Zhasli lampu a vraceli se nahoru. Uprostřed temného schodiště si Saul páhle na něco vzpomněl a sevřel Erice rameno.

"Na jedno místo jsme se zapomněli podívat." Odvedl ji zpět, vzal si baterku a pozorně zkoumal podlahu. "Co to...?"

"Miša nám nechtěl říct, co tady dole najdeme, abychom si dopředu neučinili žádné závěry. Nevědomky nám však něco o této místnosti prozradil. Za války tady doktor skrýval židovské pacienty, jejichž zdravotní stav byl nejtěžší. A s nimi i jejich zdravotní dokumentaci."

"Ano, to říkal. Ale jak to souvisí...?" Erika se zarazila. "Ach..."

"Ano, ach. Miša říkal, že doktor ukryl záznamy pod podlahu. Někde tady musí být padací dveře."

Saul přejížděl světelným kuzelem po podlaze. V jednom rohu za stohem krabic si všiml, že vrstva prachu vypadá jako uměle navršená. Sklonil se a nahnatal prohlubeň, kam mohl vsunout prsty a nadzvednout betonový poklop.

Malá schránka. Ostré světlo baterky dopadlo na zaprášený notes.

Saul ho otevřel. I když byla slova napsána hebrejsky, nemohl nepoznat, že se jedná o seznam.

Seznam jmen.

Bylo jich deset.

Všechna židovská.

6

Venku stále pršelo. Christopher spal na pohovce. Miša seděl vedle něho a hleděl na zadní dveře ložnice, které se pomalu otevíraly.

Vstoupil jimi Saul a rukou, v níž svíral zaprášený notes, udělal zlostné gesto.

"Vidím, že jste ho našli," poznamenal Miša.

Erika, která Saula následovala, byla ještě rozčilenější. "Málem jsme ho přehlédli. To mě přivádí k úvaze, jestli jsi vůbec chtěl, abychom ho našli."

"Nebyl jsem si jistý."

"Čím? Jestli chceš, abychom notes objevili, nebo jestli ho vůbec najdeme?"

"Záleží na tom? Našli jste ho."

"Poprvé za tu dobu, co se známe, ti přestávám důvěřovat," odsekla Erika.

"Kdybyste notes nenašli a přesto trvali na tom, že budete tvého otce hledat, postavil bych se na odpor," řekl Miša.

Christopher se ve spánku zavrtěl.

"Podívej se na situaci z mého hlediska," pokračoval Miša. "Jak mám vědět, jestli jste v poušti příliš nezměkli?"

"Měl by sis to někdy zkusit," popíchla ho Erika.

"Jsem alergický na písek."

"A na pravdomluvnost."

"Nelhal jsem, jen jsem vás zkoušel."

"Přátelé se nepotřebují navzájem zkoušet."

"Ale profesionálové ano. Jestli to nechápeš, pak jsi v poušti opravdu změkla."

"Výborně. Takže notes jsme našli." Saul obemkl svůj náleziště, jako kdyby ho chtěl uchránit před neznámým nebezpečím. "Teď nám řekni i zbytek. Co znamená ten seznam jmen?"

"Nejsou to jména židovských pacientů, které doktor za války ukrýval," prohlásila Erika. "Sešitek je zaprášený, to ano, ale papír je celkem nový. Je tam jméno mého otce, ale rukopis jeho není."

"Správně. Notes totiž patří mně."

"Co mají ta jména v seznamu společného s tím, co se stalo mému otci?"

"Nemám ponětí."

"Tomu nevěřím. Nebyl bys ten seznam sestavil, kdyby mezi těmi lidmi neexistovalo nějaké spojení."

"Netvrdím, že mezi nimi není žádná spojitost? Víme, o koho se jedná, známe adresy, původ, návyky a

osobní záliby, předchozí zaměstnání."

"Předchozí?"

"Všichni muži na seznamu jsou bývalí příslušníci Mossadu, dnes do jednoho ve výslužbě. Ale ty ses ptala, jaký vztah mají k tomu, co se stalo tvému otci, a tuto hádanku se mně zatím nepodařilo rozluštit."

"Tvrdí, že mého otce neznají? Nechtějí odpovídat na otázky? V čem je problém?"

"Neměl jsem vůbec možnost se jich na něco zeptat."

"Už zase uhýbáš," vyčetla Mišovi Erika.

"Neuhýbám. Tyto muže spojují další dva faktory. Přežili nacistické vyhlazovací tábory..."

"A dál?"

"Všichni zmizeli."

Církev bojující

Navzdory stále nesnesitelnějšímu vedru pouště Drew s Arlenou, jejichž odhodlání bylo silnější než vyčerpání, klopýtali, co jim síly stačily, ke stopám pneumatik na opačném konci soutěsky.

Po střetnutí se dvěma Araby, kteří jim usilovali o život, vytáhli z Arlenina ruksaku tenkou plachtu a rozprostřeli ji nad volným prostorem mezi dvěma kameny, kde chránění před sluncem vypili trochu vody a pak snědli část fiků a datlí, které u sebe měli vrahové. Nezískali však dost potravin, aby jim vydržely na delší dobu.

"Co jejich zásoby vody?" zajímal se Drew. "Prohledali jsme svahy v místech, odkud na nás stříleli."

Pozvedl dvě polní láhve a zatřepal jimi. Zašplouchání, které se ozvalo, neznělo příliš povzbudivě. "Neměli dost na to, aby mohli někam dojít pěšky. Jak se tedy chtěli vrátit?"

Poznání, které jimi v tu chvíli vzrušeně projelo, je zvedlo na nohy, i když slunce stále ještě vražedně pražilo. Došli na konec průsmyku a zabočili vpravo, kam vedly koleje vyjeté v písku. Po chvíli už stáli u hromady kamení, za kterou objevili ukrytý džíp.

"Cizinci, to je jasné." podotkl Drew. "Nikdo z vesničanů džíp nemá, neřku-li nový - a dokonce s klimatizací. Tihle zabijáci byli zvyklí cestovat první třídou."

Džíp měl kovovou střechu. Slunce vysoko na obloze vrhalo stín na sedadlo řidiče. Arlena s úlevou přivítala alespoň chvilkový únik ze spalující výhně. Strčila hlavu do otevřeného okénka a zkoumala kabinu. "Je tady menší problém."

"Jaký?" zeptal se Drew.

"Chybí klíčky od zapalování."

"Ale vždyť jsme obě těla prohledali a žádné jsme nenašli."

"Logicky tedy musí být někde uvnitř."

Ale ani po čtvrt hodinovém pátrání klíče nenašli.

"V tom případě..." Drew se vysoukal na sedadlo spolujezdce.

"Co hodláš dělat?" zeptala se Arlena.

"Čekat."

"Na co?"

"Až spojiš dráty od zapalování."

Arlena se zasmála a natáhla se pod spínací skříňku.

Ale když nastartovala a džíp se rozjel po hrbolatém povrchu pouště, Drew upadl do zadumaného mlčení, i když se mu na jazyk drala spousta otázek. Ač velmi nerad, bude si muset s tím knězem promluvit.

2

Káhira, odpoledne následujícího dne. Arlena seděla na posteli v hotelu postaveném a vybaveném v západním stylu a poslouchala šumění vody v koupelně. Drew se sprchoval. Její pozornost se však soustředila na telefon.

Nevěděla, co dělat. Když ji zástupce Bratrstva v New Yorku kontaktoval a poslal ji vyhledat Drewa, dal ji káhirské telefonní číslo. "Zavolejte mi hned, jak se vrátíte z pouště." V té chvíli byla knězi tak vděčná za

to, že jí řekl, kde Drewa najde, a za nadějí, že se s ním zase shledá, že bez váhání přistoupila na všechny podmínky. Ale teď, když byli s Drewem konečně zase spolu, váhala. Ne, výzva Bratrstva znamená bezpochyby další potíže. Drewa už ztratila dvakrát - poprvé když vstoupil do kláštera, podruhé když utekl do pouště - a v žádném případě neměla v úmyslu ztratit ho potřetí.

Ale co když nás Bratrstvo za neposlušnost potrestá...?

Zabijí Drewa, kterého až dosud ušetřili, ji však naopak nechají naživu, aby se trápila žalem až do smrti. Rozhodla se, že přece jen zavolá. Ale levá ruka jí tak ztěžkla, že se nedokázala natáhnout pro sluchátko na nočním stolku vedle postele.

Zurčení vody v koupelně utichlo. Dveře se otevřely a vyšel Drew. Byl nahý a utíral se velkou froté osuškou. Arlena se musela usmát. Po šesti letech v klášteře, kde jako mnich složil slib celibátu, měl v sexu samozřejmě jisté zábrany. Ale stydlivost? Cítil se ve svém těle, nahý nebo oblečený, tak dobře jako žádný muž, kterého kdy poznala.

Usmál se mezi záhyby osušky. "Koupel jednou za rok je velmi příjemná, ať už jsem ji potřeboval nebo ne."

Arlena ho pohladila po mokrých vlasech. "To si myslím. Já mám pocit, že jsem ze sebe spláchla tunu písku."

Drew za její egyptské peníze nakoupil šampon, nůžky, pěnu na holení a břitvu. Jeho plnovous zmizel a zastříhl si vlasy. Teď je měl sčesané za uši a hubená tvář vypadala ještě vyzábější. Celkový výsledek však byl velmi přitažlivý.

Drew odložil ručník. "Měl jsem spoustu času... až příliš... Přemýšlel jsem...", soukal ze sebe.

"O čem?"

"Některé zákony jsou dílem Božím, jiné stanovil člověk."

Arlena se rozesmála. "O čem to mluvíš?"

"O svém slibu zachovávat cudnost. Kdyby Bůh Adamovi a Evě nechtěl dovolit, aby se spolu milovali, proč by je stvořil jako muže a ženu?"

"Tohle má být tvůj způsob, jak mi sdělit, že sex je zcela přirozený? To sama dávno dobře vím."

"Ale jak sis asi všimla, jsem trochu zmatený."

"Ach, toho jsem si rozhodně všimla."

"Takže jsem se rozhodl."

"Ano?"

"Kdyby ti to nevadilo..."

"Ano?"

"Dát přednost přírodě před umělými zákony..."

"Ano?"

"Rád bych se s tebou miloval."

"Drewe..."

Teď byl na řadě on, aby se zeptal: "Ano?"

"Pojd' sem ke mně."

3

Pozdě odpoledne, závěsy zatažené a pokoj ponořený do chladivého stínu, se stále ještě drželi v náručí. Nazí, po milování uvolnění, vychutnávali vzájemné doteky a dlouho nepromluvili ani slovo. Ale nepříjemná povinnost do jejich štěstí nakonec stejně pronikla.

"Ten kněz," řekl Drew.

"Já vím. Kdybychom tak nemuseli."

"Tím bychom však problém ze světa nesprovodili."

Drew se zamyšleně natáhl pro své šaty.

"Je tu jedna věc, která ve mně vzbuzuje zvědavost," řekla Arlena.

Drewova ruka na knoflíčku košile se zarazila. "Zvědavost?"

"Předtím, když jsi musel utéct z kláštera, ses neustále na něco vyptával. Jak se za těch šest let, co jsi byl

pryč, změnila civilizace, kdo je prezidentem, co všechno se ve světě stalo. Ale tentokrát, po roce stráveném v poušti, ses ještě nezeptal vůbec nanic."

Drewovi zacukalo v obličejí. "Ano, protože posledně se mi ani za mák nelíbilo, co jsem se dozvěděl."

"Proč tedy volat knězi? Proč někam neutečeme? Ztratíme se. Spolu."

"Protože už nevěřím, že bych mohl někam utéct. Chci to mít konečně za sebou. Vyřešit situaci tak, abych si už nemusel dělat starosti s Bratrstvem nebo s kýmkoliv jiným, kdo by se chtěl mezi nás plést. Jednou provždy."

4

Káhira, to je vedro, hluk. davy lidí a dopravní zácpy. Výfukové plyny dělají všechno pro to, aby zlikvidovaly vůni koření a arabských jídel prodávaných v bazarech. Složitě instrukce, kterých se jim po telefonu dostalo, zavedly Drewa s Arlenou do bludiště úzkých uliček. Konečně stanuli před vchodem do restaurace, jejíž jméno na vývěsním štítu Drew přeložil jako 'Ouško jehly'. Rozhlédl se na obě strany, ale u nikoho nespátřil žádnou náhlou reakci, žádné narušení přirozeného rytmu proudícího davu. Jistě, nepřítomnost neobvyklé aktivity ještě nedokazovala, že nejsou sledováni; profesionální stín by se nenechal tak lehce nachytat. Na druhé straně se alespoň neprokázalo, že sledováni jsou, a pro danou chvíli jim tato útěcha musela stačit.

Drew vstoupil do zšeřelé restaurace. Jeho první vjemy, kromě stínů, byly čichové. Ostrý tabákový dým, aroma silné kávy. Následoval dotyk - pod nohama cítil pískem posypanou kamennou podlahu. Jeho oči se za okamžik přizpůsobily nedostatečnému osvětlení a zaregistrovaly podrobnosti interiéru - dřevěné židle a stoly bez ubrusů, několik nádherných perských kobereců na stěnách, vzadu bar a za ním na policích pod zrcadlem srovnané barevné láhve a plechovky s nápoji. Stoly, nepravidelně rozestavěné podél stěn, byly odděleny složitě vyřezávanými přepážkami. Až na číšníka v bílé zástěře za barem a dva muže v tmavých oblecích s červenými fezy na hlavách u nejvzdálenějšího stolu v levém rohu byl podnik opuštěný.

Drew s Arlenou si vybrali stůl vpravo, zhruba v půli cesty mezi hlavním vchodem a dveřmi za barem, které podle Drewa vedly do kuchyně a k zadnímu východu. Sedli si zády ke zdi.

"V kolik říkal, že se s námi sejde?" zeptal se Drew.

"To neupřesnil. Řekl jen, že se ukáže ještě před západem slunce."

Drew poklepal prsty na desku stolu. "Dáš si kávu?"

"Egyptskou kávu? Ta je tak silná, že když už si budu chtít vystřelit mozek z hlavy, přiložím si raději pistoli ke spánku."

Drew se rozesmál, ale zarazil se, když za dřevěnou přepážkou vlevo zarachotila židle. Objevil se muž v bílém obleku a přistoupil k jejich stolu.

Ten člověk měl svalnatou postavu, olivovou pleť a hustý tmavý knír, který zdůrazňoval jeho úsměv, v němž se zračilo pobavení stejně jako přátelství. "Slečno Hardestyová, nedávno jsme spolu mluvili po telefonu."

"Vy ale nejste ten duchovní, který mne vyhledal v New Yorku," konstatovala Arlena.

Drew se chystal vstát.

"Ne," potvrdil muž, stále se širokým úsměvem na tváři, "to nejsem. Nemýlíte se. Kněz, s nímž jste mluvila, otec Viktor, byl odvolán v naléhavé záležitosti. Mé jméno je otec Sebastian. Doufám, že výměna osob pro vás bude akceptovatelná, ale je mně jasné, že si mě chcete prověřit."

Duchovní natáhl levou ruku dlaní dolů. Na prostředním prstu se třpytil prsten.

Prsten korunoval dokonale vybroušený rubín, který i v šeru jako by hořel vnitřním žářem. Obroučka i osazení byly z masivního zářivého zlata. V horní plošce kamene byl vyryt znak - propletený kříž a meč. Víra a násilí. Symbol Bratrstva kamene. Drew se zachvěl.

"Vidím, že vám je důvěrně znám." Otec Sebastian se stále usmíval.

"Prsten může nosit každý."

"Tento prsten ne."

"Možná," připustil Drew. "Pán s vámi."

Otci Sebastianovi zmizel úsměv z tváře. "Ach."

"Přesně tak." Tón Drewova hlasu zdrsnel. "Heslo. Pokračujte a dokončete je. Pozdrav Bratrstva. Pán s vámi."

"I s duchem tvým."

"A zbytek?"

"Deo gratias. Jste spokojen?"

"To je jen začátek. Dominus vobiscum."

"Et cum spiritu tuo."

"Hocstenim..."

"Corpus meum."

"Pater noster..."

"Quiestinctoeli."

[Latinské citáty z katolické mše: Bohu díky. Pán s vámi. I s duchem tvým. Neboť toto jest... Mé tělo.

Otče náš... Jenž jsi na nebesích. Pozn. překl.]

Arlena je netrpělivě přerušila: "O čem to tu vy dva mluvíte?"

"Reprodukujeme úryvky tradiční mše," odpověděl Drew. "Bratrstvo je konzervativní. Nenásledovalo katolickou církev, která v polovině šedesátých let převedla latinskou bohoslužbu do národních jazyků. A vy," Drew se zahleděl na snědého muže, který nosil prsten Bratrstva, vypadal jako Egypt'an a tvrdil, že se jmenuje otec Sebastian, "jste mladší než já. Kolik vám je, třicet? Kdybyste nepatřil k Bratrstvu, mohl jste skutečnou mši navštívit jedině před takovou dobou, že byste si latinské znění určitě nezapamatoval. Kdo Bratrstvo založil?"

"Otec Jerome."

"Kdy?"

"V době třetí křížové výpravy. Jedenáct set devadesát dva."

"Jeho skutečné jméno?"

"Hassan ibn al-Sabbah. Shodou okolností se jmenoval stejně jako Arab, který stál o sto let dříve u kolébky terorismu. Na otce Jeroma, i když žil jako řádový bratr v klášteře, se obrátili křížáci s žádostí, aby se stal úkladným vrahem v jejich službách, protože jako Arab se mohl volně pohybovat mezi pohany. Na rozdíl od teroru, který rozsévají muslimští hašišini, bylo působení otce Jeroma pokládáno za svatý teror. A od Jeromových časů," otec Sebastian pokrčil rameny, "jsme učinili vše, co bylo potřeba pro ochranu církve. Už jste spokojen?"

Drew přikývl.

Duchovní si sedl ke stolu. "Teď bych si měl prověřit já vás."

"Měl jste dost času si mě přes přepážku prohlédnout. Určitě máte mou fotografii."

"Plastická chirurgie dokáže zázraky."

"Pod kamenem vašeho prstenu je dutina a v ní krystalek jedu. Váš sídelní klášter leží na západním pobřeží Francie naproti Anglii, na území, o které obě království vedla spor právě v době třetí křížové výpravy. Tyto detaily může znát pouze člověk, kterého bratrstvo kontaktovalo, aby ho získalo do svých řad."

"To je pravda. Kontaktovali jsme vás. A teď se na vás obracíme znovu."

Drew náhle pocítil strašnou únavu. Všechno se v bludném kruhu vrací zpět. Pro něj už není úniku. Hlas se mu zatřásl. "Co vlastně chcete? Když jste věděli, kde se skrývám, proč jste mě přinutili strávit celý rok...?"

"V jeskyni uprostřed pouště? Musel jste být potrestán za své hříchy. Pro spásu vaší duše. Abyste se očistil. Drželi jsme si vás v záloze. Odmítl jste připojit se k nám, ale přišli jsme na způsob, jak vás přimět, abyste nám v případě potřeby pomohl."

"Pomohl?"

"Hledat."

"Co?"

"Jistého kněze."

V restauraci vybuchla bomba.

5

Tlaková vlna zasáhla Drewa o zlomek vteřiny dříve, než zaslechl zvuk exploze. V sále se rozjasnilo a pak se ponořil do dusivé tmy. Síla výbuchu srazila Drewa na stěnu. Temenem hlavy se udeřil o kámen, odrazil se zpět ke stolu a zhroutil se k zemi. Dopadl hrudníkem na podlahu, vyrazil si dech a svíjel se bolestí.

Kolem něj vyšlehly plameny.

Bomba úplně zničila barový pult, což napovídalo, že právě za ním byla ukryta. Číšník, který za barem stál, i oba hosté sedící poblíž, nestačili ani vykřiknout. Detonace je s největší pravděpodobností roztrhala na kusy. Tohle si však Drew uvědomil až mnohem později.

Nějaký křik přesto slyšel, a ne svůj vlastní. Ženský hlas. Arlenin. Naléhavá potřeba ochránit svou lásku táhla Drewa zpět do zničené restaurace mezi zuřící plameny.

V hustém kouři se dávivě rozkašlal. Plazil se tam, odkud se ozývaly Arleniny zmučené výkřiky, když vtom ucítil, že ho někdo popadl za rameno. Nadával a snažil se tomu člověku vytrhnout, ale nedokázal mu zabránit, aby ho nezvedl a neodtáhl ven. V horku špinavé úzké uličky, obklopen davem lidí, už Arlenu křičet neslyšel. Učinil poslední zoufalý pokus osvobodit se ze zajetí paží, které ho svíraly kolem pasu, a vrhnout se zpět do zřícené budovy.

Došly mu však síly a zhroutil se. Před očima měl mlhu, a když pohlédl vzhůru, myslel si, že vidí přízrak, protože tvář, která se nad ním skláněla... patřila Arleně.

6

"Trnul jsem strachem, že jsi mrtvá."

"Já na tom nebyla líp," odpověděla Arlena.

Drew jí stiskl ruku.

Seděli na kovových židlích na pískem vysypaném dvorku, uzavřeném vysokou kamennou zdí. Za ní hučel rámus velkoměsta a narušoval poklidnou pohodu jednoho z mála kostelů v muslimské Káhiře. Byl to řeckokatolický kostel, jehož cibulovité věže kontrastovaly se štíhlými minarety mešit.

Bylo časně dopoledne druhého dne jejich pobytu v Káhiře. Část dvora se nořila do stínu a teplota venku byla zatím docela snesitelná.

"Když začalo hořet, slyšel jsem tě křičet." Drew stiskl Arleně ruku.

"Taky že jsem křičela. Tvé jméno."

"Ale slyšel jsem tě jako z velké dálky."

"Mně se také zdálo, že jsi strašně daleko. Jenže po tom výbuchu mi všechno znělo jako z velké dálky. I můj dech jako by vycházel odněkud zvenčí. Věděla jsem jen to, že se mohu pohybovat snadněji než ty a že oba musíme z restaurace co nejrychleji vypadnout."

Drew se usmál. Zabolelo ho při tom na prsou, ale bolest mu nevadila. Byl to krásný pocit, vědět, že je Arlena naživu. "Jak jsme se vlastně odtamtud dostali?"

"Otec Sebastian měl nedaleko záložní tým."

"Profesionál."

"Odvezli nás pryč ještě před příjezdem policie," vysvětlovala Arlena. "Poté, co jsme se dostali na ulici, si toho už moc nepamatuju, jedině že nám pomohli protlačit se davem čumilů a vysadili nás na korbu jakéhosi nákladáku. Pak už mám v hlavě všechno pomotané. Jasně si vzpomínám až na to, jak jsem se probudila v našem pokoji na faře, která patří k tomuto kostelu."

"Kde je otec Sebastian?"

"Tady, a plný života," ozval se hlas za nimi.

Drew se otočil. Otec Sebastian, který teď vypadal spíše jako Ital než Egyptan, protože na sobě měl černý oblek a bílý kněžský límeček, stál v otevřených dveřích. U nosu si přidržoval kapesník. Když vystoupil ze stínu fary na sluncem ozářený dvůr, bylo vidět, že kapesník je místy potřísněn krví. Následek exploze, usoudil Drew.

Duchovní si přitáhl ke stolu kovovou židli a posadil se.

"Omlouvám se, že jsem se k vám nepřipojil dříve, ale celebroid jsem ranní mši."

"Mohl jsem vám ministrovat a pak si počkat na svátost přijímání," zalitoval Drew.

"Když jsem k vám nahlédl, ještě jste spal. Zdálo se mi, že v daném okamžiku jsou potřeby těla přednější než potřeby duše."

"Právě teď jsou vůbec nejdůležitější mé duševní potřeby."

"A ty spočívají v čem?"

"Pekelně mne deprimuje, když se mě někdo snaží vyhodit do vzduchu. Za jiných okolností bych byl ochoten uvěřit, že jsme se prostě náhodou ocitli v místě, kde teroristé zrovna odpálili bombu.

Kdybychom byli, řekněme, v Tel Avivu. Nebo třeba v Paříži. V Římě. Ale v Káhiře? Tohle město teroristé obvykle na programu nemají."

"To už dávno neplatí. Zatímco jste žil v poušti, i Káhira se stala terčem teroristických útoků."

"Ale zastrčená restaurace kdesi na odlehlém konci města? Jakému politickému účelu by taková akce posloužila? Ta bomba nebyla v restauraci nastražena jen tak namátkou. A nebyla to žádná náhoda, že vybuchla právě ve chvíli, kdy jsme tam seděli. Cílem útoku jsme určitě byli my."

"Podruhé během dvou dní," dodala Arlena.

Otec Sebastian se na židli napřímil.

"Přesně tak. Podruhé," řekl Drew. "Když jsme se s Arlenou vraceli přes poušť..."

Drew vyličil knězi střetnutí se dvěma arabskými ostřelovači u soutěsky a Arlena pak jeho vyprávění obohatila o některé detaily.

"Nemyslíte, že to mohli být obyčejní lupiči?" Otec Sebastian se obrátil na Arlenu. "Zmínila jste předchozí napadení dvěma muži, kteří vás chtěli znásilnit. Prakticky na stejném místě. Třeba ta druhá dvojice..."

Mohli to být příbuzní, kteří chtěli pomstít..."

"Ti první dva byli amatéři," namítla Arlena důrazně, "zatímco druhá dvojice..."

"Nebýt milosti Boží a pouštní kobry, byli by nás zabili," doplnil ji Drew. "Ti chlapi měli dokonalé vybavení. Byli to profici."

"Někdo, kdo věděl, že jste mě poslali vyhledat Drewa. Ale já jsem o tom neřekla nikomu ani slovo."

"V tom případě mohly informace uniknout pouze z vaší organizace," konstatoval Drew. Otec Sebastian se poškrabal na čele. "Nezdá se, že byste byl moc překvapen. Chcete tím naznačit podezření, že...?"

"Že byl rád kompromitován? Že někdo z Bratrstva zneužívá svého postavení k prosazení vlastních cílů?"

Otec Sebastian přikývl.

"A jak dlouho už máte..."

"Pouhé podezření? Skoro rok. A jak dlouho jsem si v podstatě jistý? Dva měsíce. Příliš mnoho našich akcí skončilo nezdarem a ve dvou případech členové řádu při plnění úkolů zahynuli. Nebýt záložních týmů, mrtvoly padlých bratří by objevila policie."

"A s nimi i jejich prsteny," poznamenal Drew. "Ano. Jejich prsteny. Další akce musely být odvolány, aby se podobným tragédiím zabránilo. Naši nepřátelé byli varováni, že jejich životy jsou v nebezpečí, a změnili plány, posílili osobní ochranu. Všichni v Bratrstvu se teď obáváme, že nám hrozí odhalení."

Arleně zahořelo v očích nevolí. "Tak to je ten důvod, proč jste mě vyslali, abych Drewa přivedla. Potřebujete někoho zvenčí, agenta, který s vámi nemá zdánlivě nic společného, ale přesto je vámi ovládán a řízen."

Otec Sebastian pokrčil rameny. "Jak tomu říkají hazardní hráči? Eso v rukávě? Musím uznat," řekl Drewovi, "že kromě vaší reputace a schopností pro vás mluví i hráčské štěstí, které se vás, zdá se, drží."

"To by se dalo říct o nás všech," namítl Drew. "Jisté je, že výbuch jsme nepřežili díky svým schopnostem, ale jen proto, že bomba byla ukryta na jediném možném místě, vzadu za barovým pultem."

"Při explozi zahynul číšník a dva náhodní hosté," řekla Arlena. "Kdybyste nás tam nepozval..."

Otec Sebastian si povzdechl. "Jejich smrt je ovšem politováníhodná, ale v porovnání s nutností chránit Bratrstvo nedůležitá."

"Pro mě je důležité přežít," prohlásil Drew, "abychom mohli s Arlenou trávit své dny v klidu a míru tam, kde nás vy a vaši kolegové nikdy nenajdete."

"Jste si jist, že takové místo vůbec existuje? Vaše jeskyně jím rozhodně nebyla."

"Chci mít alespoň možnost ho hledat. Ptal jsem se vás už včera. Co musím udělat, aby hrozba z vaší

strany pominula? Zmínil jste nějakého kněze. Chtěl jste, abych.. "

"Abyste ho našel. Jmenuje se Krunoslav Pavelič. Nejde jen o obyčejného kněze. Je to kardinál.

Mimořádně vlivný. Člen vatikánské kurie. Dvaasedmdesát let. V neděli 23. února večer celebroid ve Svatém městě soukromou mši a pak zmizel. Vzhledem k jeho klíčovému postavení v kurii pokládáme jeho únos za mimořádně znepokojující akt namířený proti církvi. Jestli nedokážeme ochránit kardinála Paveliče, pak není v bezpečí žádný člen kurie. Jsme přesvědčeni, že se jedná o předzvěst drtivého útoku. Ale protože podle všeho je Bratrstvo ohroženo zevnitř, potřebujeme vaši pomoc. Pomoc člověka mimo řád. Nezávislého, ale silně motivovaného agenta."

"Co když ho nenajdu? Co když je mrtvý?" zeptal se Drew.

"Pak potrestáte ty, kdo jsou za jeho smrt zodpovědní."

Drew se v duchu otrásl. Slavnostně slíbil sobě - a Bohu - že už nikdy nikoho nezabije. Nedal své zděšení najevo, a ačkoliv byl pevně rozhodnut svůj slib dodržet, vyjednával dál.

"Co dostanu výměnou?"

"Vy a slečna Hardestyová budete uvolnění ze všech závazků k nám a vaše pokání za podíl na smrti jednoho z našich členů skončí. Takové podmínky z naší strany pokládám za mimořádně velkomyslné."

"To není zrovna slůvko, kterého bych užil já." Drew se pohledem otázel Arleny, která přikývla. S nevyřčenou zásadní výhradou pokračoval: "Ale jsme dohodnutí."

Otec Sebastian se uvolněně opřel. "Výborně."

"Chci vás ovšem upozornit na jednu věc. Jestli slib porušíte, pak si raději zaříd'te, aby vám někdo permanentně uděloval svátost posledního pomazání a naslouchal vaši závěrečné zpovědi před smrtí, protože vás ubezpečuji, že v okamžiku, kdy to budete nejméně očekávat, udeřím a dostanu vás."

"Kdybych dané slovo porušil, pak byste na to měl plné právo. Ale pokud se týká posledního pomazání, má duše je v každém okamžiku připravena."

"Hlavně když si rozumíme." Drew vstal. "Ocenili bychom s Arlenou nějakou snídani. A budeme potřebovat šaty na převlečení a peníze na cestu."

"Oba dostanete pro začátek dostatečnou sumu. Navíc pro vás bude v jedné curyšské bance otevřeno tajné konto a pronajata bezpečnostní schránka. Klíč od ní bude mít i Bratrstvo a schránka bude sloužit k výměně zpráv mezi námi."

"Jak to uděláme s cestovními pasy? Vzhledem k tomu, že o nás nepřítel ví, nebylo by příliš chytré, kdybychom používali své vlastní."

"Z Egypta se dostanete na vatikánské pasy. Zemi opustíte pod cizími jmény převlečení za kněze a jeptišku."

"Na letišti plném Arabů budeme středem pozornosti."

"Nebudete, protože odcestujete spolu se skupinou duchovních a řádových sester, kteří trávili v Egyptě dovolenou. Poletíte do Říma, kde váš převlek samozřejmě žádnou pozornost nevzbudí. Pokud se rozhodnete vzdát se totožnosti služebníků božích, budete mít v bezpečnostní schránce v Curychu připravené další doklady - americké, vystavené na různá jména."

"Zbraně?"

"Před odletem z Egypta mně ty, které máte, odevzdáte. V Římě místo nich dostanete jiné a další na vás budou čekat rovněž ve schránce v Curychu."

"To je slušné. A jako dodatečné bezpečnostní opatření..."

Otec Sebastian vyčkával.

"Nechci pokoušet štěstí potřetí. Zaříd'te, aby nám cestovní pasy a zbraně doručil někdo zvenčí, nikoli člen vaší organizace. A konto v curyšské bance otevřete raději vy osobně."

"Souhlasím. Únik informací z naší sítě mě znepokojuje stejně jako vás."

"Jednu věc jste nám dosud neřekl."

Otec Sebastian otázku očekával. "Kde máte začít hledat? Přesně v tom místě, kam až se vašemu předchůdci podařilo zúžit okruh pátrání, než ztroskotal."

"Říkáte předchůdce?"

"Duchovní, který v New Yorku kontaktoval slečnu Hardestyovou a poslal ji, aby vás vyhledala. Otec Viktor. Řekl jsem vám, že byl odvolán v naléhavé záležitosti. Skutečně byl odvolán. Ke svému Stvořiteli."

Před dvěma dny byl v Římě zavražděn. Budete pokračovat tam, kde on skončil. Musel být velmi blízko řešení."

7

V pokoji na faře, kde spali, se Drew s Arlenou převlékli do úborů služebníků páně, které jim dodal otec Sebastian. Drew až na bílou náprsenku a kněžský límeček vypadal stejně přirozeně, jako kdyby si oblékl tmavý oblek úspěšného podnikatele. Dělal si však starosti, že Arlena při své eleganci a dokonale vypracované postavě bude v rouchu jeptišky působit poněkud nepřirozeně. Právě naopak. Černé roucho jí splývalo k zemi v souladu s křivkami těla a bílý závoj, který zakrýval kaštanově hnědé vlasy a rámoval obličej, změnil nevšední krásu v nevinný půvab.

"Úžasně," ocenil Drew. "Vypadáš, jako bys konečně našla své pravé poslání."

"A ty bys klidně mohl být zpovědníkem."

"Nezbývá nám než doufat, že nás nikdo nepožádá o duchovní útěchu."

"Já bych se zmohla maximálně na 'Jděte v pokoji a dále nehřešte'."

"Ale co my?" zeptal se Drew. "Co uděláme my? Už podruhé v životě jsem doufal, že budu takového rozhodování ušetřen. Budeme my dále hřešit?"

"Ještě jeden, poslední úkol," odpověděla Arlena. "Budeme na sebe dávat vzájemně pozor a uděláme, co bude v našich silách."

"A když nám budou síly stačit..."

"Budeme volní."

Přistoupili k sobě a objali se.

KNIHA TŘETÍ

V KLEŠTÍCH

Smrtihlav

Halloway stál na žulových schodech před svým domem a díval se, jak Seth s Rampouchem nasedají do cadillacu. Celou noc a dopoledne spolu v trojici sestavovali plány dalšího postupu. Teď, uprostřed odpoledne, je konečně mohli začít uvádět do života. Seth zaveze Rampoucha k jeho pronajatému automobilu, který předchází noci ukryl u silnice. Rampouch pak bude Setha následovat na torontské mezinárodní letiště, odkud oba nájemní vrahové odletí z Kanady do Evropy. Už brzy - ano, brzy, pomyslel si Halloway - se všechno vrátí do normálních kolejí.

Ale když tak mhouřil oči proti ostrému červnovému slunci a díval se za odjíždějící limuzínou, které odvážela Setha s Rampouchem, Halloway přemýšlel, jestli jeho život vůbec ještě někdy bude zase normální. Jeho otec zmizel před sedmi týdny. Unesli ho, když skicoval říční údolí v nedaleké malířské osadě zvané Elora. Útočníci nechali jeho věci - náčrtník, tužky a kufřík s barvami - na piknikovém stole sto metrů od jeho vozu. Od té doby o něm Halloway neměl vůbec žádnou zprávu a byl nucen, ač nerad a se smutkem v srdci, začít se smířovat s myšlenkou, že starý pán je mrtev.

Stál na schodech před domem až do okamžiku, kdy cadillac zmizel mezi stromy, které rostly kolem příjezdové cesty. Pak se otočil, zamířil k masivním dvoukřídlým dveřím a znovu se nad vzniklou situací zamyslel. Opravdu už otec nežije? Halloway se zastavil, povzdechl si a mrzutě stoupal dál. Nezbyvalo mu než doufat. Alespoň že udělal vše, co bylo v jeho silách, aby zabezpečil svou rodinu i sebe, aby to šílenství konečně zastavil. A jestli starého pána opravdu někdo zavraždil, pak mu útěchou může být vědomí, že Seth a Rampouch jsou dokonalými nástroji pomsty. Nepřítel za své činy draze zaplatí. Vstoupil do domu, prošel stinnou chodbou a zastavil se před telefonem v pracovně. I když se tím nechtěl příliš zabývat, bylo nutno vyřídit ještě jiné záležitosti, které vyžadovaly nová rozhodnutí. Před čtyřmi měsíci, dříve, než někdo znovu vzkřísil k životu Noc a mlhu, uzavřel jistý obchodní kontrakt, který si přes

sebevážnější osobní problémy nemohl dovolit ignorovat. Ve hře byla obrovská suma peněz. Měl ji zinkasovat za dodávku zboží svou povahou tak smrtelného, že horší byl snad jen sebevražedný fanatismus zákazníků, kteří si zásilku objednali. Kdyby nedostál svým závazkům, mělo by to katastrofální následky. Halloway teď už neměl jinou alternativu než zavolat spolehlivému partnerovi, s nímž ho už před mnoha lety seznámil jeho otec. Zvedl sluchátko.

2

Mexico City. Už potřetí od chvíle, kdy si lehl s manželkou do postele, zklamala Aarona Rosenberga erekce. Pokusil se sám sebe vzrušit, ale žena mu ruku zadržela. Napadlo ho, že jí po opakovaném nezdaru asi došla trpělivost a chce ho požádat, aby toho nechal, ale ona ho kupodivu začala líbat. Na krk, pak na prsa, na břicho. "Nechej, teď ho protáhnu já," zamumlala a přesunula se ještě níž. Závěsy v ložnici nebyly úplně zatažené. Pootevřeným oknem pronikal sluneční svit a foukal příjemný vánek, který Rosenbergovi chladil pot na těle. Se zavřenýma očima cítil, jak mu manželčiny vlasy zaplavují klín, a sotva vnímal hluk hustého provozu venku na Paseo de la Reforma.

Jeho neschopnost podat odpovídající výkon pramenila z několika příčin. Byla to starost o zmizelého otce a obava o osud vlastní rodiny i o osobní bezpečnost. Přes neustálou přítomnost tělesných strážců opouštěl v poslední době dům jen se strachem, a proto velmi zřídka - zdaleka ne tak často, jak by vyžadovaly jeho obchodní zájmy. Cítil jistou ironii v tom, že dnes zůstal doma právě kvůli obchodu. Od časného rána čekal na telefonát, na jistou informaci - tak závažnou a výbušnou, že se neodvažoval přijmout ji ve své kanceláři. A přes každodenní kontroly domu a telefonního vedení na přítomnost odposlouchávacího zařízení se necítil stoprocentně jistý ani tady.

Manželka pokračovala v laskání a jeho penis konečně zareagoval. Rosenberg se přitom usilovně snažil vypudit z mysli další důvod své předchozí impotence. Byl přesvědčen, že jeho žena má poslední dva měsíce poměr s Estebanem, svým tělesným strážcem. Nemohl si nevšimnout nápadných pohledů, které si s ním vyměňovala, ani podstatného rozšíření její nabídky sexuálních praktik, mezi něž patřila i dříve nevídaná ochota „protáhnout ho“. Ještě že měla alespoň tolik rozumu, že držela mimomanželský vztah pod pokličkou, pomyslel si Rosenberg. Jinak by si nemohl dovolit dále předstírat, že o manželčině nevěře neví, protože v tomto městě tradičních španělských zásad a hodnot by rázem přišel o veškerý respekt, který si vydobyl jak mezi obchodními partnery, tak mezi policejními důstojníky.

Uznával, že za vzniklou situaci může částečně sám. Po nedávných znepokojivých událostech ztratil veškerý zájem o sex a i předtím ho obchodní a podnikatelské aktivity odváděly z domu tak často, že manželka trávila s Estebanem mnohem více času než s ním. Ale přesto, pomyslel si a projel jím krátký záchvěv hněvu. Když moje obchody vyžadovaly, aby byla pořád sama, copak se jí nedostalo bohaté náhrady v podobě luxusního života? Hodinky z masivního zlata, šaty z nejslavnějších pařížských salonů, italský sportovní vůz za sto tisíc dolarů...

Penis mu začal znovu ochabovat a žena zasténala nefalšovaným zklamáním. To ona ho dnes odpoledne přiměla k milování a Rosenberg přemýšlel, jestli ještě existuje naděje jejich manželství zachránit.

Telefon. Rosenberg v duchu zaklel. Kdy už ten ztracený krám zazvoní? Uvědomoval si, že kdyby nebylo manželčiných nákladných choutek a jeho touhy oslňovat ji svými úspěchy a bohatstvím, nikdy by nepřipustil, aby byl zatažen do tak obrovsky riskantního podniku, jaký očekávaný telefonát představoval. Ale copak jsem měl jinou možnost? To jsem na ni měl uhodit a obvinít ji z nevěry? Kdyby se skandál dostal na veřejnost, jeho čest by vyžadovala, aby se s ní rozvedl, a to nechtěl. Jeho žena byla úžasná.

Pocházela z rodiny indických maharádžů a kromě pýchy, kterou ho manželství s ní naplňovalo, mu vydatně pomáhala ve snaze vypadat jako Mexičan - načerno obarvené vlasy si česal hladce dozadu, díky kosmetice získala jeho pleť trvale snědý nádech a nedioptrické kontaktní čočky dodávaly očím tmavě hnědou barvu. A pokud se týká Estebana, při své býčí postavě a síle byl natolik impozantním tělesným strážcem, že bez jeho služeb by se Rosenberg za současné krize cítil mnohem méně bezpečný.

Jeho penis znovu zareagoval.

Zazvonil telefon. Rosenberg odstrčil manželku a natáhl se k nočnímu stolku. "Haló?"

Mužský hlas na druhém konci linky nepatřil Hallowayovi. Zněl v něm jihoontarijský přízvuk doprovázený

lehkým skotským ráčkováním. Rosenberg si uvědomil, co to znamená. Halloway zavolal z automatu, aby se hovor nedal vystopovat, své spojce, která pak pomocí zabezpečené linky předala zprávu dál.

"Javorový list."

"Stepní tráva."

"Připravte se ke kontaktu za čtyřicet minut." Cvaknutí a sluchátko oněmělo.

Rosenberg přimhouřil oči ve směsici úlevy a nervozity. "Budu muset odejít."

Manželka se k němu přitulila. "Hned teď?"

"Musím být na místě za čtyřicet minut."

"Jak dlouho ti potrvá cesta?"

"Pětadvacet minut."

"Na sprchu a oblékání jich potřebuješ deset. Stále ještě zbývá..."

Pět minut. Stačily.

3

Rosenberg přikázal svým třem tělesným strážcům, aby počkali venku v autě. Vstoupil do zchátralé budovy, vyběhl po rozvrzaných schodech a odemkl dveře pokoje v prvním patře.

Byl to malý kamrlík s úzkým oknem, až na telefon na podlaze a popelník na parapetu úplně prázdný.

Rosenberg si ho pronajal na jméno José Fernandez a na stejné jméno zněly i účty za telefon. Potřeboval ho k jedinému účelu - jako bezpečné místo, odkud mohl vyřizovat delikátní mezistátní telefonické hovory, aniž by se musel strachovat, že zanechá nějakou stopu.

Věděl, že v jižním Ontariu má Halloway podobnou kancelář vybavenou stejně zabezpečeným přístrojem a že v okamžiku, kdy svou spojku instruoval, aby Rosenberga upozornila na očekávané spojení, sám na to místo vyrazil, stejně jako on zamířil sem. Rosenberg to věděl proto, že kdyby Halloway už byl na místě, nebyl by spojku potřeboval, ale zavolal by přímo. Znamenalo to, že ve vývoji situace došlo k zásadnímu obratu, protože Halloway nechtěl ztrácet čas tím, že by nejdřív telefonoval ze svého aparátu a pak čekal, až se Rosenberg dostane k vlastní zabezpečené lince. Tím, že použil spojku, mu Halloway signalizoval, že i čtyřicet minut, které potřebuje k přemístění do tajné kanceláře, může mít kritický význam.

Rosenberg otevřel kufřík a vytáhl elektronické zařízení o velikosti malého tranzistorového radiopřijímače. Zastrčil vidlici do zásuvky, zkontroloval stupnici a začal přístrojem pohybovat do všech stran. Zařízení vydávalo konstantní bzukot a kdyby byl v místnosti ukryt mikrofon, dokázalo by jeho signál - stejný bzukot vysílaný do přijímače - zachytit. Výsledná zpětná vazba by se projevila vychýlením ručičky na stupnici. Přístroj však nereagoval, což znamenalo, že tam žádný mikrofon není.

Tím se však Rosenberg nespokojil a vytáhl z kufříku další elektronickou hračku, kterou pomocí krokosvorek připojil ke šňůře telefonního přístroje, na níž byla v délce asi tří milimetrů odstraněna izolace. Kdyby někdo telefon odposlouchával, projevilo by se to zvýšením proudu ve vedení, protože štěnice vždycky odebírá část napětí, které musí být kompenzováno vyšším příkonem. Přístroj však žádné zvýšení proudu nezaznamenal, a telefon tedy napíchnutý nebyl.

Rosenberg si nervózně zapálil cigaretu - gauloisku, mexický tabák nesnášel - a podíval se na hodinky.

Byly stejné, jako měla jeho žena, jen o něco větší. Hovor by měl přijít v průběhu příštích dvou minut.

Kdyby ke spojení nedošlo, kdyby se on nebo Halloway někde cestou zdrželi, byli domluveni, že počkají přesně půl hodiny, a kdyby bylo třeba, ještě dalších třicet minut.

Rosenberg vdechl cigaretový kouř a netrpělivě hleděl na telefon. Když konečně zazvonil, nedočkavě popadl sluchátko. "Azték."

"Eskymák."

"Čekal jsem, že mi zavoláš už dopoledne. Co tě zdrželo, že ses se mnou spojil tak pozdě?"

"Musel jsem počkat, dokud neodjedou," uklidňoval ho Halloway hlasem, v němž se ozval kanadský přízvuk, který si osvojil. "Už vyrazili a zítra ráno budou na místě."

"V Evropě?"

"V Římě. Všechno ukazuje na kardinála Paveliče. Jestli se jim podaří zjistit, proč zmizel..."

"Jak dlouho jim to bude trvat?" přerušil partnera Rosenberg.

"Jak dlouho? Jsou nejlepší, tak jako byli nejlepší i jejich otcové. Ale jakákoliv prognóza je nemožná. Mohu nanejvýš říct, že jim to nebude trvat déle, než bude nezbytně nutné."

"A já mohu přinejmenším říct, že jestli se nám nepodaří dostat se cti svým obchodním závazkům..."

"To mně nemusíš zdůrazňovat." skočil mu do řeči Halloway. "Jako kdyby nestačila Noc a mlha, teď abychom se navíc báli i svých zákazníků."

"Kteří trvají na dodávce."

"Naše záruky zůstávají v platnosti," Hallowayův hlas ve sluchátku zněl naléhavě. "Mám velkou důvěru v Setha samotného, a když je s ním teď i Rampouch, neumím si představit, co by je mohlo zastavit."

"Doufám, pro dobro nás všech, že se nemýlíš."

"Jestli se mýlím, budeme muset čelit nepřátelům ze dvou stran. Spoj se s naším člověkem v Brazílii a řekni mu, aby připravil zásilku. Zákazníci potřebují zboží tak naléhavě, že jsou ochotni tolerovat zpoždění, ovšem za předpokladu, že jim zaručíme bezpečné převzetí dodávky. Jsem přesvědčen, že tuto záruku teď poskytnout můžeme. Kdyby nepřítel věděl, čím se zabýváme, využil by tuto informaci jako zbraň proti nám už před několika týdny."

"Nezapomínej na možnost, že agenti Noci a mlhy vyčkávají, až se sami chytíme do pastí."

"Noc a mlha brzy přestane existovat."

"Rád bych tomu věřil," povzdechl si Rosenberg.

"Musíme tomu věřit. Kdyby je nezastavili Seth s Rampouchem, pak už je nezastaví nikdo. V tom případě bychom byli ve stejné kaši, ať už zásilku vypravíme nebo ne. Jedeme dál. Vydej příkaz k odeslání zboží."

4

Řím. Unavený Američan, kterého bolela záda od dlouhých hodin vysedávání na tvrdé nepolstrované židli, si ukousl velké sousto chleba se salámem a sýrem, ale přestal žvýkat, když si uvědomil, co právě viděl.

"Dopr..."

Chvatně odložil obložený chleba na kovový stůl vedle plechovky s dietní kolou, natáhl ruku a zastavil video.

"Pojd'te sem! To musíte vidět!"

Dva spolupracovníci, muž a žena, k němu otočili hlavu. V obličejích se jim zračila únava - i oni už dlouhé hodiny zírali na vlastní monitory.

"Co musíme vidět?" zeptal se muž. "Neděláme nic jiného, než že se díváme."

"A nic nevidíme," dodala žena. "Všechny ty zatracené ksichty splývají dohromady, až nevidím na obrazovce nic než skvrny."

"No tak, pojd'te se podívat. Stojí to za to."

Muž a žena přešli na druhý konec spartánsky zařízené pracovny a postavili se vedle svého kolegy.

"Tak ukaž," pobídla ho žena.

Muž před monitorem převínil pásku o půl minuty dozadu a stiskl tlačítko přehrávání.

Skvrny na obrazovce ožily.

"Ksichty," povzdechla si žena. "Další zatracené ksichty."

"Jen koukej," nedal se muž u videa a ukázal na cestující, kteří vycházeli z tunelu od letadla do haly římského letiště. "Tady," upozornil kolegy a zastavil pásku.

Obrazovku zbrzdily tenké čáry, ale nezakryly úplně obličej a tělo muže, který strnul v půli kroku v okamžiku, kdy vcházel do vestibulu. Volné sako sportovního střihu měl rozepnuté a pod ním košili s rozhalenkou. Přestože byl obraz poněkud rozostřený, svalnatý hrudník a široká ramena na něm byly jasně patrné.

"Toho bych ze spacáku nevyhodila," prohodila uznale žena.

"Otázka je, jestli bys byla ještě naživu, až by ti to udělal," usadil ji kolega, který je zavolal.

"Cože?"

"Jen koukej dál." Muž uvolnil tlačítko pauzy a znovu stiskl přehrávání. Kolem kamery přecházely další obličejové. Italská zpravodajská služba nechala instalovat průmyslovou televizi u všech východů římského

letiště jako součást bezpečnostních opatření zaměřených na zlepšení ochrany před teroristy. Poté, co záznamy shlédli italští specialisté, putovaly kazety k ostatním sprátným rozvědkám - civilním, vojenským i politickým.

"No dobře. Koho tam ještě máš?" zeptal se druhý operátor.

"Tohohle. Tady je." Páska se znovu zastavila.

Další vycházející cestující ztuhl uprostřed pohybu, obraz obličeje a těla částečně zkreslený vodorovnými pruhy. Byl vysoký, nápadně hubený, bledý, rusovlasý, s mrazivým pohledem v očích.

"A sakra!" ulevila si žena.

"To je náhoda, co? Neříkal jsem to?" Agent se na židli napřímil. Cítil, jak mu prudce bije srdce.

"Kdybyste si prověřili fotky..."

"To je přece...!"

"Krycí jméno Seth," potvrdil první operátor. "Mezi profesionálními atentátníky je málokterý nebezpečnější. Snad jen..." Zastavil pásku, převinul ji a zkušeně zastavil na správném místě. "Prohlédněte si ještě jednou tohohle," a vzrušeně stiskl přehrávání.

Z tunelu pro cestující znovu vyšel svalnatý blondák a kráčel přímo proti kameře.

"Ano...!" vydechl druhý agent.

"To je Rampouch." řekl první. "Lidičky, máme tady pěkné nadělení."

"A současně připomínku, že si máme dávat bacha. Tihle parchanti ovšem vyskočí před očima, i když jsme unavení a žádnou velkou rybu nečekáme."

"A nejen to," přidala se žena. "Sedíme tady celý dny a nic. A najednou se vobjeví dva, společně, a snaží se vzbudit dojem, že cestují odděleně."

"Je možný, že vo sobě v letadle vzájemně nevěděli," podotkl druhý agent.

"S tím jdi někam," odsekla žena. "Ti dva jsou světová třída."

"No jo, dobrý, беру zpět."

"Což navozuje otázku," meditoval muž za stolem, "jestli o sobě věděli předem, nebo zjistili svou přítomnost, až když letadlo odstartovalo?"

"Odkud vlastně přiletěli?" zeptala se žena.

"Z Toronta. Takže co se stalo v Torontu?"

"V poslední době nic, alespoň nám nic nehlásili. Ani neoficiálně," odpověděla žena.

"Když tam teda neměli žádné kšeft..."

"Museli se tam setkat, musel je tam někdo poslat."

"Pokud čistě náhodou nechytli voba stejný letadlo," nedal se druhý agent.

"U těchhle chlapů nepřipadá náhoda v úvahu."

"Možná pracujou pro vopačný strany," řekl druhý agent. "Ale ne, to asi ne. Nevypadali ani trochu nervózně, když z letadla vystupovali."

"Jasně že nevypadali. Jsou to profici." Žena sjela kolegu sžíravým pohledem. "Na rozdíl vod některých z nás," a obrátila se k muži za stolem. "Něco mně však napovídá, že..."

"Cestovali spolu," souhlasil první agent. "Jsou diskretní, ale nesnažili se maskovat; nedělají si starosti, jestli si jich někdo všimne. Jde o něco velkého a oni nám dávají jasný signál. Nejde o obchod."

"Osobní záležitost?" zeptala se žena. "Podle mého velmi osobní. Říkají nám: 'Jsme tady, hrajeme s otevřenými kartami, do ničeho se vám nebudeme plést, zachovejte klid, vás se to netýká.' Asi tak nějak."

"Je to možný," souhlasila žena. "Ale jestli se nemýlíš, Bůh pomáhej těm, po kom jdou."

5

St Paul, Minnesota. William Miller tiskl plyn až k podlaze. Řídil audi, které zůstalo před čtyřmi měsíci, když zmizel jeho otec, opuštěné na parkovišti. Navzdory nasazeným tmavým brýlím ho odpolední slunce bodalo do očí. V hlavě mu bušilo, ale nebylo to vinou slunce. Smykem odbočil na stromy lemovanou příjezdovou cestu a plnou rychlostí se řítit ke svému domu. Na brzdy dupl tak prudce, až se mu bezpečnostní pásy zařezaly do prsou.

Otevřel dveře jako velká voda a vyskočil z vozu. Po trávníku k němu přibíhala jeho žena s uštváním

pohledem v očích.

"Byl jsem na jednání u městského architekta," vysvětloval. "Zavola jsem sekretáře a..." Hlas mu selhal vztekem. "Kde je ta zatracená věc?"

"V bazénu."

"Cože?"

"Když jsem ráno pila na terase kávu, ještě to tam nebylo. Ten, kdo to udělal, se musel tady někde skrývat a čekat, dokud po obědě neodejdu zahrát si tenis."

Miller s manželkou v patách pospíchal kolem květinových záhonů za dům, kde se zastavil na okraji bazénu a s obavami se zahleděl dolů.

Bazén byl prázdný. Miller sem chtěl přes víkend poslat partu zedníků, aby dříve, než napustí na léto vodu, strhali staré kachlíky a znovu stěny obložili.

Na dně někdo černou barvou nakreslil strašidelný symbol, který se táhl od jednoho konce bazénu na druhý, od stěny ke stěně.

Millerovi vyschlo v krku a než promluvil, musel několikrát polknout. "Chtěli nás uklébat, abychom si mysleli, že se stáhli. Měli jsme věřit, že se spokojili s tím, že unesli mého otce."

Zakašlal, jako by se dávil, a zíral na obrovský, nechutný černý symbol.

Na umrlčí lebku.

"Co k čertu po nás můžou chtít?" zeptala se jeho žena bezradně.

Odpověděl jí ještě naléhavější otázkou: "A co k čertu budeme dělat?"

Hra stínů

Vídeň. Zase přšelo, ale ve srovnání s bouřkou předchozího dne jen drobně. Saul zastrčil ruce do kapes svrchníku a musel si připomenout, že je červen a ne břez. Kráčel po betonovém chodníku podél nábřeží Dunaje.

Na druhé straně uznával, že poté, co si zvykl na vedra izraelské pouště, není na tom, že je mu zima, nic divného. Vzpomněl si na zavlažovací kanály, které s takovou námahou budoval. Dva dny podobného deště, jako mají tady v Rakousku, a skromná políčka by se změnila v kvetoucí oázu. Přímou ji před sebou viděl a tím více zatoužil vrátit se zpět domů. Přemýšlel, jestli vůbec ještě někdy svůj domov uvidí.

Po hladině Dunaje křižovaly remorkéry a vlečné čluny. Jejich obrysy se ztrácely v hustém mrholení. Saul prošel pod stromy, z jejichž větví kapala voda, a zamířil k zastřešenému šedivému hudebnímu altánku, který stál uprostřed rozlehlého parku. Vstoupil dovnitř. Dřevěná prkna pod jeho kroky hlasitě zavržala. O zábradlí altánku se opíral jakýsi muž. Byl obrácený bokem, kouřil cigaretu a mhouřil oči před deštěm. Měl na sobě světle hnědý nylonový příšplášť, kovové přezky rozepnuté, a pod ním tmavohnědý oblek. Při pohledu z profilu byla nápadná jeho vystupující brada. Tvář měl posetou doličky od neštovic.

Lhostejně zatáhl z cigarety a nezdálo se, že by zaregistroval blížící se Saulovy kroky.

Zato Saul zaregistroval dalšího muže v úplně stejném světle hnědém příšplášti. Stál pod nedalekým kaštanem a s nepřírozeným zájmem sledoval hejno ptáků, kteří štěbetali v koruně stromu nad jeho hlavou.

Saul se zastavil v uctivé vzdálenosti od muže u zábradlí. Škvírami ve střeše altánku prosakovala voda a u nohou se mu rozpleskávaly velké kapky.

"Romulus. Vítej ve Vídni," utrousil muž s obličejem poznamenaným neštovicemi. "Daří se?"

"To víš, volný jako pták."

"Nedělej si srandu. Vyhmatli jsme tě, hned jak ses ukázal na letišti, a od té doby tě sledujeme."

"Taky jsem se svůj pobyt tady nepokoušel utajit. První věc, kterou jsem udělal, bylo, že jsem se spojil s pekárnou. Připomínám, že tato schůzka byl můj nápad."

"A to, příteli, je taky jediný důvod, že tady ještě můžeš obcházet." Muž s obličejem poznamenaným neštovicemi zahodil cigaretu do deště. "Máš jeden nepříjemný zlozvyk - porušovat pravidla."

"Pravidla porušil můj nevlastní bratr, ne já."

"Jistě. Ale tys mu pomohl utéct, místo abys ho vydal k potrestání."

"Myslím, že nevíš, co to je mít bratra."

"Mám tři."

"Kdybys byl na mém místě, pomohl bys jim, nebo se postavil proti?"

Muž s obličejem poznamenaným neštovicemi neodpověděl.

"A navíc byl můj nevlastní bratr nakonec zabít." Saulovi ztěžkl hlas. I po téměř třech letech v něm vzpomínka na Chrise vyvolávala hluboký žal.

"Jsme tady, abychom se bavili o tobě, ne o něm."

"Uznávám, že jsem s Langley [v Langley ve Virginii sídlí hlavní centrála CIA, pozn. překl.] uzavřel jistou dohodu. Měl jsem zůstat ve vyhnanství. V poušti. Ale stalo se něco neočekávaného."

"Ano? A co?"

"Osada, kde jsem žil, byla přepadena. Moje žena se synem sotva vyvázli životem."

"V Izraeli," muž pokrčil rameny, "se takové věci stávají."

"Jenže tohle byla osobní záležitost! Cílem útoku jsme byli my! Můj syn, moje žena a já!"

Muž přimhouřil oči.

"Den předtím zmizel otec mé ženy! Tady ve Vídni! Proto jsem odjel z Izraele! Chci zjistit, co..."

"Dobře. Chápu, o co ti jde. Zachovej klid." Muž s obličejem poznamenaným neštovicemi zastavil posunkem kolegu, který, když slyšel, jak Saul zvyšuje hlas, opustil úkryt pod kaštanem a rozběhl se k altánku.

"Chceš tím naznačit," muž s obličejem poznamenaným neštovicemi se na Saula pozorně zadíval, "že ses nevrátil k profesi? Nepřijal jsi místo u jiné firmy?"

"Vrátit se k profesi? Ty si myslíš, že to je důvod, proč jsem tady? Profese? Je mi z ní na zvracení."

"Barvitě, Romule, ale nepřesvědčivé. Až budu podávat hlášení, nadřízení budou vyžadovat jednoznačné vyjádření."

"Hlášení přece podáváš právě v tomto okamžiku. Předpokládám, že jsi napíchnutý. V té modré dodávce u vjezdu do parku určitě zaznamenávají každé slovo, které tu padne. Nemýlím se, že?"

Muž s doličky ve tváři se ani neobtěžoval, aby se po dodávce ohlédl.

"Tak dobře, tohle prosím zaprotokolujte," požádal Saul. "Nejsem na ničí výplatní listině. Jedná se o rodinnou záležitost. Žádám o zproštění závazků, které pro mne vyplývají z uzavřené dohody. Dočasné zproštění - do té doby, než problém vyřeším. V okamžiku, kdy se tak stane, sednu do letadla a vrátím se do Izraele."

V pohledu muže s obličejem poznamenaným neštovicemi se objevil pátravý výraz. "Nadřízení budou chtít vědět, proč by měli na změnu podmínek přistoupit."

"Ať to berou jako přátelskou službu."

"Ale?"

"Na oplátku mohu prokázat službu já jim."

Muž u zábradlí se pomalu napřimil. "Tohle si musíme vyjasnit. Službu? Ty to chceš postavit tak formálně? Dovoláváš se laskavosti na profesionální bázi?"

"Něco za něco. Jinou možnost nemám."

"Uděláš všechno, o co tě požádají?"

"S jistým omezením."

"Aha, takže svou nabídku moc vážně nemyslíš."

"Mýlíš se. Myslím ji naprosto vážně. Ale chci předem vědět, jaký úkol mě čeká. Faktor rizika není tak podstatný jako konečný cíl. Nemělo by jít o sebevražedný podnik, ale v žádném případě nepřistoupím na nic, co by bylo nepřijatelné z morálního hlediska."

"Morálka? Nesnaž se mně namluvit, Romule, že ses najednou dal na morálku."

"Tohle z tebe udělá poušť. V případě, že to tvé nadřízené nenapadlo, připomínám jim, že agent, o kterém je veřejně známo, že opustil rozvědku, ale tajně pro ni pracuje dál, může mít neocenitelnou hodnotu. Výsledky jeho práce s ní totiž nebudou spojovány."

Pátravý pohled muže s obličejem poznamenaným neštovicemi byl ještě pronikavější. "To jsi tak neochvějně rozhodnutý zjistit, co se tvému tchánovi stalo?"

"Ano, abych uchránil svou rodinu před dalším útokem. Říkám ti, že nejde o profesionální, ale osobní záležitost."

Muž s doličky ve tváři pokrčil rameny. "Moji nadřizení si vyslechnou záznam našeho rozhovoru."

"Samozřejmě."

"Ozve se ti." Muž se obrátil k odchodu. Prkenná podlaha se rozvzrala pod jeho těžkým krokem.

"Najdete mě v bytě mého tchána. Můžu ti dát adresu a telefonní číslo, ale předpokládám, že už je znáš."

Muž se otočil, přeměřil si Saula pohledem a přikývl. Pokývnutí bylo dvojznačné - na rozloučenou, nebo výraz uznání.

2

Erika stála v knihkupectví na druhé straně ulice naproti parku a dívala se za odjíždějící dodávkou.

Sledovala ji, dokud nezmizela za rohem, a pak zaměřila pozornost do parku. Ve stále houstnoucím dešti byl hudební altánek už sotva viditelný. Předpokládali se Saulem, že jeho kontakt bude mít v záloze další tým, a proto sem dorazila mnohem dříve, dlouho před stanovenou hodinou, aby byla připravena jako Saulova záloha.

Vyšla z knihkupectví, natáhla si kapuci a rozběhla se lijákem do parku.

Saul na ni čekal u altánku.

"Myslíš, že budou souhlasit?"

"Pokud usoudí, že jim to něco přinese, tak ano. Musel jsem slíbit něco za něco."

Erice se zadrhl hlas lítostí. "To mě mrzí. Vím, jak strašně ti je proti mysli znovu pro ně pracovat."

"Jenže co jiného nám zbývá? Sedět se založenýma rukama a nepodniknout vůbec nic, abychom našli tvého otce a ochránili sami sebe? To je mi proti mysli ještě víc. Důležité je jen jedno - udělat všechno pro to, aby byla naše rodina v bezpečí."

"Čím více tě poznávám, tím silněji tě miluji."

"Tak pojď blíž, když tak mluvíš." Saul sundal Erice kapuci, spojil jí ruce za krkem pod závojem dlouhých tmavých vlasů, jemně si ji přitáhl a slíbal jí dešťové kapky z tváří.

Erika však vycítila jeho nervozitu. "Co když na výměnu nepřistoupí?"

"I tak udělám, co bude třeba."

"Ne," namítla, "my to uděláme," a objala ho. "A Bůh pomáhej tomu, kdo by se nám chtěl stavět do cesty."

3

"Najdete mě v bytě mého tchána. Můžu ti dát adresu a telefonní číslo, ale předpokládám, že už je znáš."

Muž s doličky v obličeji vydechl cigaretový kouř, natáhl se z koženého křesla, zastavil magnetofon postavený na konferenčním stolku a otočil se k rezidentovi Ústřední zpravodajské služby pro Rakousko.

"Chcete si to poslechnout ještě jednou?"

Na stropě bzučely zářivky. Ostatní tři muži přítomní v kanceláři s dubovým ostěním nedali najevo žádnou reakci a bez hnutí sledovali vídeňského rezidenta, který bubnoval prsty o desku stolu.

Jmenoval se Gallagher. Byl to nevysoký, šlachovitý muž, oblečený v modrém obleku s úzkým proužkem. Jeho prsty se zastavily a ruka sevřela pevně okraj stolu. "Ne, potřetí už to stačí. Je mně jasné, co ti řekl.

Ale tys byl přímo na místě, já ne. Viděl jsi výraz jeho očí. Myslel Romulus svou nabídku opravdu vážně?"

"Chcete osobní názor?" Muž s doličky ve tváři zadusil cigaretu. "Myslel."

"Za předpokladu, že Romulus nebude považovat akci za vyloženou sebevraždu, za předpokladu, že nebude namítat proti jejím cílům, udělá pro nás skutečně cokoli?"

"Znovu osobní dojem? Udělá."

"To jsou mi věci."

Plešatý muž se rozhodl riskovat a připojil komentář: "To je podstatná změna jeho postoje. Podle původní dohody slíbil, že zůstane ve vyhnanství, ale my jsme museli slíbit, že ho necháme na pokoji."

"Kdyby se muž jeho schopností znovu zapojil do hry a přitom nikdo nevěděl, že pracuje pro nás,"

poznámenal Gallagher, "mohl by být opravdu užitečný. Je to špičkový agent. Atentátník světové třídy. A vydává se nám na milost a nemilost."

"Ovšem pouze pro jednu akci," připomněl muž s obličejem poznamenaným neštovicemi.

Gallagher zvedl ruce s mozolnatými prsty, které byly výsledkem tréninku na černý pás v karate, a podrbal se na spáncích. "No dobře. Když mu tak jde o osobní vendettu, má ji mít. Ale jedna věc mě znepokojuje.

Muži v místnosti uctivě čekali, až jim prozradí, co to je.

"Jeho osobní krevní msta by mohla mít profesionální důsledky. My koneckonců nevíme, kdo je za útok na Romula a jeho rodinu zodpovědný, stejně jako nevíme, kdo stál za únosem otce jeho ženy. Musíme se pojistit, aby opravdu zůstal nezávislý, aby nenavázal styk s žádnou další rozvědkou."

"Tomu nerozumím," namítl agent s tváří od neštovic.

"Však pochopíš. Romulus už určitě netrpělivě čeká, až se mu ozveme. Je na čase vyžádat si souhlas z Langley."

4

Konečně přestalo pršet. V kalužích a na mokré trávě se zrcadlila světla pouličních lamp. Noční vzduch sladce voněl. Saul sešel z chodníku vedoucího po nábřeží Dunaje, pozorně si prohlédl stíny parku a podruhé toho dne zamířil k hudebnímu altánku.

Stejně jako prve i teď se o zábradlí opíral muž s tváří pokrytou dolíčky od neštovic a čekal na něj.

"Romule," usmál se agent a rozpráhl paže v hraném gestu na uvítanou, "dnes je tvůj šťastný den. Byl jsem vedením pověřen, abych vyslovil souhlas s tvým návrhem."

"Výborně," vydechl Saul. "Až vyřeším situaci své rodiny, budu čekat, až se agentura přihlásí - připraven splnit svou část dohody," pokračoval již uvolněněji.

"Ach, to si piš, že se přihlásíme."

Saul se obrátil k odchodu.

"Počkej, Romule. Je tu jeden problém."

"Problém?" Saul ztuhl a otočil se.

"No, možná ne tak úplně problém. Nazvěme to podmínka. Jistá výhrada."

"O čem to mluvíš?"

"Nesmíš využívat pomoc svých izraelských přátel."

"Cože?"

"Moji nadřízení to chápou tak, že máš pro ně cenu jen tehdy, pokud jsi nadále vnímán jako agent na volné noze."

"Vnímán jako...? Zatraceně. Vysvětlil bys mně, co to má sakra znamenat?"

"To, co hodláš udělat, musí zůstat výhradně v osobní rovině. Kdybys přijal pomoc izraelské zpravodajské služby, vypadalo by to, že s ní spolupracuješ, že jsi v jejím žoldu."

"Proboha svatého, vždyť můj tchán byl členem Mossadu! Samozřejmě, že s nimi spolupracuju! Oni sami chtějí zjistit, co se s ním stalo, stejně naléhavě jako já."

"Pak ti to zopakuju ještě jednou. Nesmíš přijmout pomoc ze strany Izraele. A když už o tom mluvím, ani od žádné jiné rozvědky. Plány, které s tebou máme, vyžadují tvé absolutní odloučení od všech zpravodajských služeb. Musíš zůstat totálně izolovaný. V opačném případě by hrozilo riziko, že pokud akce, na kterou tě vyšleme, selže a tvůj podíl na ní bude odhalen, nepřítel obviní z úkladů proti sobě Izrael a Izraelci pak hodí všechno na nás. Byli bychom pak ve stejném průšvih, jako kdybys pracoval přímo pro nás. Tvrdíš celou dobu, že jde o osobní záležitost, a v této rovině to také zůstane. Žádná pomoc zvenčí. Jestli se ti tato podmínka nezdá a odmítneš, budeme nuceni potrestat tě za porušení původní dohody."

"Všiváci! To jsem si mohl myslet, že nemá cenu..."

"S námi vyjednávat? Romule, pokud se toho týká, neměls jinou možnost. V opačném případě by tě to stálo život."

"A jak mám podle vás..."

"Využij schopností, kterými jsi tak pověstný. Izraelská rozvědka ti už na beton nějaké informace poskytla, takže vodítka pro začátek určitě máš a klidně jich můžeš využít. Zpravodajskou komunitu

nemůže překvapit, když se s tebou Mossad kvůli otci tvé ženy spojí. Vždyť jde o jednoho z jejich bývalých kolegů. Ale počínaje tímto okamžikem s nimi přerušíš veškeré styky a budeš postupovat na vlastní pěst."

"A ty si myslíš, že tomu někdo uvěří?"

"Nevím, co tím chceš říct."

"Tento park. Tento altánek. Setkali jsme se tu dvakrát během jednoho dne, zcela otevřeně. Ostatní rozvědky nás touhle dobou mají určitě pod dohledem."

"Taky bych řekl. Alespoň doufám, že nás sledují."

Saul v zuřivém vzteku zvedl ruce.

"Výborně, Romule. Nejvyšší čas sehrát divadýlko."

Saul ruce zase zmateně svěsil.

"Podle scénáře mě máš napadnout," řekl muž s tváří posetou doličky. "Moje záloha se pak má pokusit tě zastřelit. To proto, abychom ostatním rozvědkám dokázali, že s námi opravdu nemáš nic společného."

Hele, trochu ti to ulehčím."

Muž s obličejem poznamenaným neštovicemi odstoupil od zábradlí a udeřil Saula do žaludku. Tvrdě.

Saul, který útok nečekal, se zlomil v pase a zalapal po dechu.

Muž s obličejem poznamenaným neštovicemi se připravil k dalšímu úderu. Napráhl ruku a chystal se praštit Saula pěstí do obličeje.

Saulovy instinkty fungovaly navzdory bolesti a překvapení. Všechno v něm kypělo vztekem. Bleskurychle se otočil, aby se vyhnul útoku, a vyrazil otevřenou dlaní proti soupeřovu rameni. Zapraskala chrupavka.

Muž hlasitě zasténal a s vykloubeným ramenem klesl k zemi.

"Ty blbče jeden pitomý!" zasykl Saul. "Mohl jsem tě zabít!"

Tichem parku zaburácel výstřel a do sloupu, který podpíral střechu altánku, se zaryla kulka.

Muž s tváří plnou dolíků ležel vedle Saula, svíral si zraněné rameno a sténal bolestí. "Vítej zpátky ve hře stínů," procedil se zaťatými zuby. "Vypadni odsud."

"Ten střelec patří k tobě?" zeptal se Saul znechuceně.

"Říkám ti, abys odsud vypadl!"

Další kulka vyrazila třísku ze zábradlí altánku. Saul se vrhl k podlaze a plazil se pryč. Třetí střela se zaryla do madla zábradlí, které lemovalo schody. Saul se vrhl na opačnou stranu. Přeskočil zábradlí, přistál na deštěm prosáklém trávníku a rozběhl se tmou ke kolotoči. Běžel tak, aby altánek byl mezi ním a pistolníkem, který po něm střílel v předpokládaném úmyslu zabít. Způsob, jakým to na něj zahráli, ho přiváděl k šílené zuřivosti. Dělo se mu zle při pomyslení na ochotu, s jakou byl jeho kontakt připraven trpět na příkaz svých chleboďárců. "Vítej zpátky ve hře stínů," řekl mu před chvílí muž s nehezským obličejem. Přesně tak - stíny, iluze, pomyslel si Saul s odporem. Agent, který po něm střílel, mohl ve tmě lehce udělat chybu a trefit se - bez ohledu na to, jak dobrý střelec byl.

Vzadu zarachotil další výstřel a nos grošovaného koně na kolotoči zmizel jako uťatý. Tak dost, zařval Saul v duchu. To už by stačilo!

Přímo před ním se vynořila temná postava, která se skrývala za kolotočem. Saula napadlo, jestli to není Erika, která samozřejmě nemohla vědět, že jde o mizerné představení zorganizované Ústřední zpravodajskou službou, a spěchá mu na pomoc. Postava zvedla ruku s pistolí.

To není Erika! Jde po mně!

Miša Pletz mu ve Vídni obstaral berettu. Saul ji teď vytrhl z kapsy tmavé větrovky, ale na nepřítele před sebou nevypálil. Vrhel se stranou a doufal, že se ztratí mezi stromy a keři vpravo od kolotoče. Další výstřel, tak blízko, až mu zalehlo v uších. Kulka šlehla do listů keře, kolem kterého právě proběhl. Saul skočil za betonovou lavičku a převalil se, aby mohl vystřelit na protivníka u kolotoče.

Postava však zmizela. Saul za sebou zaslechl spěšné kroky. Někdo běžel po chodníku, který vedl od hudebního altánku. Zpoza stromu před ním se vynořil stín a zamířil. Saul vystřelil, ale stín zmizel za stromem.

Další kulka se odrazila od lavičky a betonové štěpiny se zabodly Saulovi do tváře. Musel ji vypálit třetí střelec, ukrývající se někde v parku! Střela nepřilétla zezadu, ani zepředu, ale zprava! Saul vyrazil jako blesk kolem vodotrysku. Někdo vykřikl. Ječení sirén. Plíce měl v jednom ohni. Už aby byl z parku!

Poslední stromy, vpředu chodník na dunajském nábřeží. Saul se vrhl vpravo. Padesát metrů od něj někdo vyběhl z křoví. Na druhou stranu! Další postava! Plícím se nedostávalo vzduchu. Saul sevřel rukama zábradlí, přehoupl se přes něj a vrhl se do vln Dunaje.

Pohltila ho studená voda. Nemohl by na to přísahat, ale když plaval pod vodou, aby se dostal co nejdál od břehu, a bojoval s proudem a tíhou vlhkých šatů, které ho stahovaly ke dnu, měl dojem, že slyšel, jak hladinu proťala další střela.

4

Erika se skrývala mezi stíny v ulici vedoucí kolem parku a sledovala ztemnělý altánek. Ztuhla, když viděla, jak společník udeřil Saula do břicha. Vytasila pistoli a rozběhla se manželovi na pomoc. Viděla, jak se Saul otočil, aby se vyhnul dalšímu úderu, a srazil muže k zemi. Výstřel. Saul vyběhl z altánku. Zmatek. Mezi stíny parku se objevil nejprve jeden, pak dva, pak tři muži s pistolemi a běželi k Saulovi. V dálce se rozječely sirény. Erika myslela jen na to, jak se dostat k manželovi a pomoci mu. Ale zmatek přerostl v naprostý chaos. Saul proklíčkoval temnotou, prodral se křovím na kraji parku a přes zábradlí na nábřeží se vrhl do řeky. Jeden z pistolníků za ním do vody vystřelil, otočil se a spatřil několik postav spěchajících k němu. Střelec proti nim vyslal spršku kulek, jejichž účelem bylo spíše odvést pozornost než zasáhnout cíl, vyrazil po nábřeží a ztratil se ve tmě. Sirény kvílely stále hlasitěji. Temné postavy se rozběhly různými směry ven z parku.

Erika mezi nimi. Nemohla vědět, kam až Saul doplave a kde se pokusí vystoupit na břeh, věděla jen, že pro svou záchranu udělá vše, co bude v jeho silách. Ona sama měla vlastní povinnosti a pokládala za samozřejmé, že Saul od ní očekává přesně to, co teď měla v úmyslu udělat. Ustoupila z parku stejnou cestou, kudy přišla, přeběhla ulici, zabočila do úzké uličky a doběhla na druhý konec v tom okamžiku, kdy do parku dorazily s ječícími sirénami hlídkové vozy vídeňské policie. Proběhla ještě několika ulicemi, stále dál od parku, a v hlavě jí neustále pulzovala utkvělá myšlenka. Ano, Saul pochopí, že mu nemohla přijít na pomoc, že musel spoléhat na vlastní síly. Ona se musí postarat o...

Před Erikou zazářil vývěsní štít restaurace. Proběhla sálem do chodby u toalet. Telefonní automat.

Chvatně do něj hodila minci. Pronikavý pach kyselého zelí sotva postřehla.

Vytočila číslo bytu svého otce. První zazvonění. Druhé. Nikdo se nehlásí. Třetí.

"Ano?"

Zachvěla se úlevou, když uslyšela důvěrně známý uklidňující hlas.

"Mišo, tady Erika! Nemám čas něco vysvětlovat!" Erika měla co dělat, aby popadla dech. "Je to špatné! Vzbud Christophera! Nezdržuj se s oblékáním! Okamžitě opusťte byt!"

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho.

"Mišo!"

"Kde se sejdeme?"

"Tam, kde se měl ukázat můj otec, ale nedorazil!" odpověděla Erika. "Chápeš? Každé ráno a večer."

"Ano. Okamžitě vzbudím chlapce. Bude v bezpečí."

"Budu se modlit k Bohu."

"Jen se postarej, abys byla v bezpečí ty."

"Neztrácej čas!"

Erika zavěsila a otočila se. Hosté na ni vyděšené zírali. Prošla rychle mezi stoly a vyběhla z restaurace. Ale co Saul, přemýšlela starostlivě, když pospíchala ulicí. Přežil to vůbec? Objeví se na místě, které si předem dohodli?

6

Gallagherův hlas, ač klidný, zazněl silou výkřiku. "Byli to naši?"

Muž s obličejem poznamenaným neštovicemi sebou trhl a upravil si pásku, na které měl zavěšenou vykloubenou paži. "Ne. Pokud jste tam neposlal pro jistotu další zálohu, tak ne. Rozhodně nepatřili k mému týmu."

"Ježíšikriste." Gallagher seděl strnule v čele konferenčního stolu. Další dva muži v místnosti nervózně mlčeli a vyčkávali. Gallagher bubnoval prsty na desku stolu. "Říkáš, že byli tři?"

"Ano, kromě našich lidí," odpověděl agent z parku. "Postupovali jsme přesně podle vašich instrukcí. Udeřil jsem ho a on se bránil. Náš střelec zahájil palbu a předstíral, že ho chce zlikvidovat.

"Pověz mi o těch ostatních," vyzval agenta Gallagher. "První se skrýval za kolotočem. Další dva se vynořili bůhví odkud. Pokusili se dostat Romula do kleští."

"A nehráli to? Jsi si jistý, že ho chtěli opravdu zabít?"

"Romulus tomu určitě věřil, protože opětoval palbu. Narušitelé se vytratili ještě před příjezdem policie a my samozřejmě také."

Gallagher sevřel rty. "Škoda, že Romulus jednoho z nich nedostal. Měli bychom alespoň mrtvolu a mohli jsme zjistit, kdo další je ve hře. Ztraceně, copak tvůj tým nemohl park lépe sledovat a zabezpečit?"

"To nemohl. Sám jste říkal, že chcete svědky z ostatních rozvědek. Účelem akce bylo přesvědčit všechny organizace, že Romulus zůstává psancem. Museli jsme se držet zpátky, aby obecnost mohlo zaujmout pozice."

"Vynikající. Operace se zdařila tak dobře, že zkrachovala."

"Možná nezkrachovala," poznamenal muž s tváří plnou dolíčků.

Gallagher nadzvedl tázavě obočí.

"Když už nic jiného, tak skutečnost, že Romulus fakticky málem přišel o život, přesvědčí ostatní rozvědky, že s námi opravdu nemá nic společného," odpověděl agent. "Nic se vlastně nezměnilo. Romulus může pokračovat v osobní vendettě a stále nám dluží slíbenou protislužbu."

"Opravdu? A bude se cítit svým slibem vázán? Co když si myslí, že narušitelé patřili k nám?"

Předpokládejme, že dospěje k závěru, že se operace vymkla zpod kontroly a naši lidé se ho opravdu pokusili zabít. Pak nám žádnou protislužbu neoplatí, ale naopak - obrátí se proti nám. To je teda polízanice! Abychom ho udrželi na své straně a mohli ho později využít, budeme nakonec nuceni mu pomáhat."

"Na druhé straně," podotkl muž s obličejem poznamenaným neštovicemi, "ani nevíme, jestli vůbec přežil."

7

Saul, prochladlý a vyčerpaný, se brodil mělčinou. Doplatat dolů po proudu mimo dostřel a pak na protější břeh temné řeky mu trvalo dobrých patnáct minut. Na nábřeží Dunaje studeně zářily pouliční lampy. Saul se těžce dovlekl blátem k betonové navigaci, vytáhl se nahoru, obešel loděnici a zamířil do úzké uličky za skladištěm. Přes řeku ho nikdo nepronásledoval a pro danou chvíli se mohl cítit v bezpečí. Ale v mysli mu hlodaly mučivé otázky. Kdo se ho pokusil připravit o život? Že by se ho agentura nakonec přece jen rozhodla potrestat? Zavrtěl hlavou. To nepřipadá v úvahu. Muž, se kterým jednal, by přece sám sebe nevystavil křížové palbě. Co zbývá? Byl naaranžovaný útok až příliš realistický? Nebo se jeho zatím neznámí nepřátelé pokusili využít vhodné příležitosti k dalšímu útoku? Kdyby ho tam v parku zastřelili, odpovědnost by padla na hlavy jeho bývalých zaměstnavatelů. Nikdy by nepřesvědčili ostatní rozvědky, že to nebyla jejich vina. A skuteční vrahové by vyvázli neodhalení.

Saul se třásl zimou a sílu mu dodávala pouze myšlenka na ještě závažnější problém. Erika a Christopher. Když byla jeho žena svědkem útoku a uvědomila si, že mu nemůže nijak pomoci, jistě se postarala o ochranu jejich syna. Saul na to spoléhal a toto uklidňující vědomí bylo jeho jedinou útěchou. První, co Erika musela udělat, bylo kontaktovat Mišu Pletze a varovat ho, aby se postaral o Christophera a dopravil ho do bezpečí. Saul se plahočil dál, hnán neochvějným odhodláním. V dané chvíli nedokázal myslet na nic jiného než na místo, kde si s Erikou domluvili sraz právě pro podobný případ. Musí se tam dostat za každou cenu.

8

Christophera stále ještě bolely oči od náhlého probuzení. Přes modré pyžamko měl natažený svetr, který si oblékl pod dohledem toho muže se shrbenými rameny, Miši Pletze. V nose ho štípala hustá oblaka

tabákového kouře, ale v ústech semu sbíhaly sliny, protože cítil také sladkou vůni kakaa, která naplňovala místnost s mnoha stoly, za nimiž seděla spousta rozesmátých lidí s červenými tvářemi. Christopherovi stále nešlo z hlavy, proč ho Miša tak chvatně snesl po schodech dolů, proč pak ujížděli taxíkem a proč ho nakonec zanesl v náručí až sem, do této místnosti, které říkal ‚kavárna‘. Pak se náhle objevila máma. Když ho objímala, měla oči rudé a plné slz. Christophera to všechno náramně vzrušovalo.

Seděl na lavici zády ke zdi, máma z jedné strany, Miša z druhé. Jejich rozhovor Christophera mátl. "Jestli se neobjeví během čtvrt hodiny," říkala právě máma, "nebudeme moci už dál riskovat a zůstat tady."

Vtom se k ní naklonil mohutný ramenatý chlapík v bílé zástěře. "Pojďte do kuchyně. Právě jsme dostali zásilku vzácné kávy."

Další zmatek. Máma ho vzala do náruče a následovali Mišu, který jim přidržel lítací dveře. Třpytivé kovové stoly a skříně. Pára stoupající z hrnců. Ve dveřích táta v mokrých šatech. Miša se rozesmál. Jeho máma se rozvzlykala a objala tátů. "Díky bohu."

9

"Rychle. Musíme odsud," naléhal Miša.

"Kam?" zeptal se Saul.

"Vrátíme se do Izraele."

"Ne," oponovala Erika, "my zůstáváme."

"Odjedeš jen ty s Christopherem. Vezmi ho s sebou. Musíš ho chránit."

"Ale co vy dva?" nevzdával se Miša.

"Christopher nebude v bezpečí, dokud nebudeme v bezpečí i my. Kdyby se s námi něco stalo, umístíš ho do kibucu a zajistíš mu novou totožnost."

"Nevěřím, že by se mě agentura pokusila zabít," řekl Saul. "Musel to být někdo jiný. Lidé, po kterých jdeme."

"Ale i tak, můžeš své bývalé organizaci věřit?"

"Musím. Ale donutili mě uzavřít jistou dohodu. Výměnou za to, že mi umožní návrat z exilu, jsem slíbil, že nepřijmu od nikoho pomoc. Budeme se muset o všechno postarat sami."

"Ale..."

"Ne. Máme informace, které jsi nám poskytl, a to stačí. Musíme se smířit se situací a riziko přijmout. Ale kdybychom neuspěli, nastoupíte po nás vy. Nesmíte připustit, aby ti parchanti zvítězili."

"Víte určitě, že by to nešlo zařídit jinak?"

10

Táta ho políbil. Proč přitom plakal?

"Sbohem, synku. Dej na něho pozor, Mišo."

"A pamatuj si, Christophere..."

Proč pláče i máma? Další polibky. Její slzy mu smáčely tváře.

"Milujeme tě."

Za lítacími dveřmi se ozvaly výkřiky.

"Tam už se vrátit nemůžeme!"

"Našli vás! Honem!" zvolal Miša.

Proběhli dalšími dveřmi do tmy. Nekonečná ulice mřící do hloubi noci. Ale když se Christopher s hrůzou ohlédl, viděl, že zatímco on s Mišou běželi na jednu stranu, máma s tátou utíkaly na druhou. Oči měl plné slz a možná i proto už své rodiče neviděl.

Věčné město

Drew s Arlenou, v převleku za kněze a jeptišku mezi spoustou pravých služebníků božích zcela nenápadní, procházeli zástupy lidí na římské Via della Conciliazione. I když ulice nebyla úzká, ve srovnání s výhledem, který se otevíral na jejím konci, vypadala jako sevřená. Blížili se k východní hranici Vatikánu, k náměstí Svatého Petra. Ulice se otevírala na obě strany jako obrovský trychtýř, vpravo i vlevo čtyři řady dórských sloupů, které lemují náměstí.

"Myslela jsem si, že všechna náměstí jsou obdélníková nebo čtvercová," podotkla Arlena, "ale toto je oválné."

Došli doprostřed náměstí, kde uprostřed široké proluky mezi dvěma kašnami vyrůstal egyptský obelisk. I když sloupy, fontány i obelisk byly samy o sobě obrovské, vypadaly nicotně při pohledu na katedrálu svatého Petra, která se majestátně tyčila k nebi. Její vznešenou kopuli obklopovala svatozář odpoledního slunce. Vpravo i vlevo od chrámu a monumentálního přístupového schodiště se rozprostíraly renesanční paláce.

"Nikdy bych neřekla, že náměstí může být tak obrovské," řekla Arlena.

"Všechno záleží na perspektivě," vysvětloval Drew. "Náměstí, katedrála a vůbec celý Vatikán by se vešly na jednu sedminu newyorského Central Parku."

Arlena se k němu nedůvěřivě otočila.

"Je to tak," potvrdil. "Rozloha Svatého města je asi jen půl čtverečního kilometru."

"Teď už chápu, proč je Vatikán označován za nejmenší městský stát."

"A ani jako státní útvar neexistuje moc dlouho," pokračoval Drew. "Vznikl až v roce 1929, a věř tomu nebo ne, díky Mussolinimu, který chtěl získat politickou podporu církve a zaručil Vatikánu samostatnost."

"Mám dojem, žeš tvrdil, že jsi tady dosud nikdy nebyl."

"Taky že ne."

"Jak je tedy možné, že toho tolik víš?"

"Za letu z Káhiry, zatímco jsi spala, jsem si prostudoval průvodce turistů," usmál se Drew.

"Ty jsi nemožný. Tak mně řekni, jak se dostaneme na místo schůzky, když jsi takový odborník."

"Jen mě následujte, sestro."

Drew vedl Arlenu doleva po chodníku podél schodů stoupajících ke katedrále. Prokázali se vatikánskými pasy příslušníkům švýcarské gardy, která tvoří tradiční papežovu osobní stráž, jejíž dlouhé halapartny a barevné uniformy s nabíranými rukávy působí spíše teatrálně než výhrůžně, prošli pod Obloukem zvonů a vstoupili do hlavního města katolické církve. Počet obyvatel trvale usídlených ve Vatikánu stěží přesahuje jeden tisíc, ale je zde vždy plno církevních hodnostářů a turistů. Na zástupy laiků dohlížíjí speciální průvodci.

Drew s Arlenou přešli malý pravidelný otevřený prostor - náměstí Prvních křesťanských mučedníků. Po jejich pravici se zvedala katedrála. Vlevo, na malém hřbitůvku na konci úzké ulice, rostly cypřiše.

"Čest být tady pochováni mívali vyhrazenou významní podporovatelé církve," řekl Drew. "A aby zvýšili vznešenost tohoto místa, nechali sem vatikánští hodnostáři přivézt hlínu z návrší nad Jeruzalémem, kde byl ukřižován Kristus." Prošli pod dalšími dvěma oblouky, kolem budovy vatikánského soudního dvora, obešli zadní stranu katedrály svatého Petra a bludištěm ulic lemovaných stromy zamířili k cíli své cesty - vatikánským zahradám. Fontány a živé ploty, rybníčky a květiny, mezi kterými procházeli, navozovaly dojem klidu a míru. Jedna z kašen měla podobu španělské galérie. Dělové hlavně na obou bocích chrlily proudy vody. Voda tryskala i z loveckého rohu, který přikládala k ústům postava dítěte na přídi.

"Myslel jsem si, že se vám budou zahrady líbit," ozval se hlas za nimi. "Při pohledu na ně se Řím - a samozřejmě i svět - zdá být podivuhodně vzdálený."

I když se hlas ozval nečekaně, nebyl pro ně překvapením. Drew očekával, že ke kontaktu dojde co nejdříve. Otočil se k otci Sebastianovi: "Tady zemřel?"

"Otec Viktor?" Kněz měl na sobě bílý límeček, černou náprsenku a černý oblek. Jeho oči neprozrazovaly žádné emoce. "Ve dvě hodiny v noci. Tam, u toho jezírka s lekníny, vedle mramorové sochy anděla. Někdo ho střelil do hlavy. Dvakrát."

Drew se zamračil. "Co tady tak pozdě dělal?"

"Měl tu s někým schůzku. Otec Viktor byl velmi pečlivý a důkladný. Vedl si poznámky o všech

absolvovaných i očekávaných setkáních a každý den nám je předkládal. Vyplývá z nich, že totožnost člověka, s kterým se měl sejít v tak neobvyklou hodinu, neznal. Podle záznamu je však zřejmé, že schůzka se měla týkat právě zmizení kardinála Paveliče."

Drew pohlédl na majestátní katedrálu a budovy Vatikánu, jejichž střechy probleskovaly mezi korunami stromů. "Předpokládáte, že osoba, se kterou se otec Viktor setkal, bydlela přímo tady, ve Vatikáně? To by totiž vysvětlovalo, proč byla za místo setkání zvolena zahrada." Zavrtěl hlavou. "Na druhé straně je možné, že tuto myšlenku nám chce někdo nasadit do hlavy, že někdo zvenčí trval na schůzce ve vatikánských zahradách právě proto, abychom dospěli k závěru, že šlo o obyvatele Svatého města. "Jsou zde i jiné možnosti. Ten, kdo se měl s otcem Viktorem sejít, se třeba vůbec neukázal, nebo se po schůzce nečekaně objevil někdo jiný," podotkla Arlena. "Neidentifikovatelný kontakt, místo setkání voleno tak, aby nás svedlo na scestí. Nevíme vůbec nic."

"Až na povahu smrtelných zranění otce Viktora," řekl otec Sebastian.

Jeho slova okamžitě vzbudila Drewův zájem. "Co je s nimi?"

"Oba zásahy šly přímo do obličeje. Stopy po spáleném střelném prachu napovídají, že vrah střílel z bezprostřední blízkosti. Chápete?"

"Ano. V noci je možné všechno, ale podle toho, co jste nám o otci Viktorovi řekl, soudím, že byl profesionál. Jsem dalek tvrzení, že na profesionála nelze vyzrát, ale stopy střelného prachu dokazují, že oběť vraha znala, že šlo o někoho, komu otec Viktor důvěřoval natolik, aby se k němu přiblížil na dosah ruky."

Otcí Sebastianovi zahořel v očích plamen. "Lze si snadno představit, že mohlo jít o člena našeho řádu." Drew sjel pohledem na prsten, který se otcí Sebastianovi třpytil na prostředníku levé ruky. Zlaté osazení, nádherný rubín se znakem propleteného meče a kříže. Symbol víry a násilí. Drewa při pomyslení na své nucené spojení s Bratrstvem zamrazilo.

"Možná je to tentýž příslušník řádu, který se vám už dvakrát pokusil zabránit ve spolupráci s námi," pokračoval otec Sebastian, "abyste nemohl zjistit, proč kardinál Pavelič zmizel. Mějte se na pozoru, bratře MacLane. Když jsem šel na setkání s vámi, učinil jsem mimořádná opatření, aby mě nikdo nemohl sledovat. Po dnešku by však nebylo moudré, abychom se ještě scházeli. K výměně zpráv budeme používat bezpečnostní schránku v Curychu."

"Zatím od ní nemáme klíč, neznáme číslo bankovního účtu, nedal jste nám..."

"Záznamy, které si vedl otec Viktor a které mluví o schůzce na tomto místě ve dvě hodiny v noci.

Dostanete také zbraně, které jsem vám slíbil."

"Ty zejména."

"Až odejdu, vydejte se procházkovým krokem k mramorové soše anděla u jezírka s lekníny, k místu, kde zemřel otec Viktor. Na zadní straně sochy najdete kovovou destičku, která zakrývá dutinu vytesanou v mramoru. Odklopte destičku a za kohoutem, kterým se ovládá přítok vody do vodotrysku, najdete balíček. Obsahuje všechno, co budete potřebovat."

2

Balíček - pětadvacet centimetrů dlouhý a široký, deset centimetrů vysoký, zabalený v hnědém papíru s nečitelnou adresou a razítkem, podle kterého byl doručen vatikánskou poštou - byl těžší, než by se mohlo podle velikosti usuzovat. Drew ho nesl nenuceně pod paží, když s Arlenou přešli náměstí svatého Petra a opustili Vatikán. Zatím jim jejich převlek za duchovního a jeptišku umožňoval splynout s davem a stát se neviditelnými, ale když teď Drew zvažoval, jaké další kroky podniknout, nevýhoda tohoto maskování byla patrná na první pohled.

Arlena vyslovila jeho myšlenky nahlas: "Jestli se dál budeme spolu potloukat takto oblečení, brzy upoutáme pozornost a způsobíme zatracený skandál."

"Sestro, ty výrazy! Jsem šokován."

Arlena udělala na Drewa směšnou grimasu. "Kde si prohlédneme dokumenty? Na veřejném místě určitě ne. A kněz s jeptíškou si nemohou společně pronajmout pokoj. A když budeme bydlet každý zvlášť, nebudu tě moci ani navštívit. Jak se zařídíme na noc? Spát odděleně by asi nebylo příliš bezpečné."

"Bezpečné? Sestro, váš smysl pro galantní dobrodružství se mě hluboce dotýká."

Arlena se zazubila. "Ne že bych tě chtěla připravit o iluze, ale..."

"Ano?"

"Tvé tělo není právě teď zrovna vysoko na seznamu mých priorit."

"To vám slouží ke cti, sestro. Jen pěkně zanechte hříšných myšlenek na slasti těla." Drew se ohlédl po výkladech obchodů na Via della Conciliazione. "Ale změna šatníku by nemusela být zase tak špatný nápad."

"Kde si šaty vyměníme? Kdybychom to udělali přímo v obchodě, asi by pěkně zírali."

"Něco najdeme. Na tom přece nemůže být nic těžkého."

3

Nic těžkého, opakoval si Drew v duchu, když si už asi čtvrt hodiny drhnul ruce v umývadle na pánské toaletě na nádraží a čekal, až bude úplně prázdná. Nic těžkého? Zdálo se, že je nepsaným zákonem, že každý návštěvník toalety musí strávit zbytek dne klábosením s páterem, se kterým se sešel na tak intimním místě. "Ano, můj synu. Přesně tak, můj synu," odpovídal Drew italsky a dál si umýval ruce. Konečně nastal okamžik, kdy na toaletě vůbec nikdo nebyl. Drew se doslova vrhl do kabinky. Rychle svlékl černý kněžský oblek a bílý límeček a převlékl se do šedých kalhot, světle modré košile a tmavě modrého sportovního saka. Kněžský hábit nastrkal do papírové tašky, v které si přinesl civilní oděv, a s balíčkem se zbraněmi a dokumenty pod paží a taškou v ruce vyšel z kabinky přesně v tom okamžiku, kdy se dveře toalety otevřely a vstoupil příslušník železniční policie. Drew se v poslední chvíli zarazil, aby ho nepozdravil: "Dobrý den, můj synu," a vyšel na nádraží.

Hluk davu rozléhající se ozvěnou nádražní halou, která připomínala moderní katedrálu, byl ohlušující.

Drew ze zvyku přehlédl masu těl a hledal někoho, kdo by nezapadal do rytmu spěchajících cestujících.

Spokojeně zamířil ke sloupu, u kterého čekala Arlena, oblečená do bezových kalhot, saka stejné barvy a smaragdové halenky, která zdůrazňovala zeleň jejích očí.

"Jak to, že ti to trvalo tak dlouho?" zeptala se. "Už jsem tam chtěla pro tebe zajít."

"Bavil jsem se se svými ovečkami. Podívej se na moje ruce. Jsou to nejčistší ruce ve městě."

4

Za staženými závěsy sílil hřmot večerní dopravní špičky. Na posteli hotelového pokoje ležely vedle papíru, do kterého byly zabaleny, dvě pistole značky Mauser, italské peníze, klíč od bezpečnostní schránky a svazek dokumentů.

Drew rozdělil listiny na dvě hromádky, jednu pro sebe, druhou pro Arlenu. Ve všech případech šlo o fotokopie. Novinové výstřižky, záznamy schůzek otce Viktora, přepisy telefonních hovorů, hlášení informátorů, výsledky policejního vyšetřování.

Arlena vzhledla. Dokumenty na ni udělaly dojem. "Otec Viktor měl vynikající zdroje informací. Měl přístup ke všemu, co zjistila místní policie, i k tomu, co bylo známo Interpolu."

"A navíc, díky kontaktům uvnitř církve, i k tomu, co vyšetřovatelům známo nebylo. Podívej se, tady. Mohl čerpat i ze zdrojů všech hlavních zpravodajských služeb, včetně KGB."

Teprve po třech hodinách usoudili, že dokumenty prostudovali opravdu dostatečně. Drew se svezl na pohovku. "Mám dojem, že úsilí, které Bratrstvo vynaložilo, aby nás do případu zatáhlo, bylo zbytečné. Nevidím zde nic, co by nám mohlo poskytnout nějaké vodítko."

Arlena si protřela unavené oči. "Otec Viktor nevynechal nic, co bych udělala i já. Prozkoumal všechny možné motivy únosu - náboženské, politické i čistě kriminální."

"A zjevně na nic nepřišel. Přesto ho někdo zabil. Proč?"

"Jeho vražda nemusela mít s kardinálovým zmizením žádnou spojitost," odpověděla Arlena.

"To je možné. Ale podle jeho poznámek víme, že schůzka ve vatikánských zahradách nějak s případem souvisela. A starosti mně dělá ještě jedna věc. Bratrstvo vlastně představuje jednu z nejdokonalejších zpravodajských služeb na světě. Co od nás mohou při všech svých zdrojích očekávat? Co bychom mohli

udělat my a oni ne?"

"Vždyť to otec Sebastian vysvětlil," řekla Arlena. "Jeden z členů Bratrstva jeho činnost sabotuje. Dva správně motivovaní agenti zvnějšku mají lepší možnost zjistit, proč kardinál Pavelič zmizel."

"Protože zrádce řádu nebude o naší činnosti vědět a nebude moci zasáhnout." Drew vstal a začal přecházet pokojem. "Dává to podle tebe smysl? Proč otec Sebastian nepostupuje nezávisle na Bratrstvu, nespolehně se jen na to, co má sám k dispozici, a neudělá to, co očekává od nás? Jaký je v tom rozdíl? Proč já? Proč my?"

"Myslíš, že na nás někdo šije boudu?"

"Rozhodně to tak vypadá. Léčka v poušti. Bomba v Káhiře. Zrádce zřejmě ví, že jsi byla vyslána do pouště, abys mě dovedla k otci Sebastianovi. Ten si nás možná vybral proto, že jako nečlenové řádu jsme postradatelní. Místo aby riskoval život svůj nebo někoho jiného z Bratrstva, vystaví nebezpečí nás a doufá, že se zrádce dopustí nějaké osudné chyby, když bude usilovat o náš život."

"Ale copak by stejnému účelu neposloužil kdokoliv jiný, kdo stojí mimo Bratrstvo?" zeptala se Arlena.

"Otec Sebastian by si za přiměřenou částku mohl vybrat z dlouhé řady zkušených profesionálů." Arlena zaváhala. "Až na to, že po dvou útocích proti sobě by každý nezávislý agent vycouval. Bez ohledu na to, kolik by dostal zapláceno. Volba padla na nás právě proto, že máme silnější motivaci. Když nebudeme spolupracovat, Bratrstvo nás zlikviduje."

"Život mně právě teď nepřípadá jako peříčko," usmál se Drew a stiskl Arleně ruku. "Máme ten nejsilnější myslitelný motiv, proč zůstat naživu." Hlas mu náhle zdrsnel. "Zvažujeme tedy jistou smrt proti o něco méně jisté smrti. A o to tady běží. Víme, že s námi někdo manipuluje, ale jsme nuceni se s tím smířit."

"Tak se pusťme do práce, ať to máme za sebou."

"A můžeme zase normálně žít." Drew zvedl fotokopii novinového článku.

KARDINÁLOVO ZMIZENÍ ZŮSTÁVÁ ZÁHADOU

ŘÍM, ITÁLIE, 28. února (AP) - Pět dní po zmizení kardinála Krunoslava Paveliče, vlivného člena vatikánské kurie, hlavního správního orgánu římskokatolické církve, tápou vatikánští činitelé i římská policie dosud ve tmě.

Dvaasedmdesátiletý Pavelič byl naposled spatřen svými blízkými spolupracovníky poté, co v sobotu večer odsloužil soukromou mši v kapli svého vatikánského sídla. V pondělí měl na konferenci katolických biskupů, která je sledována se značnou pozorností, pronést zásadní projev na téma politických vztahů církve k východoevropským socialistickým státům.

První kroky vyšetřovatelů směřovaly proti pravicovým teroristům, kteří byli podezříváni, že kardinála unesli na protest proti předpokládanému zeslabení tlaku Vatikánu na komunistické vlády výměnou za příslib uvolnění restrikcí církevních aktivit v zemích východního bloku. Žádná extremistická skupina se však dosud k zodpovědnosti za Paveličovo zmizení nepřihlásila.

Drew dočetl a obrátil se k Arleně, která mu nahlížela přes rameno.

"Nechápu, jak ti článek v novinách může říct něco, co by nebylo mnohem lépe doloženo v materiálech, které měl otec Viktor z první ruky," poznamenala Arlena.

"Momentálně mě zajímá spíše to, co v jiných dokumentech není." Drewovi zbělely prsty, jimiž svíral kopii novinového výstřižku. "Tvrdíš, že otec Viktor prozkoumal případ ze všech stran a zvážil všechny motivy - náboženské, politické i kriminální. Jeden však chybí."

"Chybí?"

"Ano, a může to být právě ten důvod, proč chce otec Sebastian nás. Proč chce mě." Drew náhle mluvil s velkými obtížemi. "Bývala to moje specialita." Znovu mu v hlavě vyvstala nesnesitelná vzpomínka na výbuch, který mu před očima roztrhal rodiče na kusy, na vztek, který z něj učinil nástroj pomsty a nakonec ho přivedl až do kláštera, kde se chtěl kát za své hříchy.

"Teroristé," procedil mezi zuby a měl pocit, že se mu ústa plní žlučí. "V článku je zmíněna možnost, že kardinála Paveliče unesli teroristé, ale v žádném jiném dokumentu tato alternativa analyzována není."

Nikde ani zmínka, že by byla prověřena a posléze odmítnuta. Má tohle být směr našeho pátrání?"

5

Paprsky ranního slunce se namáhavě prodíraly hustým závojem smogu. Drew na chvíli unikl vřavě dopravního chaosu, když vstoupil do telefonní budky a vytočil číslo, které nepoužil už dlouhých osm let. Zmocnil se ho deprimující pocit deje vu.

Na druhém konci linky se italsky ozval drsný mužský hlas, který Drew nepoznával. "Čistírna Forum." Drew odpovědi rovněž italsky. "Prosil bych pana Careliho."

"Tady žádnéj Carelli není."

"Ale můžete mu předat vzkaz, ne?"

"Říkám vám, že tu žádnéj Carelli není. V životě jsem vo něm neslyšel." Cvaknutí, muž zavěsil.

Drew odložil sluchátko do vidlice a opřel se o skleněnou stěnu budky.

Arlena stála venku hned u dveří. "Z pohledu na tvůj obličej soudím, že se ti kontakt navázat nepodařilo."

"Zdá se, že došlo k určitým změnám."

"Osm let. Na to není nic divného. Spojky a kontakty se mění pomalu každý týden."

"Myslím, že jsem si to představoval až příliš jednoduše."

"Kdo to je ten Carelli?"

"Pseudonym člověka jménem Gatto. Za starých časů, když jsem byl agentem, dělal prostředníka. Někdy jsme ho využili jako zálohu pro případ, že by na operaci něco kikslo, ale spíše jsme od něho kupovali informace."

Pohled Arleniných očí napovídal, že pochopila. Teroristé většinou operují v malých, vzájemně nezávislých skupinách. Tato taktika jim sice poskytuje výhodu utajení, ale na druhé straně znamená, že nemají žádnou organizaci, žádnou síť, která by jim obstarávala zbraně, získávala informace a zajišťovala únikové cesty. Každý atentát ovšem vyžaduje pečlivé plánování. Pokud se teroristická skupina nevypravila na vyložení sebevražednou misi, musela používat takzvané 'čisté' zbraně, tedy takové, z nichž nebylo dosud vystřeleno a nedaly se vystopovat k těm, kdo je použili. Okamžitě po splnění úkolu se tyto zbraně rozebraly a buď přímo zničily nebo se pomocníci jednotlivých součástí zbavili ve vzdálených oblastech; nejčastěji je naházeli do vody. Takové 'panenské' zbraně jsou ovšem drahé. Ale i před vlastní akcí bylo nutné provést řadu úkonů - lokalizovat oběť, zjistit její zvyky, odhalit pravidelný denní program, určit okamžik a místo, kdy bude nejzranitelnější. Po akci se teroristé samozřejmě musí ztratit ze scény a schovat se. Alibi, zajištění úniku a bezpečného úkrytu, to vše je rovněž velmi drahé. Na prvotřídní operaci, takové, kdy teroristé přežijí a uniknou odhalení, aby mohli zase zabíjet, visí cenovka s minimální částkou sto padesát tisíc dolarů. Peníze teroristům poskytují vlády různých států, jejichž cílem je rozsévání chaosu, a teroristé pak těmito penězi platí prostředníkům, kterým se někdy říká brokeri. Ti zajišťují zbraně, informace a bezpečné úkryty a vůbec jim nedělá těžkou hlavu, jak jejich klienti poskytované služby využijí. Carelli alias Gatto byl jedním z takových prostředníků.

"Měl jistou profesionální etiku," poznamenal Drew.

"Chceš tím říct, že si dával pozor, že?"

"Přesně tak. Informace, které jsme od něho kupovali, nikdy nepoškodily jeho klienty," vysvětlil Drew a pokračoval. "Neměl však vůbec žádné skrupule, pokud se týká přijímání úplaty za to, co věděl o teroristech, kteří byli natolik nerozumní, že se neobrátili na něj, ale na konkurenci."

"Musel to být roztomilý společník."

"Abych byl upřímný, byl - když člověk odhlédl od toho, čím se živí."

"A tys ho samozřejmě nesnášel."

"Ano, jeho i nenávisť, na které se přizívoval. Ale jestli vůbec někdo ví, zda v únosu kardinála Paveliče mají prsty teroristé, pak je to Gatto."

"Respektive byl by to Gatto před osmi lety. Buď od té doby úplně předělal systém spojení, nebo změnil zaměstnání," konstatovala Arlena. "Je zde samozřejmě ještě třetí možnost - věděl toho příliš mnoho a stal se pro své klienty přítěží. Čiň čertu dobře..."

"Peklem se ti odmění. V tomto případě - a nikdy by mě nenapadlo, že podobné přání vyslovím - bych si

přál, aby čert ještě chvíli počkal."

"Tak vidíš, nikdy neříkej nikdy."

Drew zavrtěl hlavou. "Míval připraveny i alternativní metody spojení. Jiná telefonní čísla, jiné kontakty."

Drew se vrátil do budky. Další tři pokusy přinesly podobný výsledek. "Žádnýho Carelliho neznám."

Ohlédl se beznadějně na Arlenou a zkusil poslední možnost.

Ozval se nosový ženský hlas. "Lékárna Pontine."

"Mohl bych nechat vzkaz pro pana Carelliho?" zeptal se Drew.

Žena neodpověděla.

"Pan Carelli," zopakoval Drew, "můžete...?"

"Neslyšela jsem o něm už dobrého půl roku."

"Já jsem s ním naposled mluvil před mnohem delší dobou," řekl Drew.

"Kdybych se s ním mohla spojit, koho mám...?"

"Pana Haverforda," sdělil jí Drew krycí jméno, které ve styku s Gattem vždycky používal.

"Poptám se. Zavolejte prosím znovu za půl hodiny."

Drew s Arlenou se vydali ke Koloseu, vrátili se k budce, a zase ke Koloseu. Přesně o třicet minut později vytočil Drew stejné číslo znovu.

"Volal jsem už dříve kvůli panu Carellimu."

"Poznamenejte si instrukce."

6

Drew, plný obav a pochybností, hnal pronajatý fiat vzhůru cestou, která se klikatila mezi stromy. Měl s Gattem v minulosti četná jednání, ale ani jednou se nesešli v soukromém domě. Pravidlem bylo scházet se na veřejně přístupných místech, v restauraci, v parku, pokaždé někde jinde, a vždycky šlo o lokalitu, která neměla žádnou spojitost s Gattovou organizací. Sjednávat obchod u někoho doma bylo nepředstavitelné. Jestliže tedy Gatto ohrožuje takovým způsobem bezpečnost těch, kteří na udané adrese bydlí, musí k tomu mít velmi pádný důvod.

Drew ten důvod zjistil v okamžiku, kdy vstoupil do nádherně zařízeného salonu v pečlivě střežené vile - Gattův zdravotní stav mu nedovoloval opustit domov. Vila ležela patnáct kilometrů severně od předměstí Říma na vrcholku vysokého kopce, odkud byl široký výhled do kraje. Gatto se obklopil vším myslitelným přepychem, ale tento člověk, kterého si Drew pamatoval jako robustního muže, který kdysi plnými hrstmi shraboval honoráře za pomoc teroristům při atentátech, byl dnes jen strhanou tělesnou schránkou a na pohovce spíše ležel než seděl. Kůže na obličeji volně povislá, pokožka pokryta jatrnými skvrnami, vlasy vypadávající po hrstech a pleš maskovaná kloboukem s širokou stříškou.

"Ach, to je Haverford," zasípal Gatto. "Už je to pěkně dávno... A jakou to máte s sebou atraktivní společníci." Natáhl ruku.

"Pane Carelli." Arlena s úsměvem stiskla kostnaté prsty. Její úsměv nezakolísal ani ve chvíli, kdy jí Gatto přitiskl na hřbet ruky vráscitě rty.

V úzkých dveřích vedoucích do místnosti stáli osobní strážci.

"Ano, už je to nějaký pátek," řekl Drew. "Mé srdce se změnilo... Dalo by se říci, že jsem prodělal vnitřní přerod... Opustil jsem profesi."

"Gatto se rozkašlal. "Stejně jako já. Někaké občerstvení? Trochu vína?"

"Vždyť víte, že jsem alkoholu nikdy neholdoval."

"Vzpomínám si. Ale s vaším dovolením..."

"Samozřejmě."

Gatto si nalil do poháru tmavě rudou tekutinu. Měl velké potíže s polykáním. Místností zavanul pach léku.

"A teď, Haverforde, když jsme učinili zadost zdvořilosti, v čem vám mohu pomoci?" Gatto se pokusil se úsměv, ale výsledkem byl strnulý škleb.

"V minulých dobách jste mi několikrát poskytl informace o těch, kteří byli takoví blázni, že se nestali vašimi klienty."

Gatto se rozesmál, až se jeho volný oblek na svém nositeli roztřásl. "Kteří byli takoví blázni..." Byl to

smích vítěze. "Haverforde, už jste viděl mého nového Matisse?" a ukázal posunkem na stěnu salonu.

Drew se otočil a v duchu obraz ocenil. "Je úchvatný."

"Stál mě milion dolarů, Haverforde. Tolik jsem si kdysi vydělal na jediné operaci. Co myslíte, kolik lidí muselo zemřít, aby Matisse mohl ten obraz namalovat?"

"Nikdo... snad až na kousek malíře samotného."

Gatto se znovu rozkašlal. "A i kdybych ten obraz prodal se zaslouženým ziskem, život by mně to nezachránilo. Pojďte blíž, moje drahá. Sedněte si vedle mě."

Arlena mu s úsměvem vyhověla.

"Tak mi řekněte, Haverforde, co byste na mém místě dělal vy."

"Na vašem místě?"

"Kdybyste umíral."

"Chápu. V tom případě bych se vyzpovídal."

"Ach?"

"Nějakému knězi."

"Ach?"

"A učinil vše pro spásu své duše."

"Z vás se stal věřící člověk, Haverforde?"

"Pozdě, ale přece."

"A je váš život díky víře snadnější?"

Drew se zamyslel. "Ne. Ve skutečnosti je víra těžké břemeno. Ale posiluje mě."

"Síla. Tomu rozumím."

"A pomáhá mi smířit se s myšlenkou na smrt."

"Tak toto je, příteli, neocenitelné," prohlásil Gatto.

"Dovolte tedy, abych vám učinil jistou nabídku. Zmizel jeden ze služebníků Páně. Mohl byste mi pomoci zjistit proč?"

"Služebník Páně?"

"Kardinál, abych byl přesný. Jmenoval se Krunoslav Pavelič."

Gatto přikývl, to jméno mu něco říkalo.

"Podle našeho názoru by za jeho zmizením mohl stát někdo z vašich bývalých obchodních partnerů. Když mně ho pomůžete najít, budu to pokládat za mimořádnou laskavost. A za vynikající službu to bude bezpochyby považovat i náš Pán. Kromě toho vám samozřejmě zaplatím."

"Zaplatíte mně? Když už o tom mluvíme, Haverforde, mně na penězích nezáleží."

"Pak tedy..."

"Chci se pomstít."

"Komu?"

"Těm, kdo mě v době nemoci opustili!"

Drew rozhodil rukama. "Vždyť víte, co je to za lidi. Nemůžete je za to obviňovat. Za všech okolností chtějí hlavně přežít."

"Přežít? Kdybych jim tak mohl pomoci do hrobu!" vybuchl Gatto s takovým vypětím, že ho bolest donutila zavřít oči. "Ti parchanti ochotně rozsévají smrt, ale nedokážou snést, aby pokračovali v obchodech s někým, kdo sám stojí na pokraji smrti."

"To se vás tak dotklo, že už s vámi nechtějí nic mít?"

"Obchody dávaly mému životu smysl."

"Potom je asi načase najít si jiný smysl života."

"Náboženství?" Gattovy bolestivé křeče pominuly a on pootevřel oči. "No dobře, Haverforde. Mám vám pomoci najít kardinála a tak spasit svou duši?"

"Každopádně se o to můžete pokusit."

"Jen jestli už není moc pozdě."

"Zoufalství a beznaděj patří k nejtěžším hříchům."

"Měl jsem na mysli, že může být pozdě začít kardinála hledat. Podle pověstí, co jsem zaslechl, vím, že

pátrání po okolnostech jeho zmizení bylo velmi důkladné. Teď, když stopa vychladla..."

"Zajímají mě pověsti jiného druhu," podotkl Drew.

"O mých bývalých klientech?" Gattovi se chvěla víčka, jak přemáhal bolest. "Nemyslíte, že kdyby za kardinálovým únosem stáli oni, byli by se k akci přihlásili? Nezaslali by prohlášení novinám, neinformovali by Interpol?"

"Nic takového se sice nestalo, ale zajímalo by mě, jestli se nechlubili mezi sebou."

"Chcete slyšet pravdu?"

"Pravda je vždycky osvěžující."

"Nebude se vám líbit. Pravda je, že já nic nevím. Má nemoc byla diagnostikována v lednu a zprávy se v našem světě šíří rychlostí stepního požáru. Od února nemám k informacím z branže přístup. S vámi, Haverforde, jsem si vždycky rád popovídal o tom, co je ve světě nového, takže v upomínku na staré dobré časy jsem souhlasil, že vás přijmu. Ale obávám se, že váš výlet sem byl ztrátou času. Nejsem ten, koho byste se měl ptát." Gatto se zachvěl a zadržel dech. Když vydechl, znělo to, jako když z pneumatiky pomalu uniká vzduch.

Drew vstal z křesla. "Omlouvám se. Už jsme tu moc dlouho. Rozhovor vás určitě vyčerpál."

"Ale mohu vám poradit, koho byste se měli zeptat."

Drew zachoval dokonalý klid. "Kdo to je?"

"Ten červ, co převzal mé místo. Ta larva, která mně odloudila klienty, která bude mít nejčerstvější zasvěcené informace. Jmenuje se Bonato."

"A krycí jméno?"

"Medici."

"Politické intriky. Chaos. Jak případné. Můžete nás k němu uvést, zajistit schůzku?"

"Já? To je vyloučeno, Haverforde. Když všichni mí klienti přešli k němu, jsem najednou zcela postradatelný. Přežívám jen díky tomu, že mě trpí, a trpí mě proto, že jsem už jednou nohou v hrobě. Kdybych mu řekl, že vás k němu posílám, stálo by vás mé doporučení život. Můžu vám říct, jak se k němu dostanete, ale zbytek už bude na vás. Buďte nanejvýš opatrní. Otázky mu budete klást na vlastní nebezpečí."

"Ujišťuju vás, že mám v úmyslu být opatrný. Řekněte mi, co o něm víte. Všechno."

"Třeba máte pravdu, Haverforde. Možná na mě Bůh shlédne s větší milostí, když projevim zájem o osud jeho kardinála."

7

Drew, celý v černém, stál s Arlenou ukryt ve stínu stromů a pozoroval automobily na parkovišti vedle restaurace na druhé straně ulice. Bylo krátce po osmé večer. Čekali zde asi čtvrt hodiny a pokud byly Gattovy informace přesné, broker s krycím jménem Medici dorazí do restaurace během nejbližších pěti minut. Restaurace je pokládána za zakázané území, řekl jim Gatto, za neutrální půdu. Tam se nikdy žádné obchody neuzavírají. Medici si oblíbil tamější jídelní lístek a vinný sklep. Vždycky přijíždí pět minut po osmé, bohatě povečeří, rozdá štědré spropitné a přesně v deset se vrací do svého domu, kde se nějaká děvka - každý večer jiná - postará o jeho tělesné blaho. Dům je samozřejmě dokonale chráněn, ale jeho slabým místem je právě restaurace. Uvědomte si, že za normálních okolností mu vlastně nic nehrozí. Teroristické skupiny nemají nejmenší důvod mu ublížit a úřady si uvědomují, že kdyby proti němu něco podnikly, všichni teroristé, kteří využívají jeho služeb, by okamžitě změnili plány. Z toho plyne, že když se ho zmocníme my, konstatoval Drew, mohlo by to vyplašit teroristy, kteří kardinála Paveliče unesli, ne?

Kardinál je už dávno minulostí. Koho by napadlo, že motivem zásahu proti Medicimu je snaha zjistit podrobnosti operace, která proběhla před několika měsíci? Nemusíte si dělat starosti, Haverforde. Drew si však starosti dělal - jestli to, co mají s Arlenou v plánuje vůbec proveditelné. Operace tohoto druhu obvykle vyžaduje dokonale vycvičený a sehraný tým minimálně deseti lidí. Na vlastní práci dva stačí, to ano, ale co nepředvídané a nahodilé okolnosti? Co když se stane něco, s čím se nepočítalo, a bude potřeba záložní tým, který by zajistil ochranu a provedl zastírací manévry, aby hlavní aktéři dramatu

mohli uniknout?

Stáli v ulici plné stínů. Drew položil Arleně ruku na rameno a lehce je stiskl, aby ji uklidnil a dodal jí odvahy.

Arlena ho po ruce láskyplně pohladila a její slova prozradila, že ví, na co myslí. "Pustíme se do akce pouze tehdy, bude-li naděje na úspěch. Jsme jen dva, takže je naděje, že nevzbudíme tolik pozornosti jako sebelépe připravený tým. A Medici určitě nic podobného neočekává."

Drew souhlasil. Jediná další možnost byla pustit tento potenciální zdroj informací k vodě. A co potom? Žádné jiné vodítko už nemají, takže by se museli skrývat a čekat, kdy je Bratrstvo najde a potrestá za jejich selhání. A už předchozí noci se s Arlenou dohodli, že nejistý osud je lepší než jistá smrt. Aby získali svobodu a šanci žít spolu beze strachu, rádi se postaví tváří v tvář pečlivě zváženému riziku, které únos Mediciho představuje.

Na nejbližší křižovatce odbočila do ulice přepychová limuzína a blížila se k nim. Drew sňal ruku z Arlenina ramene a oba ustoupili hlouběji do stínu. Automobil už byl tak blízko, že Drew rozeznal čelním sklem rysy tváře muže za volantem. Řidiče však od prostoru pro cestující oddělovala přepážka z kouřového skla a neprůhledná reflexní - a nejspíš i neprůstřelná - okna vozu bránila pohledu na pasažéry sedící vzadu. Ne že by Drew potřeboval výhled na zadní sedadlo. Státní poznávací značka odpovídala Gattovým informacím. Limuzína patřila Medicimu.

Vjela na příjezdovou cestu k restauraci, zastavila před vchodem a řidič vystoupil. Pistole v podpažním pouzdru mu nadouvala sako šoférské uniformy. Otevřel zadní dveře a podržel je dalšímu muži. Ten na sobě sice měl oblek a ne uniformu, ale i jemu se pod sakem rýsovala zbraň. Nakonec se objevil nevysoký muž fretčí tváře oblečený ve fraku. Odpovídal Gattovu popisu Mediciho.

Drew s Arlenou měli v úmyslu přemoci řidiče, zatímco bude čekat, až se jeho pán navečeří. Až Medici v deset opustí restauraci, postarají se o tělesného strážce v obleku a ujedou spolu se svým zajatcem v jeho automobilu. Plán v sobě skrýval výhodu jednoduchosti a byl v zásadě proveditelný. Podle informací, které získali od Gatta, by bylo sebevraždou pokoušet se o něco v jeho domě, ale tady se, bez ohledu na ozbrojený doprovod, Medici podle všeho cítil v bezpečí a s žádným útokem nepočítal.

Obchodník se smrtí se svým andělem strážným v patách zamířil ke vchodu do restaurace a řidič se vrátil zpět k autu.

Drew se zhluboka nadechl. Chystal se olivrejovaného šoféra napadnout hned, jakmile odstaví limuzínu na parkovišti vedle budovy.

"Něco se děje," zašeptala náhle Arlena.

Netrvalo to dlouho, nanejvýš dvacet vteřin, ale přesně určit čas bylo velmi obtížné, protože se seběhlo příliš mnoho událostí najednou. Za limuzínou zastavil malý červený automobil, jeho řidič vyskočil a začal šoférovi sprostě a hlasitě nadávat. Ten člověk měl na hlavě čepici se štítkem, která mu zakrývala rusé vlasy. Jeho tvář, ač zkrivená vztekem, byla neobvykle bleďá. Byl vyšší než uniformovaný šofér, ale mimořádně hubený, jen kost a kůže. Zahrozil na šoféra pěstí a zahrnul ho přívalem urážek za to, že mu svým vehiklem zatarasil cestu. Šofér mu rozhořčeně vyšel vstříc.

V tom okamžiku se ze stínu parkoviště vynořil další muž. Na hlavě měl pletenou černou čapku, která nedokázala úplně zakrýt plavé vlasy. Měl hranatý, do hnědá opálený obličej a svalnatou postavu. Z kapsy větrovky vytáhl válcovitou nádobku a stříkl její obsah do tváře tělesnému strážci, který padl jako po zásahu palicí a zůstal nehnutě ležet. Pak se blondák rozmáchl jako boxer, praštil Mediciho do brady, a ještě než se obchodník se smrtí svezl k zemi, zachytil ho a nacpal do limuzíny.

Rusovlasý muž se lehce vyhnul úderu, který mu chtěl šofér zasadit, a sekl ho do krku s takovou silou, že se jeho soupeř svalil jako podťatý, nepochybně s rozdrčeným hrtanem. Zrzek skočil za volant limuzíny, vycouval na ulici, přičemž šoféra přejel, a i s blondákem a Medicim odfrčel pryč.

Akce proběhla jako na drátkách a tak rychle, že se lidé začali sbíhat teprve ve chvíli, kdy limuzína zmizela za nejbližším rohem, a nezbývalo jim než bezmocně hledět na mrtvolu, které jim ležely u nohou. Pak někoho dodatečně napadlo, že by se slušelo zaječet.

Drew stlačil pedál plynu vypůjčeného fiatu ještě hlouběji k podlaze, až pneumatiky v serpentinách bolestně zakvilely.

"Slovo 'profesionálové' je k popisu akce zcela nedostačující. Ti chlapi byli umělci," ucedil.

Arlena se držela vši silou palubní desky, aby vyrovnala divoké náklony vozu. "Měli stejný plán jako my, ale místo aby počkali, než Medici vyjde po večeri z restaurace, zaútočili hned, jak přijel. Kdo to byl? A proč ho unesli?"

"Doufejme, že to brzo zjistíme." Drew přibrzdil. V záři reflektorů se ze tmy vyhoupl Gattův dům. Už podruhé toho dne sem přijížděli pro informace.

Zneklidnilo je, že brána Gattova sídla je otevřená. Za ní leželi dva strážníci. Byli mrtví, těla pokrytá tmavou zasklou krví. Drew vyrazil na plný plyn po příjezdové cestě k domu postavenému v pseudorománském slohu. Nedbal na opatrnost, protože usoudil, že už je to hezkou dobu, co ten, kdo strážé zlikvidoval, zmizel. V domě se totiž nesvítilo, čili k přepadení došlo ještě za denního světla.

Drew zastavil před obrovským portálem vily a vyskočil z auta. Arlena ho rychle následovala. Na schodech leželi tři tělesní strážci, všichni mrtví. Drew proběhl otevřenými dveřmi, našel vypínač, rozsvítil a strnul. Úplně ochromený zíral na další mrtvoly. Pak proběhl jeden po druhém ostatní pokoje. Smrt. Všude samá smrt.

Gatto ležel na pohovce vedle zahradního bazénu. Měl podříznuté hrdlo, bavlněný župan úplně prosáklý krví.

"Ti dva od restaurace, ten blondák a zrzek," konstatovala Arlena. "Museli to udělat oni."

Drew přikývl.

"Je to jediné vysvětlení, které mě napadá," pokračovala Arlena. "Přišli sem a přinutili Gatta promluvit. Určitě jim řekl o Medicim a oni si, stejně jako my, domysleli, kde se ho mohou nejsnáze zmocnit."

Drewovi se sevřelo hrdlo obavou. "Náhoda? Tomu nevěřím. Mezi tím, co se stalo tady, a událostmi u restaurace existuje zřejmá souvislost." Zadíval se na Gattovu mrtvolu. "Zajímala by mě jedna věc. Jak můžeš ještě ublížit člověku, který umírá na rakovinu? Jakému dodatečnému utrpení ho vystavíš, abys mu způsobila bolest, která je neporovnatelně větší než ta, jejíž příčinou je nemoc? Jak ho přiměješ prozradit, co chce uchovat v tajnosti, když ho stejně čeká nevyhnutelná smrt?"

Drew rozevřel župan, který zakrýval Gattovo tělo, a odhalil strašlivé zmrzačení, které mu vrahové způsobili.

Ucítil v ústech žluč. "Ano, ti chlapi jsou svým způsobem géniové, to se jim musí nechat."

"Ale Gatto jim neřekl o nás," poznamenala Arlena. "Jinak by se nás pokusili odstranit z cesty ještě před vlastní akcí."

Drew znovu přikývl. "Doufám, že Bůh tě bude soudit milosrdně, Gatto. Nakonec ses zachoval opravdu šlechetně."

"Blondák a zrzek," přemýšlela Arlena nahlas. "Co jen mohli po Medicim chtít?"

"Možná je vedl stejný motiv jako nás."

"Že by také hledali kardinála?"

"Kéž by Bůh dal a já to věděl. Postupují ti dva současně s námi? Nebo jsou za námi?"

"Drewe, oni jsou natolik schopní, že mohou být i před námi."

KNIHA ČTVRTÁ

KOLIZE

Mučivé představy

Mexico City. Aaron Rosenberg použil telefon zabudovaný před zadním sedadlem mercedesu. Upozornil strážné na svůj příjezd a přikázal jim, aby prověřili okolí domu a soustředili se zejména na neznámé osoby. Nestalo se sice nic, z čeho by mohl usuzovat na bezprostředně hrozící nebezpečí, ale teď, když se s Hallawayem definitivně rozhodli dostát svým obchodním závazkům, zmocňovala se ho stále rostoucí

nervozita. Od únosu svého otce trpěl neblahou předtuchou a milostný románec manželky a tělesného strážce mu na klidu nepřidal. A navzdory Hallowayovu ujišťování, že Seth a Rampouch vymytí Noc a mlhu u samých kořenů, zatím žádné hlášení o úspěchu nepřišlo. Hallowayovo přesvědčení, že mise obou profesionálů nemůže ztroskotat, bylo ovšem hlavním důvodem, proč Rosenberg souhlasil, že podstoupí riziko spojené s dodávkou zboží zákazníkovi, kterému v duchu přezdíval Ďábel. Jestli se Noc a mlha o transakci dozví, nebo jestli Ďábel zjistí, že Noc a mlha by mohla odhalit povahu zboží a totožnost jeho odběratele, uvažoval Rosenberg, pak budeme čelit nepřítelům ze dvou stran. A oba nám půjdou po krku, i když každý z jiného důvodu.

Mercedes uvízl v dopravní zácpě. Vpředu vířila oblaka páry valící se zpod zvednuté kapoty nákladního auta, které bylo naložené přepravkami plnými kuřat. Kolem se shromáždil houf vzrušeně gestikulujících čumilů. Co k čertu v téhle zemi pohledávám, povzdech si Rosenberg v duchu. Na okamžik nostalgicky zavzpomínal na hory, bystřiny a lesy. Trhl hlavou k osobnímu strážci po své levici a pak se stejně prudce obrátil k druhému, který seděl vedle řidiče. To je k zbláznění, pomyslel si. Než si pořádně uvědomil, co dělá, otevřel dvířka cestovního baru zabudovaného do opěradla předního sedadla, vytáhl láhev tequily, nalil si plnou sklenici a jedním douškem vypil dávku husté olejovité tekutiny. V okamžiku, kdy se mu silná lihovina propálila do útroby, se mercedes zase rozjel. Porouchaný nákladňák konečně odtáhl mimo vozovku.

Klimatizace ve voze pracovala na plné obrátky, ale projevila se na ní nucená zastávka. Rosenberga ovanul zteplalý proud recyklovaného vzduchu, což spolu s alkoholem v žaludku způsobilo, že najednou nemohl popadnout dech. Zakryl si ústa dlaní, jako by chtěl zakašlat, aby si zachoval důstojnost. Nemohl se dočkat, až bude doma, v bezpečí.

Třeba bude mít Maria náladu na další 'protahování', zasníl se Rosenberg. Cokoliv, jen abych nemusel myslet na své starosti. Dluží mně to, pomyslel si. Copak jsem ji nezahrnul přepychem plynoucím z výnosů mých obchodů? A navíc jsem se ovládl a nepředhodil jí její nevěru.

Řidiči se podařilo odbočit na široký bulvár Paseo de la Reforma a postupně nabíral rychlost. Za chvíli již zabrzdil před domem ve španělském stylu, vklíněným mezi výškové čínžáky. Rosenbergovi strážci vystoupili z mercedesu a pozorně se rozhlíželi, aby včas odhalili případné nebezpečí.

Momentálně se zdálo, že žádné nehrozí. Jeden ze strážných Rosenbergovi pokynul a od domovních dveří se přiblížili další tělesní strážci. Rosenberg vyskočil ze zadního sedadla, vyběhl po kamenných schodech a vřít se do chodby svého domu, kde se udýchaně opřel o zeď. Uznával, že jeho příjezd nebyl zrovna důstojný, ale koneckonců smrt také není důstojná, ať už na sebe vezme jakoukoliv podobu. Kvůli svému strachu je určitě terčem úšklebků příslušníků ochranky, kteří mezi sebou žertují na jeho účet. Ale platí je dobře, a pokud rádně odvádějí svou práci, mohou si žertovat, jak chtějí.

Rosenberg odstoupil od zdi a všiml si komorné své ženy. Stála u paty točitého schodiště a zmateně ho pozorovala.

"Už je mi dobře," řekl jí španělsky. "Z toho horka se mně na chvíli zatočila hlava. Paní je nahoře?"

"Ne, señore Rosenbergu," odpověděla služebná. "Vyšla si na celé odpoledne ven."

"Vyšla si ven?" zavrčel Rosenberg. "Kam?"

"To mně neřekla, señore."

"S Estebanem?"

"No jistě, vždycky přece vychází jen se svým tělesným strážcem."

Tělesný strážce, ušklíbl se Rosenberg. Tělesný prznitel by bylo přiléhavější!

Vyběhl po schodech. Zatracená práce! Celý den akorát šoustají, zatímco já riskuju život!

Na posledním schodě se náhle zastavil. Z Estebanova pokoje na konci chodby se ozývaly nějaké hlasy. Byly příliš tlumené, aby je Rosenberg mohl rozeznat, ale byly to hlasy muže a ženy a Rosenberga se zmocnilo silné podezření, že se služebná buď spletla, nebo jí někdo přikázal, aby lhala. Nebylo v jeho silách vyřešit ostatní problémy, které ho sužovaly, ale, přísámbůh, tohle vyřídí hned teď a na místě.

Rozběhl se k Estebanově ložnici, a i když si v půli cesty uvědomil, že hlasy vycházejí z pokoje komorné, která zapomněla vypnout televizi - vysílali nějaký stupidní romantický seriál -, byl natolik rozparádný, že se už nedokázal zastavit. Rozrazil Estebanovy dveře a vtrhl dovnitř jako velká voda, přesvědčen, že ty dva nachytá v posteli právě v nejlepším.

Nebyli tam. Pokoj byl prázdný, ale to, co uviděl na přehozu postele, mu způsobilo mnohem silnější otřes než milostné hrátky, které očekával. Rosenbergovi se podlomila kolena a musel se opřít o Estebanův prádelník, aby neupadl. Počkal, až ho nohy zase unesly, vrhl se k posteli, strhl přehoz a přitiskl si ho k tělu. Měl pocit, že mu hrudní koš drtí ocelová obruč. Otočil se jako na obrtlíku a zahleděl se do chodby v obavě, že ho komorná sledovala po schodech nahoru a zahlédla to, co na přehozu našel. Neviděl ji, ale mohla se každou chvíli objevit, zvědavá, co tam dělá. Musí přehoz odklidit a někam schovat. Chvatně přehoz poskládal, zastrčil si ho pod pravou paži, aby si ho služebná nevšimla, až půjde po chodbě, a rychlým krokem spěchal do své ložnice. Zavřel za sebou dveře a vrhl se ke skříni, aby kompromitující předmět ukryl, když vtom mu padl zrak na zrcadlo. Zahlédl v něm svou postel - a to, co bylo namalováno na přehozu.

Totéž, co našel v Estebanově pokoji. Obrovská, černá, groteskní věc, tak děsivá, že když Rosenberg zmuchlal přehoz ze své postele a spolu s druhým ho nacpal do skříně, ani ho nenapadlo, aby odjel do své tajné kanceláře, kterou si držel v centru města. V naprosté panice se prostě vrhl k telefonu na nočním stolku.

2

Hallowaye konsternovalo, jak může být Rosenberg tak pitomý, že mu volá z nezabezpečeného telefonu. Takové zanedbání bezpečnostních opatření spolu s Rosenbergovým blábolením dávalo tušit, že ten chlap na druhém konci linky ztratil veškerou sebekontrolu. "Ovládej se, proboha," naléhal Halloway. "O čem to mluvíš? Cože jsi našel?"

"Lebku! Podělanou umrlčí lebku! Namalovanou černou barvou na posteli. A tělesný strážce mé ženy ji měl na svém přehozu také."

"Uklidni se. Vůbec to nemusí znamenat, co si myslíš. Může to být jen fingovaná hrozba smrti. Není nejmenší důvod předpokládat..."

"Když máme co do činění s Nocí a mlhou, musím předpokládat! Tady jde o víc než jen o hrozbu! Sám dobře víš, co ten symbol znamená! Ten, kdo ty lebky namaloval, nám naznačuje, že o nás ví absolutně všechno!"

Halloway mluvil tiše, aby ho neslyšeli jeho strážci, kteří čekali venku na chodbě. "No dobře, předpokládejme, že nám chtějí naznačit, co říkáš. Co na tom záleží? Tím se přece na situaci nic nemění. Vždyť už dávno víme, že nás objevili."

"Tím se právě mění úplně všechno!" Rosenbergův hlas prozrazoval, že je na pokraji hysterického záchvatu. "Dokazuje to, že se nespokojili s únosem našich otců! Teď jim jde o nás! Hřichy otců! Další generace, která za ně musí pykat! A je to v jejich silách! Dokázali proniknout do mého domu přes veškerá myslitelná preventivní opatření!"

"O tom se dál na nezabezpečené lince bavit nemůžeme," varoval Halloway. "Polož sluchátko a zavolej mně přesně za hodinu z..."

Rosenberg mu chvatně skočil do řeči: "A to není všechno! Proč dvě lebky? Proč ne pouze na mé posteli? Proč také na posteli tělesného strážce mé ženy?"

"Snad aby dosáhli silnějšího účinku, aby..."

"Zatraceně, ty to stále nechápeš! Moje žena a její hlídač spolu mají poměr! Myslel jsem, že o něm nemá nikdo ani ponětí! Snažil jsem se předstírat, že se nic neděje! Ale Noc a mlha to ví! Proto namalovali lebky na obou postelích! Oznamují mně tím, že o mně vědí absolutně všechno, včetně toho, kdo píchá mou ženu! Chvástají se, že znají veškerá má tajemství! Všechna naše tajemství, Hallowayi! Vědí i o poslední dodávce! Vědí, co je to za zboží! Když dokázali zjistit..."

"To jsou ukvapené závěry."

"Ukvapené závěry?" zasténal Rosenberg. "Proboha, že já jsem si s tebou kdy co začínal. Jsi tak pitomě sebevědomý, že nedokážeš přiznat..."

"Seth a Rampouch se postarají o..."

"Postarají se? Postarají? Ale zatím se ještě nepostarali, že? Jenže mně na ničem jiném nezáleží! Ti dva někde pronásledují stíny, ale já musím řešit bezprostřední krizi! S okamžitou platností odstupuji od naší

úmluvy!"

"Co že děláš?"

"Bud' to, nebo mně dovolíš zrušit dodávku zboží! Já nestojím o to, aby mě pronásledovali dva nepřátelé, Hallowayi! Jestli naši zákazníci zjistí, že jsme postupovali podle plánu, aniž jsme je upozornili na riziko, že Noc a mlha může odhalit, o jaké zboží se jedná, půjdou nám po krku! Ve srovnání s nimi se nebezpečí hrozící ze strany Noci a mlhy jeví jako drobná lapálie!"

"Ale vždyť ti říkám..."

"Ne, já říkám tobě! V momentě, kdy zavěším, okamžitě vytáčím Rio! Udělám to, co jsem měl udělat už dávno! Řeknu mu ‚ne‘! A pak se budu modlit k Bohu, aby ti tvoji dva maniaci dokázali Noc a mlhu nějak neutralizovat!"

Hallowayovi vyschlo v ústech. Nepochyboval, že Rosenberg myslí svou hrozbu vážně. Rovnováha byla narušena a situace se vymyká zpod kontroly. S obtížemi si navlhl rty. "No dobře," zamumlal. "Když myslíš, že zrovna tohle je nejlepší řešení..."

3

Halloway odložil sluchátko. Ve skutečnosti - ale to si nedovolil Rosenbergovi říci - mu už volali další tři členové skupiny, aby ho informovali o umrlčích lebkách. Miller v St Paulu v Minnesotě ji našel namalovanou na dně vypuštěného bazénu, Culloden, který žil v Bristolu v Anglii, na kulečnickém stole ve své herně a Svenson ve švédském Goteborgu na podlaze kuchyně.

Tyto paralely vyvolávaly samozřejmě nepříjemné otázky. Ve všech případech byl hrůzný symbol nalezen v domě oběti, jako by autor chtěl říci: "Můžeme se vám dostat na kobylku kdekoliv, i tam, kde se cítíte úplně v bezpečí. Ale kdybychom chtěli, mohli bychom umrlčí lebku namalovat tam, kde by ji viděli i ostatní - třeba na pracovišti nebo tak, aby byla na očích sousedům. Chceme, abyste si uvědomili, že vás můžeme kdykoliv vystavit posměchu, ponížit vaše ženy a děti, znemožnit vás u obchodních partnerů. A potom? Myslíte, že se tím spokojíme? Co když s vámi provedeme totéž jako s vašimi otci? Budete nakonec muset zaplatit nejvyšší cenu? Vaši nejdražší ji už zaplatili, tak jako jsme ji kdysi museli zaplatit i my."

Halloway se otřásl, protože ho znepokojila ještě jedna okolnost. Poté, co objevili nakreslené lebky, Miller, Culloden, Svenson a teď Rosenberg - jeden vedle druhého ignorovali preventivní bezpečnostní opatření a zavolali mu přímo, místo aby použili prostředníků. Noc a mlha postupně dosahovala svého cíle - narušovala disciplínu a rozsévala paniku. Kolik dalších členů skupiny mu v dohledné době zavolá? Kdy on sám někde objeví umrlčí lebku? Prikázal svým strážcům zdvojnásobit ostrážitost a posílit ochranu úkrytu v Kitcheneru, kam se uchýlila jeho rodina. Najal si další hlídače, kteří posílili tým zabezpečující jeho dům. Ale možná už nastal čas rodinné sídlo opustit, vzdát se přepychu, který díky svému otci užíval. Zavrtěl hlavou. Ne! Když Seth s Rampouchem pronásledují kořist, má všechny důvody věřit v konečné vítězství. Noc a mlha bude zničena.

A do té doby? Vše teď záleží na rozhodnosti a neústupnosti.

Nikdo mě neporazí, uklidnil se v duchu Halloway. Nebudu skákat podle píšťalky nějaké chátry.

Ale znovu se zamyslel. Kdy dojde i na mě, kdy najdu umrlčí lebku já?

Snažil se neblahé myšlenky zaplašit. Uvědomil si, že si položil chybnou otázku. Správně se měl zeptat, kdy Seth s Rampouchem za ně za všechny zvítězí.

4

Rio de Janeiro. Obchodníkovi se prosklenou stěnou přepychového podkrovního bytu otevíral dokonalý výhled na vzrušující křivku pláže Copacabana plné polonahých těl.

Kdyby chtěl, mohl udělat pár kroků k protější prosklené stěně a pokochat se pohledem na vzdálenou obrovskou sochu Krista Vykupitele na vrcholku hory Corcovado, ale na ni se díval jen zřídka. Měl-li volit mezi duchem a tělem, vždy ho to přitahovalo k dalekohledu, který zaměřil na pláž a pozoroval jím nejmýšlnější ženy na světě. Díky svému bohatství jim mohl nabídnout taková lákadla, jakým odolala jen

málokterá.

Momentálně však byl jeho jediným pocitem vztek. Přenosný telefon si přitiskl k uchu ještě silněji.

"Rosenbergu, vy si myslíte, že nemám nic lepšího na práci než uzavírat obchody a pak říkat zákazníkům, že to všechno byl omyl? Dobře, odhlédneme od toho, že jde o kontrakt za sto milionů dolarů, z nichž já dostávám patnáct procent provize, a tyto peníze mně vynášejí v curyšské bance pěkné úroky. Tohle všechno na chvíli zapomeňme a promluvme si jako přítel s přítelem, bez ohledu na uzavřenou dohodu. Tak za prvé. Pokud bychom dodávku zrušili, mé klienty by to značně rozladilo. A za druhé, dodávka nemůže být zrušena, protože zboží už je na cestě a já si vždycky dávám zatracený pozor, aby mě s ním nemohl nikdo spojit. Nemám dokonce ani ponětí, která loď je převáží. A používám tolik prostředníků, že si nedokážu představit, jak bych ji mohl zastavit, i kdybych chtěl. Na tohle jste měl myslet dřív."

Rosenberg začal něco blekotat.

Obchodník ho přerušil "Když se bojíte, neměl jste chodit do lesa. Ale není v tom něco jiného než obyčejný strach? Je vám známa nějaká skutečnost, o které já nevím a kvůli níž by měla být dodávka pozastavena? Z bezpečnostních důvodů? Pokud tomu tak je, příteli, a vy jste nás nevaroval, pak brzo zjistíte, jaké to je, když se náš klient opravdu rozzlobí. O co vám vlastně jde? Jaký problém vám straší v hlavě?"

"Žádný..." zašeptal Rosenberg.

"Co? Sotva vás slyším."

"Všechno je v pořádku. Žádný problém."

"Tak proč jste mně k čertu volal?"

"Nervy... já..."

"Nervy?" Obchodník se zamračil. "Příteli, náš rozhovor mě začíná unavovat."

"V sázce je tolik peněz..."

"To se vsadíte, že je, a patnáct procent patří mně."

"Takové riziko! To zboží mě děsí. Zákazníci mě děsí. Mám z toho problémy se žaludkem."

"Zkuste si vzít anacid. A s těmi zákazníky máte pravdu. Z každého klienta, který nakupuje na černém trhu zbraně za sto milionů dolarů, jde samozřejmě hrůza. A abych nezapomněl, už mně nevolejte. Už s vámi nechci mít nic společného, naše obchody končí. Máte neblahý vliv na klid mé duše."

5

Rosenberg odložil sluchátko a zahleděl se na své roztřesené ruce. Nikdy předtím nevěřil na osud, ale teď se ho stále silněji zmocňoval pocit, že jeho život řídí něco velmi podobného osudu. Nedokázal si vzpomenout, kdy se naposledy cítil tak bezmocný, a v duchu se jako tonoucí chytal stébla jediné šance na záchranu, která se mu nabízela - Rampouch a Seth a jejich honba za Nocí a mlhou.

Pocit úlevy netrval ani pět vteřin. Už byl na odchodu ze své tajné kanceláře, když se náhle zastavil a sevřel kliku tak silně, až se mu její broušené sklo vrylo do dlaně. Jestliže má Noc a mlha tak podrobné informace o jeho minulosti, že používá symbol smrtihlava, aby ho terorizovala, jestliže toho ví tolik o jeho současné situaci, že namalovala umrlčí lebku nejen na jeho postel, ale i na postel tělesného strážce, který mu píchá manželku, nejsou jí známy i jiné skryté stránky jeho života?

Třeba tato kancelář?

Rosenberg se zachvěl hrůzou, když si uvědomil, že při svém spěchu opomněl před hovorem do Ria prověřit, zda není telefonní linka odposlouchávána. Snažil se zabránit, aby Noc a mlha odhalila tajemství zásilky, a přitom je sám bezděčně prozradil? Bez sebe vztekem na vlastní hloupost práskl dveřmi, zamkl je a seběhl ze schodů.

6

Okenní sklo pohlcuje vibrace způsobené jakýmkoliv zvukem v místnosti.

V otevřeném okně pokoje v prvním patře hotelu na druhé straně ulice, přímo naproti Rosenbergovy tajné

kanceláře, stál elektrický ventilátor. Přinejmenším tak zařízení vypadalo. Ve skutečnosti šlo o vysílač mikrovln, které se odrážely od okna kanceláře spolu s vibracemi způsobenými Rosenbergovými slovy pronesenými uvnitř a mřížka ventilátoru, přijímač, je zase zachycovala. Dekodér přeměnil vlny ve slova, která pak byla zaznamenána na magnetofonový pásek, který někdo v přístroji každý večer pravidelně vyměňoval.

Identická mikrovlnná zařízení byla zaměřena nejen na Rosenbergův dům, ale i na Hallowayův a na domy všech příslušníků skupiny. To, že prováděli kontroly na přítomnost mikrofónů a telefonického odposlechu, jim nebylo nic platné. Každé slovo, které pronesli, bylo zaznamenáno. Už neměli žádná tajemství.

7

William Miller hleděl na objemnou hnědou obálku, kterou mu sekretářka právě přinesla do kanceláře. "Doručila to speciální zásilková služba," oznámila mu. "Už jsem ji chtěla otevřít spolu s ostatní poštou, ale sám vidíte, že je označená nápisem 'osobně', podtrženým a ještě s vykřičníkem, takže mě napadlo, že bude lepší, když si ji otevřete sám."

Miller si obálku pozorně prohlédl. Rozměry dvacet na třicet centimetrů. Nacpaná tak že další list papíru by se do ní už sotva vešel. Polilo ho horko, až zamžikal. "Díky, Marge. Asi to bude nějaká inzerce nebo další mladý architekt, který se chce stát zaměstnancem firmy a snaží se mě ohromit svými projekty."

"Jasně, může to být cokoliv," souhlasila Marge a v očích jí lišácky zablesklo. "Dokonce jsem si říkala, jestli jste si nepředplatil nějaký pornografický časopis a nechcete, aby na to přišla vaše žena."

Miller se přinutil vykouzlit na tváři úsměv. "Ať je v tom balíčku cokoliv, rozhodně jsem si to neobjednal." "Otevřete si ho?"

"Za chvíli. Teď ještě musím dokončit tuhle nabídku. Městská rada si vyžádala další údaje k projektu výstavby činžovních domů pro nemajetné."

Sklopil zrak k papírům na stole a předstíral, že se soustředí na sumarizaci předpokládaných nákladů.

"Kdybyste něco potřeboval, pane Millere, stačí zazvonit." Sekretářka odešla a zavřela za sebou dveře.

Obálka s nápisem OSOBNĚ!, ještě zvýrazněným černým inkoustem, ležela na stole. Poštovné včetně poplatků za speciální donášku činilo celkem devět dolarů patnáct centů. Adresa odesílatele chyběla.

Tak proč jsem nervózní, říkal si v duchu Miller. Je to jen obálka.

Pokusil se přesunout pozornost na celkové náklady svého nejnovějšího projektu, ale zjistil, že ho cosi stále nutí vracet se pohledem k obálce. Nedokázal od ní odtrhnout zrak.

No, co by se stalo, kdybych ji vůbec neotevřel? Kdybych ji prostě vyhodil do koše?

Ne, to by nešlo. Marge by ji mohla najít a sama otevřít.

Mohl bych si ji také vzít s sebou, až půjdu z práce, a cestou domů ji někde zahodit. A koneckonců, co by se stalo, kdyby Marge zjistila, co je uvnitř? Copak by to nebylo jedno?

Protože obálka je označena OSOBNĚ! a poté, co jsi našel na dně bazénu tu hroznou věc, by sis měl raději dávat pozor, když tvůj vnitřní poplachový systém začne vyzvánět. I když ji otevřít vůbec nechceš, měl bys to, k čertu, v každém případě udělat.

Ale i přes konečné definitivní stále seděl bez hnutí a jen na obálku tupě zíral.

Konečně zhluboka vydechl a jeho ruka se začala centimetr po centimetru sunout po desce stolu. Obálka byla těžká, plná. Chystal se odtrhnout chlopeň, ale vtom strnul. V ústech pocítil divnou pachut'.

Co když je to dopisová bomba, napadlo ho. Jeho prvním popudem bylo položit tu věc zpátky na stůl a vyběhnout z kanceláře, ale zaváhal a uposlechl ještě silnějšího nutkání. Jemně obálku přidržel a zlehka přešel prsty po okrajích i ploše. Obsah byl na omak konzistentní, nepovolil tlaku ani uprostřed, kde mohl hnědý papír maskovat dutinu naplněnou trhavinou. Miller opatrně obálku otevřel a nahlédl dovnitř.

Thustý svazek fotografií. Nahoře ležela černobílá reprodukce záběru pořízeného evidentně před mnoha lety a Millera se při pohledu na ni zmocnila hrůza. V šoku zalapal po dechu. Zhrozeně se probíral obsahem obálky a nacházel další neuvěřitelně otřesné obrázky. Jeden záběr hrůznější než druhý, panoptikum krutosti v plné nahotě. Jeho plíce odmítaly nasávat vzduch.

Mrtvolý. Nejhorší fotografie - a nespočetné další pod ní - zachycovala mrtvá těla, hromady a hromady

mrtvol naházených jedna přes druhou, vyčnívající ruce a nohy zkroucené v groteskních úhlech, vyzáblá těla, pod jejichž vysušenou kůží se jasně rýsovala žebra. Vychrtlé obličej. Zapadlé oči, některé otevřené a křičí strašná obvinění i po smrti. Dohola ostříhané lebky. Rty vtažené přes bezzubé dásně. Rysy tváří zkroucené v trvalé grimase nezměrného strachu, bolesti a utrpení. Starci. Ženy. Děti. Tolik mrtvých. Miller se měl co ovládat, aby nahlas nezaječel.

8

"Je to pravda! Musíte mi věřit! Já o tom nic nevím!" bránil se Medici. "Prosím vás!"

Seth ho už po několikáté udeřil dlaní přes ústa. Facka, i když způsobila menší bolest než úder pěstí, vzbudila v Medicim paradoxně větší hrůzu, jako by útok na jeho důstojnost byl klíčem, který ho nakonec zlomí.

"Duchovní!" naléhal Seth. "Kardinál Pavelič! Dochází mně trpělivost! Kdo toho kněze unesl?"

"Kdybych to věděl, řekl bych vám to!"

Seth tentokrát udeřil Mediciho hřbetem ruky, až mu hlava odskočila a na tváři zůstaly zřetelné otisky. Sethův obličej byl stejně rudý jako jeho vlasy a v obvykle zcela bezvýrazných očích se zračilo něco ne nepodobného potěšení.

Rampouch stál v rohu kuchyně venkovského stavení, které si pronajali, a se zájmem přihlížel.

Jeho zájem se soustředil na dva aspekty: Sethovu techniku výslechu a Mediciho reakce na ni. Seth Mediciho přivázal k židli. Ruce mu svázal vzadu za opěradlem. Kolem krku mu přehodil smyčku a volný konec provazu připevnil ke spoutaným zápěstím. Pokaždé, když sebou Medici po úderu trhnul, sevřela se mu smyčka kolem hrdla a on reflexivně zvedl ruce za zády výše k lopatkám.

Geniální, ocenil Rampouch v duchu. K dosažení maximální účinnosti postačí minimální síla. Oběť si uvědomuje, že nejbolestnější utrpení si způsobuje vlastně sama. Snaží se ovládnout a po facce neškubat hlavou, ale při způsobu, jakým je svázána, je to vyloučeno. Vlastní tělo se jí stává nepřítelem. Její sebevědomí, její důstojnost je hluboce zraněna. Každou chvíli se zhroutl, Medici, usoudil Rampouch. Slzy, které tekly zajatci proudem po tváři, jeho domněnku potvrzovaly.

"Ještě jednou. Kdo unesl kardinála?" zeptal se důrazně Seth.

Medici přimhouřil oči a promýšlel si odpověď. Bolest mu zbystřila mysl. Teď už svou situaci chápal. Jeho ochranka neví, kde je. Nikdo mu tudíž nemůže přijít na pomoc. Hlavním problémem není bolest, ale samotné přežití. "Tak mě přece poslouchejte. Proč mě nevyslechnete, ještě než mě znovu uhodíte?" Seth pokrčil rameny. "Jde o to, že zatím není co poslouchat."

Medici se pokusil polknout, ale smyčka kolem krku už byla utažena příliš silně. "Já jsem pouhý prostředník. Přicházejí ke mně klienti, kteří potřebují zbraně, informace, záložní týmy, úkryty. Poskytnu jim požadované zboží a služby, ale nikdy mně neříkají, k čemu je potřebují, a já se nikdy neptám." Seth se obrátil k Rampouchovi a předstíral zívání. "Já se ho ptám na kardinála a on mě krmí svým životopisem."

"Vy mě nenecháte nic vysvětlit!" zanařikal Medici.

"Nechám, jen co uslyším něco pozitivního!"

Medici chvatně pokračoval: "Klienti se mně se svými plány sice nesvěřují, ale já držím ucho u země a poslouchám cvrkot."

"Teď na mě vyrukuje s komickými metaforami," utrousil Seth k Rampouchovi.

"Při své profesi se přece musím zajímat o všechny detaily, ne? Držet prst na tepu doby."

"Neříkal jsem to? Hotové básnické střevo," poznamenal Seth.

"Ale neslyšel jsem žádné pověsti, ani slovíčko, o teroristech, kteří by šli po kardinálovi. A věřte mi, něco podobného by se ke mně určitě doneslo." Medici se zavrtěl a smyčka se mu zaryla ještě hlouběji, až ze sebe vydal dávivý zvuk. "Ať už kardinála unesl kdokoli, nebyli to žádní radikálové, žádní..."

"Teroristé. Chátra. Tvoji klienti nemají vůbec žádnou úroveň. Jsou nevybíraví a těžkopádní. Bomby v autobusech." Seth zkrivil znechuceně rty. "Děcka roztrhaná na kusy."

Rampouchovi bleskla hlavou myšlenka, zda se v Sethově charakteru neskrývají některé kvality, které mu unikly. Pak si však uvědomil, že námitky jeho partnera nejsou diktovány morálkou, ale smyslem pro

určité proporce. Kdyby Sethovi někdo zaplatil dostatečnou sumu a kdyby plán pro odvrácení pozornosti od hlavního cíle akce - například atentátu na nějakého diplomata - vyžadoval, aby zahynuly i děti, tento člověk by nezaváhal.

Na druhé straně byl Rampouch pevně přesvědčen, že on sám by se k vraždě dětí nikdy nepropůjčil. Za žádných okolností. Nikdy.

Medici zatím blekotavě vysvětloval: "Teroristé by mohli zaútočit na církev jako na instituci, která je podle jejich názoru zkorumpovaná, unést kardinála, jehož politika by nebyla v souladu s jejich představami.

Před pár lety se přece pokusili o atentát na papeže, ne? Ale já vám opakuji, že jsem neslyšel o nikom, kdo by měl v úmyslu provést nějakou akci proti kardinálovi. Podle mého nejlepšího vědomí a svědomí jste na špatné stopě."

"V tom případě," řekl Seth a rozpřáhl velkodušně ruce, "mně jako jeden profesionál druhému řekněte, jaký postup byste doporučoval." Slova snad měla vzbudit dojem úcty, ale tón byl vysloveně posměšný. Medicimu se do očí vkradla faleš. "Nenapadlo vás zaměřit se na samotnou církev? Na někoho uvnitř církve?"

Seth se tázavě otočil na Rampoucha.

"Možnost by to byla," pokrčil rameny Rampouch.

"Nejsem o tom tak docela přesvědčen," prohlásil Seth.

"O čem? Že se kardinál stal obětí spiknutí uvnitř církve?"

"Že tento upír mluví pravdu."

"Nelžu vám," zanařikal Medici.

"To brzy zjistíme." Seth se obrátil k Rampouchovi. "Teď to uděláme po tvém."

"Díky za opožděnou důvěru."

"Jde o to použít všech dostupných metod. Síla sama o sobě může vést k přesvědčivým lžím, narkotika zase mohou vyvolat předem naprogramované odpovědi. Když se oba postupy zkombinují, jejich slabiny se vzájemně eliminují."

"V tom případě naplním stříkačku amytalem sodným. Ustup stranou. Jak říkáš, teď je řada na mně."

9

Medici seděl zhroucený v křesle. Byl jen zpola při vědomí. Smyčka z jeho krku zmizela, ale ruce měl stále svázané za opěradlem. Amytal dokázal potlačit mentální zábrany a umožnil vyslýchajícím získat informace, které by jim Medici přes sebesilnější bolest nemusel prozradit. Nejdůležitější bylo přesné odměřování drogy, protože po příliš silné dávce by odpovědi vyslýchaneho přestaly dávat smysl a nakonec by upadl do hlubokého bezvědomí.

Teď tedy stál před zajatcem Rampouch. V ruce držel téměř prázdnou stříkačku a položil klíčovou otázku, která ho přivedla z Austrálie do Kanady a nakonec sem, do Itálie. "Říká vám něco pojem Noc a mlha?"

Medici odpovídal trhaně, jako by se mu jazyk lepil k patru. "Ano... z války."

"Přesně tak. Druhá světová válka. Teroristická taktika nacistů. Každý odpůrce Třetí říše riskoval, že se beze stopy vypaří, že zmizí v noci a mlze." Rampouch mluvil pomalu, zřetelně, nechával svá slova plně zapůsobit. "Objevila se Noc a mlha znovu? Slyšel jste nějaké pověsti, že by někdo tuto myšlenku znovu oživil?"

Medici zavrtěl hlavou. "Žádné pověsti. Žádná Noc a mlha."

"Zkuste si vzpomenout. Kontaktovali vás teroristé nebo nějaká skupina, která se za teroristy vydávala? Snažil se někdo získat informace o kardinálu Paveličovi? Najal si vás někdo, abyste kardinála sledoval?"

"Nevím o tom, že by někdo chtěl kardinála sledovat," zašeptal Medici. "Nikdo po mně nic nechtěl."

"Kdo podle vašeho názoru kardinála unesl?"

"Nevím."

"Proč by ho někdo chtěl unést?"

"Nevím."

"Mohl za tím stát někdo uvnitř katolické církve?"

"Nevím."

Seth pokročil kupředu. "Ta poslední odpověď je zajímavá. Vůbec neví, zda je za únosem někdo z církevních kruhů."

Rampouch chápal, co tím chce Seth naznačit. Před čtyřiceti minutami je Medici vybízel, aby zaměřili pozornost na katolickou církev. "Předtím se chytal každého stébla, aby nás setřásl. Ve skutečnosti neví vůbec nic."

"Ale čím déle o tom přemýšlím, tím více se mně jeho nápad zamlouvá. Myslím, že stojí za úvahu."

"Církev? Proč ne? Musíme postupovat vylučovací metodou a prověřit všechny možnosti. Je docela dobře možné, že někdo z církevních kruhů zjistil, co všechno kardinál ví, a dal tyto informace k dispozici Noci a mlze."

"Nebo je Noc a mlha přímo součástí církve."

"Pavelič." Rampouchův hlas ztěžkl nenávistí. "Celých čtyřicet let držel ten parchant pomoci svých záznamů naše otce v šachu. Sám pánbůh ví, kolik peněz požadoval za to, že uchová tajemství jejich minulosti. Pavelič byl jediným člověkem mimo skupinu, který věděl, co naše otce spojuje. Noc a mlha by proti nim nemohla rozpoutat takový teror, aniž by věděla, co kardinálova akta obsahují."

"To je sice logické, ale nikoli jediné vysvětlení," poznamenal Seth. "Možná jsme některé skutečnosti přehlédli."

"Jako například?"

"To je právě ten problém. Nemáme prostě dost informací," konstatoval Seth. "Ovšem tato kreatura také ne. Navrhuju, abychom prověřili kardinálův soukromý život."

"Soukromý život?" Rampouch se zasmál. "Netušil jsem, že by si preláti mohli dovolit nějaký 'soukromý' život." Rampouch se odmlčel. "A co s tímhle?" pokračoval po chvíli a ukázal posunkem na Mediciho.

"Samozřejmě zlikvidovat. Není nám už k ničemu, dokonce představuje jisté riziko. Jedna injekce amygalu navíc by měla stačit. Bezbolestná smrt." Seth pokrčil rameny. "Možná dokonce příjemná."

"Stále ještě zbývá ten muž a žena, co se skrývali na druhé straně ulice, když jsme se tady toho zmocnili. Určitě sis jich také všiml. Jsem přesvědčen, že se tam nepřítrefili jen tak náhodou. Měli o Mediciho stejný zájem jako my."

"Jestli se s nimi ještě někdy potkáme, odstraníme je." Žár v Sethových očích napovídal, že to bude také příjemný zážitek.

Děsivé sny tehdy a dnes

Horská silnice stoupala v serpentínách stále výš a motor pronajatého volkswagenu se začal zadýchávat. Automobil ztrácel rychlost a o půl kilometru dál Saul ucítil pach benzínu. V nejbližší zatáčce sjel na rozšířenou krajnici, odkud byl krásný výhled po okolí, a vypnul zapalování.

Erika vedle něj se zavrtěla a probudila se. Podívala se do údolí pod nimi a ostré ranní slunce ji donutilo přimhouřit oči. Tyrkysově modrá obloha kontrastovala se smaragdově zelenými loukami a pastvinami. Erika zívla a sjela pohledem na hodinky. "Deset čtyřicet šest?" Rázem byla úplně vzhůru. "Řídíš už od svítání. Musíš být pěkně vyčerpaný. Vyměníme se," naléhala starostlivě.

"To už dojeď. Zbývá nám jen patnáct kilometrů."

"Patnáct kilometrů? Proč jsi zastavil, když je to tak blízko?"

"Málem jsme vyhořeli."

Erice se rozšířilo chřípí. "Také to cítím. Benzin."

"Myslím, že zavada je v karburátoru." Saul otevřel dveře, vystoupil a nadzvedl kapotu. Motor pokrýval tenký povlak mastné vypařující se kapaliny. A to už vedle něj stála Erika a odborně si motor prohlížela.

"Podej mi kapesní nůž," požádala.

Otevřela delší ostří a přitáhla jeden ze šroubků na karburátoru. Saul věděl, co dělá. Automobil, který si obstarali ve vídeňské půjčovně, měl určitě motor seřízen na městský provoz. Teď, když se musel potýkat s řidším horským vzduchem a náročným stoupáním, nebyl karburátor schopen produkovat dostatečně okysličenou směs a po zážehu zapalovací svíčky docházelo k nedokonalému spalování, protože se motor zahlcoval. Přebytečné palivo se vracelo zpět do karburátoru, jehož plováková komora přetékala.

Pootočení šroubem regulujícím bohatost směsi problém snadno vyřeší.

"Ještě pět minut a museli bychom po svých," podotkl Saul.

"Asi bychom mazali jako namydlení," usmála se sebekriticky Erika, "protože by nám za zadkem vybuchla palivová nádrž. Moc dlouho jsme žili v poušti. Zapomněli jsme, jaké problémy může způsobit nadmořská výška." Její dlouhé tmavé vlasy v ranním slunci doslova jiskřily a bezové sako zdůrazňovalo temně hnědou barvu hlubokých očí.

Saul pocítil přívál něhy. "Doufám, že nic jiného jsme už neopomněli. Byl bych hrozně nerad, kdybych si měl myslet, že až dosud nám prostě jen přálo štěstí a teď, když jsme po tolika letech vyšli ze cviku, začínáme dělat chyby."

"Mysli si to klidně dál. Já už se postarám, abychom nebyli příliš sebevědomí."

"To mně určitě nehrozí."

Nemohli se dočkat, kdy už zase vyrazí, ale ovládli svou netrpělivost a počkali, až se benzínový film z motoru vypaří. Okolní svahy pod silnicí i nad ní byly porostlé bujnou svěže zelenou vegetací a v dálce se tyčily vrcholky hor pokryté věčným sněhem. Ve výšce téměř dvou tisíc metrů nad mořem se sice už dýchalo obtížněji, ale za jiných okolností by určitě podlehli kouzlu malebné scenerie švýcarských Alp jižně od Curychu, která se před jejich očima rozvíjela.

Saul přiklopil kapotu. "Myslím, že už můžeme bezpečně vyjet. Podle mapy nás tato silnice dovede dolů do sousedního údolí. Ale musíme mít na paměti, že Miša všechny osoby na seznamu prověřil a jeho agenti nás určitě předešli. Kdyby zjistili něco důležitého, jistě by nám to řekl. Měli bychom se připravit na to, že nás asi čeká zklamání."

"Někde přece začít musíme."

Saulovi ztěžkl hlas. "To je pravda. A jestli odpověď nenajdeme tady, poohlédneme se jinde... Budeme hledat tak dlouho, dokud se tahle záležitost nevyřeší."

2

Vesnice se jmenovala Weissendorf - shluk asi stovky domků roztroušených na plošině vklíněné do mírného travnatého svahu, pokrytého loukami a pastvinami. Silnice vedla středem osady. Stavení byla úzká, většinou tři patra vysoká, přičemž každé podlaží přečnívalo na délku paže nad nižší, takže celek připomínal nataženou markyzu, které měla chránit chodce před kapkami deště. Špičaté střechy budov, které se u okapů lehce zvedaly, připomínaly Saulovi koruny jedlí, zatímco při pohledu na pečlivě vyřezávané dveře, okenní rámy a zábradlí mu na mysli vytanul obrázek perníkové chaloupky.

Saul zaparkoval volkswagen před místním hostincem, nad jehož vchodem visel obrovský korbel s uchem a příklápěcím víkem, a otočil se k Erice: "Kdo z nás se půjde zeptat, jak se dostaneme k domku, kde bydlel Ephraim Avidan?"

Erika si uvědomovala, v čem je problém. Švýcarsko nemá vlastní jazyk, jeho občané mluví řečí nejbližšího sousedního státu. "Tvoje němčina je lepší než moje," přemýšlela nahlas, "jenže tady jsme v jižním Švýcarsku. Francouzsky mluvíme asi stejně, ale moje italština..."

"Je lepší. Kromě toho - a nepokládej to za ukázkou mužského šovinismu - k tobě jako k ženě budou snad domorodci sdílnější. Chceš to zkusit?"

Erika s úsměvem, který však nedokázal zakrýt znepokojení, otevřela dveře a vstoupila do restaurace. Saul neklidně čekal. Ještě předtím, než svým bývalým zaměstnavatelům slíbil, že se nespojí s žádnou zpravodajskou agenturou, se mu dostalo rozsáhlé pomoci od Miši Pletze a Mossadu. Byl však přesvědčen, že ho nikdo nemůže obvinít z porušení dohody, když teď využije předem zajištěných služeb, Miša jim totiž opatřil izraelské cestovní pasy na smyšlená jména a vybavil je věrohodnou legendou o rodinném a profesním zázemí, která by byla v případě oficiálního vyšetřování potvrzena izraelskými občany a firmami, které tajně spolupracují s Mossadem. Navíc jim poskytl dostatek finančních prostředků, aby mohli pokračovat v pátrání. Do třetice jim zajistil zbraně, které však Saul s Erikou před odjezdem z Rakouska ukryli, protože nechtěli riskovat a přecházet hranice ozbrojeni.

V dané chvíli však byla nejdůležitějším Mišovým příspěvkem kopie jeho zápisníku - seznam osob spolu s informacemi, které o nich zjistil. První jméno na seznamu znělo Ephraim Avidan.

"Co mají ta jména v seznamu společného s tím, co se stalo mému otci?" zeptala se tehdy Erika.

"Nemám ponětí," odpověděl jí Miša.

"Tomu nevěřím. Nebyl bys ten seznam sestavil, kdyby mezi těmi lidmi neexistovalo nějaké spojení."

"Netvrdím, že mezi nimi není žádná spojitost. Víme, o koho se jedná, známe adresy, původ, návyky a osobní záliby, předchozí zaměstnání."

"Předchozí?"

"Všichni muži na seznamu jsou bývalí příslušníci Mossadu, dnes do jednoho ve výslužbě. Ale ty ses ptala, jaký vztah mají k tomu, co se stalo tvému otci, a tuto hádanku se mně zatím nepodařilo rozluštit."

"Tvrdí, že mého otce neznají? Nechtějí odpovídat na otázky? V čem je problém?"

"Neměl jsem vůbec možnost se jich na něco zeptat."

"Už zase uhýbáš."

"Neuhýbám. Tyto lidi spojují další dva faktory. Přežili nacistické vyhlazovací tábory..."

"A dál?"

"Všichni zmizeli."

Stejně jako zmizel i Eričin otec.

Dveře hostince se otevřely. Když si Erika sedla zpět do vozu, Saul nedokázal z výrazu její tváře nic vyčíst.

"Máš něco?" zeptal se.

"Nedá se zrovna říct, že by překypovali informacemi. Počítám, že nejsme jediní cizinci, kteří se tu na Avidana vyptávali, a tito lidé nemají právě v oblíbě návštěvníky, jedno jestli muže nebo ženy, kteří sem nepřišli jen proto, aby jako turisté utráceli peníze."

Saul se zamyslel. "Ať už nás předešel kdokoliv, musel to být někdo z Mišových agentů."

"Možná. Snad se to dozvíme. Podařilo se mně zjistit, kam máme jet."

Saul se před restaurací otočil a vyrazil úzkou ulicí "Řekni mně, kde mám odbočit."

"Je to za městem. Třetí statek vlevo."

Saul přidal plyn.

Starší dům s bílými štukovými stěnami stál na malé plošině na travnatém svahu nad vesnicí. I když měl širší průčelí než většina domů ve vsi, i on byl korunován vysokou špičatou střechou, jejíž obrys jako by kopíroval siluetu horských štítů v pozadí. Saul odbočil ze silnice a auto kodrcalo vzhůru hrbolatými vyjetými kolejiemi. Když zastavil před domem, dolehl mu k uším zvuk kravských zvonců z okolních pastvin. Ve slunečním svitu bylo údolí nesmírně malebné, ale Saul nevěnoval překrásné scenérii pozornost. Jeho mysl byla plně zaujata seznamem, který objevili.

A zejména jménem v jeho čele.

Vystoupili z auta.

Z domu vyšla žena s hezkými, téměř chlapeckými rysy. Bylo jí jen málo přes třicet a měla krátké, sluncem vybledlé vlasy, zdravě růžové tváře a svalnatou postavu. Oblečená byla do krátkých kožených kalhot a modré kostkované košile s vyhrnutými rukávy, na nohou měla vlněné podkolenky a pevné kotníkové boty, jejichž podrážky na dřevěné verandě hlasitě klapaly. Sestoupila ze schodů a zamířila k autu. Když se zastavila, zahořelo jí v očích podezření.

Saul předpokládal, že většinu hovoru obstará Erika, tak jako by se samozřejmě ujal slova on, kdyby je uvítal muž.

Erika oslovila ženu italsky. "Promiňte, že vás obtěžujeme, ale dole ve vsi nám řekli, že u vás bydlel Ephraim Avidan."

Žena promluvila anglicky. "Váš přízvuk. Američanka?"

Erika přátelsky odpověděla: "Ne. Pocházím z Izraele, ale mnoho let jsem žila ve Spojených státech. Angličtina je mi vlastně mnohem bližší než můj mateřský jazyk. Nechtěla byste raději...?"

"Mluvit anglicky?" Žena zavrtěla hlavou a přešla do italštiny. "Procvičení konverzace by se mohlo hodit, ale jestli se máme bavit o Ephraimu Avidanovi, tak raději ne. Bydlel tady, ale ztratil se." Zdálo se, že ji ta vzpomínka rozesmutnila. "Patříte k těm druhým, co se už tu na něho vyptávali?"

"Druhým?"

"Objevili se tu dva muži. Před pěti dny. Říkali o sobě, že jsou Avidanovi staří přátelé, ale byli o třicet let

mladší než on. Stejně jako Avidan a vy to byli, podle vlastních slov, Izraelci. Tvrdili, že mu dluží nějaké peníze. Velmi svědomití dlužníci, jen co je pravda. Chtěli vědět, kam odešel."

"A co jste jim řekla?"

"Totéž, co řeknu i vám. Nevím, kam zmizel. Ztratil se zcela nečekaně. Stalo se to v únoru. Jeden večer tu prostě byl a ráno jako by se po něm slehla zem. Pokud jsem to mohla posoudit, nevzal si s sebou vůbec nic. Po několika dnech jsem uvědomila místního policistu dole ve městě. Zorganizovali pátrací akci, ale tělo se nenašlo." Ukázala gestem na okolní hory. "Ani jsme nečekali, že je najdeme. Nikdo si přece nevyrazí na procházku do lesa v zimě a v noci. Uvažovalo se o sebevraždě. Trpíval depresi. Ale bez mrtvoly... Náš policista všechno ohlásil úřadům v Bernu a vyšetřování pak vedli oni. My jsme se tu k němu chovali slušně, pokládali jsme ho za jednoho z nás. A on se zachoval férově ke mně. Dokud nezmizel, platil nájemné zcela pravidelně. Nikdy jsem s ním neměla žádné potíže."

"To je jasné."

Žena založila ruce na prsou. "A co vy? Také jste jeho „staří“ přátelé a něco mu dlužíte?" Otázka mířila na Saula.

"Vůbec jsme ho neznali."

Žena se usmála, tak upřímnou odpověď zřejmě nečekala.

Saul pokynul k Erice. "Ale otec mé ženy byl přítelem Ephraima Avidana." Působivě se odmlčel a pokračoval: "A také zmizel."

Zdálo se, že žena zápolí mezi překvapením a skepsí. "Na druhé straně může být vaše vysvětlení jen o něco promyšlenější než to o starých přátelích, kteří někomu dluží peníze."

"Proč jste tak podezřívavá?" zeptala se Erika. "Nechceme po vás nic jiného než informace."

"Podezřívavá? Kdyby vás opustil manžel... Kdybyste měla na starosti..." Hlas se jí vytratil a zahleděla se na dobytek s naběhlými vemeny, který se pásal na louce. "Možná bych nebyla tak podezřívavá, nebýt toho kněze."

Saulovi se zrychlil tep. "Kněze?"

"Ne že by mně řekl, že je duchovní, to ne. Byl zdatný, docela pohledný. Tvrdil o sobě, že je turista, horolezec. Přijel sem o dva týdny dříve než ti Izraelci. Měl modré oči a slámové vlasy. Nabídl mně, že za večeri naštípe hromadu dřeva. Byl to udělaný chlap s širokým hrudníkem. Ale nejvíce mě zarazily jeho ruce."

"Co s nimi měl?"

"Dával si na ně mimořádný pozor. Nepokládala jsem za nic neobvyklého, když si při práci se dřevem nasadil rukavice. Nechtěl si zadřít třísku nebo způsobit puchýře. Ale když si pak rukavice sundal a umyl se, když jsme později spolu večereli, nemohla jsem si nevšimnout, jak jemné a hladké má ruce, když uvážíme, jak byl svalnatý. Byl opálený, ale na levé ruce... tady, u kořene prostředního prstu... měl bílý proužek kůže v místě, kde nosil prsten, který si musel krátce před příchodem ke mně sundat. Stále mně není jasné, proč by to dělal. Kdo ví? Možná ho prostě ztratil. Ale na pravé ruce... tyhle tři prsty... palec, ukazovák a prostředník, na ty si dával obzvlášť pozor. Vůbec se jimi nedotkl jídla a když mně pak pomáhal s nádobím, držel v pravé ruce utěrku a talíře bral levou. Chápete, jaký to má význam?"

"Bohužel ne," řekla Erika. "Obávám se, že vám nerozumím."

"U Židovky bych to myslím ani nečekala. Já sama jsem luteránka, ale vím, že pro římskokatolického kněze jsou právě palec, ukazovák a prostředník pravé ruky nejdůležitější části těla. Jsou požehnané. Drží jimi oplatku, kterou posvěti a podle katolické víry změní v hostii, tělo Kristovo. Kdyby duchovnímu tyto tři prsty amputovali, nemohl by dále plně zastávat svůj úřad, nemohl by být knězem. Nemohl by provádět obřad vysvěcení hostie a poskytovat svaté přijímání. A protože tyto prsty byly požehnány, musí je chránit nejen před fyzickou újmou, ale i nedůstojným zacházením."

Erica se to vysvětlení moc nezdálo. "A nemohl být levák? Potom by vám mohlo připadat, že si pravou ruku šetří."

"Po večeri si znovu nasadil rukavice a nabídl se, že ještě zajde do stodoly a udělá nějakou práci. Mně se hodí každá pomoc, a tak jsem souhlasila a slíbila mu snídani." Ukázala na hospodářské stavení, jehož roh vykukoval za domem. "Pracoval déle, než jsem čekala. Když jsem se zašla podívat, jestli se mu něco nestalo, překvapila jsem ho a on rychle zastrčil do ruksaku takovou malou černou knížku. Pak už jsem si

byla jistá."

"Tomu nerozumím," namítla Erika.

Ale Saul věděl, o čem je řeč. Vzpomněl si, co mu jeho nevlastní bratr Chris, katolík irského původu, o církvi vyprávěl. "Ta malá černá knížka byl s největší pravděpodobností breviář," vysvětlil. "Sbírka modliteb, které si knězi musí každý den přečíst," a obrátil se ke švýcarské venkovance. "Ale vy jste řekla, že jste ‚si byla jistá‘. Promiňte, ale stále mně to připadá jako pouhá domněnka."

"Ne," odpověděla žena. "V noci jsem zašla do jeho pokojíku v hospodářské budově a prohledala mu ruksak. Ta malá knížka byl opravdu breviář."

"Prohledala jste jeho...?"

"Myslíte, že to bylo moc troufalé? Co mně mohl vyčítat, když sám byl stejně nediskrétní jako já? Vytratil se totiž ze svého pokoje a zašel nahoru, aby prohledal Avidanův příbytek." Obličej jí zahořel nevolí.

"Ponechala jsem srub ve stejném stavu, v jakém ho Avidan opustil. Stále existovala možnost, že se jednou vrátí, a protože nikdo jiný o nájem nepožádal, nechtěla jsem ztrácet čas a stěhovat jeho věci. Koneckonců, kam jsem je měla dát? Když jsem vyšla na kopec, slyšela jsem, jak se kněz ve srubu pohybuje, jak otevírá a zavírá skříně a zásuvky. Škvírami v okenicích jsem viděla míhat se světlo baterky."

"Jak jste na to reagovala?"

"Co byste tak čekal? Samotná ženská a zdánlivě nevinný host, ze kterého se vyklube zloděj? Vrátila jsem se domů a neudělala jsem vůbec nic. Ráno jsem předstírala, že nemám ani ponětí, že kněz zašel do Avidanovy chaty, a on... Jestli objevil, že jsem mu prohledala ruksak, nedal nijak najevo, že by si toho všiml. Snědl snídani, kterou jsem mu nachystala, zeptal se, jestli ještě něco nepotřebuju, a když jsem odmítla, odešel, aby pokračoval, jak říkal, ve své horolezecké dovolené. Příštích pár nocí jsem Avidanův srub pozorně hlídala, ale pokud vím, ten kněz se už nevrátil."

"A jaký význam mohl mít ten prsten, který si sundal?" zeptala se Erika.

"Mohl být insignií řádu, ke kterému patřil," odpověděl Saul. "Některá náboženská uskupení je nosí."

"V jeho batohu jsem žádný prsten nenašla," podotkla žena.

"Třeba ho pokládal za tak cenný, že ho nosil v kapse, aby ho měl neustále při sobě."

"To je možné. Pak, o dva týdny později, se dostavila dvojice Izraelců a požádali, jestli si mohou prohlédnout Avidanův srub. Hledali nějaké vodítko, které by jim napovědělo, kam zmizel - chápejte, prý aby mu mohli splatit ten slavný dluh, kterým se pořád oháněli."

"Dovolila jste jim to?"

"Ano. Působili dojmem, že i kdybych odmítla, stejně by se v noci vrátili a chatu prohledali. Nebo by tam zamířili hned, přes veškeré moje námitky. Nechtěla jsem žádný konflikt, naopak. Doufala jsem, že když budu souhlasit, dospěje záležitost konečně k nějakému konci. A kromě toho nemám co skrývat."

"Jenže neměl Avidan co skrývat?" zeptal se Saul.

"A teď přijedete vy a ptáte se, proč jsem tak podezíravá. Kdo vlastně byl tenhle Avidan? Proč se o něj vy a ti ostatní tak zajímáte?"

"Za toho kněze mluvit nemohu," řekl Saul. "Je pro mě stejnou hádankou jako pro vás. Ale ti dva Izraelci byli nejspíš agenti zpravodajské služby. Patřili k Mossadu. Avidan sám pro tuto organizaci kdysi pracoval. Pokud některý z jejich kolegů - a nezáleží na tom, že je už ve výslužbě - zmizí, chtějí zjistit proč. A zejména tehdy, když jeho zmizení podle všeho souvisí se zmizením dalšího bývalého agenta Mossadu, otce mé ženy."

Švýcarka se ostře nadechla. "Politika? S politikou nechci mít nic společného."

"Nejsme si tak docela jistí, že Avidanovo zmizení má nějaké politické pozadí. Může jít o soukromou záležitost, jejíž kořeny sahají hluboko do minulosti. Upřímně řečeno, nevíme, na čem jsme, ale rozhodně se přikláníme spíše k druhé možnosti."

"Vy sami patříte k Mossadu?"

Erika zaváhala. "Kdysi jsem pro něj pracovala."

"Politika."

"Řekla jsem kdysi. Podívejte se, prozradili jsme vám mnohem víc, než jsme měli. Prosím vás, jak vás máme přesvědčit, abyste nám důvěřovala?"

"Jak? Poradíte mi, jak zabránit cizincům, aby sem pořád nechodili a nevyptávali se na Avidana."

"Když nám pomůžete, možná se nám podaří zjistit, co se mu stalo. Pak sem ti lidé přestanou chodit."

Žena si je přeměřila pohledem.

"Mohli bychom si prohlédnout Avidanův srub?" požádal Saul.

Venkovanka je dál bez hnutí pozorovala a Saul zatajil dech.

Pak žena přikývla.

3

Chata, v níž Avidan bydlel, stála na pastvině uprostřed svahu nad domem a hospodářskou budovou. Za ní se táhl hustý les až ke skalnatým útesům. Alpský vzduch sladce voněl čistotou s jemným nádechem věčně zeleného jehličí.

Malá přízemní chata byla sroubená z klád, jejichž kůra se už dávno oloupala. Ze střechy, která volala po nových šindelech, vyčnívala rezavá roura komína. Saul se obrátil a zadíval se do krajiny. Malebné údolí. V dálce jezero, kostelní věž částečně zakrytá korunami jedlí v městečku asi kilometr daleko.

Proč si Avidan zvolil tak odloučený, prostý příbytek, přemýšlel Saul.

"Jak dlouho tu Avidan bydlel?" zeptal se švýcarské venkovanky.

"Přišel sem minulý podzim. V říjnu."

"Chtěl tady strávit celou zimu?"

"Řekl mně, že je spisovatel. Prý potřebuje samotu a soukromí, aby mohl dokončit rozepsaný román."

Vysloužilý agent Mossadu romanopiscem, uvažoval Saul. Bylo to možné. Všechno je možné. Ale bylo tomu opravdu tak? Jakmile začaly zúřit zimní vánice... Samota a soukromí? Avidan si dal mimořádně záležet, aby si je zajistil. Proč si zvolil právě toto místo?

Vstoupili do srubu. Vnitřní prostor byl rozdělen na kuchyňku a obytnou místnost. Místo tradičního krbu sloužil k vytápění velký černý sporák na dřevo, na němž se dalo současně vařit. Obydlí bylo zařízeno vskutku spartánsky.

Stěny byly obloženy neohoblovanými borovými prkny. Kuchyňský stůl představovala dřevěná deska položená na něčem, co připomínalo kozu na řezání polen. Vedle stála prostá lavice. Pak už jen jednoduché skříňky, houpací křeslo a další lavice podél stěny. Avidan spával na obyčejné pryčce se slámkou. Nad otlučeným toaletním stolem, jehož zásuvky byly vyloženy zažloutlými novinami z pětasedmdesátého roku a obsahovaly několik kousků prádla, viselo popraskané zrcadlo. Polička vedle stolku byla zaplněna knihami, většinou historickými publikacemi, které se vztahovaly k dějinám Izraele. Na zdech bylo rozvěšeno několik fotografií izraelské pouště a přeplněného centra Tel Avivu. V kuchyni našla Erika v příborníku pár plastických šálků a talířů spolu s několika konzervami a ve výklenku pod výlevkou přípravek na mytí nádobí.

Kdyby tady měl člověk strávit celou zimu, mohl by se z toho zbláznit, pomyslel si Saul a obrátil se na hostitelku. "Řekla jste nám, že jste Avidanovy věci nevystěhovala, protože jste si myslela, že by se mohl vrátit. Nevypadá to, že by toho měl na balení nějak moc."

"A jestli pracoval na rozepsaném románu," doplnila Erika, "musel si ho vzít s sebou. Nikde tu nevidím psací stroj a nemůžu najít ani rukopis."

Žena stála v otevřených dveřích a její postava se jasně rýsovala proti slunci. "Od října do února jsem se s ním setkávala jen zřídka. Pro husté sněžení není často od mého domu ke srubu vůbec vidět a kolikrát jsem si říkala, že chata asi celá zapadne. Ale když se vyjasnilo a já viděla z komína stoupat kouř, nedělala jsem si žádné starosti. A prvního každého měsíce se prodral závějemi dolů a zaplatil nájemné." Saul si vzpomněl, jak se žena zmínila, že ji opustil manžel. Avidanův měsíční příspěvek se jí určitě hodil a výstřednosti svého nájemníka proto dokázala ignorovat.

"Něco tu nehrálo," pokračovala žena, "o tom jsem přesvědčena. A když zmizel, rozhodla jsem se, že pro jistotu, kdyby policie chtěla případ znovu vyšetřovat, nechám raději všechno v původním stavu a ničeho se ani nedotknu."

"Ale pokud je vám známo, prohlídka Avidanova příbytku ani tomu knězi, ani těm dvěma izraelským agentům žádné vodítko neposkytla," podotkl Saul. "Mohli bychom zkusit, jestli se něco neskrývá mezi

stránkami knih. Nebo v konzervách s jídlem. Mohli bychom pátrat po uvolněných prknech v podlaze. Ale podle mého názoru bychom jen ztráceli čas. Avidan byl profesionál."

"Ten kněz a oba Izraelci měli za to, že nejlépe udělají, když se mě pokusí ošidit. Chtěli na mě vyvrát, zneužít mé důvěry," procedila žena zlostně. "Ani jednoho nenapadlo nabídnout mi peníze."

Saulovi naskočila husí kůže. "Ale kdybychom vám nabídli peníze my...?"

"Je těžké starat se o hospodářství úplně sama."

"Samozřejmě," souhlasila Erika. "Chceme vám pomoci. Naše prostředky jsou sice omezené, protože jsme před nedávném byli nuceni opustit svůj domov v Izraeli, ale s radostí vám přispějeme tolik, kolik bude v našich silách."

Žena pokývala hlavou. V duchu počítala a pak vyslovila částku. Bylo to hodně, téměř polovina sumy, kterou Miša Pletz Saulovi a Erice dal. Pokud však ženiny informace byly tak důležité, jak napovídala její strnulá tvář, peníze nehrály roli.

"Jsme dohodnuti," souhlasil Saul. "Ovšem za předpokladu, že nám neukážete jen nějaký starý adresář nebo..."

"Deník," skočila mu žena do řeči. "Záznamy sahají od října loňského roku až do jeho zmizení a týkají se tohoto srubu. Týkají se Avidana samotného. Kromě deníku mám i fotografie. Dělá se mně z nich špatně." Saulovi se stáhlo hrdlo.

Erika postoupila o krok kupředu. "Jak jste se k těm věcem dostala?"

"Zjistila jsem, kde je měl schované."

"Ano, ale jak?"

"Věděla jsem, že ten kněz tajně navštívil Avidanovu chatu, a vrtalo mně hlavou, co tady hledal. Když jsem si pak byla jistá, že je opravdu pryč, zašla jsem sem a také to tu prohledala. Prozkoumala jsem podlahu, stěny i strop. Odsunula jsem dokonce sporák a vytrhala šamotové cihly, na kterých stojí."

"A výsledek?"

"Nenašla jsem vůbec nic," odpověděla žena. "Ale kněz nebyl důsledný. Ani nemohl. Nevěděl, jak tady Avidan žil a nedokázal se vmyslit do jeho uvažování. Zbývala ještě jedna možnost."

Saul pochopil. "Kadibudka."

"Přehrabal si tam ve sněhu cestu. Deník a fotografie jsem našla připevněné pod prkýnkem nad jámou. Určitě je nosil každý den s sebou, nejspíš ukryté pod šaty."

"A stojí za tu částku, o kterou jste si řekla?"

"Za co stojí, to je vaše věc. Sumu znáte."

Erika sáhla do kapsy. "Máme jen rakouské peníze."

"Pro mě za mě, třeba japonské. Tady jste ve Švýcarsku. Bereme jakoukoliv měnu." Žena přepočítala bankovky.

"Kde máte zboží, za které jsme zaplatili?"

"Vrátíme se dolů do domu."

4

Seděli za stolem v typické venkovské kuchyni. Hostitelka podala Saulovi plochou lepenkovou krabici zabalenou v igelitu a odešla postavit na kávu. Saul sundal obal a vytáhl hromádku fotografií. Podíval se na ně a oťrásl se odporem. Když si obrázky prohlížela Erika, chvěly se jí ruce.

Nacistické koncentrační tábory. Esesmani s namířenými samopaly hlídající zástupy deponovaných, které právě vyložili z nákladních aut nebo dobytčáků. Vězni s vychrtlými tvářemi hledící ustrašenými očima přes ploty z ostnatého drátu. Nekonečně dlouhé jámy plné mrtvol zasypaných nehašeným vápnem, v pozadí buldozery připravené zahrnout je hlinou. Plynové komory, nazi lidé - většinou děti, starci a ženy - tak namačkání, že umírali vestoje. Otevřená dvířka obrovských pecí. Nepředstavitelné hromady popela a kostí.

Saul si fotografie pozorně prohlédl, jeden hrůzný záběr za druhým, a když skončil, bylo mu jasné, že se jen potvrdilo to, co už dávno věděl - že totiž lidská schopnost vynalézat nové a nové brutální metody nezná mezí.

Složil fotografie na hromádku a položil je lícem dolů na stůl. "Takový život nestojí za to žít," prohlásil třesoucím se hlasem a zadíval se na deník. "Sám pánbůh ví, co za hrůzy bychom objevili..."

"Tu noc, kdy jsem si balíček prohlížela, jsem se klepala zimou bez ohledu na to, kolik polen jsem do krbu naházela," poznamenala žena. "Chodila jsem jako tělo bez duše až do svítání. O zvěrstvech, která se děla za války, jsem samozřejmě věděla, ale něco jiného je vidět všechno na vlastní oči, číst o nich..." "Číst o nich...?" Erika sjela pohledem na deník. Natáhla se po něm, zaváhala, a pak ruku zase stáhla, jako by se dotkla něčeho odporného.

"Ano, deník," pokračovala žena. "Avidan žil s rodiči, sestrou a dvěma bratry v Mnichově. Když ve dvaadvacátém začala masová likvidace Židů, esesáci je sebrali a odvěkli do Dachau, pouhých dvacet kilometrů od domova. Byl to pracovní, nikoli vyhazovací tábor, ale podle popisu v deníku v tom nebyl žádný velký rozdíl. Spolu s ostatními vězni dřela Avidanova rodina v muniční továrně jako otroci. Dostávali jen minimální dávky jídla. Měli málo času na odpočinek i na spánek. Hygienické zařízení tábora bylo zcela nedostatečné. Za toalety sloužila pouhá otevřená jáma. Voda, kterou dostávali k pití, byla silně kontaminovaná. Do baráků plných kryš za deště zatékalo. Dva roky Avidan s rodinou otročili pro Hitlerovo válečné úsilí. A jeden za druhým umírali. První byla na řadě Avidanova matka - zhroutila se uprostřed tovární haly a zemřela vyčerpáním. Když jednoho rána Avidanův otec nedokázal vstát z podlahy baráku, jeden esesman ho vyvěkl ven a před očima ostatních vězňů zastřelil. Jeho tělo leželo tři dny na apelplacu, než přikázali vězňům naložit je na káru a zavézt do hromadného hrobu mimo tábor. Následovala Avidanova desetiletá sestra, která se doslova ukašlala k smrti. Jeho starší bratr se nepohyboval dost rychle, aby uspokojil strážného, a ten mu za to roztříštil hlavu palicí. Poslední z jeho sourozenců zešlehl a dřevěnou štěpinou si rozdrásal žíly na zápěstí. Samotný Avidan byl odhodlán přežít a své předsevzetí dodržel. Dokázal vymyslet způsob, jak při práci nepozorovaně po chvilkách odpočívat a uchovat si trochu sil. Pojídal pavouky, mouchy, červy, prostě všechno, na co v táboře narazil. A jeho úsilí nebylo marné. V září 1944 byl členem pracovního komanda, které mělo z města do tábora přivést zásoby jídla a pití na hostinu, kterou esesáci toho večera pořádali. Praskla jim pneumatika a v nastalém zmatku se vězni pokusili o útěk. Strážní zareagovali rychle a tři ze čtyř uprchlíků zastřelili. Ten čtvrtý byl Avidan. Vzrušením z nově nabyté svobody v sobě dokázal objevit netušené zdroje sil. Vybíral zbytky jídla z popelnic. Přespával v kupkách sena. A postupoval stále dál na jih. Dachau leží sto kilometrů od švýcarských hranic. Ve svém deníku neuvádí, jak se mu podařilo překonat Bodamské jezero, ale konečně byl na území neutrálního státu. Pokračoval však v cestě, protože si pořád nebyl jistý, zda už je opravdu v bezpečí. Až nakonec našel útočiště právě tady. Tuto farmu jsme s bývalým manželem koupili až v osmadesátém roce a nemám ani ponětí, komu patřila za války. Ale ať už zde žil kdokoli, faktem je, že jednou v noci našli Avidana schouleného ve stodole. Dokázali se vžít do jeho postavení a slitovali se. Dovolili mu zůstat ve srubu na kopci a celou dobu ho živili. Avidan zde přebýval od října čtyřiačtyřicátého až do konce války. V květnu následujícího roku odjel do Palestiny."

Žena se odmlčela a v pokoji se rozhostilo tajuplné ticho. Saul naslouchal vyprávění tak zaujatě, že mu chvíli trvalo, než mu jedna věta na konci ženina proslovu vyvolala v paměti jistou asociaci.

"Dorazil sem v říjnu čtyřiačtyřicátého?" Saula polilo horko. "Ale neříkala jste, že se vrátil vloni...?"

"V říjnu," potvrdila žena. "Když uvážíme, co si zapsal do deníku o svých osudech za války, pochybuju, že by shoda měsíců byla náhodná. Měl mysl zcela zaujatou minulostí. Něco ho muselo přimět k návratu. Líčení v jeho deníku je tak živé, jako kdyby na dávné hrůzy jen nevzpomínal, ale přímo je znovu prožíval."

"Taková posedlost..." Erika se zachvěla.

"Byl stejně posedlý jako tvůj otec," upozornil ji Saul. V přítomnosti hostitelky se nechtěl zmiňovat o fotografiích, které našli ve sklepě vídeňského nájemního domu.

"Vy jste však uvedla, že v roce 1945 Avidan odsud odešel v květnu, na konci války," řekla Erika. "Jenže letos zmizel už v únoru. Situace se tedy neopakovala do detailu."

"Pokud ovšem neměl v úmyslu odstěhovat se až v květnu," opáčila žena, "ale něco ho přinutilo odejít dříve, stejně jako ho něco přimělo k návratu na tato místa. Vytratil se bez jediného slova. Skoro nic si s sebou nevzal. Musel se rozhodnout zcela nečekaně."

"Nebo se někdo zcela nečekaně rozhodl za něj," podotkla Erika. "Stejně jako tomu podle mě bylo i v

případě mého otce."

"Myslíte, že ho někdo unesl?" zeptala se žena.

"Je to jedna z možností," odpověděla Erika. "Pořád ještě nemáme dost informací."

Otevřeným oknem zaslechl Saul rachot motoru. Po silnici přijíždělo nějaké auto. Hukot byl stále hlasitější a pak náhle ztichl.

Saulovi přeběhl mráz po zádech. Vyšel z kuchyně. Opatrně, aby ho nebylo vidět, přistoupil k rozměrnému čelnímu oknu a vyhlédl přes verandu ven. V otevřených vratech stál na prašné příjezdové cestě s vyjetými kolejiemi, která vedla od silnice k domu, černý renault. Vevnitř se rýsovaly siluety tři mužů.

Do pokoje vstoupila Erika s majitelkou domu v patách. "Co se děje?"

Saul se obrátil k hostitelce. "Poznáváte ten vůz?"

Žena vykročila k oknu.

"Neukazujte se," varoval ji Saul.

Žena poslechla a stoupla si k Saulovi vedle okna. "Nikdy jsem ho tu neviděla."

Z auta vystoupila trojice mužů. Byli vysocí a urostlí, věk kolem pětatřiceti. Všichni měli na nohou vycházkové boty se silnými podrážkami a oblečení byli do tmavých kalhot a větrovek se zipem. Bundy jim byly trochu velké.

V červnu, pomyslel si Saul. Když je navíc tak teplo jako dnes? Proč mají ty větrovky zapnuté až ke krku?

Muži vykročili k domu a spustili zipy bund o něco níže.

Saul vycítil, že Erika přistoupila těsně k němu.

"Mohli přece dojet až k domu," podotkla.

"Místo toho zablokovali bránu. Dokud se svým vozem neodjedou, my se odsud nedostaneme."

Muži kráčeli v řadě vedle sebe. Z jejich obličejů se nedalo vyčíst vůbec nic, ale oči jim neustále těkaly na všechny strany. Zaregistrovaly zaparkovaný volkswagen, dům, okolní pastviny, lesy a hory za statkem. Celá trojice pozvedla jako na povel levou ruku k opasku. Ted' už byli uprostřed příjezdové cesty, dost blízko, aby si Saul všiml prstenů s jasně červeným kamenem, který měl každý muž na levé ruce.

Saul se prudce otočil k hostitelce. "Máte doma pušku?"

Žena o krok couvla, překvapena naléhavostí Saulovy otázky, ale její hlas zůstal pevný, "Jistě, jsme ve Švýcarsku."

Nemusela nic vysvětlovat. I když je Švýcarsko neutrální stát, spoléhá na brannou pohotovost. Každý muž ve věku od dvaceti do padesáti let je povinen pravidelně absolvovat vojenskou přípravu a každá rodina musí mít doma zbraň.

"Přineste ji, rychle," přikázal Saul. "Zkontrolujte, jestli je nabitá. Musíme odsud vypadnout. Okamžitě."

"Ale proč by...?"

"Dělejte!"

Žena s vytřeštěnými očima přiskočila ke skříní a vytáhla Sturmgewehr, automatickou pušku švýcarské výroby. Saul tuto zbraň dobře znal. Má hlaveň dlouhou jako karabina a byla přizpůsobena pro střelivo ráže 7,62 běžně používané v armádách NATO. Pod hlavní je upevněna skládací trojnožka a konec pažby je opatřen gumovou podložkou pro zmírnění zpětného rázu.

Žena se natáhla a z horní poličky podala dva zásobníky. Erika je popadla, prohlédla a spokojeně přikývla. Byly plné, to znamená, že každý obsahoval čtyřiatřacet nábojů. Erika zasunula jeden zásobník na místo, zaklapla pojistku a nastavila zbraň na střelbu dávkami. Zatáhla za páku uzávěru a vsunula náboj do komory. Druhý zásobník si zastrčila za opasek.

Žena jen nevěřícně zamrkala. "Ti muži určitě nemají v úmyslu..."

"Ted' není čas o tom tlachat! Padáme odsud!" Saul se vrhl ke kuchyňskému stolu a zastrčil deník s fotografiemi do lepenkového obalu. Erika s puškou v ruce rozrazila zadní dveře kuchyně a vyběhla ven. Saul popadl Švýcarku za ruku. Táhl ji za sebou a následoval Eriku.

Přeběhli zatrávňený dvorek, proběhli stodolou a vyrazili vzhůru po svahu k Avidanovu srubu.

Saul za sebou zaslechl výkřik. Nohy se mu jen míhaly. Přitiskl balíček k prsům, a i když riskoval klopýtnutí, ohlédl se krátce přes rameno. Dva muži oběhli stodolu zleva, třetí se objevil na druhé straně a

ukazoval nahoru. "Ici!" zvolal francouzsky.

Všichni tři vytáhli zpod větrovek pistole.

"Eriko!" zakřičel Saul.

Erika se ohlédl. Uviděla tři muže, kteří na ně mířili pistolemi, a otočila se. Plynulým pohybem klesla na jedno koleno a srovnala mušku s hledím. Než kterýkoliv z mužů stačil vypálit, Erika už stiskla spoušť. Další krátká salva. A další. Střílela na padesát metrů. Byla vynikající střelec, ale teď se jí chvěly ruce námahou a hlaveň zakolísala. Jednoho útočníka škrábla na rameni, ale ostatní kulky se neškodně zaryly do zdi stodoly.

Zraněný se chytil za paži a vrhl se do úkrytu za rohem stodoly. Jeho společníci vběhli dovnitř a zmizeli z dohledu. I když je Erika nezasáhla, alespoň je přinutila k ústupu. Vztyčila se a rychle následovala Saula s vesničankou, kteří již dosáhli temene kopce. V okamžiku, kdy obíhala Avidanův srub, aby se za ním skryla, vyrazila nepřátelská kulka třísku z jednoho trámu.

Saul s venkovankou na Eriku čekali a zhluboka oddechovali. Erika se pokusila o štěstí. Vynořila se zpoza rohu a pokropila svah a blížící se útočníky dvěma salvami.

Muži se vrhli k zemi.

Saul oslovil farmářku: "Vy to tady v lesích znáte. Odved'te nás do hor."

"Ale kam proboha...?"

"Pospěšte si. Pohyb!"

5

Žena se protáhla souvislou řadou keřů a vstoupila na úzkou stezku, která se kroutila vzhůru zalesněným svahem. Její holé svalnaté nohy zamířily dlouhými pravidelnými kroky k vrcholku kopce. Saul s Erikou ji následovali. Měli co dělat, aby se přizpůsobili nezvyklé nadmořské výšce. Na temeni svahu stezka změnila směr. Stáčela se vlevo a klesala do průrvy mezi dvěma balvany, vysokými jako dospělý člověk. Slunce se ztrácelo za hustým větrovým stromů. Saul ucítil vůni borové pryskyřice; měkce došlapoval na spadané dlouhé jehličí. Vtom však jeho pozornost cele upoutal zvuk lámaných větví kdesi vzadu a tlumená ozvěna zlostných hlasů.

Jejich nedobrovolná průvodkyně je vedla stezkou dolů k mělké bystřině. Saul se šplouchnutím vstoupil do proudu. Nevšímal si vlhkého chladu, s nímž se mu nohavice lepily k tělu, a namáhavě zamířil vstříc pokračování lesního stínu. Za sebou slyšel, jak se Erika brodí vodou.

Švýcarka je vedla vzhůru na další kopec. Tentokrát však bylo stoupání strmější a stezka téměř neznatelná. Saul se musel vyhýbat vyvráceným stromům, hustému křoví a hromádám kamení. Konečně byl nahoře, plíce v jednom ohni. Ohlédl se na Eriku a na mýtinu, přes kterou před chvílí prošli.

Pronásledovatele vidět nebylo, ale zaslechl čvachtavé kroky. Právě překonali potok.

Žena je dovedla na travnatou paseku. O sto metrů dál se zvedal hustý les; zdálo se, že sahá až do oblak. Rychlým tempem k němu vyrazili. Saulovi se vysoká tráva omotávala kolem nohou. Při představě trojice pronásledovatelů náhle se vynořujících vzadu z lesa ho zasvrbělo v zádech, ale naštěstí se mu do páteře žádná kulka nezavrtala a Saul se vrhl k zemi za křovím na druhé straně mýtiny. Erika zaujala postavení vedle něj a namířila pušku. Žena spěchala dál, ale když si uvědomila, že ji její ochránci nenásledují, ukryla se za strom a klesla na kolena.

Na rozdíl od zjevné hrůzy, kterou prožívala venkovanka, Saulovi poskočilo srdce radostí. Podařilo se, jásal v duchu. Přeběhli jsme a oni nás nespátřili! Nezastihli nás na otevřeném prostranství! Teď je řada na nás!

Erice vedle něj se zatím zklidnil dech. Rozložila trojnožku připevněnou k hlavni, zamířila a ztuhla jako kámen.

Už to nebude trvat dlouho, pomyslel si Saul. Ještě chvíli. Setřel si pot z očí a zahleděl se na protější okraj paseky. Každým okamžikem se tam rozhrne křoví a vynoří se nepřítel.

Z pěti vteřin bylo deset. Patnáct. Třicet. Asi po dvou minutách se Erika obrátila mezi stromy a plazila se pryč. Saul přesně věděl proč. Situace se pro ně nevyvíjela příznivě. Pronásledovatelé už měli touto dobou na okraj mýtiny dávno dorazit. Už se měli ukázat.

Následoval Eriku a připojili se k čekající průvodkyni, která se nadechla a chystala se promluvit. Saul jí však zakryl rukou ústa a důrazným gestem ukázal hlouběji do lesa. Žena, kterou přesvědčila spíše zoufalá naléhavost v jeho očích, se rozběhla a vedla je vzhůru zalesněným svahem.

Saula napadl pouze jeden důvod, proč se pronásledovatelé neukázali. Přiblížili se k mýtině a vycítili past. Nejspíš se rozdělili a vydali se lesem kolem paseky ze dvou stran, aby své kořisti nadběhli. A je docela dobře možné, že už se jim jejich záměr podařilo realizovat.

Po Saulově levici zaburácel výstřel a přinutil ho ještě zrychlit krok. Kulka potrhala listy keře za ním a Saul slyšel - cítil - jak mu zasvištěla kolem hlavy.

Jaký cíl však střelec sledoval? Chtěl je popohnat dále do svahu, přímo před mušku ostřelovače, který čeká na vrcholu kopce? Nebo je měl výstřel zastavit a přinutit se krýt, aby je pronásledovatelé mohli obklíčit?

Jednání uprchlíků se řídilo hluboce zakořeněnými instinkty. Zůstat v pohybu! Uniknout! To bylo v daném okamžiku nejdůležitější. Saul chápal, proč se Erika nenamáhala opětovat palbu. Nepřítele neviděla, a i kdyby, hustý les by jí zabránil přesně zamířit. Saul dobře věděl, že nemohou doufat, že by jim zvuk palby přivolal z vesnice pomoc. Ve Švýcarsku se od farmářů v rámci branné přípravy vyžaduje pravidelný nácvik střelby a rachot výstřelů je v alpských údolích stejně běžný jako cinkot kravských zvonců. Nikdo si jich nevšímá.

Vzduch se citelně ochladil a oblohu zakryly mraky. Objevily se první kapky a Saulovi zvlhly rukávy košile. Přitiskl si balíček s Avidanovým deníkem a fotografiemi pevněji k hrudi a v duchu si gratuloval, že je ani v tom spěchu neopomněl vložit do původního plastického obalu. Déšť zesílil a Saul už byl úplně promočený. Otřásl se zimou. Přes hory se valila temná mračna a při pohledu na ně si Saul uvědomil, jakou hrozbou se pro ně stává počasí. Namáhavé stoupání v nadmořské výšce, na kterou nebyli zvyklí, může vést ke kolapsu z nedostatku kyslíku. Když se k tomu připočte déletrvající studený déšť, jsou zde ideální podmínky pro prochlazení, rychlý úbytek sil, ztrátu tělesné teploty a následnou smrt způsobenou celkovým vyčerpáním organismu.

Tři hodiny, odhadl Saul v duchu. To je maximální doba, po kterou je člověk schopen snášet podchlazení. A to je také doba, kterou máme vyměřenu. Jedinou útechou mu bylo pomyšlení, že jejich pronásledovatele musí trápit stejné obavy.

Rozklepaný zimou dorazil na vrchol kopce. Otřásl se, když nad sebou spatřil další zalesněný hřeben, v houstnoucím dešti a temných mracích jen mlhavě viditelný. Šumění lijáku ztlumilo třesk výstřelu, který se ozval odkudsi zprava. Kulka pleskla o kmen stromu Saulovi těsně za hlavou.

Jejich průvodkyně, které smrtelný strach dodával křídla, spěchala neúnavně dál a Saul s ní jen obtížně dokázal držet krok. Teď je vedla hotovým labyrintem terénních překážek. A stále výš prudším a prudším stoupáním. Už musíme být alespoň dva a půl tisíce metrů vysoko, odhadoval Saul. Silně pociťoval vliv mnohem řidšího vzduchu. Bez ohledu na to, jak rychle a zhluboka dýchal, se jeho plicím stále nedostávalo kyslíku. Myšlenky se mu v hlavě začínaly motat. Pohyb vpřed se stal mechanickým, instinktivním bojem s rostoucí únavou. Dvakrát upadl a Erika mu pomohla na nohy. Pak se svezla k zemi ona a Saul jí službu oplatil. V hlavě mu nesnesitelně bušilo. Ale švýcarská venkovanka, neúnavná a svižná jako kamzík, stoupala výš a výš. Saul by nedokázal říci, kdy lesní porost prořídil a borové jehličí pod nohama vystřídala holá skála. Náhle mu však volný prostor kolem a otevřenější výhled projasnil mozek natolik, aby si uvědomil, že již minuli pásmo souvislé vegetace a nad nimi se tyčí jen masa žuly a sněhem pokryté vrcholky hor.

Jsmo v pasti, pomyslel si. O moc výš už vystoupit nedokážeme. Za chvíli nás opustí síly.

Nebo zmrzneme. Déšť, díky kterému prochladl až do morku kostí, vystřídalo sněžení. Nad hranicí lesa není ani v červnu sněhová bouře žádnou zvláštností; zkušený turista s tímto nebezpečím v horách počítají a nedílnou součástí výbavy v jejich batohu tvoří teplý vlněný oděv. Saul však neočekával, že by se mohl ocitnout v takových podmínkách; měl na sobě běžné letní oblečení. Poklidným vesničanům tam dole nepřinese vzdálená vánice nic než malebnou podívanou, ale tady nahoře se může stát životu nebezpečnou hrozbou. Už teď mu temeno hlavy pokrývala sněhová čepice, sníh se mu hromadil na ramenou a ruce měl prokřehlé mrazem.

Nakonec tu najdeme svůj hrob, pomyslel si trpce. Už jsme vystoupili tak vysoko, že i kdybychom se

nakrásně otočili a pokusili se vrátit zpět na farmu, nedostaneme se tam, protože někde v půli cesty padneme únavou a umrzneme. Kromě toho bychom se stejně nedokázali vyhnout pasti, kterou na nás pronásledovatelé určitě nastražili.

Husté sněžení zakrylo šedivý žulový masiv bělostnou stěnou. Ale navzdory mrazivému větru žena pokračovala stále původním směrem a neochvějně stoupala výš a výš. Ona se snad zbláznila, napadlo Saula. Má z těch chlapů takový strach, že bude šplhat pořád dál, dokud se nezhroutí. Oni si mezitím uvědomí, do jakého nebezpečí se řítíme. Budou se držet zpátky. Zůstanou na okraji lesa, najdou si úkryt někde pod stromem a v pronásledování budou pokračovat, teprve až se vánice uklidní. Najdou nás na kost zmrzlé tam, kde padneme únavou, a nechají nás ležet. A až v červenci sníh roztaje, objeví nás nějaký turista a ohlásí další oběť hor, které si vybraly svou daň.

To pomyšlení stačilo. Vybičovalo Saula natolik, že zaťal zuby a zarytě venkovanku následoval. Závoj vloček na moment prořídil a Saul viděl, že se dostali na další plošinu, tentokrát úplně holou. Žena přidala do kroku.

Nepokračovala však k ještě prudšímu srázu, který se za ní zvedal. Ne, zamířila k dřevěným dveřím vsazeným do žulové stěny.

Útulek zde byl vybudován právě pro podobné situace - obvyklé preventivní opatření, kterým se opatrní Švýcaři zajišťují proti nečekaným sněhovým bouřím. Vánice mezitím tak zesílila, že vstup do úkrytu, nemluvě o skalnatých útesech nad nimi, už nebylo vůbec vidět. Nemají s Erikou na vybranou. Musí ženu následovat a schovat se.

Když však jejich průvodkyně otevřela vstup do temné jeskyně, Saul se zarazil.

"Dveře jsou z pěticentimetrových fošen!" naléhala žena. "Žádná kulka je neprostřelí! Když si ti chlapi budou chtít na nás počkat venku, bude to jejich smrt!"

Saul její logiku chápal. Za roky života v horách si navykla považovat tuto jeskyni za zcela bezpečný úkryt. Avšak dlouhá léta praxe a náročného výcviku se v něm bouřily proti tomu, aby se nechal uzavřít do klece. Co když sněhová bouře za chvíli ustane? Co když nepřátelé nezůstali ukryti mezi stromy a rozhodli se je pronásledovat? Pokud jim zůstali v patách, mohli sledovat jejich stopy ve sněhu a teď je v jeskyni oblehnout. A co když pod větrovkami, které jim byly tak jako tak poněkud velké, ukrývali i něco jiného než pistole?

Například plastickou trhavinu.

Ne! Musí se protivníkům postavit na otevřeném prostranství, kde bude moci volně manévrovat. Nemůže ovšem opustit Eriku a vzít jí jediný prostředek sebeobrany. A tak i když pokušení sáhnout po pušce, kterou držela, bylo velmi silné, Saul je silou vůle přemohl a jeho ruce zůstaly volně viset podél boků.

"Vrátím se. Pokud nepoznáš můj hlas, střílej na každého, kdo by se pokusil dveře otevřít."

Eriku bodal do obličeje ostrý sníh a vlivem nízké teploty jí zbělely tváře. Stiskla Saulovi ruku. "Miluji tě." Vánice ještě zhoustla.

"Kdyby existovalo jiné řešení...", vydechl Saul. "Ale nic mě nenapadá."

Erika se nadechla a chtěla ještě něco říci.

Saul však zopakoval její vyznání lásky a vědom si toho, že pochopí, ji postrčil do jeskyně. Erika neprotestovala a poslušně se připojila ke švýcarské venkovance v úkrytu. Dveře se přibouchly, ale zvuk byl přehlušen skučením větru.

6

Saul se obrátil a vyrazil na zpáteční cestu. Teď byl k poryvům bouře obrácen zády a viděl o něco zřetelněji. Mezi zvířenými sněhovými vločkami se nejasně rýsovaly balvany, předtím neviditelné. Při sestupu bude mít Saul oproti pronásledovatelům drobnou výhodu, protože ti budou oslepeni sněhem, který se jim teď zabodává do očí stejně jako jemu, když stoupal nahoru. Možná tato příznivá okolnost vyváží skutečnost, že Saul nemá žádnou zbraň. Oni mají naopak převahu tří proti jednomu. Pronikavý mráz je ochromuje všechny stejně.

Saul však nemohl ztrácet čas analýzou situace. Musel jednat. Vánice teď útočila se zběsilou dravostí. Zem se pod ním úplně ztrácela a Saul neviděl, kam klade nohy. Bylo mu jasné, že vyvrtnutý kotník by

znamenal katastrofu, ale ani tím si teď nesměl lámat hlavu. Musel co nejrychleji sestoupit tak nízkou, aby se ukryl pod prvními stromy, než k nim dorazí pronásledovatelé.

Držel se dost daleko od stop, které po sobě s Erikou a Švýčarkou ve sněhu zanechali. Husté sněžení sice otisky rychle vyplňovalo, ale přesto byly ještě dost zřetelné, aby je nepřátelé dokázali bez obtíží sledovat. Trojice samozřejmě nezůstala pohromadě. Předtím v lese přicházely výstřely zleva i zprava, jak se muži rozdělili ve snaze kořist obklíčit. Terénní překážky je snad místy přinutily postupovat společně, ale jakmile to bylo možné, jistě se zase rozešli. Saul tedy musel udržovat patřičný odstup od trasy svého výstupu. Jeho plán byl prostý. Sestoupit v dostatečné vzdálenosti od nepřátel, dostat se až pod ně, obrátit se a vpadnout jim do zad. A protože se rozdělili, může je zlikvidovat jednoho po druhém. Kdyby jen dokázal potlačit nekontrolovatelný třes. Košile a kalhoty mu mrzly na těle a rezavý vítr utrpení jen zhoršoval. Ruce měl úplně ztuhlé a z prstů mu vyprchal veškerý cit. Uklouzl na zledovatělé skále a upadl. Koulel se dolů srázem a rukama, nohama i celým tělem bolestně narážel na rozesté kameny, až se konečně s žuchnutím zastavil o kmen borovice pod kopcem. Větve stromu se nad ním milosrdně sklonily a zaštitily ho před přívaly sněhu. Otřesen zůstal ležet na zádech a namáhavě lapal po dechu. Zrak se mu zakalil a musel vynaložit nepopsatelné úsilí, aby donutil oči zaostřit pohled a přiměl své tělo k poslušnosti. Celý rozlámaný se posadil. Natáhl se po větvi, která klesala pod bílou peřinou, a chystal se vstát...

A strnul jako socha. Koutkem oka zahlédl pod sebou nějaký pohyb. Za oponou sněhu mezi stromy se namáhavě škrábala do svahu temná silueta.

Postava - teď už bylo vidět, že je to muž v tmavé větrovce a kalhotách - se často zastavovala a zkoumala terén před sebou, pistoli připravenou k palbě. Pohled muže občas zalétl vpravo, kde Saul tušil dalšího člena vražedného komanda, i když žádného jiného nepřítele neviděl. Ledově chladný kov pažby pistole ho musí v dlani pěkně bolet, pomyslel si Saul. Možná ho ukazovák ani neposlechne, až bude chtít stisknout spoušť.

V duchu zasténal a poopravil svůj odhad. Prudký závan větru totiž odvál sněhové vločky a Saulovi se na vteřinu otevřel jasnější výhled. To stačilo, aby si všiml, že ten člověk má na rukou rukavice. Vzpomněl si, jak farmářka popisovala svého návštěvníka - kněze, který se vydával za turistu, na jehož levém prsteníku si všimla světlého kroužku v místě, kde nosíval prsten. Saul uvažoval, jestli to byl stejný prsten jako ten s jasně červeným kamenem, který se třeptil na levici každého z trojice pronásledovatelů, když vystoupili z auta postaveného tak, aby blokovalo vjezd, a zamířili po příjezdové cestě ke statku.

A Saul si vybavil, že jim jejich hostitelka řekla ještě něco jiného - údajný turista věnoval neobvyklou péči svým rukám a kdykoliv to bylo možné, natahoval si rukavice. Stejnou starost o své ruce projeví i tito lidé, když i za teplého letního dne měli v kapsách větrovek připraveny rukavice. Měla trojice pronásledovatelů něco společného s falešným turistou? Byli to také duchovní, jako byl podle podezření farmářky knězem návštěvník statku?

Duchovní, kteří nosí zbraň? Kterí je pronásledují jako dokonalí profesionálové? Kterí jsou podle všeho hotovi zabíjet? To přece není možné! Ta žena se musela zmýlit! Co mohou mít knězi společného se zmizením Eričina otce a Ephraima Avidana? Náboženství a násilí? To jsou přece dva neslučitelné pojmy. Vítr změnil směr. Razil si cestu větvemi borovic a bodal Saula do očí. Saul se klepal zimou. Závídel pronásledovatelům bundy a rukavice, které je alespoň částečně chránily před mrazem. Opakované nárazy na kameny při předchozím pádu mu úplně ochromily klouby a cítil se jako obalený ledovým krunýřem. Nemáš čas. Neuvažuj! Jednej!

Nepřítel se přiblížil. Saul zalehl za strom, jehož kmen byl dost silný, aby ho skryl. Přitisknutý k zemi viděl boty a kalhoty muže, který procházel těsně vedle borovice. V duchu si představoval, jak se nepřítel rozhlíží vpravo a vlevo a pak zkoumá svah nad sebou.

Nohy se však zastavily a otočily se, jako by se ten člověk díval právě na strom, za kterým se Saul skrýval. Saul zaťal zuby zděšením. V duchu už viděl, jak se nepřítel sklání, nahlíží pod svěšené větve a tiskne spoušť.

Nohy se však opět pohnuly a krok za krokem opatrně postupovaly dál. Saul se za nimi pomalu otočil. Poryvy větru tak zesílily, že muže nebylo vůbec vidět.

Musí zaútočit hned teď! Saul se vztyčil do předklonu a skočil. Náraz byl tak prudký, že srazil protivníka

na kamenitý svah. Saul přistál s kolenem na soupeřově zádech, popadl ho za hlavu a vši silou, kterou v sobě dokázal nasbírat, trhl vzhůru. Páteř povolila o zlomek vteřiny dříve, než se roztrhl hrtan. I přeskučení větru Saul zaslechl ohavné dvojité zapraskání. Muž se zachvěl ve smrtelné křeči, sevřenými zuby hvízdavě unikl vzduch a tělo ochablo a zůstalo ležet jako hadrová panenka.

Saul, hnán obavou, aby ho nespatriili ostatní pronásledovatelé, zatáhl ve spěchu mrtvolu do úkrytu pod borovicí. Neohrabaně stáhl z nehybných rukou kožené rukavice. Měl pocit, jako kdyby jeho vlastní prsty - oteklé a zmrtnělé - patřily k jinému tělu. Nasadit si rukavice byl ještě těžší úkol. Musel si zastrčit prsty do podpaždí a rozmrazit je alespoň natolik, aby je dokázal ohnout. Ale i podpažní jamky měl prochlazené, až ho bolely, a Saul věděl, že se ocitl na samé hranici, za kterou číhá smrt. Pokud jeho tělesná teplota klesne jen o trochu níže, upadne do bezvědomí.

Na prchavý okamžik se zasníl. Fantazie mu vykreslila obraz žhavé pouště uprostřed Izraele a Saul se vyhříval pod blahodárnými paprsky zářícího slunce. Ale vražedný vítr a sněhem pokrytý kamenitý sráz ho rychle vrátily do přítomnosti. Vyděšen příznaky horské nemoci a podchlazení organismu se donutil stáhnout mrtvole větrovku a obléci si ji. I když bunda neposkytovala bůhví jakou ochranu, ve srovnání s lehkou letní košilí znamenala další vrstva oděvu hotový luxus.

Saul opatrně vyhlédl z úkrytu pod svěšenými větvemi. Prozkoumal terén vpravo, kde podle jeho předpokladu měli zbývající dva protivníci postupovat vzhůru svahem, a vyrazil. V místě, kde se střetl s prvním pronásledovatelem, prohrabával sníh tak dlouho, až našel zbraň, kterou oběť upustila. Jeho ukazovák však ignoroval příkazy z mozku a odmítl zasunout se pod ochranný rám spouště. Poklepával rukama v rukavicích o sebe, aby rozhýbal prsty, ale veškeré úsilí bylo marné. Od zápěstí dolů neměl v rukou vůbec žádný cit.

Zasunul pistoli za opasek a sestoupil až na hranici souvislého lesa. Kryl se za stromy a opatrně postupoval doprava, aby se dostal zbývajícím protivníkům do zad. Brzy si všimnou, že muž na levém křídle zmizel, a určitě si prověří, co se s ním stalo. Saul, oslabený vyčerpáním a bez výhody překvapení, měl jen pramalou šanci, že by se dokázal vypořádat s oběma soupeři najednou. Musí je napadnout jednoho po druhém - dříve než si uvědomí, že se z lovců stala kořist.

Sněhové vločky teď tvořily téměř jednolitou stěnu. Saul odhadoval, že postoupil asi o padesát metrů, když narazil na čerstvé stopy ve sněhu. Šlápěje směřovaly vzhůru. Saul je sledoval. Vyšel z lesa a ocitl se na otevřeném prostranství, úplně odkrytý. Mezi dvěma poryvy bouře zahlédl nad sebou další temnou postavu. Sebral zbytky sil a vrhl se na ni. To už mu rukavice vrátily do rukou trochu tepla a podařilo se mu ohnout prsty tak, že mohl sevřít pistoli o něco pevněji, i když stále ještě nedokázal stisknout spoušť a vystřelit. Rozmáchl se a vši silou praštil muže do hlavy. Ústí hlavně se zabořilo hluboko do temene a proniklo kostí. Saulovu tvář skropila sprška horké krve. Muž zasténal. Saul udeřil znovu, ještě silněji. Postava zavrávala a projela jí křeč. Další úder. A ještě jeden! Saul se nedokázal ovládnout. Bušil do lebky tak dlouho, až ji rozbil na padrt' a tělo znehybnělo v krvavě rudé závěji.

Saul se prudce otočil vpravo, jestli neuvidí posledního pronásledovatele. Rychlými kroky postupoval po vrstevnici a zoufale se snažil zrakem proniknout závojem sněhu, aby mu neunikly tmavé kalhoty a větrovka. Ale ani o padesát metrů dál ještě na protivníka nenarazil.

Že by už byl nahoře? Mohl jsem ho při výstupu minout?

Saul se ohlédl k vrcholu kopce, ale ve vánici vůbec nic neviděl. Jestli je tam nahoře, musel bych narazit na jeho stopy! Ne, musí být někde na svahu přede mnou!

Ale když postoupil o dalších dvacet metrů a na muže ani na jeho stopy stále nenarazil, zmocnilo se ho strašné podezření a v panice se zastavil uprostřed kroku.

Tak daleko od sebe se přece nerozestoupili. Zmýlil jsem se. Ten první, kterého jsem zabil... Ten nepostupoval vlevo! Byl uprostřed! Někde vzadu za mnou je třetí protivník, muž, který skutečně tvořil levé křídlo rojnice a který si teď už musel všimnout, že zůstal sám! Najde stopy ve sněhu, které mu prozradí, že jsem zlikvidoval jeho partnery! Objeví mrtvoly! A bude mě hledat!

Saul se otočil jako na obrtlíku a zabodl zrak do mléčně bílé opony. Při pohledu na nevyhnutelné stopy, které po sobě ve sněhu zanechal, mu srdce poskočilo strachem. Poslednímu soupeři stačilo sledovat otisky jeho bot, které ho nutně dovedou až... Zaburácel výstřel a kulka roztrhla Saulovi rukáv. Vrhł se k zemi a kutálel se z kopce. Nárazů na kameny ukryté pod sněhem si vůbec nevšiml. Pistole zahřměla

podruhé. Střela neškodně zapadla do závěje. To už byl Saul na úpatí srázu. Vyškrábal se na nohy. Střelec vypálil potřetí. Saul se nesměl zastavit. Nesměl soupeři dovolit, aby ho zahnal do kouta. Promrzlýma rukama by nedokázal palbu opětovat. Protivník by kolem něho kroužil tak dlouho, až by získal nezakrytý výhled a z bezpečné vzdálenosti ho zastřelil.

Saul se rozběhl dolů. Z dlouhého pobytu v nezvyklé nadmořské výšce se mu zvedal žaludek, až měl strach, že se pozvrací. Stromy teď rostly hustěji, vzdálenost mezi jednotlivými kmeny se zkracovala. Další sráz. Rychleji! Ten chlap nepůjde přímo po mých stopách. Bude se držet stranou, aby nepadl do pastí. V naději, že je jeho úvaha správná, Saul odbočil vlevo a protáhl se průrvou mezi dvěma balvany. Ze závěje vyčnívala zlomená větev. Saul s ní zakroutil a vytáhl ji. Rozběhl se vzhůru svažem, rovnoběžně se směrem, kterým sestupoval, a doufal, že ho řada keřů dostatečně kryje. Nahoře znovu zamířil vlevo. Jeho plán spočíval v tom, že opíše široký půlkruh, dostane se za protivníka, najde jeho stopy a vpadne mu do zad. Za okamžik překročil otisky, které po sobě před chvílí zanechal, a vstoupil na nepřátelské území. Vánice změnila odpoledne v soumrak. Předměty vzdálenější než deset metrů nebylo vůbec vidět. Saul se plížil od stromu ke stromu a konečně narazil na protivníkovy stopy.

Zastavil se a promýšlel další postup. V této chvíli už soupeř asi dorazil na místo, kde podle otisků pozná, že Saul už dál nesestupoval a obrátil se zpět, aby ho obešel. Uvědomí si nebezpečí, které mu hrozí, a spěšně se vrátí stejnou cestou, aby Saulovi nadběhl.

Saul sevřel rozeklanou větev a zahleděl se dolů. Spatřil shluk balvanů, kolem kterých jeho soupeř prošel, a vykročil k nim. Kladl nohy přesně do otisků, které po sobě protivník zanechal, a když dorazil ke skaliskům, vši silou se odrazil a uskočil stranou. Doufal, že dopadl dost daleko, aby si nepřítel předčasně nevšiml uváleného sněhu a neuhodl, že se Saul skrývá mezi balvany.

Vklínil se do rozsedliny, napjal svaly a před vnitřním zrakem si přehrál scénu, která se v příštích vteřinách odehraje, jako by ji tím chtěl přivolat. Nepřítel, který se vrací stejnou cestou zpět, si nevšímá vlastních stop, ale hledí vzhůru před sebe a hledá Saula. V okamžiku, kdy dosáhne hromady skal, spatří místo, kde se o něco výše Saulovy otisky připojují k jeho. Na moment ho to vyvede z míry a vtom ho zaskočí nečekaný útok.

Saul doufal, že události budou mít právě tento průběh. Jenže existovala řada okolností, které nemohl nijak ovlivnit. Předpokládejme, že se soupeř vyhne vlastním stopám, bude postupovat vedle nich a obejde skaliska zleva, ne zprava. Saulovi dělalo potíže soustředit plnou pozornost jedním směrem, ne tak oběma. Nebo co když se protivník vydá zpět vzhůru po jeho stopách? V tom případě se ovšem ke shluku balvanů přiblíží shora a zastihne Saula zcela nekrytého. Měl jsem běžet dál, pomyslel si hořce Saul.

Jenže kam? Statek je příliš daleko. V takové vánici bych určitě zabloudil. A co Erika a ta žena? Přece bych je nemohl opustit.

Ale copak bych je tím nechal na pospas osudu? Jsou v bezpečném úkrytu a mají pušku, kdežto já jen pistoli, ze které mé ztuhlé prsty stejně nedokážou vystřelit.

A zlomenou větev.

Jeho nová zbraň mu náhle připadla absurdně směšná. Trásl se chladem a posedla ho obava, že zmrzne dříve, než se nepřítel vůbec objeví. Cítil se zesláblý, hlava se mu točila závratí a zvedal se mu žaludek. Nešlo mu na rozum, kolik toho už přestál.

Náhle ho napadlo, že protivník se určitě také klepe zimou. I jeho schopnost úsudku, tak jako moje, musí být oslabena. Je docela dobře možné, že jsme na tom naprosto stejně.

Vteřiny plné napětí pomalu mýjely a přelily se v minuty. Kolem se hromadil sníh a pomalu Saula zakrýval. Zdálo se mu, že má úplně ztuhlé klouby. Nebyl si jist, jestli se vůbec dokáže pohnout, i kdyby protivník nakrásně vlezl do pastí, kterou mu nastražil.

Les potemněl. Nepotrvá dlouho a neuvidí na krok před sebe. Nebude schopen postavit se nepříteli, ani najít cestu k jeskyni. Ne že by snad musel jeden z těchto problémů řešit. Jestli zůstane takto nehybně stát, mráz mu rychle pronikne do všech tkání a zemře ještě před příchodem noci.

Soupeřovy stopy už zpola zaval sníh. Když je ten člověk neuvidí, jaká je naděje, že projde kolem těchto balvanů? Stejně již uběhlo tolik času, že Saul byl pomalu přesvědčen, že se nepřítel vydal jiným směrem. Existovala také možnost, že mráz byl na něj příliš a rozhodl se zanechat pronásledování a stáhnout se

zpět do údolí.

Musím se rozhybat, přinutit svaly k činnosti a rozproudit krevní oběh!

Saula přešla trpělivost. Vyklouzl z výklenku mezi dvěma skalisky, otočil se vpravo...

A ocítl se tváří v tvář protivníkovi, který právě dorazil k balvanům a pátravě hleděl na svah před sebou.

Oba byli paralyzováni šokem a mráz jim zpomalil reflexy. Saul se ohnal větví ve stejném okamžiku, kdy se soupeř vzpamatoval a zvedl pistoli. Ze Saulovy větve vyčníval na prst dlouhý hrot, který se zaryl přímo do pravého oka oběti. Vytryskla rosolovitá tekutina, následovaná vzápětí proudem krve. Muž zaječel - nervy drásající výkřik vzteku a nesnesitelné bolesti. Saul vložil do úderu takovou sílu, že hrot klacku projel bulvou, prorazil kostěnou přepážku za očníci a vnikl do mozku. Muž zatřepal rukama jako by se chystal vzlétnout. Jeho nářek, teď už pouhý motorický reflex, se ještě chvíli vznášel ve vzduchu a pak umlkl. Ústa zůstala otevřená. Pistole mu vypadla z ruky a prsty v poslední křeči sevřely větev, která mu způsobila tolik utrpení. V rychlém sledu se nohy vzepjaly na špičky, paže poklesly k bokům, uhasínající zdravé oko obdařilo Saula posledním nenávistným pohledem a mrtvé tělo se svezlo k zemi.

Tvář, z níž do strany vyčnívala větev, skýtala hrůzný pohled. Zděšení, strach, vyčerpání, chlad a nadmořská výška zaútočily spojenými silami a Saul začal zvracet. Nemohl pochopit, jak je možné, že z obsahu ledem sevřeného žaludku stoupá pára. Zapotácel se a musel se opřít o skalisko, za nímž se skrýval. Sevřel si břicho, předklonil se a znovu zvracel. Klesl na kolena. Sněhem pokrytá lesní půda se mu před očima zhoupla na jednu stranu, pak na druhou.

Čeká mě neodvratná smrt, pomyslel si. Zvítězil jsem, ale zahynu.

Znechucení nad tím, co byl před okamžikem přinucen udělat, náhle přerostlo v chladný vztek - na sebe sama, na okolnosti, na počasí, na vlastní slabost! Zvedl hlavu a vykřičel do světa svou vzpouru.

Ne! Jestli mám zemřít, nebude to proto, že bych se vzdal!

Namáhavě se vyškrábal na nohy, odrazil se od balvanu a začal se brodit sněhovými závějemi vzhůru svahem. Fantazie mu vykreslila obraz Eričiny tváře, který vzápětí zbledl a vystřídal ho obličej jejích syna. Pocítil zoufalou touhu po životě. Ne však pro sebe.

Pro svou rodinu.

Vlastní ramena mu připadala jako dřevěný trám a měl pocit, že jeho nohy jsou kůly vrostlé do země. Doklopýtal na vrchol kopce a začal stoupat na další. Sníh ho bodal do očí. Ztratil rovnováhu a upadl. Postavil se a plahočil se dál. Znovu zakolísal a spadl.

Pak už se jen plazil.

Dál.

Ještě výš.

Přes závoj obluzeného vědomí si uvědomoval silnější nárazy větru - důkaz, že opustil ochranu lesního porostu a dostal se na holý skalnatý sráz, který ho dovede na otevřenou náhorní planinu.

Ale připadalo mu, že plošina se táhne snad do nekonečna. Čím usilovněji se namáhal, tím kratší vzdálenost podle svého odhadu urazil. Lezl po čtyřech. Narazil hlavou na balvan. Pokusil se ho přelézt. Nešlo to. Pochopil, že před ním je skalní stěna.

Stěna na druhém konci planiny.

Dveře. Pokud ho neklame paměť, byly dveře vytesány přímo v horském masivu. Ale kde? Vlevo, nebo vpravo? Jeho přežití závisí na okamžitém rozhodnutí. Zcela dezorientován zvolil postup doleva.

A málem vchod do jeskyně minul, než mu došlo, co to vlastně je. Byl tak vyčerpán, že ani nedokázal pocítit radost. Mráкотně zvedl ruku a zaškrabal nehty na dveře. "Eriko, to jsem já, Saul. Proboha živého, Eriko."

Sníh se proměnil v teplou přikrývku, která ho halila od hlavy k patě. Dveře se otevřely. Saul zavrával a po hlavě se vrátil do jeskyně.

Tvrdě dopadl na kamennou podlahu.

A slyšel, jak Erika vykřikla.

Zprvu měl dojem, že Eričina vyděšená tvář, která se mu vznáší před očima, je jen další výplod jeho

fantazie, který ho má jako maják vyvést ze sněhové bouře. Poslední zbytek zkaleného vědomí ho však natolik vyburcoval, že si připamatoval, jak se dostal ke dveřím, a uvědomil si, že konečně dosáhl bezpečí úkrytu.

Druhý vjem, kterého byl schopen, bylo světlo čadící kdesi vzadu. Petrolejová lampa. Její téměř mysticky mihotavý plamen vylupoval ze tmy police plné konzerv a balené vody, bílou plastikovou skříňku označenou červeným křížem, naskládané bundy, flanelové košile, ponožky a kalhoty a kromě toho i vysílačku.

Třetí a nejdůležitější vjem, který mu smysly zprostředkovaly, byl pocit tepla. Doslova bolel. Když ho Erika dotáhla až k lampě, přimhouřil oči a zaúpěl. Vedle lampy stála naftová kamna a Saulovi došlo, že plechová roura vedoucí od nich ke stropu slouží k odvodu kouřových zplodin. Náraz tepla na promrzlou kůži byl tak silný, že se Saul schoulil do klubíčka. Eričino naléhavé objetí mu způsobovalo mučivou bolest. Pokusil se zaprotestovat, ale byl bezmocný jako nemluvně.

Švýcarka přibouchla dveře, aby dovnitř nepronikal sníh hnaný větrem. Přiběhla k Saulovi a sáhla mu na čelo. "Má příliš nízkou teplotu. Jeho organismus se už nedokáže sám zahřát."

Saul pochopil. Zdroj tělesného tepla funguje jako pec. Když vyhasne, teplo zvenčí mu nepomůže. Musí přicházet zevnitř. Pec se musí znovu naplnit palivem a zapálit.

"Když mu nepomůžeme, zemře."

"Přikrývky," navrhla Erika.

"To nebude stačit."

"Ohřejeme trochu kakaa."

Žena zavrtěla hlavou. "Ani horké kakao nepomůže. Kromě toho nemá dost sil, aby je dokázal polknout."

"Co mám teda dělat? Jak mohu manžela zachránit?"

"Teplem svého těla."

"Cože? Tomu nerozumím!"

"Zahřejte ho vlastním tělem! Jinak ho nezachráníte!"

Erika pochopila. Svlékla Saulovi vlhké šaty. Saul se rozklepal a objal si rukama hrudník. Erika popadla z police spací pytel, rozložila ho na podlaze vedle manžela a spustila zip. Položila svého muže dovnitř a uzávěr zase zatáhla.

Spací pytel byl měkký, plný peří.

Ale studený.

"Je mi hrozná zima," zamumlal Saul.

Ve světle petrolejky viděl, jak se Erika svléká. Sundala si všechno - bundu, košili, kalhoty, boty, ponožky, podprsenku i kalhotky - a odhazovala kusy šatstva do kouta. Úplně nahá vklouzla do pytle za Saulem.

Schoulila se vedle něho, obemkla mu tělo pažemi a přitiskla se k němu prsy, břichem a stehny. Spací pytel byl sice velký, ale oba se do něj sotva vešli. I když Eričino objetí působilo Saulovi bolest, cítil, jak vložka pytle zachycuje teplo, které její tělo vyzařuje, teplo, které se začalo přelévát do něj. Vsunula mu koleno mezi nohy a vklínila se mu stehnem do rozkroku. Líbala ho na tváře, na krk, na ramena. Zhluboka na něj dýchala, masírovala mu hrudník, dělala všechno možné, aby ho zahrnula teplem.

Bylo to nejintimnější objetí, jaké kdy zažil. Její naléhavá potřeba pohltnout jeho tělo svým, snaha předat mu co nejvíce blahodárné energie svého organismu a splynout s ním v jedinou bytost znamenaly pro Saula dokonalejší vzájemné spojení, než jaké si vůbec dokázal představit. Jejich těla sama se stala nejcitlivějším orgánem, jako by se v nich soustředila vnímavost jednotlivých smyslů, které dosud působily odděleně. Saul nedokázal odhadnout, jak dlouho se k němu tiskla, kůži na kůži, srdce na srdce, ale cítil, jak do něj postupně proniká její tělesné teplo a prosakuje mu do všech tkání. Nejprve se zahřál žaludek, pak plíce, pak srdce.

A když se mu zachvěla i nervová zakončení v páteři, uvědomil si, že schopnost jeho těla produkovat vlastní teplo byla obnovena.

Dýchání už nepředstavovalo takovou námahu a hrudník se mu začal klidně rytmicky zvedat. Přestal se klepat. Usmál se na Eriku a pohlídl ji po krásné tváři. Její obličej se mu před očima rozplynul a Saul odplul do nevědomí.

Když se probudil, stále ležel ve spacím pytlí, ale byl kompletně oblečen do suchého prádla. Cítil se zesláblý, ale současně podivuhodně odpočatý. Protáhl se, zavrtil se v měkkém peří, vystrčil ruce, protřel si oči a ve světle lampy spatřil Eriku a švýcarskou farmářku. Opíraly se o stěnu jeskyně a napjatě ho pozorovaly. Erika už byla také oblečená.

"Jak dlouho jsem...?"

"Je deset ráno," odpověděla Erika. "Venku svítí sluníčko." Otevřela dveře.

Saul trhl rukou k očím a odvrátil hlavu. Zvenčí ho udeřil spalující jas. "Sluníčko?" zaúpěl. "Já myslel, že je to laserový paprsek."

"Nemůžeš přece zbytek života prospat."

Znovu zasténal. Před vchodem do jeskyně kapala voda. Od bílého sněhu se odrážely oslepující paprsky slunce. Saul si přetáhl cíp spacího pytle přes obličej.

"Jak chceš," poznamenala Erika.

Saul vyhlédl zpod okraje pytle a spatřil v jejích očích veselé ohníčky. Přivřela dveře na úzkou štěrbinu, aby denní světlo pomohlo petrolejce rozehnat šero v jeskyni.

"Jedno ti musím přiznat. Opravdu dokážeš chlapa uspat," konstatoval Saul.

"Potěšení na mé straně."

Saul se zachvěl. Tentokrát ne zimou, ale přívalem emocí. "Miluji tě."

Zdálo se, že jejich důvěrnost uvádí Švýcarku do rozpaků. Odkáslala si. "Nemáte hlad? Připravily jsme polévku z kostky."

"Jako vlk."

Saul natolik pookřál, že byl schopen se sám najíst a udržet horkou tekutinu v žaludku.

"Co se tam venku stalo?" Erika už nedokázala ovládnout zvědavost.

"Zlikvidoval jsem je."

Švýcarka zbledla. Erika jen přikývla.

Detaily Saul vynechal. "Čeká nás spousta práce."

Vydrápal se ze spacího pytle. Cítil se jako rozlámáný a musel počkat, až se mu obnoví smysl pro rovnováhu a dokáže stát pevně, bez zakolísání.

Erika sbalila Saulovy vlhké šaty, podala mu balíček s Avidanovým deníkem a fotografiemi a zvedla pušku. Zhasli lampu, zastavili přívod nafty do kamen, zkontrolovali, zda nehrozí nebezpečí požáru, a vyšli z jeskyně.

Jejich průvodkyně zavřela dveře. "Všechno, co jsme spotřebovali, budu muset nahradit," poznamenala.

"Zaplatíme vám," ujistil ji Saul.

"Ne. Zaplatili jste mně už dost. A nejen penězi. Zachránili jste mi život."

"Jenže kdybychom vás nenavštívili, nebyl by váš život ohrožen. Stále zůstáváme vašimi dlužníky."

Vykročili tajícím sněhem a zahájili sestup. Slunce je bodalo do očí. Saul si znepokojeně uvědomil, že se blíží k prvnímu muži, kterého byl předchozího dne nucen zabít.

Vůbec se mně do toho nechce, pomyslel si.

Jenže udělat se to musí.

"Uděláte lépe, když počkáte tady."

Pokračoval sám k řadě stromů, zatímco Erika zůstala, aby ženu zabavila. Zastavil se u borovice se svěšenými větvemi a zaváhal. Pak se přemohl, sklonil se a s odporem se zahleděl na muže, kterému zlomil vaz. Zatajil dech a s obtížemi stáhl mrtvole z prostředního prstu ztuhlé levé ruky prsten.

Blýskavou zlatou obroučku korunoval velký zářivý rubín. Znak vyrytý v horní plošce kamene zobrazoval propletený meč a kříž.

Saul mrtvé tělo pečlivě prohlédl. Nenašel nic než cestovní pas a peněženku. Pas byl francouzský, vystavený na jméno Jean Lapierre. Neutrální jméno, nejspíš falešné. Prolistoval dokument a našel razítka rakouské a švýcarské hraniční kontroly. Přijeli stejnou cestou jako my, pomyslel si Saul. Jsou to titíž lidé, kteří mě napadli ve vídeňském parku?

Prozkoumal peněženku a našel bankovky několika evropských států v celkové hodnotě kolem jednoho tisíce amerických dolarů. Podpis majitele na dvou kreditních kartách a francouzském řidičském průkazu byl stejný jako v cestovním pasu. Pařížská adresa. Fotografie atraktivní mladé ženy a holčičky s rozzářenými očima měly dodat patřičný osobní nádech tomu, co Saul považoval za sadu dokonale padělaných dokladů.

Trvalo mu čtyřicet minut, než našel ostatní dvě těla, sundal jim prsteny, prohledal je a prozkoumal jejich peněženky a cestovní pasy. Opět zcela neutrální jména. Trvalý pobyt jednou v Marseilles, podruhé v Lyonu. Rodinné fotografie. Doklady vypadaly, že jsou naprosto v pořádku, ale stejně jako v prvním případě byly bezpochyby falešné.

Vrátil se k Erice, která seděla spolu se Švýcarkou na sluncem vysušeném kameni. "Otázkou zůstává, jestli mrtvolu ukryjeme, nebo necháme tak, jak jsou."

Žena zareagovala poplašeně: "Ukrytí je? Ale proč byste...?"

"Je to pro vaše dobro," uklidňoval ji Saul. "Uchráníme vás tak od nepříjemností. Jak dlouho může trvat cesta odsud k vaší farmě za pěkného počasí? Hodinu? Podle jeskyně, kde jsme přečkali noc, soudím, že tuto oblast často navštěvují turisté a horolezci. Ti by těla objevili a policie by vás určitě vyšetřovala. Myslíte, že byste je dokázala přesvědčit, že nemáte ani ponětí o tom, co se tady stalo?"

"Když není vyhnutí... jsem schopná všeho."

"To už jste dostatečně prokázala. Ale rozmyslete si to pořádně a uvažte, co jsem vám řekl, ještě než odsud odejdeme."

Žena se zachvěla. "Kousek nad námi je hluboká rokle, které se všichni vyhýbají. Po většinu roku je zasněžená. Ideální úkryt."

"Nemusíte nám pomáhat."

Žena nedala ani náznakem najevo, že by chtěla něco namítat. Zůstala sedět a mlčky hleděla do údolí. Saul vyběhl pohledem Eriku. Postavila se a následovala ho. Po devadesáti minutách vyplněných třemi vysilujícími výlety ke strži se k venkovance vrátili.

"Hotovo," oznámil Saul nevzrušeně.

Žena stále jen strnule seděla a zírala před sebe. Pak na ně zamrkala, jako by se probírala z tranzu. "Často jsme sem s manželem chodívali. Kdysi to bývalo naše oblíbené místo."

Zvedla se a zamířila do údolí.

9

Na loukách kolem statku, které se koupaly v paprscích životodárného slunce, žalostně bučely krávy. Potřebovaly podojit. Žena se k nim rozběhla a Saul vycítil, že dychtivost, s jakou unikla z jejich společnosti, měla jen částečně původ ve starosti o zvířata. Jsme jako malomocní, pomyslel si hořce. Zahleděl se k horskému masivu, odkud sestoupili. Sněhem pokryté vrcholky hor se mu před očima proměnily v obrovské náhrobky. Otočil se a následoval Eriku k volkswagenu, ve kterém sem přijeli. Ukázal jí klíček od zapalování, který našel u jedné z obětí. "Jeď za mnou. Vezmu si jejich renault. Zajedeme do Curychu. Je to dost daleko, aby si nikdo nespojoval nález mrtvol - pokud budou objeveny - právě s tímto vozem. Ale ještě pár minut počkej. Myslím, že to auto je pronajaté, ale nikde jsem nenašel žádnou účtenku nebo jiný doklad z půjčovny. Možná je v přihrádce u volantu. Prohlédnu šasi a opišu si poznávací značku i výrobní číslo na bloku motoru. Bez ohledu na to, jak dokonale zametli stopy, někdo musel za vozidlo zaplatit, a já chci vědět, kdo to byl."

"Jenže nemáme žádnou možnost, jak to zjistit. Vzpomeň si na svůj slib. Nesmíme využívat zdrojů žádné zpravodajské služby."

"Spoléhat jen sami na sebe? Jistě. Ale myslím, že jsem přišel na způsob, jak přimět agenturu ke spolupráci a uznat, že jsem jí prokázal platnou službu. Pak mně pomoc poskytnou."

"Není mně jasné jak."

"Takto." Saul vytáhl z kapsy prsten s rubínem. "Musel jsem počkat, až se té ženské ztratíme z očí, než jsem ti ho mohl ukázat. Ji by to jen zbytečně znervóznilo."

Erika si prsten pozorně prohlédla. "V životě jsem nic podobného neviděla. Zlatá obroučka. Dokonalý

rubín s vyrytým mečem a křížem. Jako kdyby pocházel ze středověku, že?"

"Jenže na něm není ani škrábnutí. Určitě byl vyroben teprve nedávno."

"Meč a kříž."

"Víra a násilí. Všichni tři nosili úplně stejný. Zjevně se jedná o symbol příslušnosti k nějaké organizaci. Rozpoznávací znamení pro zasvěcené. Možná tentýž prsten, který si před příchodem sem na farmu sundal ten kněz, co se vydával za turistu."

Saul zatáhl za blýskavý rubín. Kámen se s cvaknutím vyklopil kolem ukrytého čepu a odkryl malou dutinu.

Erika se naklonila a spatřila žlutý krystalek. Opatrně prsten uchopila a zvedla k nosu.

"Kyanid."

"Nebo něco, co působí ještě rychleji." Saul zatlačil kámen do původní polohy. "Řekl bych, že i kdyby ti muži přežili, spolkl by jed ještě dříve, než bych je stačil vyslechnout. Myslím, že máme co do činění s nějakou sektou, která vyznává kult smrti. Velmi starou - a její příslušníci jsou dokonalí profesionálové. Máme oba dohromady přes třicet let zkušeností v rozvědce, ale ani jeden, ani druhý jsme takový prsten nebo podobný znak ještě neviděli. Existuje tedy tajná organizace, o které my dva nemáme ani ponětí, a vsadil bych se, že o ní neví ani nikdo jiný."

"Nechápu, jak je to možné."

"Nevím, jak se jim tak dlouho dařilo uchovat své tajemství nebo proč najednou riskovali odhalení. Je však zřejmé, že existují. Taký je jasné, že jsou mimořádně schopní. Co myslíš? Když tuto informaci nabídnu agentuře, neměli by to považovat za splnění závazku, že jim prokážu mimořádnou službu?"

"Hlavně abych zjistila, co se stalo mému otci, a znovu se setkala se svým synem."

"Naším synem," opravil ji Saul zvýšeným hlasem. Vzpomněl si na zakrvavený sníh. "A když agentura mou nabídku přijme, třeba už nikdy nebudu muset zabíjet."

Nepřirozené spojení

Curych. Když ještě Drew pracoval v protiteroristické jednotce, často zde hledal útočiště a oddech; Curych patřil k jeho oblíbeným městům. Ale tohoto teplého rána, když krácel s Arlenou pod bezmračnou oblohou podél řeky, která rozděluje město na dvě části, věnoval malebným nábřežím a výletním parníkům, zahradám a výstavným měšťanským domům na protějším břehu pramalou pozornost. Místo nich měl stále před očima mrtvé příslušníky ochranky před vilou nedaleko Říma a Gattovo zmučené tělo zhroucené na lehátku vedle zahradního bazénu. Po objevu masakru minulé noci Drew s Arlenou okamžitě učinili příslušná opatření, aby mohli opustit Itálii a nejbližším možným spojením odletěli do Švýcarska. Teď sešli z chodníku vedoucího po nábřeží a bez jediného slova zabočili do ulice lemované impozantními budovami. Mířili ke Swiss Zurichsee Bank, bance, v níž pro ně měl otec Sebastian zřídit bezpečnostní schránku. Drew měl v kapse kalhot klíč - a v paměti uložené heslo 'Svatá bohorodička', které jim ke schránce umožní přístup.

Když se přiblížili ke vchodu do banky, Arleně zaplálo v zelených očích obavou. "Co když nebude heslo odpovídat? Nebo klíč? Co když má otec Sebastian v plánu něco úplně jiného než nám pomáhat, jak slíbil?"

"Zatím své slovo vždycky dodržel. Setkal se s námi ve vatikánských zahradách. Obstaral nám zbraně, cestovní pasy, peníze i záznamy otce Viktora o vyšetřování zmizení kardinála Paveliče. Něco tady strašně nehraje, to je jasné, ale nemyslím, že by to byla vina otce Sebastiana."

"Brzy uvidíme, na čem jsme."

Vstoupili do banky. Mramorová podlaha, masivní sloupy a vysoký klenutý strop Drewovi připomínaly chrám. Ozvěnou zkreslené hlasy v sobě nesly tón bázlivé úcty věřících modlících se při mši. Procházeli kolem strážných a úředníků, pultů a přepážek, až našli informační tabuli v němčině, francouzštině, italštině a angličtině, která je nasměrovala k oddělení bezpečnostních schránek v suterénu. Když sestupovali, připadali si, jako kdyby vcházeli do krypty.

"Svatá bohorodička," řekl Drew německy strážkyni svatyně, ženě s přísným výrazem v upjatém obličej, a ukázal jí číslo vyražené na klíči.

Úřednice prošla seznam schránek a odpovídajících hesel a pak zabodla přimhouřené oči do Drewa. "V pořádku, pane."

Drew potlačil napětí a následoval ženu do trezoru, kde se od podlahy ke stropu táhly řady bezpečnostních schránek. Podal jí klíč a žena jím společně se svým otevřela kovovou přihrádku. Vytáhla z ní uzavřenou plochou schránku a s vážnou úctou kněžky, která uděluje svátost, ji podala Drewovi. O tři minuty později byli s Arlenou sami za zavřenými dveřmi malé kabinky. Drew otevřel víko a našel dvě pistole, dva cestovní pasy a obálku, která, jak otec Sebastian slíbil, obsahovala peníze.

"Svou část dohody splnil," konstatoval Drew. "Je to docela příjemné pomyšlení, že alespoň jednomu knězi, který patří k Bratrstvu, lze věřit."

"Zatím," podotkla Arlena.

Zbraň schovali pod saka. Než prošli detektorem kovů na římském mezinárodním letišti, schovali pistole, které jim předtím otec Sebastian opatřil, do automatické skřínky v úschovně zavazadel. Drew, kterého zbraň nepříjemně tlačila do zad, zastrčil peníze a cestovní pasy do kapes. Pak vytáhl pero a list papíru a napsal na něj tiskacími písmeny: DŮLEŽITÉ. MUSÍME SE S VÁMI CO NEJDŘÍVE SEJÍT. ZANECHTE INSTRUKCE OHLEDNĚ MÍSTA A ČASU. KAJÍCŇÍK.

Vložil vzkaz do schránky, zaklapl víko a otevřel dveře kabinky. Úřednice srazila paty a stála v přísném pozoru, jako by měla převzít svaté ostatky. Když byla schránka slavnostně uzamčena a Drew měl svůj klíč zase v kapse, opustili s Arlenou chrám penězoměnců a vyšli na rušnou ulici. Nejistili žádný náznak, že by je někdo sledoval, a vrátili se na nábřeží k řece.

"Teď musíme čekat," poznamenal Drew. "Odpoledne se sem vrátíme, pak znovu zítra ráno a buďví kolikrát ještě, prostě kolik dopolední a večerů bude potřeba. A možná se stane zázrak a oni se s námi už nikdy více nespojí. Tohle není naše záležitost. Byli jsme do ní vtaženi proti své vůli. Prozatím jsme svůj úkol splnili. Teď už záleží jen na otci Sebastianovi, a když se nám neozve, nebude to naše vina. S radostí tady s tebou počkám třeba do skonání věků."

"Ale sám dobře víš, že v něco podobného doufat nemůžeme," zchladila ho Arlena.

Drew nešťastně přikývl. "Bratrstvo nám nedá jen tak pokoj. Dokud nevykonáme, co po nás chtějí, nemůžeme se cítit svobodní. Nenávidím činnost, pro kterou jsem byl vycvičen, ale použiju všechno, co jsem se kdy naučil, abychom to měli za sebou a mohli konečně začít společně žít."

Arlena vzala Drewa za ruku. "Ale vždyť my už společně žijeme. Spoléhat můžeme pouze na přítomnost." Ve čtyři odpoledne otevřel Drew bezpečnostní schránku toho dne už podruhé. Místo vzkazu, který v ní ráno zanechal, našel jiný, jehož text byl ještě naléhavější než jeho vlastní. Instrukce byly zcela jasné, profesionálně precizní. Pod nimi byl v kapce roztaveného vosku otisknut důvěrně známý znak - meč propletený s křížem.

Tentokrát navštívil banku sám. Když vyšel ven, nezamířil k řece, ale na druhou stranu. Kráčel směrem k Bahnhofstrasse, hlavní obchodní a finanční tepně Curychu. Zastavil se u výlohy květinářství a zahleděl se na vystavené zboží. O chvíli později k němu přistoupila Arlena. Spatřil její obraz ve skle výkladní skříně. Sledovala ho od okamžiku, kdy opustil banku.

"Nezdálo se, že by se o tebe někdo zajímal," řekla Arlena.

To samozřejmě nedokazovalo, že nejsou pod dohledem. Každopádně by nebylo rozumné, kdyby neučinili patřičná preventivní opatření. Splynuli se zástupy chodců, kteří proudili po chodníku oběma směry.

"Ozvali se, nechali zprávu," informoval Arlenu Drew. Lístek se vzkazem jí však neukázal. Nemohl. V kabině v oddělení bezpečnostních schránek roztrhal sdělení na malé kousky, které strčil do kapsy kalhot. Než došli na Bahnhofstrasse, nenápadně poodhazoval drobné útržky papíru na chodník.

"Za předpokladu, že vzkaz byl skutečně od otce Sebastiana," pokračoval Drew, "se s ním dnes večer sejdeme. Oznámil místo a čas, včetně dvou záložních termínů a lokalit na zítřek, pokud bychom si jeho zprávu dnes nevyzvedli."

"Myslí na všechno."

"Od člena Bratrstva se to dá čekat. Překvapilo by mě, kdyby tomu bylo jinak."

Arleně potměněly oči starostí a obavami. "Kde se s ním máme sejít?"

Hodinu po půlnoci vystoupil Drew s Arlenou v patách z temné uličky. Přešli Rathausbrücke, úzký kamenný most, a zastavili se u bohatě zdobené fontány. Od řeky stoupala mlha.

"Dokázala bych si představit vhodnější místo schůzky," podotkla Arlena.

"Myslíš ne tak odkryté?" zeptal se Drew. "Jenže na druhé straně by každý, kdo by nás chtěl sledovat, musel přejít most. Takhle pozdě v noci, kdy kolem nejsou žádní chodci, bychom si ho jistě všimli."

Podle instrukcí měli k vodotrysku dorazit přesně pět minut po jedné, ale věděli, že k vlastnímu setkání může dojít až o půl hodiny později. Otec Sebastian se určitě bude chtít ujistit, že je nikdo nesledoval, a teprve pak se ukáže.

Ale uplynulo třicet minut a kněz stále nikde.

"Mám takový nepříjemný pocit. Nelíbí se mi to. Zkusíme náhradní termín zítra ráno," řekl Drew. "Raději odtud vypadneme."

Nemusel Arlenou přemlouvat. Vykročila, nezamířila však od fontány zpět na most, ale vydala se po nábřeží podél řeky. Drew ji beze slova následoval.

Mlha prořídla. Odbočili do potměšilé postranní ulice a prošli kolem restaurace. Měla už zavřeno, za okny se nesvítilo. Křižovatkou před nimi projel nějaký mladík na silném motocyklu. Výfuk mu burácel tak hlasitě, že Drew v první chvíli zvuk motoru za sebou nezaslechl. Otočil se a spatřil světla automobilu. Řítil se k nim dost vysokou rychlostí. Odstrčil Arlenou do výklenku dveří a sáhl pro pistoli. To už auto zastavovalo, okénko u řidiče stažené.

"Nastupte si. Rychle!" vyzval je otec Sebastian.

Vklouzli na zadní sedadlo a Drew ani nestačil zabouchnout dveře, když otec Sebastian dupnul na plyn a vůz vyrazil ulicí.

"Co vás tak zdrželo?" zajímal se Drew. "Proč jste se s námi nesetkal podle plánu?"

Otec Sebastian s kvílením pneumatik zahrnul za nejbližší roh. "Čekal jsem o domovní blok dál a dával na vás pozor. Pro případ, že by vás někdo sledoval, jsem chtěl, aby to vypadalo, že schůzka byla zrušena a vy jste další čekání vzdali. Čekal jsem až do okamžiku, kdy bylo navázání kontaktu nejméně pravděpodobné a kdy byla jen mizivá možnost, že by nás někdo spolu zahlédl."

Duchovní měl na sobě tmavé kalhoty, tmavou větrovku, zip zatažený až ke krku, a tmavé řidičské rukavice. Prsten na prostředníku levé ruky tvořil na rukavici jasně patrnou vyvýšeninu.

"Nečekal jsem, že si naši zprávu vyzvednete tak rychle. Nechali jsme ji v bance teprve dnes dopoledne," řekl Drew. "Přesídlil jste sem do Curychu?"

"Ne, zůstávám v Římě."

"Jak je tedy možné...?"

"Ve stejnou hodinu, kdy jsem vám předal klíč od bezpečnostní schránky spolu s heslem, jsem nechal svého asistenta, v něhož mám absolutní důvěru, přeložit do kláštera tady v Curychu. Každý den schránku kontroluje. Když našel váš vzkaz, zatelefonoval mně do Říma. Řekl jsem mu, aby vám určil pro setkání několik možných termínů, a okamžitě jsem se vydal na cestu. Letadlo přistálo dnes večer."

"Jestli ovšem váš asistent věděl o vašich plánech..."

"Přesně tak. I když mu, jak říkám, věřím, opatrnost mi diktovala obohatit plán o vlastní drobnou variaci. Pomocí podobných preventivních opatření se Bratrstvu podařilo uchovat si své tajemství po dlouhá staletí. A nesmíme zapomínat na skutečnost, že jsem vás získal do svých služeb - člověka zvenčí, který mou žádost nemohl odmítnout - právě proto, že mám všechny důvody věřit, že uvnitř řádu působí skrytý nepřítel." Kněz ostře zabočil za další roh a podíval se do zpětného zrcátka. "Nikdo nás nesleduje. Zdá se, že jsme svého cíle dosáhli. Co byste řekli na malou pozdně noční vyjížďku?"

Ujížděli rychle na sever, k zalesněným kopcům za městem.

"Vaše žádost o naléhavou schůzku byla poněkud neočekávaná. A z hlediska bezpečnosti opravdu nanejvýš neprozíravá." Otec Sebastian nespouštěl nohu z plynu. "Co od nás chcete?"

"Informace," odpověděl Drew.

"Nemohl jste své otázky sepsat a nechat je bance?"

"Aby se váš asistent dozvěděl, co potřebuju, ještě dřív než vy? Jaká bezpečnostní opatření byste musel učinit potom?"

"Uznávám, že v tom máte pravdu."

"A kromě toho se od našeho posledního setkání ve Vatikánu seběhla spousta věcí."

"Doufám, že to znamená, že jste pokročili."

"Znamená to, že ve hře jsou ještě jiní hráči."

Otec Sebastian se prudce otočil k Drewovi. "Kdo?"

"Kdybych to věděl, nebyl bych riskoval a nežádal vás o tuhle schůzku. K tomu, abych to zjistil, potřebuju vaše zdroje, vaši síť informátorů."

Duchovní se znovu soustředil na řízení. "Prosím o vysvětlení."

Drew začal svým rozhodnutím prověřit možnost, že za zmizením kardinála Paveliče stojí nějaká teroristická organizace. "Teroristé bývali, koneckonců, moje specialita," prohodil hořce. "Výsledky vyšetřování, které prováděl otec Viktor, napovídaly, že se touto možností nezabýval, alespoň ne do hloubky."

"Že by únos kardinála Paveliče znamenal první etapu útoku proti katolické církvi? Blahopřeju. To mě nenapadlo."

"Mohu se ovšem mýlit, ale faktem zůstává, že stejné podezření pojali další dva muži." Drew vyličil svůj rozhovor s Gattem, v němž ho obchodník se zbraněmi, který už neměl přístup k důvěrným informacím, nasměroval na Mediciho. "Ale když jsme s Arlenou připravili past, abychom se Mediciho zmocnili, předešli nás dva muži. A když jsme se pak vrátili ke Gattovi, abychom se ho zeptali, co o té dvojici ví, zjistili jsme, že jeho vilu někdo přepadl. Tělesní strážci do jednoho mrtví. Gatto sám byl krutým způsobem mučen a nakonec mu prořízli hrdlo."

Otec Sebastian sevřel volant, až mu zběhly klouby prstů. "Předpokládáte tedy, že ti dva přinutili Gatta říci jim to, co předtím prozradil vám?"

"Ano. Jsem přesvědčen, že ho neznámí útočníci mučili proto, aby se dozvěděli, jestli kardinálovo zmizení nemají na svědomí právě teroristé. Myslím, že jim jde o totéž jako mně. A já chci zjistit, kdo to je."

"Popište je."

Drew si v duchu představil uličku a pohled na dva muže, kteří přemohli Mediciho tělesného strážce a řidiče a pak svou oběť nacpali do auta. Přepadení a vlastní únos proběhly úžasně rychle - za dvacet vteřin bylo po všem -, ale Drewova trénovaná paměť byla schopna vybavit si události do všech podrobností, jako kdyby sledoval filmový záznam.

"Bylo jim něco přes čtyřicet," vzpomínal. "Oba měli na hlavě čepici, ale přesto jim byly na zátylku a kolem uší vidět vlasy. Jeden byl blondák, druhý zrzavý. Blondák měřil přes metr osmdesát, opálený, dobře stavěný. Postava vzpěrače - mohutná ramena a hrudník, široké čelo, masivní čelist. Zrzek byl vyšší, minimálně metr pět osmdesát, strašně hubený, bledý. Tváře propadlé a obličej velmi úzký, jako kdyby mu někdo sevřel hlavu do svěráku."

"Okouzující párek," podotkl otec Sebastian. "Ovšem bez doplňujících informací si nedokážu představit, jak by je naše zdroje dokázaly identifikovat. Svalnatý blondák a vychrtlý zrzek. Máte ponětí, jaké mohli být národnosti?"

"Jen v negativním smyslu. Mám dojem, že to nebyli Francouzi, Španělé ani Italové. Přesto však máme i další informace."

"Ale?"

"Ti chlapi byli profesionálové. Nemyslím tím jen, že věděli, co mají dělat. Mám na mysli světovou extratřidu. Viděl jsem jen málo schopnějších mužů, a ve své dřívější profesi jsem měl co do činění s řadou expertů. Nemohou být tak dobří, aniž by nezískali jistou reputaci. A řekl bych, že barva vlasů je součástí jejich obchodní značky. Zeptejte se svých informátorů na prvotřídní nájemné vrahy a pokuste se zjistit, jestli mezi nimi není naše dvojice - blondák a zrzek. A ještě něco. Předpokládáme-li, že nejsou Italové, museli projít pasovou kontrolou. Spojte se s příslušníky Opus Dei v italské bezpečnostní službě, v Interpolu, v CIA. Naši dva přátelé třeba přijeli do Itálie teprve nedávno a někdo si jich mohl všimnout."

"Pořád ještě budeme tápat v temnotách. Moc jste nám toho nedali."

"To je všechno, co máme," řekl Drew. "Všechno, co máte vy. Pro tuto chvíli ponechávám případ ve vašich rukou."

"Pro tuto chvíli? Neboje to z vaší strany pokus, jak zdvořile vycouvat a úplně se nás zbavit? Doufám, že jste nezapomněl na naši dohodu. Hříchy, kterých jste se na nás dopustil, vám promineme jen tehdy, když budete spolupracovat."

"Na nic jsem nezapomněl. Jediné, o co mi jde, je žít s Arlenou v klidu a míru. Je mně jasné, že když vás podrazím, naše šance jsou nulové. Ale jak mám spolupracovat, když nedostanu informace, které potřebuju?"

Otec Sebastian se zamyslel. "Jak říkáte, míč je teď na mé polovině hřiště. Schránku budete kontrolovat každý den v deset ráno a ve tři odpoledne."

Vyčerpán náročným vyjednáváním se Drew konečně mohl pohodlně opřít. Vedle něj seděla na zadním sedadle Arlena a Drew na sobě cítil její pronikavý pohled.

5

Národní park Langenberg, který lemuje malebnou vyhlídkovou trasu jihozápadně od Curychu, nabízí návštěvníkům nerušený pohled na kamzíky, sviště, jeleny a divoké kance. Drew s Arlenou vyjeli z přírodní rezervace, několika hektarů skalnatých zalesněných kopců, a zamířili na jih sérií serpentín, která je dovedla až na vrchol průsmyku Abliss. Zastavili na místě, odkud se jim výšky necelých devíti set metrů otevíral výhled na zvlněnou krajinu. Důležitější však bylo, že jejich zastávka umožnila otci Sebastianovi pozorovat, jestli je někdo cestou z parku nesleduje.

O deset minut později vedle nich zastavilo auto. Otec Sebastian otevřel dveře. Drew s Arlenou přisedli a kněz šlápl na plyn. Sjeli z průsmyku, odbočili na lesní cestu a zajeli mezi stromy, přičemž otec Sebastian stále sledoval zpětné zrcátko. Bylo odpoledne druhého dne po jejich noční schůzce. Obloha byla zamračená a ve vzduchu se vznášel déšť.

"Rampouch a Seth."

Drew nechápal. "Rampouch a...?"

"Seth," zopakoval duchovní. "Jsou to jejich krycí jména. Přiznávám, že jsem si nedělal příliš velké naděje, že bychom se o nich něco dozvěděli, ale sotva jsem se zmínil o blondákovi a zrzkovi, jeden z příslušníků Opus Dei, náš kontakt v Interpolu, okamžitě zareagoval. Jsem na rozpacích, jak si vysvětlit, že jsem o těch dvou dosud neslyšel. Jedinou omluvou pro mou neznalost snad může být fakt, že dosud nepodnikli nic, co by se byť jen vzdáleně dotýkalo katolické církve. Nejsou to teroristé; ani vy jste o nich nemohl nic vědět."

"Co jste zjistil?" zeptal se Drew.

"Jsou mimořádně drazí, mimořádně schopní a smrtelně nebezpeční. Nepracují často, ale když přijmou nějaký úkol, jde vždy o velkou věc. Jsou experti na zametání stop. Neví se ani, kde vlastně žijí."

"To je příznačné," poznamenal Drew. "Jinak by je nepřátelé dávno dostali."

"Podle jedné z teorií Interpolu vynakládají větší část svých příjmů na osobní ochranu. Ale přesto se dopustili několika chyb. Zachytily je totiž bezpečnostní kamery. Stalo se to všeho všudy dvakrát a záběry jsou rozmazané, ale počítače dnes dokážou zázraky a z neostrých snímků vznikly fotografie s vysokým stupněm rozlišení. A podle těchto zvětšenin identifikovali naši dvojici před dvěma dny na letišti v Římě. Přiletěli z Kanady. Každý sám by asi nevzbudil žádný zájem, ale oba ve stejném letadle..."

"Jasně. Upozornili jeden na druhého. Jejich záměrem bylo, aby si jich bezpečnostní služba všimla."

"Ano, to je jedna z příčin, proč byli zpozorováni," potvrdil otec Sebastian. "Jejich současná přítomnost na palubě téhož letadla je však pozoruhodná i z jiného důvodu. Řekl jsem vám, že jejich krycí jména jsou Rampouch a Seth. Obě dokonale odpovídají jejich vražedné profesi."

"Smrt jako vládce říše věčného ledu. Seth je egyptský bůh podsvětí, často zobrazovaný s rudými vlasy."

"A před čtyřiceti lety byli muži s těmito krycími jmény nesmiřitelnými soupeři," doplnil otec Sebastian.

"To je vyloučeno! Ti, které jsem viděl, byli před čtyřiceti lety ještě kojenci!"

"Mluvím o jejich otcích, jejichž krycí jména synové zdědili. Rampouch a Seth patřili za druhé světové

války mezi nejlepší Hitlerovy osobní zabijáky. Vzájemně se předháněli, kdo si u Führera vyslouží větší uznání. Když se Třetí říše zhroutila, nepřátelství mezi oběma renomovanými atentátníky neutuchlo. Při několika příležitostech se pokusili jeden druhého zlikvidovat. Podle některých zdrojů byl příčinou vztah k ženě. Že by se teď synové zapřísáhlých nepřátel dohodli? Cestovali stejným letadlem? Spojili se, aby unesli informátora? Tato skutečnost vzbudila pozornost Interpolu. Ať už mají v úmyslu cokoliv, situace je ještě vážnější, než jsem se obával. Rampouch a Seth. Jejich spojení je zcela nepřírozené."

6

Obloha ještě více zešedla. Když je otec Sebastian vysazoval u jejich automobilu, který nechali nahoře v průsmyku Abliss, spustil se lehký déšť. "Teď je případ znovu váš," řekl kněz. "Nevím, jakým způsobem informace, které jsem vám dal, využijete, ale najal jsem vás právě proto, že si nemohu dovolit riskovat zatáhnout do vyšetřování Bratrstvo. Jestli mě potřebujete na to, abych za vás dělal vaši práci, jakou má naše úmluva pro mě cenu? Pomalu mně dochází trpělivost." Obdařil je zlostným pohledem a šlápl na plyn.

Drew ho sledoval, jak mizí v serpentínách pod průsmykem. Hustě mrholilo a Drewovi stékaly po tváři kapky deště. Trudnomyslně nasedli s Arlenou do vozu.

"Co teď?" zeptala se Arlena. "Mám pocit, že to, co jsme se dozvěděli, mám moc nepomůže. Kam zaměříme další postup?"

"Myslím, že se vrátíme do Říma." Drew se snažil mluvit sebevědomě. "Tam, kde zmizel kardinál Pavelič, kde byl zastřelen otec Viktor a kde se Seth s Rampouchem zmocnili Mediciho a zavraždili Gatta."

Arlenin výraz ožil novou nadějí. "Nevidím však žádnou spojitost..."

"Mezi syny Hitlerových soukromých zabijáků a zmizením kardinála Paveliče? Jsem přesvědčen, že tu vzájemná souvislost existuje, byť nepřímá. Seth s Rampouchem kardinála neunesli, to by ho přece teď nehledali. Chtějí získat odpovědi na stejné otázky jako my. Jenže proč? Proč takový zájem z jejich strany? Co mohlo přimět syny nacistických katanů - a připomínám, že jejich otcové byli zavilí nepřátelé - spojit síly a hledat nezvěstného preláta? Přehlédlí jsme totiž něco, co nám mělo být jasné od samého začátku. Klíčem k řešení je kardinál. Jenže my jsme ho dosud viděli pouze prizmatem jeho funkce, brali jsme ho jako církevního hodnostáře a ne jako osobnost. Jaký vlastně byl jako člověk? Vždyť o něm vůbec nic nevíme."

Drew otočil klíčkem zapalování a chystal se vyjet na silnici. V tom okamžiku projel kolem směrem na Curych vysokou rychlostí tmavý renault. Muž za volantem zřejmě spěchal, aby měl průsmyk co nejrychleji za sebou. V těsném závěsu za ním se objevil volkswagen Golf. Jeho řidička sledovala vůz před sebou s tak napjatou pozorností, jako kdyby ztratit renault z dohledu bylo to nejhorší, co by ji mohlo potkat. Drew si byl jist, že ani jednoho z nich v životě neviděl, ale přesto pocítil záhadnou spřízněnost. Zařadil rychlost a následoval dvojici průsmykem. Kam mají ti lidé namířeno, to samozřejmě nevěděl. Oni s Arlenou pojedou na curyšské letiště, kde je čeká nejbližší letadlo zpět do Říma.

7

Saulovi se podařilo najít místo na přeplněném parkovišti u curyšského hlavního nádraží. Kůži na obličej měl vyčerpáním napjatou k prasknutí. Bylo toho na mě moc, pokáral se v duchu. Měl jsem si v té jeskyni odpočinout trochu déle. Posbíral zbytky sil, vystoupil z vozu a zamkl dveře. Venku nepříjemně mrholilo. Mrkl na zavřený kufr renaultu, kde, jak zjistil, byly uloženy automatické pušky a plastické trhaviny spolu s třemi sadami cestovních pasů, kreditních karet a řidičských průkazů. Mužům, kteří tímto autem přijeli, by poskytly úplně novou totožnost.

Určitě by neriskovali projet s takovým nákladem švýcarskou celnicí, uvažoval Saul. Všechno si obstarali až po příjezdu do země. To znamená, že nejednají osamoceně; mají zde kontakty, musí za nimi stát nějaká organizace. Určitě nepředpokládali, že v nás vzbudí podezření a že se dáme na útěk. To by na nás vyrazili dříve a s plnou polní.

Jejich chyba.

Za ním zastavila Erika ve volkswagenu. Saul si sedl vedle ní.

"Několikrát jsi doslova šněroval silnici," poznamenala starostlivě. "Lesknou se ti oči a jsi bledý jako stěna. Není ti zle?"

Saul si odkašlal. Bolelo ho v krku. "Tím se budeme zabývat později. Nejdřív si musím zatelefonovat."

"Dobře, ale pak tě tvá židovská panička láskyplně ošetří."

"Neboj se, dohlédnu, abys dodržela slovo," usmál se Saul. "Jed' k jezeru."

Mohl samozřejmě použít automat na nádraží, ale ze zvyku se telefonům na stanicích prostředků hromadné dopravy vyhýbal - bezpečnostní služby je totiž často odposlouchávají. Uprostřed Bahnhofstrasse ukázal na telefonní budku. "Řekl bych, že je stejně bezpečná jako kterákoliv jiná." Erika zastavila u chodníku.

"Objed' párkrát blok," řekl Saul a vystoupil z auta. Zvedl sluchátko a nastrkal do přístroje švýcarské mince.

Drsný hlas na druhém konci linky mluvil německy: "Květinářství Vůně Curychu."

"Mám důležitou objednávku. Mohl byste mě přepojit na oddělení mezinárodních zakázek?"

"Už jste u nás někdy v minulosti nakupoval? Abychom mohli vaši zásilku vypravit, budeme potřebovat číslo účtu."

"Můj účet byl veden pod jménem, ne pod číslem."

"Jakým?"

"Romulus."

Hlas hovořící německy zaváhal jen na zlomek vteřiny. "Prověřím složku s vašimi fakturami a zjistím, jestli šéf oddělení nemá nějaké jednání."

"Řekněte mu, že jsem objevil květinářství, o kterém podle mě vůbec neví."

"Jsem si jist, že ho to bude zajímat - pokud ho ovšem seženu."

"To bych řekl, že ho seženete."

Saul hleděl na hodinky. Přesné po čtyřiceti vteřinách se ohlásil jiný hlas, tentokrát anglicky.

"Jaké květiny si přejete poslat?"

"Růže. Jsem tady v Curychu. Volám z budky. Chci doručit zásilku do pekařství Černý chléb ve Vídni. Mám tam přítele. Je znám pod přezdívkou Pod'obaný. Automat, z kterého mluvím, má číslo..." Saul ho nadiktoval a pokračoval: "Nemám k dispozici jiný telefon. Řekněte Pod'obanému, ať se mi ozve, co nejrychleji to půjde. Řekněte mu, že si s ním chci promluvit o službě, kterou jsem mu slíbil."

"Může to chvíli trvat."

Saul věděl, že podle čísla, které jim sdělil, se dá zjistit, odkud volal, a že si někdo vizuálně prověří, zda je opravdu ten, za koho se vydává. "Chápu. Jen zaříd'te, ať se se mnou Pod'obaný spojí."

Zavěsil a sklem budky smáčené deštěm vyhlédl na ulici. Právě kolem projela Erika ve volkswagenu a Saul na ni uklidňujícím gestem zamával.

Čekal. Sklo budky se zevnitř zamlžilo jeho dechem, ale přesto několikrát zahlédl Eriku, jak poctivě objíždí blok pořád dokola.

Telefon zazvonil o deset minut později. Saul nedočkavě popadl sluchátko.

Znovu hlas mluvící německy, ale přízvuk prozrazoval, že jeho majitel se jazyk naučil ve škole někde v Nové Anglii. "Volám kvůli nějakým květinám, které mně prý chcete poslat."

"Máš otřesný přízvuk, Pod'obaný."

"A ty jsi stejně nezdvořilý jako vždycky. Kromě toho jsi souhlasil s podmínkou, že s námi nebudeš navazovat spojení."

"Rád bych si promluvil o incidentu, který mě ve Vídni málem stál život."

Pod'obaný se bryskně ohradil: "S tím jsme neměli vůbec nic společného."

"Já vím. Zjistil jsem, kdo v tom měl prsty. Budeš se divit. Promluvíme si o tom hned, nebo mám přejít k jinému telefonu?"

Ve sluchátku bylo chvíli ticho.

"Romule?"

"Poslouchám."

, Jsi si jistý, že mě tvá informace překvapí?"

"Sedneš na zadek."

"Jak by se ti zamlouvalo ubytovat se v hotelu? Přirozeně na naše náklady."

"Který hotel máš na mysli?"

"Touhle dobou by už lidé z květinářství měli najít budku, z které mluvíš."

"Posledních pět minut stojí venku nějaký chlápek. Mám dojem, že je mu v tom lijáku trochu zima."

"Pokusím se s tebou večer zase spojit." Linka oněměla.

Saul vyšel z budky. Pod římsou nedalekého domu se před deštěm schovával postarší šedovlasý muž.

"Máte rád květiny?" zeptal se ho Saul.

"Růže."

"Nevěděl byste o nějakém slušném hotelu?"

"Ale jistě!" ubezpečil ho šedovlasý muž. Za rohem se objevila Erika ve volkswagenu.

8

"Áách! Je strašně vřelá!"

"Musíš se přece prohřát a vypotit, abys ze sebe konečně dostal tu zimu."

"Jenže mně se mnohem víc líbilo, jak jsi mě zahřívala včera v noci."

"A co myslíš, že mám v plánu potom? Teď se pěkně vysveč a vlez si do vany."

Saul shodil šaty a pomalu se ponořil do vroucí vody. Erika mu umyla záda a Saul se nedokázal ubránit smíchu, když ho dosucha drhla ručníkem. "Teď bychom mohli přistoupit k druhé fázi tvého plánu."

Erika zavrtěla hlavou. "Brzo budeme mít společnost."

Saul nešťastně zakoulel očima.

"Kromě toho potřebuješ nabrat sílu," pokračovala. "Musíš se najíst."

Nastala noc. Ještě před koupelí si objednali u hotelové služby večeri. Sotva se Saul oblékl - ve skříni a prádelníku našli oděvy různých velikostí - ozvalo se zaklepání. Saul opatrně vyhlédl, aby zjistil, zda je za dveřmi opravdu služba obsluhující pokoje. Číšník, který dovnitř vtlačil servírovací stůl se zakrytými mísami, měl tvář poznamenanou neštovicemi.

"Doufám, že nebudete mít žádné námítky," řekl Poďobaný a zavřel za sebou dveře. "Objednal jsem totiž pro tři. Od snídaně jsem nejedl."

"Stejně jde všechno na účet firmy," poznamenal Saul.

"Přesně tak. A všichni ve firmě věří, že to, co nabízíte, za takové vydání opravdu stojí."

"Kdybych nebyl přesvědčen, že to má pro vás cenu ještě mnohem vyšší, nebyl bych se vůbec ozýval."

Ještě před pěti minutami měl Saul hlad jako vlk. Teď se na mísy na servírovacím stolku sotva podíval.

"Vy jste určitě Erika," prohodil falešný číšník nenucené. "Zatím jsem neměl to potěšení." Potřásl si s ní rukou a nalil tři šálky kávy, ale Saul s Erikou se svých ani nedotkli.

Poďobaný se napil. "Tak. Zopakujme si, na čem jsme. Stanovili jsme si jistá pravidla. My zapomeneme, že jsi přerušil nucené vyhnanství, na kterém jsme se dohodli. Tys nám za to slíbil nějakou službu. Ale abychom ji mohli využít v maximální míře, trvali jsme na tom, že s námi přerušíš veškeré spojení a nebudeš spolupracovat ani s žádnou jinou rozvědkou. Měl jsi působit dojmem, že jsi zcela na volné noze. Uznej sám, že tvůj telefonát dnes odpoledne je jasným porušením slibu. Náš komunikační systém je sice pravidelně prověřován a zajištěn proti odposlechu, ale sám dobře víš, že žádná opatření nikdy nefungují na sto procent. Je možné, že o našem hovoru už vědí další zpravodajské služby. Prohlásil ses svým krycím jménem. Existuje možnost - sice nepatrná, ale je nutno ji brát v úvahu - že nás slyšely nepřátelské uši. Tím jsi ohrozil samou podstatu a význam služby, kterou jsme po tobě vyžadovali."

"Já se domnívám, že jsem vám ji už prokázal."

Muž s obličejem posetým dolíky usrkl kávy. "Nedokážu si představit jak."

"Tím, že jsem získal jisté informace, které vám zůstaly utajeny."

"Tos už říkal do telefonu. Prosím o upřesnění. Jakého druhu je tvá informace?"

"Jsi napíchnutý?"

"Mluvíme pouze a výhradně mezi čtyřma očima."

"Zajisté. Ale jsi napíchnutý?"

Pod'obaný pokrčil rameny. "Předpokládám, že bys byl schopen mě v příští vteřině prohledat." Z kapsy bílého saka vytáhl miniaturní magnetofon a položil ho na noční stolek. I z dálky Saul viděl, jak se otáčejí cívky.

"To je všechno?" zeptal se Saul. "Žádná vysílačka?" a zamířil k servírovacímu stolku.

"No dobře," povzdechl si muž s tváří poznamenanou neštovicemi. "Jenom do toho prosím tě nevrtej, ať nenarušíš přenos." Opatrně nadzvedl bílý ubrus na servírovacím stolku a odhalil mikrofon spolu s vysílačkou uloženou na spodní přihrádce. "Spokojený?"

"Chci, aby byl náš rozhovor zcela oficiální. Je v mém zájmu, aby se o věci dozvěděli tví nadřízení, a rád bych se vyhnul jakémukoliv nedorozumění."

"Věř mi, že si nepřejeme nic jiného než dokonalé porozumění."

"Tři muži se mě pokusili zabít."

"Ano. Ve Vídni. Byl jsem u toho, pamatuješ?"

"Nejen ve Vídni."

Pod'obaný odložil překvapeně šálek.

"Tady ve Švýcarsku," pokračoval Saul. "V horách na jih od Curychu. Řekl bych, že to byla stejná trojice. Tentokrát dostali za vyučenou."

"To zní špatně - alespoň pro ně."

"Mám jejich prsteny."

"Zopakoval bys to?"

"Prsteny. Pokud se dohodneme, máš je mít. To je služba, kterou agentuře prokážu výměnou za naplnění vaší části dohody."

Pod'obaný zamrkal. "Tak moment. Tohle si musíme vyjasnit. Říkáš, že nám ukážeš nějaké prsteny a tím splníš svůj závazek?"

"Spolu s automatickými zbraněmi, plastickými trhavinami a falešnými papíry. Uvidíš, bude se ti to líbit. Jsou důkazem existence tajné organizace, o které nemá nikdo tušení."

Pod'obaný se rozesmál. "To je absurdní."

"Výborně. V tom případě zastav magnetofon, odjed' s tím svým vozíkem a dej nám pět minut, abychom odsud mohli zmizet."

"Pět minut? To se vám nemůže nikdy podařit. Ale jestli jsem řekl 'absurdní', neznamená to ještě, že tě nechci vyslechnout."

"Nejen vyslechnout, budeš mně muset dát zapravdu. Předám ti prsteny a povím ti, kde najdeš vůz, kterým ti tři přijeli. Možná se vám podaří tu organizaci rozkrýt, možná ne. Ale naše dohoda musí být dodržena. Nechci za sebou žádné stíny."

Pod'obaný zaváhal. "Tohle budu muset probrat s..."

Zazvonil telefon. Saul něco podobného očekával, ale jeho partner sebou překvapeně škubl.

"To budou naši věrní posluchači," poznamenal Saul. "Teď zjistíme, jaký má náš program mezi nimi ohlas."

Pod'obaný zvedl sluchátko. Naslouchal a horlivě přikyvoval, jako by se chtěl tomu, s kým mluvil, zavděčit. "Ano, pane. Samozřejmě. Jak si přejete, pane," a zavěsil. "Tak dobře, Romule, k čertu s tebou. Jestli se tvé údaje potvrdí, jestli je všechno tak, jak tvrdíš, budeme to pokládat za slíbenou službu. Rád bych zdůraznil to jestli. Nesnaž se nás přechytračit. A doufám, že je ti jasné, že jsme stejné informace mohli získat i s použitím drog."

"Jenže při aplikaci drog byste dostali pouze odpovědi na otázky, a nevěděli byste, na co se ptát." Saul si celou dobu uvědomoval Eričinu přítomnost. Seděla na posteli a pod ubrouskem na klíně držela pistoli, která původně patřila jednomu z pronásledovatelů. "A kromě toho mám hodně co ztratit."

"Ty prsteny." Pod'obaný natáhl ruku.

Saul je vytáhl z kapsy a vložil do nastavené dlaně.

"Meč a kříž?"

"Víra a násilí," doplnil Saul. "Na boku mají západku. Vytoč rubín nahoru."

Pod'obaný nadzvedl kámen. Když spatřil žlutý krystalek, jen přimhouřil oči. "Jed?"

"Už jsi někdy takový prsten viděl?"

"Jasně. Každý den."

"Tak houby. Ti chlapi, kteří je nosili, byli mimořádně schopní, dokonale vycvičení zabijáci."
Podobaný zavrtěl hlavou. "Ale to ke splnění tvého závazku nestačí. Stále ještě postrádám důkaz existence nové tajné organizace."
"Copak jsem řekl ‚nové‘? Jen se na ty prsteny podívej. Takový typ se dávno nenosí. Připomínají mi středověk a řekl bych, že máme co do činění s organizací, jejíž kořeny sahají hluboko do minulosti."
"A nikdo o ní dosud neslyšel? To je k smíchu."
"Nabízím vám možnost všechno zjistit." Saul napsal poznávací značku, kterou si vryl do paměti, na list papíru a podal ho muži s tváří poznamenanou neštovicemi. "Přijeli černým renaultem. Loňský model. Stojí na parkovišti u Hlavního nádraží. V kufru najdete zbraně, trhaviny a padělané dokumenty. A možná tam budou i otisky prstů, ačkoliv o tom pochybuju. Ale když si obstarali auto z půjčovny, zanechali po sobě doklad."
"Jenže tahle stopa nás daleko nedovede, když měli falešné papíry."
Saul nehodlal přenechat iniciativu soupeři. "Přestaň ze sebe dělat blbce. Poplatek v půjčovně určitě uhradili kreditní kartou, ale i když byla vystavena na smyšlené jméno, někdo musel účet proplatit. Původ těch peněz se snad vysledovat dá, ne?"
"Jen se prosím tě uklidni."
"Neslibil jsem vám žádné odpovědi! Řekl jsem vám všechno, co vím! Domluvíme se, nebo ne? Splnil jsem svou část dohody? Pověz svým šéfům, ať se rozhodnou! Ale rychle! Řekni, že je to absolutně nutné, a trvej na tom! Chci najít Eričina otce a vrátit se ke svému synovi!"

9

O poschodí níže, v pokoji přímo pod Saulovým, seděl u dlouhého úzkého stolu Gallagher, šéf rezidentury CIA v Rakousku, a pozoroval otáčející se cívky magnetofonu připojeného k vysílače. Zvedl oči a podíval se na svého partnera, švýcarského rezidenta, nevysokého muže s bledýma, pečlivě pěstěnýma rukama, který seděl na druhém konci stolu.
Gallagher měl oblek celý pomačkaný - památka na spěšný odlet z Vídně ve společnosti agenta s obličejem plným dolíků. Vzato do důsledků neměl ve Švýcarsku žádnou pravomoc. Romulus však trval na tom, že bude jednat s vídeňskou pekárnou a ne s curyšským květinářstvím. Dohoda s ním byla koneckonců uzavřena ve Vídni, což by samo o sobě Gallagherovu přítomnost plně ospravedlňovalo, i kdyby jeho švýcarský kolega něco namítal. Tomu to ale podle všeho vůbec nevadilo.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Gallagher, předstíraje podřízenost svému hostiteli.
Curyšský rezident nasadil výraz hlubokého zamyšlení. "Mám za to, že záležitost přesahuje naše možnosti. Rozhodnutí bude muset padnout v Langley."
"Budou ovšem částečně vycházet z našeho doporučení," podotkl Gallagher. "Tak co si o tom myslíš?"
"Rád bych se na ty prsteny podíval. A na auto samozřejmě také."
"Jenže Romulus navrhuje něco jiného. Chce po nás rozhodnutí ještě předtím, než vůz prověříme."
"On do toho má sotva co mluvit, nemyslíš? Co může namítat, když nás jeho informace nikam nedovedou a my mu oznámíme, že nám stále dluží protislužbu?"
Gallagherovi zacukalo v obličeji. Poznámka jeho švýcarského kolegy ho šokovala. "Tys ještě nikdy s Romulem nepracoval, že?"
"Ne. A co má být? Víím o něm všechno, co potřebuju. Jsou s ním jen samé problémy."
"Je to především charakterní člověk. Ve Vídni s námi uzavřel dohodu podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Jsem pevně přesvědčen, že by nám požadovanou službu prokázal."
"Prokázal by? Podmiňovací způsob?" Curyšský rezident vypadal zaraženě.
"Ano. Protože Romulus teď chce, abychom s ním jednali stejně čestně jako on s námi, a jestli ho podvedeme, další spolupráci odmítne."
Muž z Curychu rozhodil rukama. "Tak dostane za vyučenou a poslouží jako odstrašující příklad toho, co potká jemu podobné potížisty. Upřímně řečeno nechápu, v čem je problém."
Gallagher měl sto chutí praštit pěstí do stolu, ale ovládl se a ani nezvýšil hlas. "Musím ti něco vysvětlit. Já jsem už s Romulem pracoval a vím, jak uvažuje. Je mazaný a velmi opatrný. Jsem přesvědčen, že nám

dosud neřekl všechno. Určitě si nechal některé důležité detaily v záloze, aby měl munici pro další vyjednávání."

"No tak budeme předstírat, že s jeho podmínkami souhlasíme, dokud nám neřekne úplně všechno."

"A co se stane, až vyjde najevo, že jsme ho podvedli? Následky budou katastrofální. Žádný informátor, žádný agent na volné noze už s námi nebude chtít mít nic společného. Musíme Romulovi říct jasně ano, nebo ne. Vyhybavá odpověď nestačí. A mimo to ho ještě potřebujeme."

"Abychom získali dodatečné informace, které před námi podle tebe tají?" zeptal se švýcarský rezident.

"Já na rozdíl od tebe pochybuju, že takové informace vůbec existují."

Gallagher se musel znovu obrnit trpělivostí. "Poslouchej, Romulus se do této záležitosti zapletl proto, že zmizel otec jeho ženy. Ti dva chtějí zjistit, co se s ním stalo. Teď tvrdí, že objevili tajnou organizaci, o které dosud nikdo neslyšel. Jestliže taková organizace opravdu existuje, pak má se zmizením Romulova tchána určitě něco společného. Všechno, co se o něm Romulus dozví, nám může pomoci odhalit tajemství neznámé organizace. Měli bychom ho povzbudit, a ne s ním vést zákopovou válku. Celou dobu, co bude hledat otce své ženy, nám bude prokazovat službu, kterou jsme po něm chtěli."

Muž z Curychu Gallaghera překvapil. Souhlasil. "Ano, hledání zmizelého tchána je současně pátráním po neznámé organizaci. Už je mi to jasné a jistá vstřícnost k Romulovi je z tohoto hlediska opodstatněná.

Ale rád bych zdůraznil ještě jeden aspekt. Chceme po něm, aby nám prokázal službu. Dobrá. Ale jestliže zahájíme vyšetřování zaměřené na odhalení tajné organizace, o které nám řekl, a jestliže má tato organizace opravdu prsty v únosu otce jeho ženy, budeme mu tak v jeho pátrání pomáhat a vlastně prokážeme službu my jemu." Švýcarskému rezidentovi zajiskřilo v očích. "Musím uznat, že je opravdu tak mazaný, jak jsi říkal. Dokázal vymyslet způsob, jak situaci obrátit ve svůj prospěch, jak nás vmanévrovat do pozice, kdy ho musíme chtít nechtě podporovat."

Oba muži se natáhli po telefonu. Zatímco se muž z Curychu spojil s Langley, Gallagher vytočil číslo pokoje přímo pod sebou.

"Je tam Romulus? Dej mi ho... Tady Gallagher. Jsem v hotelu a se zájmem jsem poslouchal. Právě žádáme hlavní stan o souhlas tvou nabídkou. Pochop ale, že nemůžeme udělat nic jiného, než tvé řešení pouze doporučit. Poslední slovo bude mít Langley."

"Samozřejmě."

"Od nás je to ovšem gesto dobré vůle," pokračoval Gallagher. "Slibuju, že udělám vše, co bude v mých silách, abych tě podpořil. Potřeboval bych ale od tebe ještě něco navíc. Vím, že sis neřekl všechno. Jsem si tím jistý. Dej mi něco extra, něco, co by mně při jednání s Langley pomohlo převážit miskou vah na naši stranu."

"Říkáš gesto dobré vůle?"

"Máš moje slovo, Romule. Možná jsem tě někdy využil, ale nikdy jsem ti nelhal. Řekni mi něco z toho, co sis nechal pro sebe."

"Ti tři chlapi s prsteny..." Romulus zaváhal. "Ti tři, které jsem zabil..."

"Co je s nimi?"

"Myslím, že to byli duchovní."

KNIHA PÁTÁ

ÚDER

Medusa

Washington, D.C. I když bylo teprve šestnáct minut po deváté ráno a košer restaurace ještě neotevřela své dveře návštěvníkům, v soukromém salonku v zadním traktu podniku sedělo kolem stolu osm starých mužů. Místnost byla většinou pronajímána pro svatební hostiny nebo setkání u příležitosti slavnostního obřadu bar mitzvah, ale dnešní hosté se zde nesešli proto, aby se veselili. Ve tvářích se jim zračily vzpomínky na smrt a zoufalství, ale když zvedli sklenky s vínem a obřadně se napili, přes vážnost

okamžiku pocítil každý z nich pochmurné uspokojení. Připíjeli na odplatu, na zasloužený trest. Jejich křestní jména v abecedním pořadí zněla Abraham, Daniel, Ephraim, Joseph, Jacob, Moše, Nathan a Simon. Všem bylo kolem sedmdesáti a každý měl na předloktí vytetováno číslo.

"Je všechno zařízeno?" zeptal se Ephraim a rozhlédl se po ostatních.

Jeho společníci přikývli.

"Všechno je na svém místě, jak má být," potvrdil Nathan. "Zbývá jen zahájit finální fázi operace. Ode dneška za týden bude po všem."

"Poděkujme Bohu," zašeptal Abraham.

"Ano. Za to, že spravedlnosti bude konečně učiněno zadost," vydechl Jacob.

"Ne. Za to, že naše role při zjednávání spravedlnosti konečně skončí," opravil ho Abraham. "To, co jsem dosud učinili, je už tak dost nechutné, a teď chceme zajít ještě dál."

"To, co děláme, je nevyhnutelné." namítl Moše.

"Po tolika letech? Čemu to poslouží?"

"Na tom, kolik času uplynulo, přece vůbec nezáleží. Pokud měla spravedlnost nějakou hodnotu tehdy, musí ji mít i dnes," promluvil naléhavě Simon. "Nebo snad chceš zpochybnit význam samotné spravedlnosti?"

"Podle tebe máme všeho nechat? Pasivně se podvolit a odpustit jim?" přidal se k Šimonovi Joseph.

Abraham se důrazně ohradil: "Pasivně? To rozhodně ne. Zůstat pasivní znamená riskovat zánik a zmar."

Působivě se odmlčel. "Ale schopnost odpouštět je ctnost a spravedlnost je často jen slovo, za kterým se skrývá nehezká tvář pomsty. Bohem vyvolený národ se musí bránit, to ano. Ale zůstáváme Jeho vyvolenými, když připouštíme, aby nás ovládly nešlechtné motivy?"

"Jestliže neschvaluješ naše konání, proč nás tedy neopustíš?" zeptal se Jacob.

"Ne," namítl Joseph, "Abraham má pravdu, když tyto otázky nastoluje. Budeme-li jednat, aniž bychom si byli jisti, že je naše věc morálně ospravedlnitelná, právem můžeme být nařčeni z nešlechtných úmyslů."

"Přiznávám, že jsem posedlý nenávistí," ozval se Ephraim. "Ano, ještě dnes mám před očima mrtvoly svých rodičů, svých bratrů a sestry. Jediné, co chci, čeho se dožaduji, je trest."

"Máme stejně tolik důvodů k nenávisti jako ty," prohlásil Abraham. "Ale odmítám nechat se ovládnout emocemi. Cenu mají pouze ty myšlenky a city, které povznášejí."

"A my tvé názory respektujeme," řekl Ephraim. "Ale můžeme přece stát za společnou věcí každý z jiného důvodu. Dovol, abych ti položil dvě prosté otázky."

Abraham vyčkával.

"Jsi opravdu přesvědčen, že těm, kdo měli prospěch z našeho utrpení, by mělo být umožněno, aby si v klidu užívali plodů svých strašných zločinů?"

"Ne. To by nebylo spravedlivé."

"Takové je i moje přesvědčení. A myslíš, že by mělo být synům dovoleno, aby opakovali hříchy svých otců?"

"Ne. Nelze připustit, aby se zlo dále rozrůstalo. Plevel musí být vykořeněn, než se stačí rozmnožit."

"Ale v tomto případě už plevel vyrazil výhonky a náš národ je znovu ohrožen. Musíme jednat, copak to nechápeš? A vůbec nezáleží na tom, že někteří z nás jsou vedeni touhou pomstít se. Záleží jen na konečném cíli - a náš cíl je vznešený."

V místnosti se rozhostilo ticho.

"Jsme tedy dohodnuti?" zeptal se Joseph.

Muži přikývli, Abraham nepřiliš nadšeně.

"Pak se tedy společně najezme," vyzval Ephraim, "abychom tak symbolicky potvrdili naše kolektivní rozhodnutí, začátek příliš dlouho odkládaného konce."

Mexico City. Aaron Rosenberg seděl mezi dvěma tělesnými strážci na zadním sedadle opancéřované limuzíny značky Mercedes a hleděl mezi rameny řidiče a pistolníka vedle něho na sedan Oldsmobile, který jel před nimi a který byl rovněž plný příslušníků ochranky. Když se ohlédl dozadu, spatřil dodávku

značky Chrysler s dalším týmem strážných. Mučil se představami, co asi teď, když je mimo dům, vyvádí jeho žena se svým tělesným strážcem, a současně se obával, jaké další hrozby mu Noc a mlha v době jeho nepřítomnosti v domě nachystá. Ztrojnásobil bezpečnostní opatření ve svém sídle i mimo něj. Nehnul se na krok, pokud jeho mercedes neměl před sebou i za sebou další vozy ochranky, ale ani tak by dnes neopustil dům, kdyby to nebylo absolutně nutné, kdyby nemusel uposlechnout výzvy jednoho z rostoucího počtu mužů, kterým nesměl nic odmítnout. Není pochyb, pomyslel si Rosenberg hořce, že se mi vlastní život vymyká zpod kontroly.

Karavana projela mírnou rychlostí po bulváru Paseo de la Reforma. Řidiči se drželi v těsném závěsu. Odbočili k jihu a zakrátko jim vedrem rozpálené město zůstalo za zády. Mířili k chladivému vzduchu, který obklopuje výstavné sídlo rozložené na břehu jezera Chalco. Dům, před kterým jeho mercedes zastavil, Rosenberg důvěrně znal. Střecha pokrytá červenými taškami byla rekonstruována na jeho náklady. Obrovský bazén v zahradě, odkud se návštěvníci mohli kochat nádherným výhledem na jezero, byl Rosenbergovým darem majiteli, který bezpochyby vyplácel své zahradníky i nespočetné sloužící ze speciálního bankovního konta, na které Rosenberg prvního každého měsíce odesílal pozoruhodnou částku.

Tyto náklady, nevyhnutelné, aby vůbec mohl dále podnikat, opět Rosenbergovi připomněly, jak málo vlivu na chod událostí mu v rukou zůstává. Sklíčeně vystoupil z vozu a zamířil ke vchodu.

Z domu ho vyšel uvítat vysoce postavený důstojník městské policie. Jmenoval se Chavez. Měl na sobě sandály a šortky a z rozepnuté jasně červené košile mu přetékal nakynuté panděro. Když se usmál, jeho tenkému černému knírku se nějak povedlo udržet si přísnou vodorovnou linii.

"Señore Rosenbergu, jak milé od vás, že jste přijel."

"Potěšení je na mé straně, pane kapitáne."

Rosenberg následoval kapitána, jenž vyšel ze stínu a kráčel za dům k bazénu, který zaplavovalo slunce. Rosenbergovi neuniklo, že mu hostitel nenabídl drink, a začal pociťovat neurčité obavy.

"Počkejte tady, prosím," požádal ho kapitán a vešel posuvnými skleněnými dveřmi do domu. Za chvíli byl zpátky a nesl plochý balíček. "Obdržel jsem jisté informace, které by pro vás mohly být důležité."

"Nějaký problém?"

"To mně musíte říct vy." Kapitán otevřel balíček, vytáhl velkou černobílou fotografii a podal mu ji.

Rosenbergovi sevřela srdce ledová ruka hrůzy. "Nechápu," zvedl zrak a zadíval se na Chaveze, "proč mi ukazujete fotku německého vojáka z druhé světové války."

"Není to prostý voják, ale důstojník. Pokud vím, tak v hodnosti - omluvte mou mizernou německou výslovnost - Oberführera, což odpovídá dělesloužícímu plukovníkovi. Patřil k Totenkopfverbande, nechvalně známé jednotce, která měla ve znaku umrlčí lebku. Vidíte ten stříbrný odznak na brigádýrce? Smrtihlav. Na rukávu uniformy si můžete všimnout dvojitého blesku - symbolu SS. Fotografie je tak ostrá, že lze přečíst i heslo vyryté na přezce opasku, heslo, kterým příslušníci této organizace vyjadřovali svou oddanost Führerovi - „Má čest je věrnost“. A doporučuji vaši obzvláštní pozornosti pozadí snímku. Hromady mrtvol. Hlavním úkolem divize Totenkopf byla likvidace Židů."

"O holocaustu zrovna mně nemusíte nic vyprávět," naježil se Rosenberg. "Proč mně vlastně tu fotografii ukazujete?"

"Vy toho důstojníka nepoznáváte?"

"Samozeřejmě že ne. Proč bych měl?"

"Protože je pozoruhodně podobný vašemu otci, jehož snímek jste mně dal před pár měsíci, když jste mě žádal, abych vyšetřil jeho zmizení."

"Ten člověk není můj otec."

"Nelžete!" vyštěkl Chavez. "Oba snímky jsem detailně prozkoumal! Stačí doplnit vrásky v obličeji! Ubrat trochu vlasů a zbytek si představit šedivý! A vzít v úvahu drobnou plastickou operaci! Ten člověk je váš otec!"

"Jak by se Žid mohl stát důstojníkem SS? "

"Váš otec nebyl žádný Žid a vy ostatně také ne. Ve skutečnosti se jmenujete Rodenbach! Křestní jméno vašeho otce je Otto! Vy jste byl pokřtěn jménem Karl!" Chavez vytáhl z balíčku svazek dokumentů.

"Fotografie tohoto důstojníka se nachází v oficiálním osobním spisu příslušníka SS a současně i na

formuláři žádosti o vstupní vízum, kterou musel před příjezdem do Mexika vyplnit. Obličej je stejný, i když jména se liší. Místní úřady budou brzy o jeho skutečné totožnosti informovány, stejně jako vládní instituce Spojených států. A oba dobře víme, že Američané upevňují vztahy s Izraelem mimo jiné tím, že dávají najevo značné pobouření nad nacistickými válečnými zločiny!"

Rosenberg zůstal jako opařený. "Jak jste se tohle všechno dozvěděl?"

"Snad neočekáváte, že vám prozradím zdroje svých informací?" Chavez rozpráhl ruce na znak dobré vůle. "Ale předložím vám k úvaze jeden návrh. Kolik jste ochoten zaplatit za to, že zpacifikuju své informátory a ujistím příslušné orgány, že došlo k politováníhodnému omylu?"

Rosenbergovi se zvedl žaludek a málem se pozvracel. Vydírání nikdy neskončí. Kupuje si jen odklad. Ale časuje zoufale málo a dostává se mu ho jen tolik, na kolik mu vystačí peníze. Pomyslel na náklad, který veze loď směřující do Středomoří, na obchod, o němž byl teď přesvědčen, že skončí naprostou katastrofou.

"Kolik byste si tak představoval?" zeptal se.

Záblesk v kapitánových uhlově černých očích mu na klidu nepřidal.

3

St Paul, stát Minnesota. William Miller přešel kolem baru, vykouznil na tváři neupřímně laskavý úsměv na uvítanou a zastavil se u boxu v zadní části restaurace.

Ten člověk mu do telefonu řekl, že se jmenuje Sloane. Tvrdil, že pracuje pro tiskovou agenturu Associated Press, a chtěl si s Millerem promluvit o jeho otci.

Sloanovi se v obličejí objevila přesná replika Millerova vstřícného úsměvu. Postavil se a natáhl ruku. Oba muži se vzájemně měřili očima.

"Co že vám to kdo poslal?" zeptal se Sloane. "Když jsme spolu mluvili po telefonu, říkal jste něco o nějakém svinstvu."

"Opravdu jste novinář?"

"Namouduši."

"Zatracená práce." Miller polkl. Cítil odpor sám k sobě. "Promiňte, ale když jste mi volal, povolily mně trochu nervy. Myslel jsem, že vám jde..."

"Proto jsme tady. Měli bychom si o celé záležitosti promluvit." Sloane gestem pozval Millera ke stolu.

Seděli v boxu naproti sobě. Sloanovi bylo kolem pětatřiceti. Nevysoký podsaditý chlapík s řídkými tmavými vlasy a inteligentním pohledem v očích. "Co jste měl na mysli, když jste mluvil o svinstvu?" zeptal se.

"Fotografie."

"Čeho?"

"Nacistických koncentračních táborů. Mrtvoly. Jámy plné popela." Miller si unaveně přetřel čelo.

"Panebože. Můj otec záhadně zmizel. Pak mi někdo namaloval na dno bazénu umrlčí lebku."

"Umrličí lebku?"

"Teď se objevíte vy..."

"A vy si myslíte..."

"No, copak vy byste si to nemyslel? Moje žena o těch snímcích neví."

"Uklidněte se," řekl Sloane. "Vaše vyprávění souvisí s tím, o co mi jde. Já se s vámi podělím o své informace a uvidíme, co z toho vzejde."

"Prokažte se."

"Cože?"

"Tvrdíte, že jste reportérem AP. Dokažte to."

Sloane si povzdechl a vytáhl novinářský průkaz.

"Takovou kartičku si může nechat natisknout každý," poznamenal Miller.

"Tady máte uvedeno telefonní číslo na centrálu AP."

"Stejně tak si může každý najmout společníka, který se do telefonu ohlásí jako centrála AP."

"Přesně tak. Vsadil bych se, že máte v rukávě spoustu teorií o atentátu na JFK. OSN řídí gang

obchodníků s drogami. A obliba heavymetalové hudby je bezpochyby dílem Satana."

Miller se přes vážnost situace rozesmál.

"Výborně," pochválil ho Sloane. "Dokud se dokážete zasmát sám sobě, jste pánem situace."

"V poslední době o tom občas pochybuju. Říkal jste, že si chcete promluvit o mém otci. Můžu se zeptat proč?"

"Mám nějaké kontakty na ministerstvu spravedlnosti. Náš vztah by se dal popsat jako vzájemná symbióza. Já jim prokazuji službu tím, že píšu články, které jim vytvářejí dobré jméno u veřejnosti. Oni mně na oplátku dají vědět, když pracuji na něčem, co by se mně mohlo hodit."

"Pořád ještě nechápu. Co má ministerstvo spravedlnosti společného s mým otcem?"

"Někdo jim poskytl jisté dokumenty, na jejichž základě se rozhodli vašeho otce prověřit."

Miller sevřel sklenku tak silně, až měl strach, že se mu roztříští v ruce. "Já se snad zblázním."

"A protože váš otec zmizel..."

"Vy o tom víte?"

"... bylo mně jasné, že jediný, s kým si mohu promluvit, jste vy."

"Tak jo," vydechl zničeně Miller. "Nezdržujte a vyklopte to. Najednou. Co za tím vším vězí? Jsem připraven na nejhorší."

"Váš otec se jmenuje Frank Miller. Ministerstvo předpokládá, že se ve skutečnosti jedná o Franze Müllera, německého důstojníka, který za války dosáhl hodnosti Obersturmbannführera." Sloanovi šlo německé slovo přes rty velmi klopýtavě. "Přeloženo do angličtiny to znamená podplukovník. Existuje domněnka, že za druhé světové války byl velitelem jedné ze zvláštních jednotek SS, kterým se říkalo Einsatzgruppen, operační pohotovostní skupiny. Byly to speciální oddíly, které postupovaly za pravidelnou armádou na nově dobytých územích - například v Československu, Polsku a Rusku - a likvidovaly všechny Židy, kteří jim padli do rukou. Jejich příslušníci stříleli oběti přímo na místě nebo je zahnali do připravených jam, aby je mohli snáze pohřbívat, až popravčí čtyři dokončí svou práci. Jen v samotném Rusku padlo těmto komandům za obětí přes půl milionu lidí."

"A podle vás ministerstvo spravedlnosti podezřívá mého otce, že se podílel na těchto zvěrstvech, že je nacistický válečný zločinec, masový vrah?"

"Je to víc než pouhé podezření. Na ministerstvu jsou o jeho vině přesvědčeni. Tvrdí, že mají důkazy. Myslíte si, že zmizel právě proto, že ho někdo varoval před hrozícím vyšetřováním. Podle jejich názoru váš otec uprchl. Není vám špatně? Jste bledý jako stěna."

"Celý podělaný svět se mně bortí pod rukama a vy se ptáte, jestli mi není špatně? Ježíšikriste, já..."

Podívejte se, tohle šílenství musí přestat. Jenom proto, že jméno mého otce zní podobně jako Franz Muller..."

"Kdepak, zdaleka nejde jen o podobnost jmen. Ministerstvo spravedlnosti by nezhájilo vyšetřování na podkladě tak vágních indicíí. Víte o tom, že váš otec se do Ameriky přistěhoval z Německa?"

"Jistě. Po válce to udělala spousta Němců. Na tom snad není nic nezákonného."

"Je vám známo, že si změnil jméno?"

Millerovi zacukal sval ve tváři.

"Bože můj, tak pro vás to není žádná novinka, že?" vydechl Sloane náhlým poznáním.

"Musím vám to vysvětlit. O té změně vím, ale to je všechno. Otec mi řekl, že přijal amerikanizované jméno proto, aby se v nové vlasti vyhnul poválečným protiněmeckým náladám, a dál už celou věc nerozváděl."

"Řekl vám, že bojoval v německé armádě?"

"Tyhle kecy už nebudu dál poslouchat." Miller vstal.

Sloane vztáhl ruku, ale dával si dobrý pozor, aby se svého společníka nedotkl. "Až si vás předvolá vyšetřovatel ministerstva spravedlnosti, tak jej budete muset poslouchat. Na vašem místě bych náš rozhovor považoval za generální zkoušku na výslech, který vás čeká. A ještě něco. Myslel bych na to, že by mé rodině velmi prospělo, kdyby tisk projevil pochopení pro její problémy."

Miller zaváhal. "Pochopení?"

"Hříchy minulosti se vrací a těžce doléhají na pronásledovanou rodinu, která o nich neměla tušení. Dokázal bych podat záležitost tak, abych ve čtenářích vzbudil lidský zájem a soucit s vaším osudem."

Působivý příběh vyznívající ve váš prospěch. Ovšem za předpokladu, že mi o svém otci povíte naprostou pravdu."

"To, co vám říkám, myslím zcela vážně." Miller se zase posadil. "Stále nemohu uvěřit, že někdo obviňuje mého otce z..."

"Obvinění je jedna věc. To, zda jste věděl o jeho minulosti, druhá. Jste opravdu upřímně přesvědčen o jeho nevině?"

"Zatraceně! Jistěže jsem!"

"Tak odpovězte na mé otázky. Řekl vám, že byl příslušníkem německé armády?"

Miller se zamyslel. "Když zestárl, občas na válku vzpomínal. Vyprávěl, že ke konci války musel narukovat každý muž, dokonce nedospělí kluci. I když neměl vůbec žádné bojové zkušenosti, udělali z něj četaře a přikázali mu bránit jakýsi most. Když spojenci zaútočili, schoval se a počkal, až se to nejhorší přežene, protože každý odpor by byl stejně zcela zbytečný."

"Nezdá se vám to trochu divné, že německý voják získal povolení přistěhovat se do Ameriky? To lze sotva označit za běžný postup."

"To mně také vysvětlil. Němečtí vojáci končili vesměs v zajateckých táborech. Spojenci se k nim nechovali zrovna laskavě a váleční zajatci nevěděli, jak dlouhé vězení je čeká. Příslušníci armády si pomáhali tak, že než je stačily spojenecké hlídky sbalit, sehnali si civilní oděv a doklady na jiné jméno. Nebyl to zase velký problém, mrtvých civilistů bylo všude dost. Mému otci se tak podařilo dostat se do utečeneckého a ne do zajateckého tábora. Strávil tam více jak rok, než nějaký úředník ráčil věnovat pozornost jeho opakovanému naléhání a umožnil mu požádat o emigraci do Spojených států. Pokud je to, co mi říkáte, pravda, pak se zdá, že otec měl obrovskou smůlu, když sebral papíry mrtvému, který se jmenoval zrovna Franz Müller. Chci tím říct, že se jedná o naprosto běžné německé jméno. Franzů Müllerů běhají po Německu stovky, ne-li tisíce, jenže zrovna tenhle musel být velitelem esesáckého likvidačního komanda."

Sloane pomalu přešel prstem přes vlhký kruh, který na desce stolu zanechalo dno jeho sklenice.

"Ministerstvo spravedlnosti má k dispozici fotografie esesáckého důstojníka, o kterém tu mluvíme.

Porovnali je se snímkem vašeho otce, který je přiložen v jeho imigračních záznamech. Obličej je v obou případech stejný. Proč tedy zmizel?"

"Já nevím! Proboha svatého, vždyť je mu třiasedmdesát. Kam by utíkal? Ministerstvo spravedlnosti se v jeho případě krutě spletlo!"

"Výborně. Držte se tohoto vysvětlení, a když úřady případ vašeho otce zveřejní, můžete se spolehnout, že vyrukují s příběhem, který vás vykreslí v příznivém světle. A i kdyby se ministerstvu podařilo obvinění prokázat, představím vás jako nevinnou oběť událostí, jako milujícího, ale neinformovaného syna. Ale na druhé straně vás musím varovat. Jestli jste si něco nechal pro sebe, jestli jste mi lhal, pak celou historii obrátím ve váš neprospěch. Vy i vaše rodina se stanete součástí spiknutí."

"Nelhal jsem a nic jsem nezatajil."

"V to doufám. Pro mě to není jen další článek v novinách. Jako novinář bych měl zůstat nestranný a objektivní, ale v tomto případě tomu tak není. Vzteká mě to. Celá tahle podělaná země je zaplevelená nacistickými válečnými zločinci. Mohl bych vám z fleku vysypat desítky jmen spolu s adresami. Není to žádné tajemství a tito lidé jsou ministerstvu spravedlnosti dobře známi. Většinou je jim hodně přes šedesát, často překročili sedmdesátku. Pravidelně udržují trávník před svým domem. Dávají spropitné poslíčkům, kteří jim nosí mléko a noviny. Zvou sousedy na piknik. Mohl bych jim vmést obvinění do tváře přímo před zraky jejich přátel. Ale nic by se nezměnilo. Nikoho by to nezajímalo. Oni totiž nikomu neškodí. Copak ten příjemný chlapík z naší ulice mohl spáchat něco tak strašného? A stejně je to už dávná minulost. Proč znovu vytahovat na světlo nepříjemné vzpomínky?"

"Přeháníte."

"Ba ne, právě naopak." Sloane vytáhl z kapsy saka list papíru. "Tady je seznam, který jsem získal od svých kontaktů na ministerstvu spravedlnosti. Dvacet masových vrahů. Jack Rozparovač, Samův syn a John Wayne Gacy jsou ve srovnání s nimi obyčejní žabaři."

"A tihle všichni jsou váleční zločinci?"

"Ano, a je zde spousta dalších. Tohle je jen vrchol pyramidy hnusu."

"Ale jak je možné, že když ministerstvo spravedlnosti ví, pod jakými jmény se nacisté ukrývají...?"

"Proč nebyli obviněni? Protože po válce uzavřeli dohodu s americkou zpravodajskou službou. Pomozte nám převzít vaši nacistickou špionážní síť, abychom ji mohli využít proti Rusům, a my vám na oplátku zajistíme beztrestnost. A i kdyby to nebylo možné, nebudeme vás stíhat, protože své zločiny jste spáchali v Evropě. Abychom si ušetřili spoustu zbytečných diplomatických protestů a dohadů, oznámíme, že vás okamžitě vyhostíme ze země. Jenže věc má háček. Jestli vás zbavíme občanství, žádný stát vás nepřijme a vy nám stejně zůstanete na krku. Takže necháme všechno pěkně plavat. Němečtí váleční zločinci už tak jako tak brzo zemrou. Takový přístup až donedávna naprosto převládal. Teprve před pár lety se skupina idealistických právníků na ministerstvu spravedlnosti rozhodla probudit federální úřady z letargie a v roce 1979 iniciovala vznik speciálního vyšetřovacího oddělení."

"Nakonec se tedy kolem těch mužů na vašem seznamu přece jen něco děje, ne?"

"Ano, ale to zdaleka nestačí. Určit přesný počet je nad lidské síly, ale podle kvalifikovaných odhadů uteklo z Německa do Ameriky na deset tisíc válečných zločinců. Do dnešního dne se ministerstvu spravedlnosti podařilo prokázat obžalovaným vinu ve čtyřiceti případech. Trestem byla ve všech případech ztráta občanství a následné vyhoštění ze země."

"Tak mírné tresty za masové vraždy?"

"Vrahové nespáchali své zločiny na území Spojených států. V důsledku toho jsou obviněni pouze za to, že v žádosti o přistěhovalecké vízum uvedli nepravdivé údaje."

"Kdyby se to dozvěděla veřejnost, byla by určitě pobouřena."

"Myslíte? V případech, které skončily před soudem, přátelé a sousedé obviněných vyjadřovali názor, že nejlepší by bylo nechat minulost na pokoji."

"O co vám tedy jde?"

"Chci ministerstvu spravedlnosti pomoci. Kdyby se mně podařilo probudit veřejné mínění, speciální vyšetřovací oddělení by třeba dostalo ze státního rozpočtu větší prostředky pro svou činnost. Všichni ti netvoři - a nezajímá mě, jak jsou staří - by si zasloužili prožít stejnou hrůzu jako jejich oběti."

"Včetně mého otce?"

"Pokud je vinen," prohlásil Sloane pevně, "tak ano."

Miller zachytil upřený pohled Sloanových očí a četl v něm obtížně potlačovanou zlost. "Celý život jsem svému otci věřil a vážil si ho. Jestli se nemožné stane skutkem a ukáže se, že se ministerstvo spravedlnosti ve svých teoriích nemýlí... Jestli je opravdu tím, čím podle vašich takzvaných důkazů je..."

"Souhlasíte, že by měl být potrestán?"

"Ani můj otec..." Millerovi bylo viditelně špatně. "Pokud je vinen, ani můj otec si nezaslouží odpuštění."

4

Navzdory odpolední dopravní špičce to Millerovi k sídlu firmy trvalo místo obvyklých dvaceti jen o pár vteřin déle než deset minut. Cesta výtahem do pátého patra mu připadala nekonečná. Když otevřel dveře s tabulkou MILLER A SPOLEČNÍCI, ARCHITEKTONICKÝ ATELIÉR, všiml si, že jeho sekretářka je ještě v práci.

"Jak proběhlo jednání, pane Millere? Získal jste tu zakázku?"

"Na závěry je ještě brzo. Potřebuju si ještě rychle něco připravit, Marge. Kdyby někdo volal, nejsem tady. Nepřeju si být vyrušován."

"Budete mě potřebovat? Něco nadiktovat?"

"Ne, díky. Až dopíšete, co máte, můžete jít klidně domů."

"Jak si přejete?"

Miller zašel do své kanceláře, zavřel za sebou dveře a ztěžka se o ně opřel. Jak je možné zjistit, jestli někdo, koho milujete, není ve skutečnosti bestie?

Čelo měl orosené potem, který mu stékal kolem očí. Po pěti minutách, které trvaly snad celou věčnost, ťukání klávesnice konečně milosrdně utichlo. Miller slyšel kliknutí, jak sekretářka vypnula počítač, a nezřetelné šustění, když přes monitor natahovala přehoz proti prachu.

"Dobrou noc, pane Millere."

"Dobrou noc," zavolal přes dveře.

Klapot vysokých podpatků. Cvaknutí kliky. Zabouchnutí hlavních dveří.

Ticho.

Miller zhluboka vydechl a uvolnil nesnesitelný tlak na prsou. Zahleděl se na trezor s kombinačním zámekem, ve kterém přechovával rozpracované projekty. Když před dvěma dny obdržel ty strašné fotografie, bylo jeho prvotním impulzem okamžitě je zničit. Pak ho ale šestý smysl varoval, aby postupoval opatrně. Ty snímky mu určitě nikdo neposlal jen tak z žertu. Kdyby je zničil, zbavil by se zdroje informací, které může v budoucnu potřebovat, a jediného vodítka, na jehož základě by mohl zjistit, proč mu vůbec někdo ty obrázky poslal.

Ted' litoval, že si je schoval. Jímala ho hrůza, že třeba odhalí pravdu. Klekl si, nastavil kombinaci zámku, vytáhl balíček fotografií a prohlížel si černobílé záběry jeden po druhém.

Smrt. Smrt v nejrůznější podobě.

Neřekl Sloanovi celou pravdu. Zalhal sice jen při odpovědi na jednu otázku, a to ještě byla jeho odpověď nepravdivá pouze zčásti, ale i poloviční lež byla nesouměřitelná ve srovnání se skutečností, s pravdou.

Ano, odpověděl poctivě, je mi známo, že se otec přistěhoval do Ameriky z Německa. Věděl jsem, že si změnil jméno a že sloužil v německé armádě.

Ano, byl vojákem. Ale Miller také věděl, že nebyl jen nevinným účastníkem války, nezkušeným mladým rekrutem, kterého proti vši logice povýšili do hodnosti poddůstojníka. Kdepak. Jeho otec sloužil jako podplukovník SS.

Se vzrůstajícím věkem se Millerův otec obracel více a více do minulosti. Za jistých dnů, které pro něj měly nevysvětlitelný osobní význam - 30. ledna, 20. dubna, 8. listopadu - se ho zmocňovala stále patrnější sentimentální nálada. V tyto dny jeho otec dostával záhadné telefonáty a sám často někomu volal. A pak se jedné pozdní noci otec synovi vyzpovídal, co vlastně za války dělal.

"Ano, byl jsem příslušníkem SS. Plnil jsem Führerovy příkazy. Věřil jsem v nadřazenost árijské rasy. Věřil jsem i v lebensraum, životní prostor, který jsme k dalšímu rozvoji a rozkvětu potřebovali. Ale rozhodně jsem nepodporoval likvidaci ostatních národů. Proč bychom jako příslušníci vyšší rasy nemohli žít v tolerantní harmonii s příslušníky ras podřadných? Proč bychom jim neměli dovolit, aby nám sloužili? Nikdy jsem nepatřil k umrlčím lebkám. Nebyl jsem jedním z katanů. Ne, sloužil jsem u Waffen SS, legitimní vojskové součásti Schutzstaffel. Byl jsem čestný voják zbraní SS. Poctivě jsem sloužil své vlasti. Má země prohrála válku. Budiž. Morálku nechť posoudí dějiny. Ted' žiju v Americe, v zemi, kterou sami její občané nazývají největším národem světa. Proč ne. Mé svědomí je čisté, a kdyby bylo třeba, bránil bych Ameriku se stejnou rozhodností, s jakou jsem bojoval za Německo."

Millera otcova slova přesvědčila. Válka již svou podstatou zamlžuje úsudek a deformuje hodnoty, ale přesto doufal, že alespoň některé hodnoty zůstávají neměnné.

Jeho otci a dalším velitelům jednotek Waffen SS se podařilo uniknout nepříznivým důsledkům vojenské porážky Německa. Odebrali mrtvým civilistům jejich dokumenty a uprchli - do Bolívie, Mexika, Ameriky, Kanady, Anglie a Švédska. Ale nadále spolu udržovali styky, telefonovali si, vzpomínali na společné zážitky a vzájemně v sobě posilovali vědomí, že ačkoliv dějiny nemilosrdně prokázaly, jak hluboce se mýlili, přesto zůstávají součástí elity svého národa.

A stejně tak udržovali styky i synové této elity. Miller byl postupně vtažen do okruhu bývalých přátel svého otce. Spolu se syny ostatních se zavázal k vzájemné pomoci pro případ, že by na jejich otce někdo zaútočil. A prvního dne každého roku odváděla každá rodina povinně dvacet tisíc dolarů jako úplatek, svým způsobem pojistné, jedinému člověku mimo skupinu spolubojovníků, který znal jejich tajemství. Platili vyděrači, aby si zabezpečili jeho mlčení.

Ted' se ukázalo, že veškeré úplatky byly zbytečné. Závazek, který synové uzavřeli - postavit se jednotně na obranu celé skupiny - nepřinesl očekávaný efekt. Navzdory všem bezpečnostním opatřením jejich otce opravdu někdo napadl. A oni sami, synové svých otců, také museli čelit útokům neznámého protivníka.

Hrůza.

Proč křísíte minulost, pomyslel si Miller. Záleží jen na přítomnosti a budoucnosti. Naši otcové nebyli tím,

čím si myslíte, že byli. Vraťte nám je a nechte nás na pokoji. Takhle to přece nemůže jít dál. Noc a mlha musí zmizet v nenávratnu.

Ale pohledný důstojník SS, který pyšně hleděl z fotografie, od níž Miller nedokázal odtrhnout zrak, se jeho otci zlověstně podobal. Ne! Otec by mně přece nelhal!

Ale dovolil by si vůbec odhalit mi pravdu, z které by člověk snad zešílel?

Určitě se mýlím, uvažoval Miller. Obličej toho esesáckého velitele jsem si prohlížel před dvěma dny a tehdy mě ani nenapadlo, že by to mohl být můj otec.

Ale možná jsem si tu myšlenku jen nechtěl připustit. Myšlenku, která teď vyvstává s neodbytnou naléhavostí.

Miller přimhouřil oči a soustředil pohled na čelo německého důstojníka, na místo těsně pod štítkem honosné brigádyrky.

Pokusil se sám sebe přesvědčit, že to, co na esesmanově čele vidí, je jen kaz na fotografii, způsobený třeba rýhou v negativu, ale nedokázal tomu uvěřit. Byla to jizva, stejná, jakou měl na čele jeho otec.

Památka na dopravní nehodu, která jen náhodou neskončila pro tehdy desetiletého chlapce tragicky.

Jak je možné milovat netvora?

Ale jak je možné poznat, že někdo, koho milujete, je ve skutečnosti bestie?

Než si Miller uvědomil, co vlastně dělá, natáhl se po telefonu.

5

"Americké ministerstvo spravedlnosti? Kdo ti to řekl?" Halloway si přitiskl sluchátku k uchu silněji.

"Reportér agentury Associated Press."

"Ježíšikriste."

"Tvrdil, že můj otec je německý válečný zločinec," pokračoval Miller. "Velitel neblaze proslulého esesáckého likvidačního komanda."

"Ale to je absurdní!"

"Opravdu? Začínám o tom pochybovat. Něco z toho, co mně poví dal..."

"Chceš tím říct, že mu věříš? Vždyť je to novinář! Takový ti namluví cokoliv!"

"Jenže já jsem si znovu prohlédl ty fotografie a..."

"Dohodli jsme se, že ty zatracené fotky zničíš!"

"Na jedné z nich je můj otec v uniformě jednotky SS, která měla ve znaku umrlčí lebku! Stojí před hromadou mrtvých civilistů!"

"Snímek z druhé světové války? Jak můžeš vědět, jak vlastně tehdy tvůj otec vypadal? Ta fotka nic nedokazuje!"

"Můj otec má vpravo na čele jizvu! Stejnou jako ten esesácký důstojník na fotografii!"

"Pouhá náhoda!"

"Takové vysvětlení mně nestačí!" Miller zvýšil hlas. "Musím zjistit pravdu! Velel můj otec nacistické jednotce, která vraždila civilní obyvatelstvo? A co otcové vás ostatních? Jsou také masoví vrazi?"

"Jestli tím chceš naznačit, že můj otec... To je směšné! Urážející! Nebudu poslouchat takové...!"

"Přestaň uhýbat otázce, Hallowayi! Odpověz mi!"

"Nehodlám se zabývat...!" i

"Jsou to nacističtí váleční zločinci?"

"Samozřejmě že ne! Patřili k SS, to ano! Ale ke zbraním SS! Byli řádní vojáci! Žádná jednotka smrtihlavů, která vraždila Židy. Jenže tady to lidi nedokážou rozlišit! Myslí si, že všichni bývalí příslušníci SS jsou váleční zločinci! Proto museli naši otcové lhát. Obávali se, že imigrační úřady podlehnou stejnému omylu jako teď Noc a mlha. A zrovna tak se mýlí i americké ministerstvo spravedlnosti a ten tvůj reportér z Associated Press."

"Snažíš se mi namluvit, že ministerstvo spravedlnosti není schopno určit rozdíl mezi příslušníky Waffen SS a esesáky s umrlčími hlavami na čepicích? To jsou kecy!"

"Jak je tedy možné, že se tak spletli?"

"Můj otec, tvůj otec, všichni členové skupiny si v určité dny vzájemně telefonovali. Tyto dny pro ně

musely mít zvláštní význam. Dvacátého dubna. Osmého listopadu. Třicátého ledna. Říkají ti ta data něco?"

"Zajisté," odpověděl Holloway. "Někteří členové skupiny slavili v tyto dny narozeniny."

"Ty hajzle!" zařval Miller. "Kdybys tak nelhal!"

"Nelhal? A v čem?"

"Dvacátého dubna se opravdu někdo narodil, to ano. V roce 1889. Adolf Hitler! Na osmý listopad připadá výročí takzvaného hospodského puče, prvního Hitlerova pokusu o převzetí moci v Německu. To se stalo v Mnichově ve třiadvacátém. Puč zkrachoval, ale Hitler se o deset let později nakonec přece jen zmocnil vlády. Konkrétně třicátého ledna. Tato tři data jsou nejposvátnějšími milníky nacistické věrouky. A v tyto tři dny naši otcové, navzdory značnému riziku, nedokázali odolat pokušení navzájem se spojit a pohovořit si."

"No dobře," odsekl Holloway. "Mně prostě pravý význam těch dat nedošel."

"Tomu nevěřím. Vědělš moc dobře, co znamenají. Prozradil tě tón tvého hlasu."

"Mám dojem, že ses rozhodl tomu, co si namlouváš, uvěřit. Já tě však ujist'uju..."

Miller ho zlostně přerušil: "Mám další otázku. Naši otcové zastávali vysoké důstojnické hodnosti. To znamená, že nesloužili spolu. Veleli různým jednotkám. Na konci války působili určitě každý někde jinde. Na čem se tedy jejich vzájemné pouto zakládá? Jak to, že tvoří tak jednotitou skupinu?"

"Podle toho, co mi řekl můj otec, spolu absolvovali vojenský výcvik," odpověděl Holloway.

"Jenže hitlerovská armáda byla rozesetá po celé Evropě a ještě dál. Východní fronta. Západní fronta. Severoafrická bojiště. Rusko, Francie, Itálie, Egypt. I kdyby spolu naši otcové prodělali výcvik, do konce války by se s největší pravděpodobností už nikdy nesetkali. Jak je možné, že mezi všemi německými vojáky, kteří se pokusili zastít svou válečnou minulost, právě tato skupina spolu udržuje úzký kontakt? Na útěku se rozprchli po celém světě, a přesto zůstávají ve styku. Mě by sakra zajímal důvod!" Holloway neodpověděl.

"A kdo je ten vyděrač, co mu platí výkupné?" zeptal se Miller důrazně. "A proč?"

Ticho na druhém konci linky bylo téměř hmatatelné.

"Myslím, že ten novinář měl pravdu," prohlásil Miller. "Myslím, že je tady zatracená spousta věcí, o kterých mně můj otec neřekl, a ty taky ne. Ale ty mně je povíš. Já si tě najdu, Hollowayi. Odlétám do Kanady a ty na mé otázky odpovíš, i kdybych to z tebe měl vymlátit."

"Ne! Ty ses zbláznil! Tady se nesmíš ukázat! Jestli tě má ministerstvo spravedlnosti pod dohledem, upozorníš je na mě a...!"

Holloway větu nedokončil. Miller mu praštil s telefonem.

6

Holloway pomalu odložil sluchátko. Několik vteřin nebyl schopen pohybu. S největším vypětím vůle se obrátil zpět k otcovým krajinkám, které si nostalgicky prohlížel, než zazvonil telefon. Řada olejomalb byla rozvěšena pravidelně mezi okny do zahrady, za nimiž přecházeli strážníci, kteří měli na starosti ostrahu pozemku.

Podle pravidel neměl Millerův hovor na tomto čísle vůbec přijmout a za normálních okolností by to nikdy neudělal. Odjel by do Kitcheneru, nedalekého města, kde měl k dispozici bezpečnou telefonní linku. Domníval se však, že by nebylo rozumné riskovat a opustit své sídlo. Nedovolil si ani navštívit svou rodinu v pečlivě střeženém domě ve městě. Žena a děti mu chyběly a bolestně toužil po jejich přítomnosti, ale neodvážil by se je teď přivést zpět domů a ohrozit tak jejich životy.

Před několika dny mu zavolal Rosenberg z Mexika. Nebezpečně ztrácel sebekontrolu a blábolil něco o tom, že místní úřady zjistily pravdu o jeho otcovi. Podobně vyděšené telefonáty od synů ostatních členů skupiny na sebe nenechaly dlouho čekat. Někdo odkryl závoj minulosti. Noc a mlha si své akce vypočítala opravdu skvěle. Smyčka pomsty se stahovala stále pevněji a zarývala se jim hlouběji pod kůži. Ale Holloway měl nepříjemné podezření, že šrouby ještě nebyly utaženy nadoraz, že ho čeká další osudová rána, silnější než všechny předchozí. Stále musel myslet na tu nákladní loď. V tomto okamžiku už měla proplout Gibraltarským průlivem a brázdit vlny Středozemního moře. Holloway teď litoval, že

nevěnoval větší pozornost Rosenbergovým úvahám. Vyčítal si, že odmítl jeho obavy a nepřikázal, aby se loď vrátila. Teď už bylo na všechno pozdě. I kdyby chtěl, nedokázal by se prokousat složitým systémem vzájemného spojení tak rychle, aby stihl posádku včas varovat.

Chod budoucích událostí už nemůže nijak ovlivnit. Jestli ovšem Noc a mlha o lodi ví, uvažoval Halloway, stejně jako věděla o všem ostatním, jestli vyjde najevo pravda o nákladu, který loď veze, pak máme proti sobě dva protivníky, Noc a mlhu a naše klienty, a těžko říci, který z nich je horší.

7

Nákladní loď Medusa měla registraci zamotanou jako klubko hadů, které je připisováno její mytické jménovkyni. Podle papírů byla majitelem lodi bolivijská firma Transoceanic Enterprises. Jenže kdybyste si prostudovali obchodní rejstřík, zjistili byste podle zápisu, že firmu Transoceanic Enterprises, jejíž oficiální adresa obsahovala pouze číslo poštovní schránky, vlastní liberijské rejdařství Atlantis Shipping. A kdybyste se pokusili její sídlo v Libérii vyhledat, přišli byste na to, že jeho hledání je stejně obtížné jako snaha o objevení bájněho kontinentu, po kterém bylo rejdařství pojmenováno.

Tím však propletenec vlastnických vztahů zdaleka nekončil. Atlantis Shipping byla pro změnu dceřinou společností švýcarského koncernu Mediterranean Transport, jehož majitelem byla mexická korporace, patřící kanadskému holdingu. Některé z těchto podniků existovaly pouze na papíře a ty, které opravdu fungovaly, byly placeny za to, aby nevyvíjely jinou činnost, než občas poskytny své razítko a podpis na oficiální dokumenty. Mezi hrstkou výkonných ředitelů mateřské firmy figurovali Aaron Rosenberg, majitel dovozní a vývozní společnosti Mexico City Imports, a Richard Halloway, šéf Ontario Shipping.

Medusa pravidelně křižovala Atlantik a přepravovala textil, strojní zařízení a potravinářské zboží mezi Řeckem, Itálií, Francií, Španělskem, Británií, Kanadou, Mexikem a Brazílií. Zisk z těchto zásilek byl však minimální a nebýt dalšího zboží ukrytého mezi zmíněným textilem, strojním zařízením a potravinářským zbožím, ani Aaron Rosenberg, ani Richard Halloway by si rozhodně nemohli dovolit udržovat tak vysoký životní standard.

Zboží tohoto druhu bylo v podpalubí Medusy i teď, kdy mířila k místu setkání s přepravní lodí, jejíž registrace byla stejně zamotaná jako její vlastní a jejíž skutečný majitel žil v přepychovém sídle na libyjském pobřeží. Až budou zítra v noci nedaleko severoafrických břehů bedny s kontrabandem přeloženy na čekající loď, Medusa bude pokračovat v plavbě do Neapole, kde vyloží zásilku brazilské kávy. Ale to už bude čára maximálního ponoru výše nad hladinou, protože podpalubí mezitím opustí náklad plastických trhavin, tříštivých granátů, náslapných min, pistolí, automatických pušek, kulometů, přenosných raketometů a teplem naváděných řízených střel.

Za normálních okolností by se podobné zboží propašovalo z Belgie, která je největším evropským dodavatelem černého trhu se zbraněmi, a pod nejrůznějším krytím by se dopravilo do Marseilles. Tam by Medusa naložila ‚zásilku léků a obvazového materiálu‘ a rozvezla ji teroristickým skupinám operujícím na jihoevropském pobřeží.

Jenže současné tažení proti terorismu, důsledek nedávných bombových útoků, způsobilo, že Marseilles a další evropské přístavy se staly pro pašování zbraní příliš nebezpečné. Černý trh byl nucen poohlédnout se po jiných zdrojích a s nadějí se obrátil na Jižní Ameriku, kde po četných občanských válkách zůstaly hojně zásobené sklady sovětských a amerických zbraní a vojenské techniky, většinou připravené k okamžitému dodání. Tak se stalo, že Medusa převážela přes Atlantik brazilskou kávu uloženou na zásilce zbraní, které původně dodala CIA pro nikaragujské kontras, a mířila na předem dohodnuté místo ve Středozemním moři, kde se za šestatřicet hodin setká s libyjskou přepravní lodí, na kterou přeloží svůj smrtonosný náklad. K čemu Libye zboží použije, s tím si společnost Transoceanic Enterprises hlavu nelámala. Rosenbergovi a Hallowayovi záleželo pouze na tom, aby zinkasovali tržbu - sto milionů amerických dolarů.

8

Tel Aviv, Izrael. Miša Pletz vyskočil z vrtulníku v okamžiku, kdy se jeho kola dotkla země, a rozběhl se k

nejmenší z přízemních budov se stěnami z vlnitého plechu postavených na jižním okraji letiště. Ve dveřích už na něho čekal statný muž v bílé košili s krátkými rukávy.

"Přinesl jste to?" zvolal Miša nedočkavě.

Podsaditý chlapík pozvedl kufřík, který držel v ruce. "Chcete si to přečíst v autě nebo...?"

"Ne, přímo tady," řekl Miša a oba muži vstoupili do klimatizované kanceláře.

"Zprávu jsme obdrželi před čtyřiceti minutami," vysvětloval muž a vytáhl z kufříku nějaký dokument.

"Jakmile jsem si všiml kódového označení, ihned jsem vás informoval."

Miša od něj převzal list papíru. V poslední době žil v kibucu třicet kilometrů za městem a plnil slib, který dal Erice a Saulovi - dohlížel na bezpečnost jejich syna. Opustit Christophera a svěřit ho do péče rodiny příslušníka Mossadu znamenalo pro Mišu jeden z nejtěžších úkolů, které kdy musel řešit. "Tví rodiče tě milují a brzo se vrátí," řekl chlapci. "I já tě mám rád." Políbil Christophera - zmítán emocemi a nejistotou, zda jsou Erika se Saulem vůbec naživu, a plný obav, že jejich syn vycítí pravdu - a rozběhl se k čekající helikoptě.

Stroj se zvedl a zamířil do Tel Avivu. Pilot Mišu požádal, aby si nasadil sluchátka a mikrofon. Hlavní velitelství. I když rádiová komunikace probíhala přes kódovací zařízení, Mišův asistent odmítl zacházet do podrobností naléhavé zprávy, kterou právě obdržel. Prozradil pouze, že sdělení pochází od zdroje s krycím jménem 'Plášť mnoha barev'.

Kódové označení na Mišu zapůsobilo jako rána palicí. Patřilo Eričinu nezvěstnému otci - Josephu Bernsteinovi.

Mišovy oči už přivykly šeru, které uvnitř budovy panovalo, a teď pozorně studoval dokument. "Jak se to sem dostalo? Která rezidentura to poslala, z které země?"

"Naše ambasáda ve Washingtonu," vysvětloval Mišův asistent. "Jednoho z našich tamějších lidí Joseph před deseti lety cvičil. Náš agent sedí dnes ráno v kavárně. Ohlédne se, když si k němu někdo přisedne, a hádejte, koho nevidí."

Miša se zachvěl. "Je si náš člověk jistý identifikací? Nepřipouští možnost omylu?"

"Naprosto jistý. Byl to bezpochyby Joseph. Za spojku si zvolil právě tohoto člověka nejspíš proto, že se dobře znají. Je jasné, že Josephovi šlo hlavně o to, aby v nás zdroj informace nevzbudil žádné podezření. Kontakt netrval déle než minutu. Joseph agentovi řekl, že si o něho nemáme dělat starosti, že potřebuje dokončit rozdělanou práci a že to už nebude dlouho trvat."

"A co mělo znamenat tohle?"

"Náš člověk se na to přirozeně zeptal. Joseph odmítl cokoli upřesnit a místo toho předal agentovi toto sdělení s tím, že jde o bezpečně prověřenou informaci. Vyjádřil přání, aby se dostala přímo k vám, a prohlásil, že očekává, že se podle ní zařídíte. V příštím okamžiku byl pryč."

"Jen tak, jakoby nic? Nepokusil se ho náš člověk alespoň sledovat?"

"Pokusil, to ano. Jenže Joseph se vyzná a neexistuje trik, který by neovládal. Ztratil se agentovi dřív, než ušli dva domovní bloky."

"Popsal vám ten člověk, jak Joseph vypadal?"

"Prý strašně. Bledý. Pohublý. Roztřesené ruce. A nejhorší byly podle něj Josephovy oči."

"Co s nimi měl?"

"Působily jako - a tady cituji, protože náš člověk se nechal unést emocemi - zmučené."

"Jak to?"

Asistent pokrčil rameny.

Miša zavrtěl hlavou. "Hledali jsme Josepha na možných i nemožných místech, a on se najednou vynoří v kavárně uprostřed Washingtonu."

"Teď alespoň víme, že ještě žije."

"Z toho mám radost, to mi věřte. Ale čím se vlastně celou tu dobu zabýval? A co dělal ve Washingtonu?"

Miša poklepal na list papíru se zprávou. "Jak ty informace získal?"

"Vždycky jste tvrdil, že byl jedním z nejlepších. A zdůrazňuji, že našeho agenta ve Washingtonu ubezpečil, že jde o naprosto spolehlivé informace."

Miša si znovu přečetl Josephovu zprávu. "Zítra v noci se nákladní loď Medusa setká s libyjskou přepravní lodí a předá jí náklad zbraní a munice určených k teroristickým útokům proti Izraeli."

Následoval plánovaný čas překládky zboží, souřadnice předpokládaného místa setkání a identifikační hesla, kterými se obě lodi navzájem prokážou.

"Jak ty informace získal?" zeptal se znovu Miša.

"Mnohem důležitější otázkou je, co s tím hodláte podniknout."

Miša, úplně paralyzovaný, horečně uvažoval. Navzdory Josephovu ujištění, že údaje jsou bezpečně prověřené, existovala stále možnost, že se někde dopustil chyby. Pravidla předepisovala, že každá podobná informace musí být potvrzena z dalších zdrojů, než se přikročí k protiakci. Ale na to, aby si Josephovu zprávu prověřil, už Mišovi nezbyval čas. Jestli zbraně opravdu existují a jestli se do zítřejší noci něco nestane, předání zboží proběhne podle plánu. Zbraně a střelivo budou rozděleny teroristům a jejich útoky proti Izraeli na sebe nenechají dlouho čekat. Jestli ovšem na druhé straně loď veze jen nevinný náklad a izraelské vojenské letectvo ji potopí...

Miša si mezinárodní důsledky ani nedokázal představit.

"Co teď chcete dělat?" zeptal se Mišův asistent.

"Zavezte mě na velitelství."

"A potom?"

"To vám řeknu, až tam budeme."

Ve skutečnosti ovšem Miša ještě nevěděl, jak situaci vyřešit. Cestou k autu ho napadlo, jak nutně by teď potřeboval spojit se s Erikou a Saulem.

Eriko, tvůj otec žije, řekl by jí. Viděli ho ve Washingtonu. Nevím jistě, co má v úmyslu, ale podle toho, co jsem zjistil, jde o něco velmi důležitého, a já nejsem schopen se rozhodnout, jak dál postupovat.

Najdi ho. Pomož mi. Musím zjistit, co se děje.

Saule, už nejsi sám. Tví bývalí zaměstnavatelé ti už nesmějí bránit přijmout naši pomoc. Trváme na tom, že tě budeme podporovat. Odvoláme se na nepsanou dohodu mezi profesionály. V sázce je naše národní bezpečnost. V důsledku událostí, o kterých se nám ani nesnilo, se tvůj cíl stal i naším cílem. Můžeš se na nás spolehnout.

Miša nasedl do auta svého asistenta. Cestu na velitelství Mossadu v Tel Avivu absolvoval jako duchem nepřítomný, ale těsně předtím, než dorazili na místo, byl už rozhodnut.

Máš v Josepha důvěru?

Ano.

Jsi přesvědčen, že je jeho informace pravdivá?

Uvážíme-li všechny okolnosti, pak ano.

Jsi připraven vydat letectvu rozkaz k útoku?

Ne. Letecký útok ne. Mám lepší nápad, který vyřeší řadu problémů. Vyhne se mezinárodnímu incidentu. A kromě toho, jaký by mělo smysl vyhodit všechny ty zbraně do vzduchu? Jistě je dokážeme využít lépe než Libyjci.

Miša si uvědomil, že musel mluvit nahlas, protože jeho asistent se k němu otočil s nakrčeným obočím a zeptal se: "Co jste říkal?"

"Jako kluk jsem toužil stát se pirátem."

9

Rampouch seděl v pokoji římského hotelu a cítil, jak v něm vzrůstá nechuť k synovi nepřítele vlastního otce. Pozoroval Setha, který se probíral novinami. Říkal tomu situační přehled.

Rusovlasý nájemný vrah si sehnal všechny důležité deníky, které vycházejí v Evropě, Británii i v Americe. Jeho jazykové znalosti byly pozoruhodné a v řídkých případech, kdy si nebyl významem slov jistý, požádal Rampoucha o pomoc.

"Věděl jsem, že italské noviny o tom psát budou," řekl Seth. "Počítal jsem i s Paříží a Londýnem. Stejně tak se Západním Berlínem a Aténami. Ale že se té zprávy chytí i Madrid? A dokonce New York a Washington?"

Rampouch se nenamáhal maskovat směsici únavy a znechucení.

"Uznávám, na prvních stranách to neotiskli," pokračoval Seth. "To jsem ani neočekával."

Novinové články, o které šlo, byly v zásadě všechny stejné. Z řeky Tibery byla nedaleko Říma vylovena mrtvola příslušníka italského podsvětí, který si říkal Medici. Vědělo se o něm, že udržuje úzké kontakty s mezinárodními teroristickými organizacemi, a jeho smrt byla podle policejní teorie způsobena smrtelnou dávkou zatím neznámé drogy. Výsledky pitvy nebyly dosud k dispozici. Římská policie vycházela z hypotézy, že Mediciho společníci se obrátili proti svému partnerovi z důvodů, které musí být teprve odhaleny.

Potud však událost nebyla natolik zajímavá, aby upoutala pozornost světového tisku. Vyšetřovatelé ovšem nastolili otázku, zda Mediciho vražda nemá spojitost s mnohem senzačnějším nálezem devíti mrtvol ve vile na římském předměstí. Osm mužů bylo zastřeleno a úřady zjistily, že se jednalo o příslušníky ochranky deváté oběti, v italských zločineckých kruzích známé pod jménem Gatto. Gatto, který byl před smrtí mučen a nakonec mu někdo podřízl hrdlo, měl rovněž blízko k mezinárodnímu terorismu a kriminálních aktivit zanechal teprve nedávno ze zdravotních důvodů. Spolehlivé, ač nejmenované, zdroje udávaly, že Medici převzal Gattovo místo hlavního obchodníka na černém trhu se zbraněmi. Vražda obou mužů přiměla úřady ke spekulacím, zda nepropukla válka gangů s mezinárodním dosahem.

"Pokud se týká policie, prokázali jsme jí vlastně službu," poznamenal Seth. "Ještě lepší na celé věci je, že podezření se obrací nesprávným směrem. Nemůžeme si stěžovat."

"Ale co se stane, až rozbor krve prokáže, že Medici zemřel následkem předávkování amytalem sodným?" zeptal se Rampouch. "Policie si to spojí s faktem, že Gattovo tělo nese známky mučení, a dospěje k nevyhnutelnému závěru, že oba muže někdo vyslýchal."

"No a co? Nikdy je nenapadne, že jsme to byli my, a nemají tušení, o jaké informace nám šlo."

Rampouch žasl, jak zdravou barvu nabyla tvář jeho společníka. Vypadalo to, jako by Seth čerpal životní sílu z rozsévání smrti, a Rampouch z toho znervózňel. Pro něj bylo zabíjení profesí, zatímco pro Setha podle všeho potřebou. Rampouch nikdy v životě nezabil nikoho, o kom nebyl přesvědčen, že si z morálního hlediska nezaslouží žít. Jeho obětmi se stávali diktátoři, narkobaroni, komunističtí agenti. Seth naproti tomu působil dojmem, že ho vůbec nezajímá, koho sprovedí ze světa, jen když dostane pořádně zapláceno. Jestli byl Sethův otec stejný jako jeho syn, pak se Rampouch vůbec nedivil, že jeho vlastní otec toho člověka nenáviděl.

Jistě, oba muži patřili k předním atentátníkům v Hitlerových službách. Ale Sethův otec se soustředil na pronásledování vedoucích představitelů tajných organizací, které se zaměřovaly na pomoc Židům, zatímco hlavním cílem Rampouchova otce byli agenti spojeneckých špionážních služeb. Při mnoha příležitostech žádal, aby byl vyslán pokusit se o atentát na samotného Churchilla. Tento rozdíl byl podle Rampouchova přesvědčení velmi důležitý. Likvidace z rasových důvodů je za všech okolností ohavný zločin. Politická vražda je ospravedlnitelná, pokud na ní závisí bytí či nebytí vlastní země.

Ale co když se vlast mylí, kladl Rampouch sám sobě otázku. Co když je politika vlastního národa založena na rasové nenávisti? Je možné ve jménu lásky k vlasti bránit zemi, jejíž morálka je založena na zvrácených teoriích? Není obrana národa jen omluvitelnou a pochopitelnou sebeobranou?

Klamal můj otec celý život sám sebe?

Rampouch se upřeně zahleděl na muže, kterého nesnášel. Jeho oči, pomyslel si. Čím více lidí Seth zabil, tím jasnější plamen mu v nich hoří.

"Něco se ti nezdá?" zeptal se Seth.

"Je za námi spousta mrtvol, ale jinak jsme se nepohnuli ani o píd'."

"To se pleteš," oponoval Seth a odložil noviny. "Zúžili jsme počet možností. Vyloučili jsme spojitost mezi kardinálovým zmizením a mezinárodním terorismem."

"Nikdy jsem si nemyslel, že by nějaká existovala."

"Přesto jsme tuto možnost museli prověřit. Když vezmeme v úvahu Hallowayovo zapojení do černého obchodu se zbraněmi a jeho dodávky teroristům..."

"Cože? Proboha svatého..."

"Tys o tom nevěděl? Tak si Halloway vydělává na živobytí. Prodává vojenský materiál."

"Chceš tím říct, že celá záležitost se točí kolem ilegálního obchodu se zbraněmi?"

"Pak je tady kardinálovo naléhání na odvádění každoročních vyděračských poplatků. O tom jsi vědět

musel?"

"Nic jsem nenamítal. Nepokládal jsem to ani tak za vydírání, jako spíše za dlouhodobé splátky za poskytnutou službu."

"Nuže, někteří z nás uvažovali, že toho kněze zlikvidují. Účet by tak byl splacen v plné výši."

"Prokázal našim otcům velkou laskavost."

"Ano, takovou, která byla v jeho vlastním zájmu. Nebo v nejlepším zájmu jeho církve. Za více než čtyřicet let mu vyplatili hotové jmění. Osm milionů dolarů."

"Jestli chceš znát můj názor," prohlásil Rampouch, "tak to nebyla zase tak vysoká cena, když uvážíme zvěrstva, která spáchali."

"Počítáš v to i svého otce?" zeptal se Seth.

Rampouch vyskočil. "Mého otce vynech! Neměl s ostatními nic společného!"

"Opravdu? Je mi líto, že tě musím zklamat, ale tvůj otec zabil stejně tolik ochránců Židů jako můj.

Zdrojem jejich nepřátelství nebyl vztah k Židům, ale k ženě, tvé matce! Dala tvému otci přednost před mým! Dnes jsem mohl stát na tvém místě a ty bys vůbec nebyl na světě!"

Rampouch si uvědomil, jak hluboko sahá jejich vzájemná nenávist. Rezignovaně zvedl ruce. "Hádáme se jako dva hlupáci. Musíme se vypořádat s řadou důležitějších problémů."

Žár v Sethových očích pohasl. "Zajisté. A stále ještě nemáme žádnou stopu, která by nás dovedla k našim otcům."

Setha stálo hodně úsilí, aby se opět ovládal jako profesionál. "V případě jejich zmizení..." Seth zhluboka vydechl. "Podle mého názoru..." znovu vydechl, "by se situace dala shrnout asi takto."

Rampouch vyčkával.

"Vyloučili jsme hypotézu, že organizace, kterou Halloway nazývá Noc a mlha, je teroristická skupina, která nějak zjistila, co všechno kardinál ví, unesla ho a má v úmyslu převzít Hallowayovu síť pašeráků zbraní."

"Souhlasím," potvrdil Rampouch. "Ta teorie nikam nevede."

"Ale kardinálovo zmizení s únosem našich otců souvisí," pokračoval Seth. "Jinak než přes kardinála se jim Noc a mlha na stopu dostat nemohla."

"I s tím souhlasím."

"Když tedy vyloučíme jako motiv únosu snahu získat výkupné za rukojmí, zůstává pouze možnost, že Noc a mlha jedná z osobních pohnutek. To by znamenalo, že za Nocí a mlhou stojí Izraelci. Jenže aby mohli kardinála vůbec začít podezřívát a zjistit, co všechno ví, museli by Židé nejprve proniknout bezpečnostním systémem katolické církve."

"O tom pochybuju."

"Já také. A to mě nutí k zamyšlení."

"K zamyšlení nad čím?"

"Vylučujeme možnosti. Není Noc a mlha náhodou někdo... nebo nějaké skupina... uvnitř katolické církve?"

Černý rád

Curych. Osm bloků východně od řeky Limmat prošel Saul s Erikou kolem hlídky, agenta zpravodajské služby, který se ukrýval v boční uličce. Po několika krocích otevřel jakési dveře. Ocitli se v garáži.

Místnost byla rozlehlá, betonová podlaha bez poskvrny. Světla na stropě zářila jasněji než ranní slunce, jehož paprsky zůstaly za dveřmi. Uvnitř stál jediný vůz, renault, který používala trojice vrahů. Lidé z agentury ho podle Saulových instrukcí vyzvedli z parkoviště před curyšským hlavním nádražím. Přes noc na něm pracovala skupina techniků. Hledali otisky prstů a v rámci prohlídky auto do šroubku rozebrali. Zbyla z něj holá kostra.

"Ti chlapi se snad chystali na třetí světovou válku," ozval se ochraptělý hlas.

Patřil Gallagherovi. Saul se otočil, a to už k nim hřmotný vídeňský rezident přistoupil, v ruce přenosný raketomet RPG-7, a pokynul hlavou k výstavce zbraní na podlaze. Plastické trhaviny, granáty, samopaly Uzi, automaty AK-47.

"Našli jste nějaké otisky?"

"Spoustu," odpověděl Gallagher. "Jenže tohle auto je z půjčovny. Nedokážeme rozlišit, které patří vašim přátelům a které tam zanechali ti, co si vůz pronajali před nimi."

"Víš přece, kde jsme těla ukryli. Pošli tam svůj tým, ať jim sejmou otisky prstů."

"To už jsem udělal. Moji lidé by měli být do večera zpátky. Až na ten arzenál jsme ve vozidle nenašli nic neobvyklého. Nicméně patří rakouské půjčovně a nikdo by neriskoval přejíždět švýcarské hranice s plným kufrem zbraní. Museli se k nim dostat až tady."

"Přesně tak. A vzhledem k tomu, že nás sledovali, neměli na vyzvednutí výzbroje moc času, protože jinak by nás ztratili z dohledu." Saul uznale pokýval hlavou. "Vynikající zabezpečení."

"Organizace, o které dosud nevíme?" opáčil Gallagher. "Možná. Každopádně to beru mnohem spíš než tvoje podezření, že ti chlapi byli duchovní. Jen kvůli prstenům, které nosili."

"Propletený meč a kříž."

"To z nich stále ještě nedělá kněze." Gallagher odložil raketomet mezi samopaly. "Spojení náboženství a násilí mně zrovna moc nesedí k blahoslaveným pokorným, kteří dostanou zemi za dědictví. Když jsem hovořil s Langley, o možné spojitosti s církví jsem se nezmínil. Počkám s tím, dokud nezískám absolutní jistotu. Právě teď naši lidé prověřují francouzské osobní doklady, které jsi útočníkům odebral. Cestovní pasy a řidičské průkazy jsou asi padělané. Díky kontaktům, které máme mezi francouzskými zpravodajci, se to brzy dozvíme."

"Ale co kreditní karty?" naléhal Saul. "Ty jsou klíčem ke všemu."

"Bez debaty. Podle mě se zjistí, že mají dokonalé finanční krytí. A já jsem zatraceně zvědavý, kdo ty účty platí."

Zazvonil telefon. Gallagher odešel k aparátu a Saul pohlédl významně na Eriku. Neslyšeli, co Gallagher říká, a stejně většinou poslouchal. Když zavěsil a vrátil se, svítily mu oči vzrušením.

"Muži, na jejichž jména byly cestovní pasy vystaveny, jsou několik let po smrti. Adresy jsou ve všech případech ubytovny pro sezónní zemědělské dělníky. Kreditní karty jsou však staré jen tři měsíce a všechny účty byly zaplacený okamžitě po vystavení."

"Kdo je proplácel?"

"Každý muž používal svou vlastní kreditní kartu a každou platbu zajišťovala jiná banka. Banky ovšem uchovávají kopie účtů proplacených z každého konta. Zjistili jsme, že podpisy na šecích neodpovídají ani v jednom případě falešným jménům, které ti, co jsi zabil, používali. Ne, chlapík, který šeky vystavil, byl účetní. Neobvyklé, nemyslíš? Že by někdo s trvalým pobytem v ubytovně pro nádeníky potřeboval zrovna účetního? A ještě podivnější je, že tři sezónní dělníci, kteří bydlí každý někde jinde, používali služeb stejného účetního. Čím dál lepší. Ten účetní totiž také neexistuje. Jím vystavené šeky jsou kryté, o to nic, jenže on sám leží na hřbitově v Marseilles. Navíc nemá kancelář, jen poštovní schránku. Vynecháme tedy falešného účetního, pátráme dál, a co objevíme? Měl jsi pravdu, Romule, a já se omlouvám, že jsem o tvých slovech pochyboval."

"Tak mluv."

"Katolická církev. Šeky byly propláceny z Říma. Kryla je vatikánská kancelář kardinála jménem Krunoslav Pavelič. A tady se nám to zamotává. Kardinál totiž před několika měsíci zmizel. Stojíme tedy před otázkou, jaká je spojitost mezi nezvěstným kardinálem, třemi úkladnými vrahy, kteří jsou pravděpodobně knězi, a zmizením...?"

"Mého otce," doplnila Erika. "Žida, nikoliv katolíka."

"Ale když kardinál zmizel, kdo tedy účty proplácel?" zeptal se Saul.

"Kardinálův osobní tajemník," odpověděl Gallagher. "Otec Jean Dusseault."

Drew s Arlenou se skláněli nad stolem v tlumeném tichu čítárny římské knihovny Vallicelliana a probírali se materiály, které jim knihovník přinesl. Půltucet svazků, všechny v italštině, ekvivalenty známé encyklopedie Kdo je kdo. Obsahovaly základní biografické údaje církevních činitelů, kteří působili ve Vatikánu, v kurii i v celé hierarchii katolické církve. Našli informace, o které jim šlo, a zklamaně se na

sebe podívali. Vrátili knihy u pultu a vyšli z vestibulu knihovny. Okamžitě je pohltil ruch římských ulic prozářených sluncem.

"No, za zkoušku to stálo, ale jinak nic," poznamenal Drew.

Arlenina odpověď ho překvapila. "Podle mě jsme získali spoustu informací."

"Nechápu jakých. Kardinálova osobní data v těch brožurách obsahovala sotva víc než snůšku chvalozpěvů."

"Sebevědomí mu rozhodně nechybí, to se musí uznat," souhlasila Arlena. "Vždyť víš, jak takové přehledy osobností vypadají. Údaje pod hesly jsou založeny na informacích, které o sobě poskytli sami lidé, jichž se týkají. Kardinál se zjevně pokládá za svatého na zemi. Honosí se čestnými uznáními a medailemi od desítek náboženských organizací. Vyznamenal ho dokonce i Svatý stolec. Jenže seznam ocenění není životopis. Na konkrétní a detailní informace o svém životě je kardinál mimořádně skoupý. Buď pokládá svůj životopis za nudný, o čemž pochybuju, když uvážím, jak ochotně vyjmenovává všechny pocty a tituly, kterých se mu dostalo, nebo..."

"Má co skrývat?"

"Shrňme si, co je o něm známo," řekla Arlena. "Víme, že se narodil roku 1914 v Jugoslávii, kde také vyrůstal. Víme, že již v raném mládí uposlechl volání víry a v osmnácti letech vstoupil do služeb církve. Víme, že teologii vystudoval tady v Římě. Jistou dobu byl vyslancem Vatikánu u Červeného kříže. Po žebříčku církevní hierarchie stoupal jako raketa. V pětatřiceti se stal jedním z nejmladších církevních hodnostářů, kteří kdy byli povoláni za člena kurie. Má pod prstem veškeré finance katolické církve a jako takový je jedním z nejmocnějších mužů ve Vatikánu."

"Musel mít mimořádný talent, to je pravda," souhlasil Drew. "Otázka je na co. V jeho životopise není nic, z čeho by se dalo usuzovat na příčiny tak bleskové kariéry. Ale jestli se nemýlíš a kardinál opravdu něco tají, v žádné oficiální biografii to nenajdeme. A pochybuju, že by nám pomohlo pátrání ve vatikánských archivech. Člen kurie má jistě dost moci a prostředků, aby všechny škraloupky na své minulosti zahladil."

"Otázka zní, jak získáme neoficiální verzi Paveličova životopisu."

"Myslím, že je načase promluvit si s jeho nejbližšími spolupracovníky," řekl Drew. "Vzpomínám si, že v novinových článcích, které se zabývaly kardinálovým zmizením, byla zmínka o jeho osobním tajemníkovi. Jestli mě neklame paměť, je to kněz jménem Jean Dusseault."

"Francouz."

"Pokusme se zúžit téma rozhovoru, který s ním povedeme. Nejvíc mě zajímá..."

"Druhá světová válka," skočila mu do řeči Arlena, "a proč zabijáckí synové nacistických zabijáků mají takový zájem na nalezení našeho nezvěstného kardinála. Vracíme se do Vatikánu."

3

Otec Jean Dusseault měl byt v jednom z mnoha renesančních paláců, kterých je Vatikán plný. Nejjednodušší způsob, jak se s ním spojit, by přirozeně byl zatelefonovat mu a domluvit si schůzku v jeho kanceláři. Jenže následný rozhovor by se pravděpodobně ukázal jako velmi neproduktivní. Saul si dokázal živě představit kamenný obličej odpovídající na otázky, které chtěl kardinálovu tajemníkovi položit. "Víte něco o spojitosti kardinála Paveliče s šeky, které byly touto kanceláří vyplaceny ve prospěch nájemných vrahů, kteří jsou pravděpodobně příslušníky duchovního stavu? Slyšel jste někdy o tajné zpravodajské organizaci působící uvnitř katolické církve? Že je to absurdní? Samozřejmě. Promiňte, že jsem vás obtěžoval." Ne. Pohovor v kanceláři by žádný užitek nepřinesl. Saul tento postup zavrhl a teď čekal ve výklenku naproti domu, kde otec Dusseault bydlel. Zbývala jediná schůdná cesta. Setkají se s ním raději neoficiálně k důvěrnému - v případě potřeby i vynucenému - jednání. Saul souhlasil s Gallagherem v tom, že i když jim teď zpravodajská služba byla ochotna pomoci, pro něj a pro Eriku se může ukázat výhodnější, když budou nadále postupovat samostatně, bez spojení s jinými rozvědkami. Kdyby je někdo přistihl, nejhorší, co by je mohlo potkat, by bylo obvinění, že nějaký muž a žena, kteří jsou náhodou Židé, příliš energicky vyslýchali katolického kněze ve věci zmizení ženina otce. A navíc, uvažoval Saul, stále se ve skutečnosti jedná o soukromou záležitost. Na ničem jiném než Eričině otci mně nezáleží. Gallagher mi poskytl informace, ke kterým bych se jinak nedostal, informace o tom, že

stopy mužů, kteří mě pronásledovali, vedou do Vatikánu. On se na oplátku dozvěděl o rozsáhlé síti agentů, o jejíž existenci neměl nejmenší potuchy. Spravedlivý výměnný obchod.

V několika bytech zhasla světla a noc potemněla. Vatikán se v sedm večer pro turisty uzavírá, ale Saul s Erikou se schovali v suterénu jedné z kancelářských budov a do ulic vyšli, až když slunce dávno zapadlo. Saul měl ze své pozorovatelně nerušený výhled dále do ulice, kde se v podobném výklenku krčila Erika. Úkryty si zvolili tak, že stáli každý na jiné straně vchodu do domu, kde otec Dusseault bydlel. Jakmile zhasnou světla i v jeho bytě, vyjdou nahoru a kardinálův tajemník dostane nečekanou návštěvu. A pokud by ještě někam šel, jsou připraveni ho sledovat.

Nakonec se ukázalo, že otec Dusseault má ještě nějaké pochůzky, protože vyšel ven. Saul poznal robustní postavu mladého Francouze s hustými tmavými vlasy a lehce ustupující bradou. Setkal se s ním toho dne odpoledne v jeho kanceláři. Vydával se za novináře, kterého zajímá nejnovější vývoj pátrání po nezvěstném kardinálovi. Kněz se choval arogantně a nepřístupně a na otázky odpovídal velmi stroze. Saul se na jeho výslech docela těšil.

Otec Dusseault se pod lampou nad vchodem do paláce krátce zastavil a pak zamířil vpravo, kde čekala Erika. Jeho tmavý oděv splýnul se stíny, ale bílý kněžský límeček zářil jako maják.

Saul počkal, než z úkrytu vystoupil, a nechal tak Eriku, aby kněze sledovala jako první. Sám se soustředil na nepřiliš jasně osvětlený konec ulice, aby mu neuniklo, kterým směrem se kardinálův tajemník vydá dál. Otec Dusseault neodbočil, a pokračoval přímo za nosem. Dům, kde bydlel, se rozkládal vpravo od náměstí svatého Petra nedaleko té části Vatikánu, které se poněkud nadneseně říká obchodní centrum, protože tam najdete supermarket, lékárnu a poštovní úřad. Saul s Erikou sledovali kněze, který je vedl mezi Sixtinskou kaplí a katedrálou svatého Petra a kolem Pontifikální akademie věd hluboko do parků a zahrad, kde pravidelně rozmístěné lampy jen částečně vítězily nad temnotou. Saul se musel dvakrát zastavit a vyhledat úkryt. Poprvé ho míjeli dva duchovní, kteří spěchali za neznámým cílem, podruhé se proti němu objevil příslušník švýcarské gardy na pravidelné pochůzce ulicemi. Jakmile se ocitl pod ochranou stromů a keřů, cítil se o něco volněji. Znepokojilo ho však chování kardinálova tajemníka - také dvakrát. Jednou, když si sundal bílý kolárek a schoval ho do kapsy svrchníku, a podruhé, když si pravou rukou přejel po prostředním prstu levé ruky, jako kdyby si nasazoval prsten.

S propleteným mečem a křížem?

Existuje vzájemný vztah mezi otcem Dusseaultem a trojicí mužů, kteří se mě pokoušeli zabít? Proto kardinálova kancelář proplácela jejich účty?

Kněz, který až dosud kráčel zcela nenucené, teď postupoval mnohem opatrněji. Příslušník duchovního stavu na pozdní noční procházce se proměnil v agenta připraveného čelit hrozcímu nebezpečí. Vyhýbal se bledému světlu lamp v parku, a když teď neměl bílý límeček, jeho černý oblek dokonale splýval s temným křovinatým porostem.

Kněz zmizel.

Saul věděl, že někde vpředu, ukrytá mezi stromy a keři, ho stále pozoruje Erika - nejspíš v těsném závěsu, aby ho neztratila z dohledu. Nemůže se však stát, že si jí otec Dusseault všimne a že se jejich role obrátí? Nepojal kněz podezření, že je sledován?

Saul si byl však jistý, že Erika uvažuje natolik stejně jako on, že ji něco podobného muselo také napadnout a bude se mít obzvlášť na pozoru. Tiše postupoval dál a plížil se kolem fontán, živých plotů a soch. Mramorové andělé mu vždycky připomínali smrt a vzduch byl nasycen těžkou vůní květin, takže si připadal jako v obřadní síni krematoria. Klesl k zemi a proplazil se mezerou mezi keři, ale hned se zastavil, protože před sebou spatřil mýtinu, za kterou se rýsovala silueta kašny s fontánou ve tvaru španělské galérie.

Zprvu měl dojem, že duchovní stojící zády k vodotrysku je otec Dusseault. Pak však mezi mraky vykoul srpek měsíce a Saul si uvědomil, že tento kněz si bílý límeček nesundal a že je také vyšší než kardinálův tajemník. Když Saul spatřil jeho profil s ostře řezanou bradou, zachvěl se vzrušením. V parku, který mu tolik připomínal hřbitov, se ho zmocnil tajuplný pocit, že vidí ducha. V té chvíli by přísahal, že se dívá na Chrise, dávno mrtvého nevlastního bratra.

Saul šokované vytřeštil oči. Copak je možné, že Chris nějakým zázrakem přežil? Saul jeho mrtvolu nikdy neviděl a o souboji na nože, který stál Chrise život, věděl jen z doslechu. Ale navzdory touze v srdci si

jeho mysl uvědomovala, že taková naděje je neopodstatněná. Kněz, na kterého se tak upřeně díval, přes veškerou podobnost nemohl být jeho nevlastní bratr.

Saulovu pozornost přilákal neznatelný pohyb vedle kašny. Je to Erika? Snaží se zaujmout lepší pozici, aby mohla pozorovat druhého kněze, který se tak nečekaně objevil?

Usoudil, že ne. Erika byla natolik profesionálkou, než aby se z pouhé zvědavosti vystavila riziku odhalení. Pohyb vedle fontány již byl zcela zřejmý. Od temných stínů se oddělila nezřetelná silueta. Na prostranství se objevil muž. V kněžském oděvu, bez límečku, zato s prstenem na prostředníku levé ruky.

Otec Dusseault.

Druhý duchovní podle všeho příchod kardinálova tajemníka očekával. Klidně se k němu otočil a zvedl ruce v mírumilovném gestu, stejném gestu, jakým by zkušený agent vyzval protivníka, aby ho prohledal, a naznačil tak, že není ozbrojen.

4

Drew si potřeboval uchovat schopnost dokonalého nočního vidění, a proto nezvedal zrak k měsíci ani k lampě, která ozařovala nedalekou stezku, ale hleděl na nejtěmnější úsek porostu před sebou. Zada mu kryla kašna. Ačkoliv zde otec Dusseault měl už dávno být, Drew počítal s tím, že kněz bude opatrný, přiblíží se velmi pomalu a dá si pozor, aby neupadl do léčky. Když zaslechl lehký pohyb za fontánou a s hraným klidem se otočil, přičemž zvedl ruce v náznak, že nemá agresivní úmysly, s potěšením kvitoval, že otec Dusseault zvolil k příchodu na mýtinu mezeru mezi keři, kam vůbec nedopadalo světlo, a nechtěně mu tak pomohl ochránit si zrak.

Jistě, ten kněz vůbec nemusí být otec Dusseault. Drew se s ním nikdy osobně nesetkal a mluvil s ním jen telefonicky, když mu toho odpoledne zavolal do jeho vatikánské úřadovny a požádal ho o schůzku.

"O čem se mnou chcete mluvit?" zeptal se tehdy uhlazený hlas lehkým francouzským přízvukem.

"O kardinálu Paveličovi," odpověděl Drew.

"Budete se muset vyjádřit přesněji. Chcete-li se zeptat na kardinálovo zmizení, už jsem tu dnes měl jednoho novináře a řekl jsem mu to, co teď zopakuju i vám. Žádné nové informace nemáme. Obrát' se na policii."

"Já nejsem novinář," ohradil se Drew. "A nemyslím si, že je od vás rozumné posílat mě na policii. Mohl bych vám způsobit řadu potíží."

"Nemám nejmenší tušení, o čem to..."

"Chtěl jste, abych se vyjádřil přesněji. Tak prosím, co třeba tohle: Kardinála hledají dva nájemní vrahové. Jsou to synové bývalých příslušníků SS, kteří za druhé světové války podléhali přímo Hitlerovi. Probudilo to ve vás jiskřičku zájmu?"

Na druhém konci linky se na několik vteřin rozhostilo ticho. "To je směšné," řekl nakonec otec Dusseault. "Co vás přivedlo k názoru...?"

"Po telefonu ne. Řekl jsem vám, že se s vámi chci setkat. Soukromě. Co nejdříve. Dnes večer."

"S kým vlastně mluvím?"

"Lituji, ale to vám neřeknu," odpověděl Drew.

"A vy si myslíte, že uvěřím nějakému anonymovi v telefonu? Že se s ním tajně sejdu a budu se s ním bavit o nájemných vrazích?"

Rozhořčený výbuch otce Dusseaulta Drewovi připadal spíše hraný než spontánní a rozhodl se, že si kardinálova tajemníka vyzkouší. "Potřebujete-li nějaké reference, mohu vás odkázat na Bratrstvo." Sluchátko opět oněmělo.

Drewa to povzbudilo. Zaryl hlouběji a vyslovil první část identifikačního hesla Bratrstva: "Dominus vobiscum."

"Já vám nerozumím. Co jste to řekl?"

"Ale no tak, otče. Snad poznáte část latinské mše svaté."

"Jistě. Znamená to 'Bůh s vámi'."

"A pamatujete si i odpověď?"

"Et cum spiritu tuo."

"Výborně. ‚A s duchem tvým.‘ Deo gratias." Drew zadržel dech a čekal na závěr hesla, kterým se vzájemně prokazovali členové Bratrstva.

"‚Bohudíky.‘ Amen."

Drew tiše vydechl. Heslo bylo kompletní. "Ve vatikánských zahradách je kašna ve tvaru španělské galérie."

Zmínka o kašně byla také svým způsobem zkouškou. Před několika dny se Drew s Arlenou v převlečení za kněze a jeptišku právě u této kašny ve vatikánských zahradách setkali s otcem Sebastianem. Právě tady byl zastřelen otec Viktor, příslušník Bratrstva, který poslal Arlenu do Egypta, aby tam vyhledala Drewa.

Každý občan církevního státu by si Drewem navržené místo schůzky okamžitě spojil s vraždou, ke které tam nedávno došlo. Každý rozhořčený, ale nevinný vatikánský byrokrat by se okamžitě proti tak morbidnímu nápadu ohradil. Otec Dusseault se však jen na okamžik odmlčel a pak suše oznámil:

"Sejdeme se tam hodinu po půlnoci."

5

Ted', patnáct minut po dohodnutém termínu, otec Dusseault vystoupil z temnoty za fontánou. Nezdálo se, že by ho Drewův kněžský oděv překvapil. To je pochopitelné, pomyslel si Drew. Koneckonců, u majitele hlasu, který se prohlásil identifikačním heslem Bratrstva, lze logicky očekávat, že se na území Vatikánu bude pohybovat v patřičné uniformě. Kde jinde může katolický chameleon bez obav přiznat svou skutečnou barvu?

Drew si ovšem nemohl nevšimnout, že otec Dusseault všechny své barvy neukazuje - sundal si bílý límeček, aby snáze splynul s noční tmou. Toto opatření jen posílilo Drewovo podezření, že kardinálovu tajemníkovi se dostalo výcviku, který nelze absolvovat v kněžském semináři.

Ale bylo zřejmé, že Arlenu, která se stejně jako Drew i dnes pohybovala po Vatikánu v úboru členky náboženského řádu, otec Dusseault neobjevil. Dorazila na místo dlouho před termínem Drewovy schůzky, sundala si bílé součásti hábitu, aby byla ve tmě co nejméně nápadná, a zalehla za shluk nejtemnějších křovin v parku právě v místě, které Drew pozoroval, když se kardinálův tajemník objevil. Drew se v bledém světle měsíce zadíval na prsten na prostředníku levé ruky otce Dusseaulta - rubín se znakem propleteného meče a kříže. Bylo jasné, že kněz si prsten nasadil, aby potvrdil svou příslušnost k Bratrstvu, a stejně tak bylo jasné, že nepřítomnost identického prstenu na Drewově ruce v něm vzbudí podezření.

Taky že ano. Otec Dusseault ukázal Drewovi na holý prst. "Předpokládám, že jste jeden z nás."

Drew poznal znělý hlas, který slyšel v telefonu. "Ne."

"Jak je potom možné, že znáte naše identifikační heslo?"

"Kdysi mně ho prozradil jeden člen Bratrstva... když se mě pokusil získat do jeho řad."

"Musíte být mimořádně schopný, když vám tuto nabídku učinil."

Drew na poznámku nereagoval.

"Proč jste odmítl se k nám připojit?"

"Nenávídím všechno, co Bratrstvo představuje," odpověděl Drew.

"Nenávist?" Otec Dusseault se usmál. "To je destruktivní cit, za který byste se měl kát a hledat odpuštění.

Ale zpovídat hříšníky patří koneckonců k mým povinnostem." Kardinálův tajemník zvedl pravou ruku a Drewovi požehnal. "Bůh vám odpouští, synu. A teď mně řekněte, proč se tak zajímáte o kardinálovo zmizení."

Drew zavrtěl hlavou.

"Pro koho pracujete?"

Drew znovu zavrtěl hlavou. "Raději bych si promluvil o těch dvou nájemných vrazích, o kterých jsem se vám zmínil. O mužích, kteří kardinála hledají."

"Ach ano. To mají být ti, o nichž tvrdíte, že jsou synové atentátníků, kteří pracovali pro Hitlera. Jen si posлуžte. Když se chcete bavit o nich, nemám námitek, alespoň pro tuto chvíli ne. Jak jste se o nich dozvěděl?"

"Řekněme, že jsem na ně náhodou narazil. Jejich krycí jména jsou Rampouch a Seth."

I když se v obličeji otce Dusseaulta neobjevila žádná reakce, prozradily ho jeho oči.

"Už jste o nich někdy slyšel, že?" zeptal se Drew.

"Ne," zalhal kněz. "A tak neobvyklá jména bych si určitě zapamatoval."

"Synové esesáckých zabijáků," pokračoval Drew. "To ve mně vzbudilo zvědavost. Jaký zájem mohou mít na nalezení nezvěstného kardinála? Jenže pak jsem si otázku obrátil. Co může mít kardinál společného s nimi? A začal jsem přemýšlet o kardinálově minulosti. Čím si vlastně zasloužil tak rychlý postup v církevní hierarchii?"

"To není žádné tajemství," řekl otec Dusseault. "Kardinál celý život neúnavně pracoval pro blaho církve svaté a byl za své mimořádné zásluhy opakovaně oceněn."

"Nuže, mě zajímá práce, kterou vykonal v roce 1945, těsně před svým prvním povýšením. Existovalo nějaké spojení mezi kardinálem a nacistickým režimem?"

6

Saul se krčil za keřem v rosou zvlhlé trávě a pozoroval scénu před sebou. Nic neslyšel, protože oba knězi spolu hovořili velmi tiše. Vtom otec Dusseault postoupil neočekávaně o krok kupředu a rozmáchl se levačkou. Měsíční světlo se odrazilo od...

7

...nože, který musel mít zasunutý v pružinovém pouzdru ukrytém v rukávu. Drew odskočil dozadu. Ucítil, že mu čepel projela klopou kabátu. Nervová zakončení prudce zareagovala a tělo mu polilo horko způsobené vlnou adrenalinu v žilách. Odrazil další bodnutí nožem a snažil se manévrovat tak, aby měl měsíc v zádech. Doufal, že tak získá alespoň malou výhodu, protože zrak otce Dusseaulta bude světlem částečně ochromen.

Jenže kněz Drewův záměr prohlédl a začal kolem něho kroužit tak, aby se k měsíci otočil zády sám. Proti Drewovi se znovu zableskla čepel nože. Odvrátil úder a vyrazil spodní hranou dlaně proti otci Dusseaultovi. Mířil na hrudník, na žebra těsně nad srdcem. Kněz však byl na útok připraven. Prudce se stočil stranou, zachytil ránu bokem a současně využil otočku k tomu, že vykopl pravou nohou Drewovi přímo do obličeje.

Drew škulbl hlavou dozadu a hrábl po chodidle, které se mu mihlo před očima. Otec Dusseault uhnul a jako blesk se znovu ohnal nožem.

Drew soupeřovu ruku srazil a spodní hranou dlaně ho prudce udeřil do nosu. Cítil, jak pod úderem povolují rozdrčené chrupavky. Zásah nebyl smrtelný, ale způsobil knězi nesnesitelnou bolest, která ho natolik ochromila, že následujících několik vteřin nebyl schopen se bránit. Drew výhodu dokonale využil a zasadil protivníkovi sérii prudkých ran do bránice, pod čelist a na kořen nosu.

Otec Dusseault se svezl k zemi.

8

Saul s úžasem sledoval, co se děje. Neskutečně rychlé reflexy druhého kněze mu znovu připomněly nevlastního bratra. Ten člověk útočil spodní hranou dlaně! Ke stejnému způsobu boje jsme byli vycvičeni i my dva s Chrisem. Knězova hbitost, rytmus, přesnost, jeho styl - to vše Saulovi neodbytně připomínalo Chrise.

Nebo za to může skutečnost, že Chris zemřel po bodnutí nožem a já jsem si do scény před sebou jen promítl své vroucné přání, aby tehdy přežil? Stejně jako dnes přežil tenhle podivný duchovní?

Ne, odpověděl si Saul v duchu. Nejde o marnivou hru fantazie. Ten kněz není Chris, to vím. Ale podobá se mu tak, že mě to až děsí.

Náhlý pohyb vpravo ho vytrhl z myšlenek. Mezi keři se ukrýval někdo další a Saul předpokládal, že postava, která se vynořila ze tmy, je Erika.

Okamžitě si však uvědomil, že to Erika být nemůže. Ano, z křoví sice vystoupila žena, jenže byla oblečená jako jeptiška. Bílý závoj si sundala a tak jí černý hábit poskytl dokonalé maskování. Rychlým krokem zamířila k fontáně. Kněz, který v souboji zvítězil, se k ní otočil, prohodil s ní pár slov a oba se sklonili nad otce Dusseaulta.

Saul náhle učinil nečekané a nebezpečné rozhodnutí. Léta profesionálních zkušeností se bouřila, pud sebezáchovy zoufale protestoval, ale Saul nedbal. Vystoupil z úkrytu mezi keři - i kdyby ho intuice zklamala, měl stále reálnou šanci vrhnout se zpět a zmizet ve tmě - a vykročil k dvojici u kašny.

9

Kněz a jeptiška, oba ve střehu, se k němu otočili.

"Tohle je největší riziko, jaké jsem v životě podstoupil," řekl Saul a zvedl ruce. "Nejsem sám, takže zůstaňte, kde jste. Důvěřuju vám a prosím vás, abyste proti mně nic nepodnikli."

Zdálo se, že kněz v duchu svádí boj, zda se rozhodnout k útoku nebo k útěku, a jeptiška vytáhla zpod hábitu pistoli.

Saul zvedl ruce ještě výše a o krok postoupil. "Neměli jste ani tušení, že vás tamhle z křoví pozoruju, a věřte, že kdybych vás chtěl zabít, mohl jsem to lehce udělat. Jsem přesvědčen, že nás spojuje společný zájem."

"Společný zájem?" zeptal se kněz.

Saul se zachvěl tajemným děsem. To byl Chrisův hlas. Věděl, že to není možné, ale přesto tomu tak bylo. Copak jsem se zbláznil?

"Chtěli jsme udělat přesně to, co vy," upřesnil Saul.

"A co to mělo být?" Ústí pistole, kterou jeptiška držela v ruce, neuhnulo ani o milimetr.

"Zmocnit se otce Dusseaulta a přinutit ho prozradit, co ví o..."

Kněz zvedl hlavu. "O čem?"

Saul zaváhal, zmítán nejistotou, jak velkou část pravdy odhalit, a pak hodil veškerou opatrnost za hlavu.

"O zmizení otce mé ženy a o tom, proč se tři zabijáci, o kterých si myslím, že patřili k církvi, pokusili mou ženu a mě zabít."

"Říkáte, že máte podezření, že šlo o kněze?"

"Ano, tak jako je knězem muž, který vás před chvílí napadl. Má na ruce stejný prsten jako oni. Rubín, v jehož horní ploše je vyryt zvláštní znak. Propletený meč a kříž."

10

Drew vytřeštil oči překvapením. "Vy víte o Bratrstvu?"

Muži, který se vedle nich náhle zjevil, táhlo na čtyřicítku. Byl vysoký, svalnatý, tmavovlasý, opálený a celkem pohledný.

Drewa se na okamžik zmocnil neodbytný pocit, že toho člověka už kdysi viděl, ačkoliv si nedokázal vybavit kde. Pak nad tím v duchu mávl rukou a čekal na odpověď.

"O Bratrstvu?" Cizinec se zamračil. "Tak si říkají? Ne, nic o nich nevím, ale ztraceně rád bych se něco dozvěděl." Postoupil o další krok. "Vím však, že v prstenu je ukryt jed. Malý krystal. Pod kamenem."

"Ano, pod kamenem," povzdechl si Drew. "Bratrstvo kamene. Od jeho členů se očekává, že jed v případech nebezpečí polknou - kdyby jim hrozilo, že se jich někdo zmocní a přinutí je odhalit tajemství jejich řádu."

"Řádu?" vyhrkl cizinec. "Takže jsem se nemýlil? Všichni jsou to knězi?"

Drew přikývl. Při zmínce o jedu se sehnul k otci Dusseaultovi a preventivně mu sundal prsten z bezvládné ruky.

"Doufám, že jste ho nezabil," podotkl cizinec starostlivě.

"Snažil jsem se, aby zůstal naživu. Ale až se probere, bude mít bolesti."

"Jen když se vzbudí. Mám pro něj připraveno několik otázek. Ovšem když uvážím, že vy toho patrně o Bratrstvu hodně víte, možná byste mně mohl ušetřit námahu. Sám prsten nenosíte, takže členem nejspíš

nejste. A něco mně říká, že nejste ani kněz, stejně jako vaše přítelkyně není řádová sestra."
"Já jsem vás už určitě někde viděl," řekl Drew.

11

Saul měl pocit, jako by do něj uhodil blesk.

"Včera. Ve Švýcarsku," řekl kněz. "Na vrcholu průsmyku Abliss."

"Včera jsem tamtudy projížděl. Měl jsem namířeno do Curychu."

"V renaultu."

"Jak proboha...?"

"Za vámi jela nějaká žena," pokračoval kněz. "Myslím, že ve volkswagenu Golf."

"Moje manželka. Ale jak jste...?"

"Vypadala tak napjatě, tak unaveně, ale přesto se celou bytostí soustředila na vás, jako kdyby vám chtěla dodat síl. Nedokážu vysvětlit proč, ale když jste kolem nás projeli, zmocnil se mě pocit vzájemného ztotožnění."

Do Saula uhodilo podruhé. Tak rád by knězi pověděl o Chrisovi a o vlastním tajemném pocitu souznění. Kněžovy myšlenky se však soustředily na otce Dusseaulta. "Musíme ho odsud dostat pryč," řekl naléhavě.

"Než se objeví hlídka na obchůzce," souhlasil Saul a ohlédl se do tmy. "Moje žena je určitě zvědavá, o čem si tu povídáme. Měl bych jí naznačit, že se k nám může bez obav připojit." Obrátil se ke skupině keřů a zamával na Eriku, aby vyšla z úkrytu. "Ještě jsme se nepředstavili. Doufám, že už mě nepodezříváte z nekalých úmyslů."

Muž a žena se na sebe nejistě podívali.

"Drew."

"Arlena."

"Saul. Manželka se jmenuje Erika. Bude se vám líbit." Znovu na Eriku zamával, aby se k němu připojila. Čekal.

Zamával potřetí.

A náhle se ho zmocnilo strašlivé tušení, že mezi keři se nikdo neobjeví, že se stalo něco hrozného a že se jeho život ocitl na pokraji katastrofy.

12

Saul doběhl k hranici temného parku a zahleděl se na masivní kopuli katedrály svatého Petra obklopené svatozáří světel nočního Říma. Prohledal polovinu zahrady, zatímco muž, který si říkal Drew, propátral druhou. Teď, když spatřil příslušníka švýcarské gardy, který hlídkoval před nedalekým palácem, si uvědomil, že hledat dál se už odvážit nemůže. Pokud Erika není v parku, není naděje, že by ji v bludišti vatikánských ulic a budov objevil. Postě si lámal hlavu, co se jí mohlo stát. Horečně v duchu probíral všechny možnosti a dospěl k závěru, že pouze dvě dávají nějaký smysl. Buď byla přinucena k útěku, nebo ji někdo zajal a unesl. Ale kdo? Kdo ji donutil utéci, kdo se jí zmocnil? Hlídka? Příslušník Bratrstva?

Od té doby, co začali prohledávat park, už uběhlo více než předem domluvených dvacet minut. Drew se už jistě vrátil k fontáně. Možná Eriku našel.

Saul se rozběhl noční tmou a vrátil se na prostranství s kašnou uprostřed. Ohromilo ho, že tam nikdo není. Zaťal vztekle ruce v pěst, ale vtom zaslechl vpravo nějaké kroky. Obrátil se a poznal Drewa, který vystoupil z úkrytu mezi keři.

"Schovali jsme se, kdyby šla náhodou hlídka," vysvětlil Drew. "Opozdil ses."

"Našels ji?"

"Ne... Je mi to moc líto."

Saul měl pocit, jako by mu někdo roztál srdce mečem.

"Obávám se, že odsud musíme zmizet," řekl Drew.

"Chápu."

"Půjdeš s námi, nebo máš v úmyslu hledat dál?"

Saul přešel pohledem rozlehlý park, ponořený do tmy, a těžce bojoval s neodbytným pokušením zůstat.

"Ne." Sotva dokázal promluvit. "Kdyby byla tady, buď by se ukázala, nebo bychom ji našli. Budu hledat dál. Někde jinde." Hlas se mu zlomil. "Ale neumím si představit kde."

"Pořád ještě musíme vyřešit problém kam s tím knězem."

Saul se naposled rozhlédl po parku. Musel zmobilizovat veškerou sebekázeň, aby se dokázal vzchopit.

Kdyby mě tady objevili, řekl si v duchu, Erice to nepomůže. Na druhé straně otec Dusseault možná ví, proč zmizela.

Namáhavě se soustředil. "Nejlepší bude, když půjdete oba se mnou."

Uvědomoval si, že příliš na výběr nemají. Vrátit se s otcem Dusseaultem k němu domů nepřicházelo v úvahu, protože zde existovalo příliš velké riziko, že si jich všimne hlídka a vyhlásí poplach. A i kdyby se jim nějak podařilo dostat se až do bytu, co potom? Vyslýchat ho tam? Ráno by se jeho podřízeným určitě zdálo divné, že se neukázal v kanceláři, a šli by se přesvědčit, jestli se mu v noci něco nestalo. Ne, otec Dusseaulta musí dostat ven z Vatikánu. Ale jak? Kdyby se ho ve dvě ráno pokusili pronést přes strážnou městskou bránu, hlídka by je určitě zastavila a to by byl konec. Další možností bylo někde se schovat a počkat do rána. Ale zase, co pak?

Projít kolem hlídek ve chvíli, kdy bude jejich pozornost rozptýlena obvyklým proudem turistů? Jenže jak zabránit, aby si někdo nevšiml, že tvář kardinálova tajemníka nese stopy nočního souboje? A co když se kněz u brány pokusí vyvolat rozruch? Ne. Reálně schůdné je jediné řešení. Opustit území Vatikánu hned teď, ale vyhnout se oficiálním přechodům.

Než Saul s Erikou předchozího dne vstoupili na území Svatého města, pozorně obešli celý jeho obvod. Vatikán je obehnan vysokou kamennou zdí, kterou by žádný vetřelec nedokázal zdolat bez cizí pomoci a použití žebříku nebo lana by jistě přilákalo nežádoucí pozornost strážců zákona, jejichž zákrok by na sebe nenechal dlouho čekat.

Ale teď nešlo o to dostat se dovnitř, ale uniknout ven, a překonat vatikánské hradby zevnitř není zase tak obtížné jako pokusit se o totéž zvenčí. Saul si při obchůzce všiml několika míst, kde těsně u zdi rostly stromy.

Drew s Arlenou tedy uchopili bezvládného kněze a následovali Saula, který kráčel vpředu a stále doufal, že se nějakým zázrakem objeví Erika. Dostali se k hradbám a šli podél nich tak dlouho, až narazili na strom, jehož větve se zdály dostatečně pevné, aby po nich mohli vyšplhat tak vysoko, že by pak dokázali přelézt na hřeben zdi.

Vytáhnout kněze nahoru nebude problém. Dostat ho pak na druhé straně dolů už bude horší, protože dva budou muset stát dole a třetí bezvládné tělo spustí co nejnižší, pak ho nechá spadnout a ti dva dole je zachytí. A jakmile ho budou mít za hradbami, musí se připravit na to, že si jich může všimnout policejní hlídka. Bude tedy absolutně nutné oblast co nejdříve opustit.

"Přeletu první," navrhl Saul. "Máme s Erikou auto z půjčovny. Parkujeme nedaleko odtud. Dejte mi dvacet minut, víc potřebovat nebudu. Pak vylezte nahoru a vytáhněte kněze na zeď. Kdo ví? Třeba na mě Erika čeká u auta."

"Co uděláš, když svůj vůz nenajdeš tam, kdes ho nechal?" zeptal se Drew.

"Ukradnu jiný. Vráťím se, ať se stane cokoliv."

13

Drew, provlhlý a chvějící se zimou, se schoulil do dřepu zády ke zdi a díval se, jak Arlena sklouzla vedle něj. Obával se, aby se otec Dusseault neprohrál z bezvědomí, nepředstíral mdloby a nezaútočil v okamžiku, kdy to budou nejméně očekávat. Nahmatal zraněnému knězi pulz. Ucítil pravidelný, ale slabý tlukot, rozhodně ne bušení srdce zabijáka, který sbírá síly k útoku.

Arlena se mu naklonila k uchu. "Věříš mu?"

"Saulovi? Ano. Nedokázal bych říct proč, ale věřím mu."

Arlena, uklidněná, se opřela Drewovi o rameno. "Co jsi otci Dusseaultovi vlastně řekl, že tě napadl?"

"Nejsem si jist." Měl několik teorií, které by vysvětlovaly, proč na něj kardinálův tajemník vytáhl nůž, ale potřeboval čas, aby je mohl analyzovat.

Otec Dusseault třeba přišel na pozdní noční schůzku se stejným úmyslem jako on - vynutit si informace. Bylo také možné, že kněz zareagoval impulzivně na náhlý pocit ohrožení, který vyvolal Drew svými dotazy na vztah mezi kardinálem a nacisty.

Když si ale Drew v paměti vybavil celý incident znovu, měl dojem, že zdánlivě spontánní útok byl ve skutečnosti chladnokrevně vypočítaný. Kněz nemířil nožem na životně důležité orgány, třeba na krk, aby svého protivníka rychle a s jistotou usmrtil. Kdepak, mířil na hrudník nebo břicho, aby oběť umírala déle a při troše štěstí i přežila. Chtěl mě vyslýchat, usoudil Drew. Chtěl zjistit, kdo jsem a proč se na kardinála tak zvědavě vyptávám. A teprve až by se dozvěděl, co potřeboval, by mě s konečnou platností zlikvidoval.

Myslím, že už vím, kdo tehdy u fontány zabil otce Viktora.

Otázkou zůstává, proč jeden příslušník Bratrstva zabil druhého. Je podezření otce Sebastiana, že se někdo snaží zničit Bratrstvo zevnitř, opodstatněné? A je tím zrádcem otec Dusseault?

Odpovědi se už brzy dočkáme, pomyslel si Drew. Jen co se vrátí Saul s autem.

Co že to vlastně Saul říkal? Že otec jeho ženy je nezvěstný? Že jeho zmizení má nějakou spojitost se třemi knězi, příslušníky Bratrstva, kteří se pokusili Saula a jeho manželku zlikvidovat?

Ted' tedy zmizela i Saulova žena. Drew byl stále více přesvědčen, že jim jde se Saulem o jedno a totéž, že jejich cíle spolu vzájemně souvisejí a že odpovědi na Saulovy otázky mu pomohou nalézt řešení vlastních problémů.

Podíval se na hodinky. Dvacet minut už uplynulo.

Arlena jako by mu četla myšlenky. "Jdeme na věc."

Vyšvihla se na strom, zapřela se o větev a natáhla ruce, aby zachytila otce Dusseaulta, kterého Drew zvedl, co nejvýše to šlo.

14

Pod nimi zastavil peugeot s rozsvícenými reflektory. Drew okamžik napjatě uvažoval, jestli vůz nepatří policii nebo někomu z Bratrstva. Uklidnil se, když vystoupil Saul. Arlena přelezla zeď a dopadla měkce jako kočka. Drew jim spustil bezvládného kněze do náruče a pak také seskočil. O pár vteřin později už seděli všichni v autě a ujížděli pryč.

K Saulovu hlubokému zklamání na něj Erika u auta nečekala. "Máme se ženou zajištěno ubytování v hotelu," řekl a přeřadil na vyšší rychlost. Jestli se jí nic nestalo, jestli musela jen před někým utéct, pak ví, že v hotelovém pokoji se se mnou může nejsnáze spojit." Ohlédl se na Drewa s Arlenou, kteří seděli vzadu a hlídali kněze uloženého na podlaze. "Navrhuju, abychom ho zavezli tam."

Drew odpověděl: "Za daných okolností je to jediná možnost."

Saul ulehčeně vydechl a vysvětlil, že si zvolili tento hotel pro jeho vnitřní uspořádání. Požární schodiště i výtah se nacházely až na konci chodby, kam nebylo z recepcce vidět. Do stejné chodby vedl i zadní vchod z hotelového parkoviště.

Ve tři ráno nevěnoval nikdo sebemenší pozornost ani duchovnímu, který pomáhal druhému knězi vystoupit z auta, ani jeptišce, která je po několika minutách následovala, ani snědému muži, jenž přišel před nimi a v ruce držel nevelký kufřík.

Kufřík obsahoval vycházkové šaty, které měli Drew s Arlenou na sobě, než se převlékli za řádovou sestru a kněze. Drew ho cestou do hotelu vyzvedl z uzamykatelné skříňky na vlakovém nádraží. Ve výtahu ani v chodbě cestou k Saulovu pokoji nepotkali živou duši. Jakmile za nimi zaklaply dveře, Drew s Arlenou se jeden po druhém v koupelně převlékli a Saul zatím zkontroloval zdravotní stav kardinálůva tajemníka, kterého uložili na postel.

"Má zlomený nos."

"To jsem udělal schválně," poznamenal Drew. "Zaútočil tak zákeřně, že jsem si dal zatraceně záležet, aby mu propodruhé na podobné kousky přešla chuť. Jak vypadá jeho čelist?"

"Kost se zdá neporušená. Bude schopen vypovídat."

"Ale dává si nějak načas s probouzením," podotkla Arlena.

"Ano, také mě to znepokojuje," souhlasil Saul. "Prohlédl jsem mu zorničky. Reagují na světlo. Reflexy má v pořádku. Třeba bychom mu mohli přiložit na nos ledový obklad."

"Byl bych raději, kdyby cítil bolest, protože pak bude ochotněji odpovídat na otázky," řekl Drew.

"Nemáte žádné drogy, které by ho přiměly k řeči?"

"Ne," odpověděl Drew. "Dostali jsme osobní doklady, zbraně a peníze. Víc nic."

"Co myslíte tím ‚dostali‘? Od koho?"

"Jistý příslušník Bratrstva nás přinutil, abychom mu pomáhali."

Saul pozvedl tázavě obočí.

"Jde o dluh, který musíme splatit," vysvětlil Drew.

"Věř nám," doplnila Arlena, "že nás k Bratrstvu neváže žádný pocit loajality."

Saul se zamyšleně podíval na své nové společníky a váhavě poodhalil roušku tajemství o kousek více.

"Zatím jsem vám věřil, a protože jste ke mně upřímní, oplatím vám stejnou mincí. I já dlužím jedné organizaci jistou protislužbu."

"Komu?"

"Kdysi jsem pro ně pracoval. Už s nimi nechci nikdy mít nic společného, ale dokázali to zaonačit tak, že s nimi musím spolupracovat."

"Ptal jsem se..."

"CIA."

"Panebože!"

"Chtěl bych jim teď zavolat," řekl Saul. "Můžeme si o zdravotním stavu toho kněze namlouvat cokoli, ale faktem zůstává, že potřebuje lékařskou péči. Jinak se neprobere natolik, aby dokázal souvisle odpovídat. Uzemnils ho dokonale, jen co je pravda. Podle všech příznaků utrpěl otřes mozku. Potřebujeme doktora s pořádným vybavením, aby ho zase přivedl k sobě."

V pokoji se rozhostilo ticho.

Arlena se obrátila k Drewovi. "Na tom, co říká, něco je. Než otec Dusseault nabude vědomí, ztratíme spoustu času."

"Jenže CIA?" namítl Drew. "Víš přece, co si myslím o..."

"Podle toho, jak sis počínal, by jeden soudil, že k nim taky patříš"

"Ne, k agentuře ne. Pracoval jsem pro podobnou organizaci, která byla součástí ministerstva zahraničí. Také už o ní nechci v životě nic slyšet."

"Ale přesto jsi souhlasil, že budeš pracovat pro Bratrstvo," namítl Saul.

"Neměl jsem na vybranou."

"Poslyšte, něco vám řeknu. Zmizela mi žena. To je to jediné, co mně momentálně leží na srdci. Mám ale dojem, že když z toho kněze vydoluju pár odpovědí, je zde reálná šance, že získám solidní vodítko, které mě k ní dovede. Můžu sem dostat tým expertů, který mi s výsledkem pomůže. Slibuju, že udělám, co bude v mých silách, aby se agentura o vaší přítomnosti nedozvěděla. Žádám vás o povolení zatelefonovat pro pomoc."

Drew hleděl do země.

Slova se ujala Arlena: "Jestli si myslíš, že nám to pomůže dobrat se nějakého konce, Drewe, tak mu řekni, že souhlasíš."

Drew pozvedl zrak. "Zabředáváme stále hlouběji."

"Jen mu to řekni."

"Tak jo," povzdechl si Drew, "zavolej si."

Saul popadl sluchátko a vytočil číslo.

Ozval se robustní mužný hlas a zopakoval číslo, které Saul vytočil.

"Tady Romulus. Řekněte Gallagherovi, že mám zdroj informací, který nechce spolupracovat. Potřebuju lékařský vyšetřovací tým. Okamžitě."

"Jaká je adresa?" zeptal se hlas.

"Gallagher ví, kde jsem."

Saul odložil sluchátko do vidlice.

"Kde k čertu vězí moje žena?"

15

O půl hodiny později Saul uslyšel zaklepání na dveře. Vyhlédl kukátkem v očekávání, že uvidí agenta s tváří poznamenanou neštovicemi, a překvapilo ho, že za dveřmi stojí samotný Gallagher. Saul varovně mávl na Drewa a Arlenu. Počkal, až si vezmou své věci a zavřou se v koupelně, a pak teprve otevřel. Gallagher vstoupil, oči oteklé únavou a nedostatkem spánku. "Zdroj informací, který nechce spolupracovat?"

Saul zavřel dveře a otočil klíčem v zámku.

Gallagher mluvil dál: "Dovedeno do důsledků bych se měl vrátit do Rakouska, kam patřím. Curyšská rezidentura sice neměla námitky, abych se pletl do jejích pravomocí, ovšem naši lidé tady v Římě si potrpí na to, že si své záležitosti vyřizují sami. Kdyby ti nevadilo, že by tě řídil jiný rezident..."

"Celá akce byla tvůj nápad, takže teď už vycouvat nemůžeš," opáčil Saul. "Nebudu nic riskovat. Nikomu jinému nevěřím."

"Nádherný pocit, když je člověk oblíbený. Co vlastně máš?"

Saul prošel předsíní a s vídeňským rezidentem v patách vstoupil do ložnice.

Když Gallagher uviděl, kdo tam na posteli leží, zbledl jako stěna. "Bože všemohoucí, to se mně snad zdá! Tys unesl kněze! Co si do prdele myslíš, že mám napsat do zprávy? A podívej se na jeho obličej! Cos mu udělal? Vytočil ses na něm s nákladákem?"

"Není to jen tak ledajaký kněz. Je osobním tajemníkem kardinála, člena vatikánské kurie."

Gallagherovi poklesla čelist. "Tak tohle si s tebou vyřídím! Zničíš mně kariéru!"

"Než si začneš dělat starost o místo, podívej se na tohle." Saul ukázal Gallagherovi prsten, který Drew otcí Dusseaultovi stáhl z prstu.

Gallagher zamrkal překvapením.

"Všechny detaily do sebe začínají zapadat. Sám jsi už prokázal, že muže, kteří se mě pokusili zabít, financovala jistá vatikánská kancelář." Saul ukázal prstem na otce Dusseaulta. "Jeho kancelář. A jeho šéf je onen nezvěstný kardinál." Saul zvedl knězi pravou ruku a vyhrnul mu rukáv. Objevilo se pružinové pouzdro. Saul podal Gallagherovi nůž, který otec Dusseault použil, když napadl Drewa. "Podle tebe patří tahle věčička ke standardní výbavě služebníka páně, jo? A můžeš mi věřit, že s tím uměl zacházet."

"Pokračuj. Jsi čím dál přesvědčivější."

"Nejen že máme co dělat s tajnou organizací, o které jsme dosud neslyšeli, ale měl jsem pravdu i tehdy, když jsem tvrdil, že ji tvoří duchovní," řekl Saul. "Říkají si podle rubínu, který nosí - Bratrstvo kamene." Gallagher se spokojeně uchechtl. "Musím uznat, Romule, žeš neztratil nic ze svých kvalit. Zjistils toho opravdu hodně."

"Jenže to nestačí. Do telefonu jsem tvému člověku řekl, že potřebuju tým vyšetřovatelů a lékaře."

"Nebudou vědět, na co se ptát."

"Správné otázky znám. Chci, aby mě upozornili, jakmile bude připraven. Vyslýchat ho budu já a vymačkám ho jako citron. Dostanu z něj všechno, co ví."

"Co je s tebou? Stalo se ti něco? Vypadáš nějak..."

"Moje žena zmizela."

"Cože?"

"Hlíдали jsme spolu byt toho kněze, a když vyšel ven, sledovali jsme ho. Postupovali jsme odděleně, abychom zbytečně nepřitahovali pozornost." S myšlenkou na Drewa s Arlenou ukryté v koupelně Saul jejich podíl na nočních událostech vynechal. "Když jsem ho uzemnil a Erika se neobjevovala, začal jsem ji hledat." Saulovi se stáhlo hrdlo a jen s obtížemi dokázal pokračovat. "Prohledal jsem každý kout, ale Erika nikde. Jestli ten knězour ví, proč zmizela, přísahám, že to z něj vytáhnu. A jestli se jí něco stalo, ten, kdo to udělal, ať to byl kdokoliv, zemře."

Gallagher o krok ustoupil.

Rozdmčel se telefon a Saul se po něm vrhl jako blesk. "Eriko?"

Ale odpověděl mužský hlas: "Dejte mi Gallagherya."

Saul zavřel oči, ovládl své zklamání a podal sluchátko Gallagherovi.

"Ano, můžete přijít," řekl Gallagher do telefonu, zavěsil a obrátil se k Saulovi. "Náš tým. Jsou venku, o ulici dál. Nechtěl jsem je sem posílat, dokud se nepřesvědčím, co se tady děje."

"Konečně spokojený?"

"Jen se uklidni. Vždyť víš, že jsem na tvé straně."

"Opravdu? Tak dávej bacha, Gallaghere. Vyzkouším si tě. Řekneš svým lidem, že mají kněze pouze připravit. Pak vypadnou a on bude jen můj."

"Za jiných okolností," podíval se Gallagher úkosem na Saula, "by ti tenhle tón tak lehce neprošel." Žár v jeho oku pohasl. "Ale soudím, že na něj máš nárok. Měl by ses vyspat a také něco pojíst. Vypadáš otřesně."

"Spát? Jíst? Děláš si srandu? Když je Erika..."

"Poslechni mě, Romule. Nikomu nepomůžeš, a jí už vůbec ne, když se uštveš k smrti."

Saul si teprve v té chvíli uvědomil, jak blízko má ke zhroucení. Zhluboka se nadechl. "Máš pravdu... Omlouvám se."

"Za co? Na tvém místě bych lezl po zdi. Můžeš se na mě spolehnout. Udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohl."

Saul se vděčně usmál.

O pět minut později dorazila trojice vyšetřovatelů. Jeden z nich, drobný štíhlý mužík s brýlemi, našpulil rty, když spatřil knězovu domláčenou tvář. Prověřil mu životní funkce a řekl Gallagherovi: "Můžeme ho přemístit, nijak mu tím neublížíme."

Gallagher přikývl.

Zbylí dva, oba urostlí, přikročili k posteli. "Kam s ním? K nám, nebo...?"

"Nedalo by se to odbavit tady?" zeptal se Gallagher. "Myslím tady v hotelu, jen v jiném pokoji."

"Dříve či později bychom ho měli vzít na rentgen hlavy, ale na očním pozadí nevidím žádný otok, takže jsem možná zbytečně opatrný. Krevní tlak má také celkem v pořádku. Ano, myslím, že můžeme zůstat v hotelu."

"Už jsem volal do recepce a zajistil rezervaci. Měli naštěstí volný pokoj tady na konci chodby." Gallagher pokynul jednomu z urostlých agentů a přikázal: "Zajděte dolů, запиšte se a vezměte si klíč."

O deset minut později bylo pro transport kněze vše připraveno.

"Potřeboval bych pár věcí z dodávky," řekl muž v brýlích.

"Dostanete vše, co potřebujete," slíbil Gallagher. "Stačí říct."

Vyhlédlí za dveře. Nikde nikdo. Oba svalovci vzali bezvědomého duchovního mezi sebe, přehodili si jeho ruce přes ramena a zamířili na konec chodby. Muž v brýlích je následoval. Nikdo je nevyrušil.

Gallagher je vyprovázel pohledem, dokud bezpečně nezmizeli v pokoji, a pak se ve dveřích obrátil, aby se rozloučil se Saulem. "Nezapomeň si odpočinout. Až bude nachystaný, zavolám ti."

Saul se musel opřít o zeď; kolena se mu podlamovala vyčerpáním. "Budu čekat," utrousil a zamkl za Gallagherem dveře.

16

Dveře koupelny se otevřely.

"Ty rozhodně poslechněš Gallaghera," řekla Arlena Saulovi, "a já zavolám pokojovou službu."

"Myslí si, že je Florence Nightingaleová. [Britská ošetřovatelka a reformátorka zdravotní služby, která proslula zejména péčí o raněné vojáky za krymské války. Pozn. překl.]. Vzteká ji, když jí pacienti nechtějí dovolit, aby jim pomohla," podotkl Drew.

Saul se usmál, a pak se únavou svalil do křesla.

Arlena zvedla sluchátko. "Tady můj přítel prakticky nejí maso," oznámila Saulovi. "Co bys řekl na míchaná vajíčka, housky a kafe?"

"Už tak jsem napjatý jako struna," odpověděl Saul. "Prosil bych bez kávy."

"Pro mě mléko," poručil si Drew, "a ovoce. Spoustu ovoce."

Zatímco Arlena vyřizovala objednávku, Saul ji zamyšleně pozoroval. Byla vysoká a štíhlá a tím

připomínala Eriku, ale tady vzájemná podobnost končila. Arlena měla kratší a světlejší vlasy. Obličej, i když také hezký, byl kulatější a tváře, ač opálené, postrádaly Eričin přirozeně snědý nádech. I barva očí se lišila. Arlena je měla zelené, zatímco Erika hnědé.

Erika.

Aby na ni nemusel pořád myslet, obrátil Saul pozornost k Drewovi. Znovu užasl, jak silně mu připomíná Chrise. "Ještě jsi mně neřekl, jestli jsi opravdu kněz."

"Ne," odpověděl Drew zamyšleně. "Ale kdysi jsem byl řádovým bratrem."

Jeho poznámka Saula překvapila. "Řádovým bratrem? Myslíš jako..."

"Jsem římskokatolického vyznání. Jednu dobu jsem byl mnichem."

Saul měl co dělat, aby mu v hlase nebylo znát vzrušení. "Měl jsem velmi blízkého přítele, který byl jako můj nevlastní bratr, dalo by se říct. Také katolík. Jeho rodina pocházela z Irska."

"Já mám kořeny ve Skotsku."

"Můj přítel vstoupil do cisterciáckého kláštera a strávil tam šest let," pokračoval Saul.

"Opravdu? To je mi náhoda."

"Ale?" Saul se zachvěl až do morku kostí. "Co tím chceš říct?"

"Já jsem žil v klášteře prakticky stejnou dobu. Jenže u kartuziánů."

"Ano, můj přítel mi o kartuziánech vyprávěl. Říkal, že jeho řád, cisterciáci, je velmi přísný. Mniši nesmějí mluvit a vyznávají tvrdou fyzickou práci. Ale kartuziáni podle něj žijí osaměle v celách jako doživotní poustevníci v naprosté izolaci - říkal, že kartuziáni jsou nejpřísnější řád, jaký vůbec existuje."

"Líbil se mně klid, který tam panuje. Jak se tvůj přítel jmenoval?"

"Chris."

"Proč opustil řád?"

"Pronásledovaly ho noční můry. Děsil se toho, co byl nucen dělat, než vstoupil do kláštera. Ve skutečnosti to byly právě tyto zážitky, které stály v pozadí jeho rozhodnutí hledat útěchu za zdmi kláštera."

"A co to bylo?"

"Aniž si to uvědomil, někdo z něj cílevědomě vychoval atentátníka, úkladného vraha."

Drew sebou škubl a ve tváři se mu zračil hluboký duševní otřes.

"Abyš pochopil, musím začít od Adama. Chris a já jsme byli sirotci. Domov, kde jsme vyrůstali, byl přesným modelem armádní instituce. Od nejranějšího mládí nás učili bojovým uměním. Jeden člověk nás úředně adoptoval. Jmenoval se Eliot. Brával nás na výlety, rozdával nám sladkosti. Nakonec dosáhl toho, že jsme ho milovali jako vlastního otce."

Saul dokázal pokračovat jen s největším vypětím vůle. "Později jsme zjistili, že pracuje pro vládu, a důvodem, proč nás adoptoval, byl záměr získat nás pro práci ve zpravodajské službě. Po absolvování náročného výcviku nás začal pověřovat nejrůznějšími úkoly. Spojené státy by samozřejmě vehementně protestovaly, kdyby je někdo obvinil, že pro splnění svých politických cílů využívají služeb úkladných vrahů, ale přesně to jsme s Chrisem dělali. Byli jsme přesvědčeni, že naše činy jsou posvěceny vládou, že bojujeme za spravedlivou věc. Ukázalo se, že nepracujeme pro blaho státu, ale pouze pro Eliota.

Milovali jsme ho tak, že jsme pro něj byli schopni všeho. A tak nás posílal zabíjet - ze svých ryze soukromých důvodů. Chrise zhnusení z vlastních činů nakonec zlomilo, a aby se kál, vstoupil do kláštera. Jenže neblahé vzpomínky ho pronásledovaly i tam, až úplně ztrácel kontakt se světem. Trpěl záchvaty chorobné strnulosti. Odborně se takovým stavům říká katatonická schizofrenie. Meditativní paralýza. Jenže v cisterciáckém klášteře musí každý mnich přispívat rovným dílem ke společnému dílu, a když Chris upadl do tranzu, nemohl pracovat. Představeným řádu nezbylo než ho vyzvat, aby odešel."

"Musel se cítit jako rozpolcený."

"To si piš, že ano. Ted' už ho našťestí nic netrápí."

"Jak to?"

"Zabili ho," vysvětlil Saul.

Drew přimhouřil oči.

"Ubodali ho k smrti - protože nakonec se Eliot obrátil proti nám. Zradil nás, aby uchránil svá tajemství. Ale já jsem účet za Chrise vyrovnal."

"Jak?"

"Zabil jsem Eliota... A ty?"

"Nevím, co chceš slyšet," řekl Drew.

"Proč jsi odešel od kartuziánů?"

"Klášter přepadlo vražedné komando a všechny mnichy zmasakrovalo."

Saul jen zamrkal úžasem.

17

Drew cítil, jak Arlena vedle něj tuhne překvapením nad jeho otevřeností.

"Zmasakrovalo celý klášter?" zeptal se Saul.

"Já jsem také sirotek. Rodiče zemřeli, když mně bylo deset," začal Drew. "Otec byl zaměstnancem ministerstva zahraničí Spojených států. Působil jako diplomat v Tokiu. V roce 1960 na něj teroristé nastražili bombu, která ho i s matkou doslova roztrhala na kusy. Úřadům se nikdy nepodařilo zjistit, kdo byl za atentát odpovědný. Bylo mi teprve deset, ale přísahal jsem, že jednoho dne vrahy vypátrám, a kdyby se mně to nepovedlo, budu trestat všechny, kteří jsou jako ti, co mi zabili rodiče. Poslali mě zpět do Ameriky. Měl jsem žít u svého strýce." Drewovi při té hořké vzpomínce přeskočil hlas. "Nedělalo to dobrotu, a tak mě adoptoval otcův nejlepší přítel. Jmenoval se Ray. Stejně jako otec pracoval pro ministerstvo zahraničí a já jsem s ním procestoval celý svět. A ať ho povinnosti zavedly kamkoli, všude se postaral, abych pronikl do tajů tradičních bojových umění té které země. Touha splnit slavnostní slib - pomstít smrt svých rodičů - byla stále stejně silná, a tak mě Ray bez problémů zverboval do tajné protiteroristické jednotky, která byla součástí ministerstva. Měla kódové označení Skalpel. Vycvičili ze mě úkladného vraha. Deset let jsem zabíjel nepohodlné lidi."

"Deset let? Co tě donutilo přestat? Proč jsi vstoupil do kláštera?"

"Měl jsem stejné důvody jako tvůj přítel. Trápily mě noční můry. V devěťasedmdesátém jsem při plnění úkolu zabil nevinného muže a jeho ženu. Nastražil jsem na ně bombu, která je roztrhala na kusy. Zemřeli úplně stejně jako moji rodiče. A jejich syn byl očitým svědkem jejich smrti, stejně jako jsem já viděl na vlastní oči umírat svého otce a matku."

"Říkáš, že ti lidé byli nevinní? Zmýlil ses?"

"Ne. Skalpel nařídil jejich smrt z politických důvodů. Ale já jsem nedokázal svůj čin ospravedlnit sám před sebou. Stala se ze mě svým způsobem stejná zrůda, jako byli ti, co připravili o život mé nejbližší. Najednou jsem byl sám zvěř, kterou jsem celý život pronásledoval. Svým vlastním nepřítelem. Prostě jsem se... něco se ve mně zlomilo. Tak zoufale jsem toužil po vykoupení, po trestu za své hříchy, že jsem vstoupil ke kartuziánům. Po téměř šesti letech se mně prostřednictvím pokání a modliteb podařilo alespoň částečně nabýt duševního klidu."

"A tehdy komando vyvraždilo klášter?"

"Devatenáct řádových bratří zemřelo po požití jedu. Dva další byli zastřeleni. Prvotním cílem jsem byl sice já, ale podařilo se mně uniknout. Přísahal jsem, že vypátrám, kdo zabil mnichy a zatratil mou naději na věčnou spásu. Nakonec jsem zjistil, že rozkaz k útoku na klášter nevydal nikdo jiný než Ray. Obával se, že bych při svém duševním rozpoložení mohl někdy vyzradit všechna jeho tajemství. Po celou tu dobu mě hledal, a když konečně přišel na to, kde se ukrývám... Nuže, stejně jako sis ty vyřídil účet s člověkem, který nařídil likvidaci tvého nevlastního bratra, i já jsem Raye pronásledoval a zabil."

18

Saul poslouchal s hlubokým pohnutím. Paralely mezi jeho a Drewovým vyprávěním mu braly dech.

Chris zahynul v boji.

Ale Drew přežil a se svými plavými vlasy, plamenným pohledem, náznakem pih a masitou hranatou tvářící byl Chrisovi neuvěřitelně podobný. Saula ovládl příjemný pocit, že se duch jeho nevlastního bratra vrátil a že se v jeho životě vyplnilo smutně prázdné místo.

"Rád bych se tě zeptal, jestli máš bratra."

"Nemám žádné sourozence. Byl jsem jedináček," odpověděl Drew.

Saul se usmál. "Jestli bys bratra chtěl, právě jsi ho našel. Nevyprávěl bys mně svůj životní příběh, kdyby sis nebyl vědom podobnosti mezi... Tajuplná záhada. Stále tomu nemohu uvěřit."

"Samozřejmě jsem si všiml, kolik společného mají mé osudy s životem tvého přítele," řekl Drew. "A lhal bych, kdybych tvrdil, že si to dokážu vysvětlit."

"A teď jsme se setkali. Jak je to možné? Nevěřím, že jde o pouhou náhodu."

"Otázka zní," přerušila je Arlena, "kolik dalších styčných bodů tu ještě je?"

19

Saul a Drew se k ní překvapeně otočili.

Arlena poslouchala jejich rozhovor s rostoucím neklidem. Překvapilo ji, že dva muži, kteří se nikdy předtím nesetkali, dokážou být k sobě tak otevření. Ještě podivnější byla podobnost mezi životními osudy Drewa a Saulova nevlastního bratra. Saul měl pravdu, hotová záhada. Ale nejvíce ji znepokojovalo tušení, že překvapením ještě není konec.

"Další styčné body?" nechápal Saul.

"Objevil ses ve vatikánském parku ve stejném okamžiku jako my," vysvětlovala Arlena. "I ty ses chtěl zmocnit otce Dusseaulta, abys z něj dostal informace - třeba násilím. Nepřipadá ti to divné? Jistě jsi zvědavý, o co nám jde. Mě by rozhodně zajímalo, proč ses tam ocitl ty. Nesledujeme nakonec různými cestami stejný cíl?"

"Neříkal jsi, že otec tvé ženy je nezvěstný?" zeptal se Drew. "A že se tě pokusili zabít tři muži, kteří nosili stejný prsten jako otec Dusseault?"

Saul si dával s odpovědí načas. Pak se otfásl a Arleně se zdálo, že to nebyl mimovolný záchvěv, ale že se musel násilím vytrhnout z myšlenek na svou ženu. Arlena však byla přesvědčena, že její zmizení s tématem rozhovoru úzce souvisí.

"Přesně tak," potvrdil Saul. "A stopa té trojice nás dovedla až k otci Dusseaultovi a organizaci, které vy říkáte Bratrstvo kamene a jejíž členové jsou knězi. Co je vlastně tohle Bratrstvo zač?"

"Vojáci církve svaté," řekl Drew. "Boží bojovníci."

"Prosím o upřesnění."

"Počátky řádu sahají až do dvanáctého století, do období třetí křížové výpravy," vysvětloval Drew. "Řídí se tradicí, kterou založil jistý Arab, který konvertoval ke katolické víře, stal se mnichem a využíval svých znalostí arabského světa k tomu, aby pomáhal křesťákům v jejich úsilí osvobodit Svatou zemi z rukou muslimů."

"Pomáhal křesťákům? Jak?"

"V roli úkladného vraha. Jako Arab mohl lehce proniknout na území nepřítele. Jeho úkolem bylo zabíjet muslimské velitele stejně brutálním způsobem, jako jejich vrahové likvidovali přední křesťanské rytíře. Abych byl konkrétní, postupoval tak, že se připlížil ke spící oběti a odřízl jí hlavu."

"Působivé," ocenil Saul suše. "A bezpochyby dramaticky účinné."

"V pozadí stála idea boje s terorem pomocí teroru. Křesťáci samozřejmě pokládali svůj teror za svatý."

"A církev to pardonovala?"

"Tehdy ano," odpověděl Drew. "Nesmíš zapomínat na náboženské zanícení, které v pozadí třetí křížové výpravy stálo. Papež vyhlásil všeobecné odpuštění všech hříchů spáchaných v souvislosti s tažením, které bylo pokládáno za Bohem požehnanou svatou válku proti pohanům."

"Jenže časy se změnily."

"Ano, ale řád založený úkladným vrahem v kněžském taláru ne. Příslušníci Bratrstva kamene bez vědomí církevních autorit po celá staletí používali metod svatého teroru - vždy, když to pokládali za nutné pro obranu víry."

"A prsten?"

"Jejich poznávací znamení. Je věrnou kopií prstenu, který nosil král Richard, jedna z hlavních postav třetí křížové výpravy. Rubín symbolizuje krev Ježíše Krista."

"Ale proč jim tak záleží na tom, abychom s Erikou nenašli jejího otce?" uvažoval Saul. "Mají snad prsty i

v jejím zmizení?"

"Třeba nám to otec Dusseault objasní, až ho budeme vyslýchat," podotkla Arlena. "Důvod, proč jsme se s ním v parku sešli my, má rovněž spojitost s únosem. Zmizel totiž jistý vysoce postavený kardinál. Jmenoval se Krunoslav Pavelič a otec Dusseault byl jeho osobním tajemníkem."

"O tom případu jsem slyšel," potvrdil Drew. "Proč kardinála hledáte?"

"Musím splatit dluh," vysvětlil Drew. "Jistý kněz, který patřil k Bratrstvu, se mě kdysi snažil zlákat do jeho řad. Když jsem odmítl, pokusil se mě zabít, abych nemohl vyrazit tajemství řádu. Arlenin bratr ho zastřelil a zachránil mně tak život."

"Bratrstvo bylo přesvědčeno, že kněze zabil Drew," doplnila Arlena. "Byl mému bratrovi zavázán, vždyť mu vděčil za svůj život, a aby ho ochránil, uprchl, jako kdyby byl opravdu vinen. Poslední rok žil v Egyptě. Před třemi týdny mě v New Yorku vyhledal příslušník Bratrstva. Oznámil mi, že řád zjistil, kde se Drew ukrývá. Požádal mě, abych se s ním spojila a přesvědčila ho, aby prokázal Bratrstvu jistou službu. Na oplátku bude řád pokládat Drewův podíl na smrti kněze za plně odčiněný."

"Jakou službu po něm chtěli?"

"Drew měl najít nezvěstného kardinála."

"Takový úkol by snad zvládli i sami."

"Také nás to udivilo," řekl Drew. "V Káhiře jsme se setkali s jiným knězem, který patří k Bratrstvu, a ten nám vysvětlil, že se někdo snaží zničit řád zevnitř a že klíčem k odhalení zrádce je zjistit, kdo stojí za Paveličovým zmizením. Podmínkou, abychom s Arlenou mohli žít v klidu a míru, je objasnit kardinálův osud. Pátrání po něm nás má současně přivést na stopu osob nebo osoby, která chce Bratrstvo zlikvidovat. Mám vážné podezření, že v celé záležitosti má prsty otec Dusseault, a některé kousky skládačky začínají zapadat na své místo. Problém je však mnohem složitější. Kardinála totiž hledají ještě další dva muži. Nájemní vrahové, synové nacistických zabijáků."

"Synové nacistických zabijáků?" vyhrkl Saul.

"Ano. Jejich krycí jména jsou Rampouch a Seth."

Saul už nevydržel sedět. "Blondák a zrzek?"

"Ty o nich něco víš?"

"Když jsem ještě pracoval pro Ústřední zpravodajskou službu, kolovala tam spousta pověstí. Zejména o Sethovi. Údajně je těžký psychopat. Co se to tady sakra děje?"

"A existuje nějaké pojiťko? Vzájemná souvislost mezi tím, co chceš ty, co chceme my a co chtějí oni?" zeptala se Arlena naléhavě.

"Únosy - mé ženy a jejího otce," řekl Saul. "A náboženský řád vrahů."

"Kardinálovo zmizení," doplnil ho Drew. "A synové nacistických zabijáků."

20

Rampouch seděl v téměř absolutní tmě na vlhké betonové podlaze ve sklepě starého paláce nedaleko Sixtinské kaple. Ženu, která ležela v bezvědomí vedle něj, neviděl, ale vnímal její tělesné teplo, a když se naklonil, slyšel mělký dech. Neviděl přirozeně ani Setha, který seděl z druhé strany, ale stačilo mu, že ho slyší - tlumený zvuk nenasytných dlaní, které hladí ženské tělo -, a měl co dělat, aby nedal průchod svému znechucení.

Odpoledne předchozího dne, rozhodnutí vynutit si informace z otce Dusseaulta, osobního tajemníka nezvěstného kardinála Paveliče, se vmísili mezi velkou skupinu turistů, kteří mířili za krásami Vatikánu. Zatímco průvodce odváděl své svěřence na prohlídku katedrály svatého Petra, Rampouch a Seth zůstali pozadu. Hledali místo, kde by se mohli ukrýt a počkat do západu slunce, až nakonec objevili nezamčené dveře do sklepa jednoho z renesančních paláců. O půlnoci se vydali k domu, kde bydlel otec Dusseault. Dokázali dokonale splynout s tmou a nikdo si jich ani nevšiml.

Měli v úmyslu vniknout ke knězi do bytu, přepadnout ho ve spánku, přemoci ho a po zbytek noci vyslýchat. Došli až na roh ulice, která by je zavedla přímo ke vchodu do tajemníkovy domu, a zastavili se, aby před dalším postupem prozkoumali okolí. Ale sotva Seth vykročil, Rampouch ho stáhl zpět do stínu a ukázal přes ulici k výklenku přibližně ve třetině její délky. Právě toto příhodně temné místo si

Rampouch zvolil za příští dočasnou skrýš.

Jenže stejný nápad měl i někdo jiný. Rampouch zahlédl ve výklenku nezřetelný pohyb lidské postavy.

Objevila se hlava muže, který se vyklonil a přejel pohledem okna paláce na protější straně ulice. Ukázal se jen na okamžik, ale Rampouchovi to stačilo, aby si všiml, že na sobě nemá kněžský oděv. Stejně jako on a Seth byl tedy ve Vatikánu cizincem.

Dívali se, jak muž pozoruje budovu. Občas přejel pohledem celou ulici a zase se stáhl do úkrytu. Dělal to velmi nenápadně a bylo vidět, že je zkušeným sledovačem. Ze způsobu, jakým se po ulici rozhlížel, bylo zřejmé, že vyčkává na nějaký signál nebo chce sám někomu něco naznačit.

Ve vchodu do domu se objevil kněz. Rozhlédl se na všechny strany a zamířil vlevo, takže se vzdaloval od Rampoucha a Setha i od muže, který budovu sledoval a teď zůstával na svém místě. Když ale kněz přešel kolem dveří domu dále v ulici, vynořila se ze tmy žena a vydala se za ním. Rampouch strnul napětím. Muž a žena? Podobná dvojice jim už jednou zkřížila cestu - když unesli Mediciho.

Ale v tu chvíli muž opustil svůj výklenek a vydal se za knězem, a když si ho Rampouch pozorně prohlédl, poznal s naprostou jistotou, že předtím se setkali s jinou dvojicí. Muž byl robustnější, žena měla delší vlasy.

Ale Rampoucha přesto znervóznil fakt, že znovu se na stejném místě, kde operuje on se Sethem, pohybuje neznámý pár. Jde jim také o otce Dusseaulta? A je vůbec kněz, který před chvílí vyšel z domu, opravdu kardinálův tajemník? Rampouch se s ním nikdy nesetkal a neviděl ho ani na fotografii. Nejlepší bude se ho držet, usoudil. Gestem naznačil Sethovi, aby ho následoval, a zamířil do ulice.

Opatrné stopování záhadné trojice je dovedlo až do hloubi temného parku. Drželi se hodné vzadu, aby je žena ani její partner nezahlédl. Před nimi se nejasně rýsovalo otevřené prostranství s kašnou ve tvaru španělské galérie. Mraky odkryly měsíc a v jeho světle spatřili kněze stojícího vedle fontány. Rampouch si lehl na břicho a připlazil se blíž, protože si chtěl duchovního lépe prohlédnout, a byl zvědav, je-li to kněz, kterého sledovali od jeho bytu.

Ne, nebyl to on, ale Rampouch si šokované uvědomil, že to je tentýž muž, kterého zahlédl u restaurace, když unesli Mediciho. Udiveně se ohlédl na Setha, který muže také poznal a zmateně zavrtěl hlavou. U kašny se objevil druhý kněz, ten, kterého sledovali a o kterém se Rampouch domníval, že je to otec Dusseault. Ti dva spolu chvíli mluvili a pak se stalo něco neočekávaného - kardinálův tajemník zaútočil na svého společníka nožem. Ještě větším údivem Rampoucha naplnilo, jak fantasticky se napadený ubránil.

Otec Dusseault byl sice dobrý, ale druhý kněz byl dokonalý profesionál. Okamžitě získal převahu, zasypal otce Dusseaulta sérií těžkých úderů a srazil ho v bezvědomí k zemi.

Rampouch sledoval jejich souboj s uctivým respektem. Ještě nikdy neslyšel o duchovních, kteří by byli tak zkušenými bojovníky. Příběhla nějaká žena v rouchu jeptišky a Rampoucha ani nepřekvapilo, že je to táž žena, kterou viděl tehdy spolu s vítězem právě skončeného souboje v uličce u římské restaurace.

Mohli se Sethem bez problémů použít své pistole s tlumičem, muže i ženu zranit, aby se nemohli bránit, a pak je donutit k vysvětlení. Rampouch si však byl moc dobře vědom, že tam nejsou sami, že se někde nedaleko skrývá druhá dvojice cizinců, která určitě události u fontány sleduje stejně pozorně jako oni.

Taky že ano. Na scénu vstoupil se zdviženými rukama muž, který hlídkoval v ulici. Rampouch, ačkoliv to znamenalo značné riziko, se chtěl připlížit ještě blíže, aby slyšel, o čem ti dva spolu mluví.

Seth ho však zadržel. Sálh do kapsy svrchníku, vytáhl ploché kožené pouzdro a rozepnul ho. V pouzdru byla uložena naplněná inječní stříkačka. Seth ji sevřel v dlani, zalehl a začal se plazit, ovšem ne přímo k fontáně, ale vpravo, jako by ji chtěl obejít na druhou stranu. Rampouch nevěděl, co má v úmyslu, a nerozhodně ho následoval. Teprve až se Seth zastavil, pozorně si prohlédl křoví kolem a plazil se dál, si Rampouch uvědomil, že se chce zmocnit ženy, které si všimli v ulici, kde bydlel kardinálův tajemník. Ještě se neukázala a bylo jasné, že někde v úkrytu čeká, jak se vyvine situace u kašny.

Vtom se její stín vztyčil za stromem necelých dvacet metrů daleko. Muži u fontány ji vidět nemohli, ale Rampouch ji ze svého místa bezpečně poznal. Seth okamžitě zamířil přímo k ní. Napjal se jako tětíva luku, vyskočil, jednu ruku přitiskl ženě na ústa a druhou jí vbodl jehlu do paže a stlačil píst inječní stříkačky. Bránila se necelých pět vteřin a pak zkolabovala.

Seth ji jemně položil na záda. Rampouch se k němu připojil a sklonil se k ženě, aby ji pomohl odnést, ale Seth mu odstrčil ruce a obdařil ho spalujícím pohledem, který mluvil jasnou řečí: Ta je jenom moje.

Rampouch se zachvěl, protože si uvědomil, že jeho rusovlasý partner je ještě větší šílenec, než si myslel. Seth se také zachvěl, jenže chlípným potěšením, a přehodil si ženu přes rameno břichem dolů tak, že se mu její řadra zaryla do zad.

Pak se vrátili sem, do temného a vlhkého sklepního úkrytu... kde teď bezvědomá žena leží mezi ním a Sethem a on musí silou mocí držet na uzdě své zhnusení, když slyší Sethovy ruce šmátrat po jejím těle. Noc už trvala strašně dlouho. Rampouch stiskl tlačítko digitálních hodinek. 7:23. V duchu si představil denní světlo venku a přemýšlel, jak vydrží sedět v této zatuchlé temné místnosti a čekat až do devíti, kdy se brány Vatikánu otevrou pro turisty a oni budou konečně moci vypadnout. Strážím namluví, že jejich společníci postihla náhlá nevolnost.

21

"Moc vína a málo spánku," prohodil Rampouch k snaživému recepčnímu, když se konečně dostali zpět do hotelu. Stáli a čekali, až výtah sjede do přízemí. Ženu, která byla stále v bezvědomí, podpírali mezi sebou. "Časový posun a celonoční mejdan, to prostě nejde dohromady. Holka to přehnala." Recepční projevil patřičnou účast a dostal bohaté spropitné. "Dnes večer asi bude chtít tancovat."

Recepční se chápavě usmál a řekl, že kdyby něco potřebovali...

"Zavoláme dolů a budeme chtít speciálně vás," ubezpečil ho Rampouch.

Dveře výtahu se konečně otevřely. Nastoupili a vyvezli se do svého patra. Rampouch zamkl a Seth zatím uložil bezvládnou ženu na postel.

"Je v pořádku?"

Seth jí nadzvedl víčka. "Přichází k sobě. Za chvíli ji budeme moci vyslechnout." Vyzul jí boty a začal masírovat chodidla.

Rampouchovi vyhrkla do úst žluč. Měl co dělat, aby se udržel a nezařval na Setha, aby se jí přestal dotýkat. "Poznal jsi ty dva u kašny? Toho kněze a jeptišku?"

"Byli u toho, když jsme sbalili Mediciho. Tehdy měli na sobě civilní šaty. Zajímalo by mě, jestli jejich dnešní úbor byl jen převlek. Takže teď se nám plete do cesty další chlap s ženskou. Oba páry se podle všeho neznají." Zamyšleně se odmlčel a pak pokračoval: "Proč se tak zajímají o otce Dusseaulta? Sledují obě dvojice stejný cíl, nebo má každá jiný motiv? Nejde jim nakonec o totéž co nám?"

"Že by chtěli zjistit, co ví kardinálův tajemník o zmizení našich otců?" Rampouch znechuceně odvrátil pohled od Setha, který hladil ženu po nohou. "To se mi nezdá. Nepatří k naší skupině a nemají nejmenší důvod naše otce hledat."

"Ale mohou mít důvod hledat nezvěstného kardinála," podotkl Seth a k Rampouchově úlevě přestal zajatkyňi osahávat. "A je docela dobře možné, že mezi touto ženou, která je podle mě určitě Židovka, a zmizením našich otců existuje nějaká spojitost."

"Může ale jít jen o pouhou náhodu."

"To je možné," podotkl Seth, "ale nikoliv pravděpodobné."

"To brzy zjistíme."

Seth rozepjal ženě pásek, uvolnil knoflík na kalhotách, spustil zip a hleděl na kalhotky barvy zralé broskve.

Rampouch už nedokázal své znechucení dále maskovat. "Ne."

Seth se po něm zamračeně ohlédl. "Cos to říkal?" zeptal se ostře.

"Na to, co s ní chceš provádět, než se probere, raději zapomeň."

"Provádět s ní?" Seth se chladně usmál. "Můj milý rozhorlený příteli, co asi tak myslíš, že jí hodlám udělat?"

"Říkám ti, abys na to zapomněl."

"Mám v úmyslu jí sundat kalhoty - aby se při výslechu cítila pohodlněji - nic víc. A kromě toho si už určitě potřebuje ulevit, takže ji odvedu na záchod." Seth stáhl zajatkyňi kalhoty a odhalil pěkně tvarované nohy.

Žena něco zamumlala a přitáhla si kolena k břichu, jako by jí byla zima.

"Tak pojď." Seth ji zvedl do sedu, objal ji kolem ramenou a pomohl jí vstát. Obdařil Rampoucha

vyzývavým pohledem a zamířil se svou obětí do koupelny.

"Jdu s tebou," prohlásil Rampouch.

"Není třeba. Zvládnou ji sám."

"Ve dvojici ji určitě zvládneme lépe."

Seth přimhouřil oči. "Jednu chvíli máš strach, že jí něco udělám, a pak se chceš dívat, jak sedí na míse."

Máš trochu popletené hodnoty."

Rampouch se nenechal vyprovokovat. Vzal ženu za druhou paži a doprovodil je do koupelny, kde plný rozpaků pozoroval, jak jí Seth sundává kalhotky a usazuje ji na toaletu. Zajatkyni se kývala hlava ze strany na stranu.

"Měla by sis ulevit," nabádal ji Seth. "Nechceme přece žádné trapné příhody, že?"

Rampouch měl co dělat, aby nepraštil Setha přes ruku, když sáhl ženě na břicho a silně přitlačil.

Ne! Můj otec! Musím najít svého otce! Na ničem jiném nezáleží! Se Sethem si to vyřídím později, ale teď...

K Rampouchově úlevě se zajatkyně vymočila.

Odvedli ji zpět. Když ji uložili na postel, znovu si přitáhla kolena k tělu.

"Co to děláš?" vyštěkl Seth.

"Oblékám jí spodní prádlo."

"Vždyť ho nepotřebuje!"

Mlčky si hleděli do očí. Hotelový pokoj ztuhl napětím.

Rampouch sáhl po přehozu a chtěl ženu přikrýt.

"Ne." V Sethových očích zaplálo varování. "Narkotika zapůsobí účinněji, když jí bude zima."

Rampouch si uvědomil, že se pohybují na samé hraně. Když teď sám neustoupí, Seth ho určitě napadne.

Záchrana otce musí mít absolutní přednost. "No dobře, ať je po tvém."

"Přesně tak. Bude po mém. Nerad bych naše přátelství podrobil zkoušce." Sethův tón byl vysloveně výsměšný. "Tak do toho. Začni s výsledkem."

Zatím co ty ji budeš očumovat, pomyslel si Rampouch zlostně. Přistoupil k nočnímu stolku, otevřel zásuvku a vytáhl ampuli s práškovým amytalem sodným. Ve větší lahvičce rozmíchal pět set miligramů prášku ve dvaceti mililitrech destilované vody a nasál roztok do stříkačky.

22

"Slyšíte mě?"

Žena neodpověděla.

Rampouch se naklonil blíž a zopakoval otázku.

Žena přikývla. "Slyším...", vydechla téměř neslyšně.

"Dobře. Nemějte obavy. Jste v bezpečí. Nemáte se čeho bát. Jste mezi přáteli."

"Přáteli..."

"Přesně tak. Teď mi řekněte, jak se jmenujete."

"Erika..."

"A příjmením?"

"Bernsteinová-Grismanová."

Tím je to jasné, pomyslel si Rampouch. Jejich zajatkyně je opravdu Židovka, jak Seth předpokládal.

"Proč jste sledovali otce Dusseaulta do vatikánských zahrad?" pokračoval Rampouch ve výslechu. Kladl otázky jemným, klidným tónem.

"Pokusili se nás zabít... Byli tři..."

Rampouch přimhouřil oči zklamáním nad nelogickou odpovědí, ale jeho hlas zůstával stále stejně zdvořilý. "O těch třech nám můžete říct později, Eriko. Co nám povíte o otci Dusseaultovi?"

"Můj otec zmizel." Další nesmyslná odpověď.

Problém je, uvažoval Rampouch, jestli mám trvat na tom, aby mluvila o otci Dusseaultovi, nebo sledovat její volné asociace. To, co Erika ví, může být tak zamotané, že pokud se bude držet příliš úzkého rámce otázek, mohou mu uniknout životně důležité informace. A její zmínka o zmizelém otci, ačkoliv zdánlivě

irelevantní, byla rozhodně natolik znepokojující, aby si zasloužila hlubší prověření.

"Zmizel? Kdy?"

"Před dvěma týdny."

"Kde?"

"Ve Vídni."

"Proč zmizel?"

"Já nevím..."

Navzdory působení drogy byla žena velmi rozrušená a Rampouch se rozhodl klást neutrální otázky a navodit tak atmosféru nezávazné konverzace, aby se zajatkyně cítila klidněji a odpovídala zcela uvolněně.

"Povězte nám něco o svém otci."

Žádná odpověď.

Rampouch viděl, že se musí ptát konkrétněji. "Kolik je mu?"

"Sedmdesát..."

"Stále ještě pracuje?"

"Je v důchodu..."

"Co dělal předtím?" Rampoucha už nedůležité a zbytečné otázky, kterými ji chtěl uklidnit, začínaly nudit.

"Jak si vydělával na živobytí?"

"Mossad..."

Rampouchovi se sevřelo srdce. Takovou odpověď rozhodně nečekal. Prudce se otočil k Sethovi, který překvapeně zvedl zrak od ženiných holých nohou, a pak obrátil pozornost zpět k zajatkyni. "Váš otec je bývalý agent Mossadu?"

"Ano."

"A co vy? Také pracujete pro Mossad?"

"Ne."

Jedové sevření kolem Rampouchova srdce povolilo.

"Požádala jsem... o uvolnění..."

"Proč?"

"Chtěla jsem být s manželem..."

"S tím mužem, který s vámi byl ve vatikánských zahradách? Je on ve službách Mossadu?"

"Ne."

"A byl někdy?"

"Ne."

"Jaké má váš manžel zaměstnání?"

"Je farmář."

"Kde?"

"V Izraeli."

"Proč jste vy dva odjeli z Izraele?"

"Hledat mého otce." Ženin hlas nabýval na síle a víčka se jí neklidně třepetala.

Rampouch vstal a znovu naplnil stříkačku roztokem amyvalu sodného, který si předem připravil. Vbodl jehlu do žíly na stehně. Droga zabrala téměř okamžitě. Křečovitě napětí ve svalectech se uvolnilo.

"Když jste s manželem odjeli z Izraele hledat vašeho otce, kam jste zamířili?"

"Do Vídně."

"Tam, kde zmizel. Samozřejmě. A kam vás pátrání přivedlo potom?"

"Švýcarsko..."

Odpověď Rampoucha překvapila. "Kam?"

"Alpy... jižně od Curychu."

Rampouch zaváhal. "Proč právě do Alp?"

"Hledat přítele mého otce."

"Našli jste ho?"

"Ne... Zmizel."

Podruhé zcela nečekaná odpověď.

"Deník..."

"Nerozumím."

"Našli jsme deník..."

"Co v něm bylo?"

"Německé koncentráky..."

Ach, kristepane, vydechl Rampouch v duchu.

"Přítel vašeho otce si zapisoval své zážitky z koncentráku?"

"Ano."

"I váš otec prošel táborem smrti?"

"Ano."

Rampoucha se zmocnil strašný pocit, že všechno začíná zapadat do určitého vzorce.

Vyslýchaná náhle změnila směr hovoru. "Tři muži nás chtěli zabít."

Rampouch se podvolil novému směru výslechu. "Ano, už jste se o nich prve zmínila. Kde k tomu došlo?"

"V Alpách."

"Co to bylo za lidi?"

"Myslím, že duchovní..."

Mluví nesmysly, pomyslel si Rampouch. Že by u ní působením drogy nastaly halucinace?

Žena se zachvěla, rozrušená polovědomou vzpomínkou...

"Duchovní?" zeptal se Rampouch. "Proč by vás knězi chtěli připravit o život?"

Chvění přešlo v nekontrolovaný třes. "Otec Dusseault."

Rampouchovi se rozbušilo srdce. Oklikou se vrátili k otázce, kterou výslech začal.

"Co je s otcem Dusseaultem? Proč jste ho sledovali? Existuje nějaké spojení mezi ním a duchovními, kteří vás chtěli zabít?"

"Dostávali zaplacenou prostřednictvím kardinálovy kanceláře."

"Prostřednictvím kanceláře kardinála Paveliče! Toho, který zmizel? Víte snad, kde se kardinál momentálně nachází?"

"Ne."

"Snažíte se ho najít?"

"Ne."

Rampouchové vzrušení se změnilo v trpké zklamání. Výslech se bezvýsledně točil v bludném kruhu.

23

Výslech trval dvě hodiny. Rampouch se vracel k tomu, co se už dozvěděl, a snažil se dalšími otázkami získat od ženy přesnější informace. Pokaždé, když se hovor stočil na jejího nezvěstného otce nebo na tři duchovní, kteří se ji pokusili i s manželem zabít, zmocnilo se jí silné citové pohnutí. Nakonec Rampouch vstal a pomalu přešel na opačný konec místnosti. Vypsal se podrobně na všechny možné detaily, které mu přišly na mysl, a dozvěděl se jen velmi málo. Starosti mu dělaly hlavně otázky, které ho nenapadlo položit, netušené informace, které by mu jistě ochotně poskytla, jen kdyby věděl, na co se zeptat. Seth se celou dobu pásl pohledem na nezahaleném těle.

"Co si myslíš o těch prstenech, které tak živě popisovala?" zeptal se Rampouch.

"Duchovní, a vrahové?" Seth konečně odvrátil od ženy zrak. "Provozuju své řemeslo už dvacet let, ale o podobné organizaci jsem nikdy neslyšel."

"Já také ne. To ovšem neznamená, že se zmýlila. Může jít o skupinu osob, kteří zachovávají mimořádná bezpečnostní opatření. A co její nezvěstný otec? Lze usuzovat na spojitost se zmizením našich vlastních rodičů? Se zmizením kardinála Paveliče?"

"Zdá se, že spojovacím článkem je otec Dusseault," konstatoval Seth. "Postupovali jsme při pátrání jinými cestami než tahle ženská, ale nakonec jsme my i ona skončili u něj."

"Nezapomínejme ani na ty dva další - na muže a ženu, kteří byli oblečeni jako kněz a jeptiška. Jaký důvod ke sledování otce Dusseaulta měli oni? Proč se stejně jako my zajímali o Mediciho? Jsem si jist, že tady existuje vzájemná souvislost. Otec Dusseault určitě zná odpovědi na všechny naše otázky, ale

bohužel jsme přišli o možnost mu je položit."

"Možná ne," podotkl Seth.

Rampouch se zamračil. "Co se ti zase honí hlavou?"

"Můj nápad ještě nestačil plně vykristalizovat. Až ho promyslím a usoudím, že bude fungovat, dám ti včas vědět." S pohledem upřeným na zajatkyni si Seth sundal sako a začal si rozpínat košili.

Rampouch přistoupil k posteli, jako kdyby chtěl ženu vzít pod ochranná křídla. "Proč se svlékáš?"

"Uklidni se. Pro tuto chvíli jsem o její tělo ztratil zájem. Potřebuju se osprchovat a oholit. Jdu totiž ven.

Ty zde zůstaneš a postaráš se, aby se moc neprobrala." Seth zamířil do koupelny.

"Jdeš ven?" Rampouchovi sevřelo žaludek náhlé podezření. "Proč?" Rychle následoval Seta do koupelny. "Co tam chceš...? Ach ano," uvědomil si, "je nejvyšší čas informovat Hallowaye a z veřejného automatu to bude bezpečnější."

"Informovat Hallowaye?" odsekl Seth pohrdavě. "To zrovna. Nemáme mu co podstatného sdělit a já jsem si zvykl hlásit jen úspěchy, nikoliv selhání." Seth otočil kohoutkem a ze sprchy zašuměla voda. "Ale při troše štěstí, bude-li má pochůzka úspěšná, pro něj brzy budeme mít povzbudivé zprávy. Opravdu brzy."

24

Saul se probudil. Trápil ho zlý sen, ve kterém k němu z hluboké tmy doléhaly Eričiny výkřiky. Vyskočil, znovu zaslechl svou ženu vykřiknout a rychle se hrabal z postele, aby ji uklidnil, když mu došlo, že ve skutečnosti slyší řinčení telefonu a že stojí úplně oblečený uprostřed pokoje v jednom z nesčetných římských hotelů. Usnul na pohovce, zatímco Drew s Arlenou si ustlali manželskou postel. Za zataženými závěsy zářilo slunce.

Saul zvedl sluchátko a v duchu se modlil, aby se ozvala Erika, ale uslyšel jen unavený chraplavý mužský hlas. Gallagher.

"Romule, kněze máš nachystaného a můžeš si vyslechnout jeho zpověď. Sejdi dolů."

"Už běžím." Saul mrkl na hodinky. Pár minut po desáté. Podařilo se mu ukořistit šest hodin spánku, ale noční můry ho doslova mučily a cítil se stejně vyčerpaný, jako když uléhal.

Telefon probudil i Drewa a Arlenu.

"Kdo to byl?" zeptal se Drew.

"Gallagher. Nastal čas otázek a odpovědí." Saul zašel do koupelny, ošplíchl si obličej a vrátil se k Drewovi a Arleně. "Stále jste pevně rozhodnutí nezačínat si nic s agenturou?"

"Mám už dost trápení s Bratrstvem a nerad bych si přidělával starosti s další zpravodajskou službou. Po Skalpelu jich mám až po krk," odpověděl Drew. "CIA by si o mně všechno zjistila a pak by se mě pokusila získat do svých služeb. Samozřejmě neúspěšně, ale po zbytek života by nás měli pod dohledem. Jsou jak vteřinové lepidlo. Jen se tě dotknou a už jsi přichycený. Chceme mít s Arlenou svatý pokoj."

"Pak tu ovšem vyvstává jistý problém," poznamenal Saul. "Musím jít za Gallagherem a vyslechnout toho kněze, ale nemám představu, jaké otázky bych měl klást. To vy chcete najít kardinála a toho, kdo se snaží zlikvidovat Bratrstvo. Mně jde o to, abych našel Eriku a jejího otce. Jsem přesvědčen, že vaše i moje pátrání mají hodně společného, a domnívám se, že odpovědi na vaše otázky by hodně pomohly i mně. Jenže když nechcete, aby se o vás agentura dozvěděla, jak potom zařídit, abychom mohli otce Dusseaulta vyslechnout společně?"

25

Saul zaklepal. Ozvalo se zaskřípění klíče v zámku a za okamžik se dveře Gallagherova pokoje otevřely. Saul vešel. V nose ho zaštipal pach dezinfekce a připadal si jako v ordinaci. Přistoupil k otci Dusseaultovi, který ležel na posteli jako hadrová panenka. Zlomený nos mu otekl jako bačkora, čelist měl opuchlou, obličej nesl neklamně stopy zápasu. Černý kněžský hábit měl vysvěcený, košili rozepnutou, rukávy vyhrnuté. Čidla připevněná k pažím a hrudníku přenášela signály k přenosnému monitoru, který stál na nočním stolku těsně vedle postele a sloužil ke sledování krevního tlaku a srdeční

činnosti.

Saul přešel pohledem místnost. Dveře do koupelny byly otevřené, ale lékaře ani jeho pomocníka nikde neviděl.

"Kde jsou?"

"Poslal jsem je ven, ať se nasnídají," odpověděl Gallagher. "Když nic neuslyší, alespoň nebudou mít starosti, jak to zase co nejrychleji zapomenout. Vím, kam šli, a kdybychom měli nějaké potíže, myslím medicínského rázu, mohu se s nimi bez problémů spojit. Jsem s nimi domluven, že mně za hodinu zavolají, kdy se mají vrátit."

Saul se otočil zpět k otci Dusseaultovi a zamyšleně pozoroval jehlu, zabodnutou do jeho paže, a nitrožilní soupravu, která regulovala dávkování amytalu sodného. "Ještě se neprobral. Znamená to, že utrpěl otřes mozku?"

"Ne. Přišel k sobě už před dvěma hodinami a doktor mu musel podat sedativa, aby ho uspal."

"Ale na otázky odpovídat může, ne?"

"Podle přístrojů je v ideálním polovědomém stavu. Je připraven odpovědět na všechno, na co se budeš ptát."

"Výborně. A teď by tě rád požádal o laskavost."

Gallagher se napřímil. "Už jsem toho pro tebe udělal opravdu hodně. Pro případ, žes na to zapomněl, bych chtěl zdůraznit, že všechno začalo tvým slibem prokázat nějakou službu nám oplátkou za to, že ti umožníme návrat z nuceného exilu. Jenže kousek po kousku jsi nás vmanévroval do situace, kdy sloužíme my tobě. Už mě to unavuje."

"Tak ještě pro jednou, co tím můžeš ztratit?"

"To zjistím, až se vyslovíš. O co ti jde?"

"Chci toho kněze vyslyšet sám, aby u toho nikdo jiný nebyl."

Gallagher se naježil. "Kristepane, ty máš víc drзости než...!"

"Je to pro tvé vlastní dobro. Přece by sis nepřál být na místě činu, kdyby se něco podělalo. Co kdyby třeba zemřel? To opravdu chceš namočit agenturu, aby jí kladli za vinu smrt vysokého vatikánského úředníka?"

"To jsou kecy, Romule. Když zemře, nedozví se to nikdo jiný než my dva."

"O to tu právě jde. My dva, to už je jeden navíc. Budou tě šířat starosti, jestli jsem dostatečně spolehlivý, abych náhodou někde nevyzradil, že kněz nepřežil náš výslech. Co kdybys dospěl k závěru, že jsem příliš nebezpečná přítěž? Já vůbec netoužím znovu upsat svou duši agentuře nebo aby mě postihla nečekaná nehoda. Prokaž tedy službu sám sobě a připoj se ke svému týmu, který někde poslušně snídá. A mně laskavě dovol, abych podstoupil veškeré riziko sám a kněze vyslechl beze svědků. Neboj. Všechno, co se dozvím, ti řeknu."

"A to ti mám věřit?"

"Vždyť tě potřebuju. Bez tvé pomoci bych se rozhodně tak daleko nedostal. A když mi budeš pomáhat i v budoucnu, doufám, že postoupím ještě o hodný kus dál. Je mi jasné, že od kněze získám mnohé informace, které by mně bez zdrojů agentury nebyly k ničemu. Máš mé slovo. Řeknu ti všechno, co zjistím o Bratrstvu. Mně záleží jen na tom, abych se dozvěděl, co se stalo s mou ženou a s jejím otcem." Gallagher zkroutil rty. "Mám neblahé tušení, že toho budu jednou litovat. Tvé slovo?"

Saul přikývl.

"Vždycky jsi hrál na rovinu," uznal Gallagher. "To je jeden z důvodů, proč jsem ti až dosud kryl záda. Doufám, že ses nezměnil - protože jestli ano, tak tě opravdu stihne nehoda. Dvě hodiny. Až uplynou, můžeš se vymlouvat, jak chceš, ale máš mě tady zpátky."

"Souhlasím. Jsme dohodnutí."

Gallagher odešel. Saul čekal. Dal Gallagherovi dost času, aby sešel ze schodů, a teprve pak zvedl telefon. Co nejtíšeji vytočil číslo, nechal aparát na druhém konci linky jedenkrát zazvonit, zavěsil a rychle přikročil k otci Dusseaultovi. Dvě hodiny. Musí do nich nahustit, co jen bude moci. Ve spěchu odpojil přívody a čidla, která měl kardinálův tajemník připevněna k hrudníku a pažím, a zapnul mu košili. Jehlu intravenózní soupravy však ponechal vsunutou v žíle a druhý konec hadičky vzal do ruky. Pomohl knězi vstát z postele, popadl lahvičku s roztokem amytalu sodného a klopýtavě zamířil s polovědomým

zajatcem ke dveřím. Sotva se mu podařilo uvolnit zámek, někdo dveře zvenčí otevřel. Byl to Drew, pro kterého bylo jedno zazvonění telefonu v pokoji signálem, aby co nejrychleji sešel dolů. Pomohl Saulovi vyvést otce Dusseaulta na chodbu a opatrně zavřel dveře, aby nebouchly.

Ted' bylo životně důležité zachovat absolutní ticho. K tomu, aby Saul uchránil Drewa s Arlenou od prozrazení, nestačilo, aby Gallagher odešel z hotelu. Saul si byl totiž jistý, že v pokoji je umístěno elektronické odposlouchávací zařízení. Gallagher byl pověstný svou důkladností a určitě si chtěl z výsledku kardinálova tajemníka pořídit záznam, aby získal všechny informace přímo z první ruky. Saul vlastně na mikrofony ukryté někde v pokoji spoléhal - měly Gallaghera uklidnit, že může s čistým svědomím odejít. Z jeho hlediska vlastně o nic nešlo. Bude-li mít k dispozici záznam všeho, co bude v místnosti řečeno, jeho přítomnost nebude vůbec nutná. Jenže kdyby kněze vyslyšali přímo na místě, pásek by zaznamenal i Drewův a Arlenin hlas a prvním Gallagherovým krokem by bylo zjištění jejich totožnosti a následné nepřijemnosti.

Saul se v chodbě cítil jako nahý v trní. Obával se, že se každou chvíli objeví nějaký host nebo zaměstnanec hotelu a uvidí, jak s Drewem odvádějí omámeného otce Dusseaulta. Tomuto nebezpečí se nedalo nijak vyhnout a museli se spolehnout na štěstí. Saul slyšel stoupající výtah a tlumený hovor za dveřmi jednoho apartmánu. Ozvalo se otočení klíče v zámku. Došli s knězem ke dveřím Saulova pokoje a vstoupili přesně v tom okamžiku, kdy se o něco dál otevřely jiné dveře a někdo vyšel do chodby. Ale to už za nimi Arlena zavřela a zamkla. Saul s Drewem spíš odnesli než dovedli kněze k posteli a opatrně ho uložili. Pod hlavu mu zasunuli polštář a natáhli mu nohy.

"Gallagher mně dal pouhé dvě hodiny."

"To nám nebude stačit," namítl Drew.

"Bude muset."

"Co když má Gallagher v záloze tým techniků, kteří obsluhují nahrávací aparaturu?" zeptala se Arlena.

"Jsou-li podle tebe v pokoji dole rozmístěny mikrofony, nebude jim divné, jak je možné, že vůbec nic neslyší, když tam máš vyslyšat kněze? Určitě Gallaghera upozorní, že něco není v pořádku."

"Nemyslím, že by tam měl své lidi," uklidňoval ji Saul. "Když Gallagher zjistil, že jsem unesl vysoce postaveného vatikánského úředníka, začal si dělat starosti, že se se mnou nebezpečně zapletl. Je mu jasné, že pokud se něco sepsuje, má po kariéře a může přijít o místo. Už má dost těžkou hlavu z doktora a jeho pomocníků, kteří vědí víc, než by bylo zdrávo. Než mě k sobě pozval, poslal je pryč. Podle mě na odposlechu nikdo není a všechno se nahrává automaticky, aby se záznam z výsledku nedostal k nepovolaným uším."

"Tím lépe. Můžeme tedy počítat se dvěma hodinami, které máme k dispozici."

"Ted' už je to méně," upozornil Saul. "Měli bychom raději začít."

Drew podal Arleně lahvičku s roztokem amylalu sodného, aby ji připojila k dávkovacímu mechanismu nitrožilní soupravy, od níž vedla hadička k jehle vbodnuté do paže otce Dusseaulta. Saul se sklonil ke knězi a zahájil výslech.

"Jsme vaši přátelé. Tady jste v bezpečí. Nemáte se čeho bát. Uvolněte se."

"Uvolnit..." Slabý hlas kardinálova tajemníka zněl chraplavě, jako kdyby měl zcela vyschlé hrdlo.

"Cítíte klid a mír. Řeknete nám všechno, na co se vás budeme ptát. Nic nezamlčíte. Můžete nám důvěřovat."

"Můžu důvěřovat..."

Saul zaváhal. Přemýšlel nad otázkou, kterou by měl položit jako první. Měl na výběr širokou škálu možností, ale kdyby se vyptával nahodile, trvalo by příliš dlouho, než by si z nesourodých odpovědí vyslychaného dokázal odvodit odpovídající obraz situace. Saul si v duchu sestavoval sled otázek, které by logicky navazovaly jedna na druhou.

Drew ho však předešel a zamířil přímo k ohnisku svého vlastního problému. "Víte, co se stalo kardinálu Paveličovi?"

"Zabil jsem ho... Spálil jsem jeho tělo."

Odpověď Drewa šokovala. Překvapeně se ohlédl na Arlenu a Saula.

"Proč?"

"Zjistil, co jsem udělal."

"A co to bylo?"

"Řekl jsem všechno Židům."

Saul ztuhl. "Židům?"

"Co jste jim řekl?" zeptala se Arlena.

"O nacistech."

V pokoji se rozhostilo ticho. Saul měl pocit, jako kdyby se chystal odvalit kámen, pod kterým se objeví něco strašně odporného.

26

Otřesná pravda vyšla najevo pomalu a postupně.

V roce 1941 se Hitler v reakci na protifašistický převrat, který svrhl proněmeckou jugoslávskou vládu, rozhodl zemi potrestat tak krutě, aby všem porobeným národům přešla chuť na snahy odtrhnout se od Třetí říše. Hlavní město Bělehrad bylo zničeno mohutným leteckým bombardováním a Jugoslávii okupovala německá armáda, která rozdrtila všechna hnízda odporu. Země byla rozdělena. Příhraniční oblasti byly anektovány Bulharskem, Albánií, Maďarskem a Itálií a na zbytku území vzniklo Chorvatsko, satelitní fašistický loutkový stát.

Nastalo peklo na zemi. Nově ustavená chorvatská vláda prosazovala politiku rasových a náboženských čistek. Postupovala tak brutálním způsobem, že i otrlým příslušníkům SS vstávaly hrůzy na hlavě. Nástrojem, který vláda používala k etnickým čistkám, se stala fanatická organizace Ustašovců, která pořádala doslova hony na Srby, Židy a Rómy, kteří byli hromadně vyvražďováni těmi nejkrutějšími způsoby. Všude tekly potoky krve. Ustašovci donutili své oběti pokleknout s rukama na zemi a pilou jim odřezávali hlavy; zabodávali jim do hrdel zašpičatělé kůly; vráželi jim vrtačky do konečnicku a provrtávali vnitřnosti. Zaživa je kuchali, upalovali, mlátili kladivy na kaši. Vyváželi nešťastníky v nákladních autech do hor, sráželi je dolů z útesů a pomocí granátů je trhali na kusy. Ty, kteří nebyli zabiti na místě, kde je krvelačné hordy dostihly, čekaly útrapy koncentračních táborů, kde pomalu umírali na úplavici nebo hladem a vyčerpáním. Šťěstí měli ti, kteří byli "pouze" zastřeleni. Strašlivým jatškům padlo za obětí minimálně šest set tisíc lidí, některé odhady mluví až o jednom a čtvrt milionu zmasakrovaných.

Otec Krunoslav Pavelič, který se narodil a vyrůstal v Jugoslávii, Ustašovce a jejich nacistické pány podporoval. Jeho motivy byly částečně pragmatické - přidal se prostě na stranu vítěze. Ale jen částečně. Budoucí kardinál se připojil k fašistickému hnutí i z ideových pohnutek - pevně věřil, že koná bohublé dílo. Bez ohledu na rasovou otázku nadšeně souhlasil s likvidací vyznavačů všech náboženství kromě římskokatolického. Podle jeho názoru byli Židé a Rómové pohani a Srbové, kteří se velkou většinou přikláněli k řeckokatolickému pravoslaví, si zasloužili vymazat z tváře země za své odpadlictví od jediné správné víry. Otec Pavelič nejen že Ustašovce podporoval, ale vstoupil do jejich organizace a brzy v ní zaujal vedoucí postavení.

Církevní představitelé neměli o jeho osobní svaté válce tušení, ale v úzkém kruhu vedení římskokatolické církve se o masové likvidaci pravoslavných věnců v Chorvatsku vědělo, stejně jako se vědělo o ještě strašnějším vyvražďování Židů nacisty. Až na nevýznamné výjimky však katoličtí hodnostáři neudělali nic, čím by se pokusili krveprolití zabránit. Zdůvodňovali svou nečinnost tím, že pro svou vlastní ochranu musí církev zůstat neutrální. Kdyby ji Hitler pokládal za svého nepřítele a ve válce zvítězil, pak by ji určitě zničil stejně drasticky, jako se vypořádal s Jugoslávií. Církev se řídila heslem: "Modlit se a vyčkávat, přechkat dobu hrůzy s co nejmenšími ztrátami."

Aby si katolická církev po Hitlerově porážce v roce 1945 napravila reputaci, zapojila se, zejména prostřednictvím Červeného kříže, do programu pomoci utečencům. V té době byl otec Pavelič povolán z Chorvatska do Říma, kde si již dokázal zařídit, aby byl pověřen úkoly právě v oblasti součinnosti s Červeným křížem. Svého nového postavení dokonale využil. Stále hluboce přesvědčen o správnosti cílů nacistického hnutí, prostřednictvím kontaktů mezi Ustašovci poraženým spolubojovníkům tajně vzkázal, že jim pomůže uniknout trestu za to, co vítězští spojenci označovali termínem válečné zločiny.

Měl však podmínku - nebude to zadarmo. Musí přece pomoci i církvi v jejím bohublém díle. Za své služby inkasoval poplatek v tehdy pozoruhodné výši. Každý uprchlík musel zaplatit částku rovnající se v

přepočtu dvěma tisícům amerických dolarů. Takovou sumou disponovali pouze vysoce postavení činitelé nacistického režimu. Jen oni si totiž mohli z titulu své funkce nakrást potřebný majetek. V důsledku toho se klienti otce Paveliče rekrutovali z řad nejhledanějších válečných zločinců a byly mezi nimi i osoby přímo zodpovědné za rozpoutání a zvěrstva holocaustu. Otec Pavelič jim obstaral novou totožnost, vybavil je cestovními pasy vydanými Červeným křížem a zajistil jim transport do bezpečného úkrytu někde v Jižní Americe, v Mexiku, Spojených státech, Kanadě nebo na Středním východě. V některých případech ukrýval své klienty, maskované jako duchovní, v kláštorech. Počkal, až pronásledovatelé ztratí stopu, a pak je - s vatikánskými pasy v kapse - vyslal na cestu do bezpečí.

Ale pokud si jeho klienti mysleli, že o něm naposledy slyšeli v okamžiku, kdy šťastně vyvázli z nebezpečí a dosáhli azylu, hluboce se mýlili. Jaké bylo jejich překvapení, když záhy poznali, že je celou dobu neztratil z očí. Věděl, kde se usadili, jak si vydělávají na živobytí, a začal výměnou za své mlčení vyžadovat pravidelné finanční příspěvky. Pokud by nezaplatili, pohrozil, že odhalí jejich minulost. Byl si vědom, že se pohybuje na tenkém ledě. Kdyby někteří klienti odmítli zaplatit a on informoval úřady, jistě by se mu pomstili a vyrazili jeho podíl na svém útěku. Taková situace však nikdy nenastala - obava ze zaslouženého trestu spolehlivě otevřela peněženky válečných zločinců. Pavelič podstupoval i jiné riziko - jeho klienti se místo odvádění každoročních poplatků mohli rozhodnout ho raději zlikvidovat. I toto nebezpečí dokázal eliminovat. Dal uprchlíkům jasně na srozuměnou, že veškeré dokumenty o nich ukryl u spolehlivého společníka, který by je v případě jeho smrti okamžitě předal na patřičná místa.

Všichni se podvolili. Zpočátku se roční příspěvek rovnal původní částce - dva tisíce dolarů. Protože se však Paveličovým klientům v nové vlasti vesměs dařilo a výborně prosperovali, mohl si dovolit své požadavky vyšroubovat. Nakonec v celkovém součtu vyinkasoval miliony. Peníze neužíval pro svou potřebu, to ne. Nebyl prodejní. Všechno do haléře odvedl církvi na podporu víry. Využil pozici, moc, kterou díky příspěvkům do církevní pokladnice získal, a své nadání pro byrokratické intriky a podařilo se mu zajistit si ve vatikánských kruzích přízeň vlivných osobností. Členové kurie, kteří znali pravdu o jeho činnosti za války a po ní, ho proti své vůli museli také podporovat, protože Pavelič jim pohrozil, že pokud nebude povýšen, způsobí církvi celosvětovou ostudu - odhalí svůj podíl na skrývání nacistických válečných zločinců a prohlásí, že se tak dělo s vědomím nejvyšších církevních míst. I tady riskoval - při své oddanosti víře by nikdy nezašel tak daleko, aby vystavil katolickou církev takovému skandálu. Jeho nepřátelé však o jeho vnitřních zábranách nic netušili a společnou rukou s Paveličovými příznivci prosadili jeho povýšení. V pětatřiceti letech už byl kardinálem a mladším členem kurie, vlády církevního státu. O pět let později znovu povýšil a stal se jedním z nejvlivnějších vatikánských činitelů, protože byl pověřen správou veškerých církevních financí.

To je v kostce všechno, co se Saul, Drew a Arlena od otce Dusseaulta dozvěděli. Jeho výpověď byla velmi nesouvislá a museli si skládačku dát dohromady sami. Ale když tato část výslechu skončila, věděli, že otce Dusseaulta - příslušníka Bratrstva přiděleného do Vatikánu, který používal jako krytí funkci kardinálova tajemníka - se postupně zmocnilo podezření týkající se zdrojů, ze kterých Pavelič čerpal své značné finanční příspěvky do pokladnice katolické církve. Prostřednictvím zpravodajské sítě Bratrstva, ke které měl jako jeho člen samozřejmě přístup, nakonec kardinálovo tajemství odhalil. Hluboce pobouřen Paveličovým podílem na hrůzách holocaustu a tím, jak svévolně manipuloval s církví, se otec Dusseault rozhodl, že se postará, aby spravedlnosti bylo konečně učiněno zadost.

27

Saul se naklonil ještě blíže k otci Dusseaultovi. Drew s Arlenou se již dozvěděli hodně z toho, co potřebovali zjistit, a teď byla řada na něm. Kde je Erika a její otec? Knězovo vyprávění o nacistech a Židech v něm jen posílilo přesvědčení, že se přiblížil pravdě na dosah.

"Co jste podnikl s informacemi, které jste získal? Jak jste zajistil průchod spravedlnosti?"

"Tím, že jsem všechno prozradil Židům."

"Jakým Židům? Komu jste to řekl?"

"Mossadu."

"Komu v Mossadu."

"Ephraimu Avidanovi."

Na Saulovi musela být užaslá reakce vidět, protože Drew s Arlenou na něm ulpěli zvědavými pohledy. No ovšem, pomyslel si. Vždyť oni nevědí nic o horském srubu v Alpách, který jsme s Erikou navštívili. Nevědí nic o deníku, který si Avidan vedl.

"Proč jste si vybral právě jeho?" pokračoval ve výslechu Saul.

"Byl v koncentráku... Chtěl jsem někoho, kdo bude schopen a ochoten jednat."

Saul knězovy důvody chápal. V poslední době Izrael v dosud neúnavném pronásledování válečných zločinců polevil a snažil se místo toho navodit atmosféru zmírnění napětí a uklidnění. Dával tak najevo svou povznesenost nad brutálními metodami nepřátel. Pomstu nahradila politická řešení a zákonná cesta mezinárodního práva.

Otec Dusseault ve své netrpělivosti použil zdrojů Bratrstva a našel bývalého agenta Mossadu, který nenáviděl nacisty za to, čím se provinili na jeho rase, za to, čím ublížili jeho rodině i jemu samému. Našel člověka, kterého jeho zkušenosti a životní zážitky předurčovaly k tomu, aby se stal nástrojem přímé odplaty namísto byrokratické nemohoucnosti úřadů.

"Jenže kardinál Pavelič přišel na to, co jste udělal, že?" zeptala se Arlena.

"Vyhrožoval mně. Musel jsem ho zastřelit." Kardinálova mrtvola skončila v peci stejně jako těla jeho nesčetných obětí. Jak přiměřený a současně spolehlivý způsob likvidace ostatků tohoto církevního hodnostáře! A mnohem menší riziko pro otce Dusseaulta, protože policie začala vyšetřovat zmizení kardinála Paveliče jako únos, nikoliv jako vraždu.

"Zabil jste otce Viktora?" zeptal se Drew. Saul měl už už najazyku otázku, kdo to je otec Viktor, ale Drew ho pokynem ruky zarazil.

"Ano."

"Protože vás podezřívá ze zavraždění kardinála?" pokračoval Drew.

"Protože zjistil, že se snažím zničit Bratrstvo."

Odkryli další vrstvu zakrývající pravdu. Kněz začal postupně opovrhovat militantní filozofií řádu, k němuž náležel, přesvědčen, že Bůh si žádá mírotvorců, ne válečníků. Stejně jako se cítil povinován očistit církev od zkorumpovaného kardinála Paveliče, hodlal vyříznout z jejího těla i zhoubný nádor Bratrstva.

Sabotoval činnost řádu všude, kde mohl. Když se podezření otce Viktora, vyšetřovatele Bratrstva, nebezpečně soustředilo na jeho osobu, byl tajemník zesnulého kardinála nucen vylákat svého protivníka na pozdní noční schůzku ve vatikánských zahradách a tam ho zastřelit. Přestože měl pistoli vybavenou tlumičem, příslušník švýcarské gardy na obchůzce výstřel zaslechl a vyvolal poplach. Otec Dusseault musel uprchnout z místa činu a nemohl proto mrtvolu zlikvidovat, jak se mu to podařilo v případě kardinála Paveliče. Proto také na Drewa zaútočil nožem, zbraní, která nepůsobí žádný hluk.

Saul byl netrpělivý. Kněz stále odbočoval od tématu, které ho nejvíce zajímalo. "Říká vám něco jméno Joseph Bernstein?"

"Ne."

"Cestou do zahrad vás sledovala moje žena. Měl jste tam někoho s sebou? Jako zálohu? Je vám známo něco, co by vysvětlilo její zmizení?"

"Ne."

Saul si prohrábl oběma rukama vlasy na spáncích a pak se podíval na hodinky. "Do Gallagherova návratu už zbývá jen dvacet minut," povzdechl si nešťastně. "Máme strašně málo času. Jak mám proboha zjistit...?"

Zazvonil telefon. Znělo to jako rána z děla a Saul sebou překvapeně trhl. "Jestli je to Gallagher..."

"Asi volal do svého pokoje, a když se nikdo nehlásil, zkusil to sem," uvažovala nahlas Arlena.

"I to je možné," řekl Saul, "ale osobně si nemyslím, že by Gallagher použil telefon. Šel by rovnou nahoru. Kromě toho, lhůta ještě neuplynula. Slíbil mně celé dvě hodiny."

"Třeba začal mít pochybnosti a změnil názor," podotkl Drew.

Telefon stále vyzyváněl.

"Co když to není Gallagher," vydechl Saul. "Co když je to..." Eričino jméno nevyslovil, ačkoliv mu bušilo v mozku, a natáhl ruku po sluchátku. "Haló?"

"Saul Grisman?" Mužský hlas. Tlumený, s lehce kovovým nádechem, jako když brousíte nůž o kámen.

"Ano."

"Určitě si děláte starosti o manželku. Konec zoufalství a nejistoty. Máme ji my."

"My? Kdo to sakra...?"

Drew s Arlenou stáli jako sochy.

"Jistě od nás nečekáte, že odhalíme svou totožnost," řekl hlas ve sluchátku. "Stačí, když víte, že je v našich rukou a že se jí nic nestalo."

"A jak to mám vědět?" vykřikl Saul. "Nechtě mě s ní promluvit."

"To bohužel není možné. Momentálně tu se mnou není. A i kdyby byla, nebylo by vám to nic platné, protože je pod sedativy. Budete se však na ni moci podívat."

"Jak?"

"Dokonce ji můžete dostat zpátky," pokračoval hlas, "ovšem za předpokladu splnění jistých podmínek. Rádi bychom se dohodli na vzájemné výměně. Vaši ženu za toho kněze. Doufám, že ho opravdu máte. V opačném případě by byl náš rozhovor zbytečný."

"Ano, kněz je tady se mnou."

"O tom se budeme chtít ujistit. Rozhodně bych vám nedoporučoval žádné postranní úmysly. Jakýkoliv pokus o podraz z vaší strany by měl pro vaši manželku velmi neblahé následky."

"Říkám vám, že je tu se mnou!" zopakoval Saul.

"Dnes v šest večer ho přivedete do Kolosea. I krátce před západem slunce bude ve zříceninách stále ještě plno lidí, mezi kterými nebudete tak nápadní. Uсадíte kněze uprostřed terasy na severní straně amfiteátru. Já budu naproti a pomocí dalekohledu si zkontroluju, jestli jste mě neobelhal. Postaráte se, aby byl při vědomí, protože chci, aby byl schopen se sám pohybovat. Nesmí ovšem být zase natolik probraný, abych s ním měl nějaké problémy. Jakmile se přesvědčím, že je všechno v pořádku, přivedu vaši manželku na jižní terasu Kolosea. Vezměte si dalekohled, abyste se mohl ujistit, že jí nic nechybí. Jakmile budeme oba spokojeni s tím, co uvidíme, přistoupí k vaší ženě muž, který se bude chovat jako normální turista, a položí vedle ní modrou cestovní tašku. To bude signál k zahájení výměny. Zamíříte ke své ženě po pravé straně arény a já naopak půjdu od vás doleva. Takto se nebudeme muset mýjet a zamezíme tak riziku nežádoucí konfrontace. Než odejdete s manželkou z Kolosea, počkáte pět minut, protože bych nerad s knězem utíkal."

Saul svíral sluchátko tak silně, až měl strach, že mu praskne v ruku. "Souhlasím. V šest večer."

"Mám ještě další podmínku."

Saul se začal potit.

"Při výslechu vaší ženy jsme zjistili," vysvětloval hlas telefonu, "že pracovala jako agentka Mossadu. Má izraelská zpravodajská služba s touto záležitostí něco společného?"

"Ne."

"To byste ovšem tvrdil v každém případě. Musím mít jistotu. Pro mně je absolutně nepřijatelné - a závisí na tom bezpečnost vaší ženy - aby vám při výměně někdo kryl záda nebo vám jinak pomáhal. Žádní společníci, vůbec nikdo. Myslím tím i muže a ženu převlečené za jeptišku a kněze, kteří s vámi byli včera večer v parku. Víme, jak vypadají, a když je spatříme někde poblíž, vaše žena zemře. Totéž platí i pro případ, že by nás někdo sledoval nebo se pokusil do výměny zasáhnout. A ujišťuju vás, že i když už budu s knězem na odchodu, stačí náznak nepřátelství a svou hrozbu splním. Prostředky k tomu mám." Saul si pomyslel, že nejspíš půjde o ostřelovače ukrytého někde v Koloseu, který bude prostřednictvím vysílačky udržovat spojení s člověkem, s nímž právě hovoří, ale rozhodně nebyl připraven na to, co uslyšel.

"Vaše manželka bude mít pod bundou na zádech ukrytou nálož s trhavinou, kterou lze ovládat na dálku rádiovým signálem. Nemusím dodávat, že elektronickou spoušť budu mít v kapse. Dokud se budu pohybovat ve vzdálenosti menší než půldruhého kilometru, mohu bombu při sebemenším podezření odpálit. Nedělejte si plané naděje, že stačí trhavinu sundat a pak můžete proti mně zasáhnout. Nálož bude připevněna k uzamčenému kovovému opasku a zapojena tak, že každý pokus o jeho odstranění - například přestípnutí kleštěmi - bude mít za následek okamžitý výbuch. Rozbuška se deaktivuje automaticky až tehdy, kdy se dostanu mimo uvedený dosah vysílače. Teprve pak budete moci svou ženu bez nebezpečí zbavit opasku."

Saul měl pocit, že se mu v žaludku vylíhlo klubko červů. "Zdá se, že myslíte opravdu na všechno."
"Proto také jsem zůstal tak dlouho naživu. V šest večer. A žádné chytračení. Uděláte prostě to, co vám bylo řečeno." Ve sluchátku cvaklo a spojení se přerušilo.

Saul zavěsil. Vysvětlil Drewovi a Arleně, co se stalo, a měl co dělat, aby ovládl třesoucí se hlas. Drew chvíli v duchu analyzoval novou situaci a pak rozhodně prohlásil: "Je dvanáct dvacet. Máme pět minut na to, abychom stihli otce Dusseaulta odvést zpět dolů, než se Gallagher vrátí. Pak ho můžeš ještě chvíli vyslyšet, ale jestli má být schopen odejít z Kolosea po svých, nesmíš mu už dávat žádný amytal, aby droga stačila vyprchat."

"Předpokládáš tedy, že se Gallagher kněze klidně vzdá?" zeptal se Saul.

Arlena vypadala překvapeně. "Myslíš, že by mohl mít námitky?"

"Gallagher se chce dozvědět o Bratrstvu absolutně všechno a dohoda, kterou jsem právě uzavřel, se mu určitě nebude zamlouvat. Co když ho napadne rozmístit v Koloseu své lidi? Co když usoudí, že hrozba výbuchem je jen planá výhrůžka, a pokusí se kněze po výměně znovu zmocnit? Rozhodně odmítám riskovat Eričin život pro zájmy někoho jiného. A ještě něco - Gallaghera ani nenapadlo, že bych mohl kněze někam přemístit. Jak mu ale vysvětlím, že mně někdo telefonoval do jeho pokoje? Budu muset přiznat, že jsem otce Dusseaulta dopravil sem, abyste mně při výslechu pomohli. A tím pádem se o vás dozví."

Drew pohlédl tázavě na Arlenu, a když přikývla, řekl Saulovi: "Informuj Gallaghera. Záchrana tvé ženy je důležitější než naše inkognito."

Saula zaplavila vlna tepla a hlas se mu zadrhl pohnutím. "Vím, co pro vás ochrana soukromí znamená. Vážím si vašeho gesta, věrte mi. Více, než dokážu vyjádřit."

"Není to pouhé gesto," podotkl Drew.

"Ale i když Gallagherovi o vás řeknu, problém tím nevyřeším. Nemohu se spolehnout, že přistoupí na další podmínky. Nechci, aby se jeho lidé motali po Koloseu, a jediný způsob, jak toho dosáhnout..."

"Je neříkat mu vůbec nic?" zeptal se Drew.

"Budeme muset kněze prostě a jednoduše ukrást."

Drew se rozhodl ve zlomku vteřiny. Zareagoval, jako by se Saulem spolupracoval celé roky. "Arleno, podívej se na chodbu, jestli nejde Gallagher. Sneseme se Saulem otce Dusseaulta požárním schodištěm. Přivez auto a počkej na nás venku."

"Ale někdo vás určitě uvidí, až povedete kněze z hotelu."

"Vymluvíme se třeba na mrtvici a zmizíme tak rychle, že nikdo nebude mít čas se vyptávat."

28

Rampoucha probralo z úvah zaklepání na dveře. Dlouhé minuty seděl, zíral na ženu, která ležela v bezvědomí na posteli, a přemýšlel o Sethovi a jeho chování. Zabíjet jako automat, bez dostatečného důvodu, je známkou nevyrovnané osobnosti. Není to profesionální. Není to... Nakonec dospěl k závěru, že Sethovi se zabíjení líbí. A právě to ho znepokojovalo. Ten plamen v Sethových očích. Vždycky přitom vypadá jako...

Jako při sexuálním aktu. Náhlé pochopení Rampouchovi připomnělo, jak Setha málem napadl, aby mu zabránil zneužít zajatkyňi. Aplikovat při výslechu narkotika nebo sílu je ospravedlnitelné, ale znásilnit ženu jen pro vlastní uspokojení uráželo Rampouchův smysl pro důstojnost a čest. Oběti mají právo, aby se s nimi nezacházelo jako s věcmi, aby zbytečně netrpěly.

Musíš myslet na svého otce, napomenul se v duchu. Všechno ostatní, ta žena i tvé morální principy, je vedlejší.

Ale Rampouch si nemohl nevšimnout, že konflikt mezi ním a Sethem se nápadně podobá celoživotnímu nepřátelství mezi jejich otci. Opakuje se historie vždy znovu a znovu jako ve spirále?

Vyhlédl kukátkem, poznal Setha a odemkl. Když spatřil balíčky, které jeho společník svíral pod paží, a nepřírozený lesk jeho očí, zmocnil se ho tísnivý pocit.

Ale jakmile Seth pohlédl na postel, žár v jeho pohledu rychle pohasl. "Tys ji oblékl?"

"Klepala se zimou."

"Klepala?" Zrak mu znovu zaplátl. "Protože máš o ni takovou starost, jistě se ti uleví, když ti řeknu, že nás brzy opustí."

"Co tím myslíš?"

"Když jsi ji vyslychal, prozradila nám přece jméno svého muže a udala i adresu, na které v Římě bydlí," připomněl Seth.

Rampouch přikývl.

Seth položil svůj náklad na stolek. "Já jsem jejímu manželovi zavolaal."

"Cože jsi udělal?"

"Zařídil jsem její výměnu za kněze." Seth otevřel menší balíček a vytáhl z něj jako pěst velký kus plastické trhaviny, rádiem ovládaný detonátor a vysílačku. Ve druhém přinesl kovový pás, k němuž byla přivařena krabička ze silného plechu a zámek. Nechyběly ani baterie.

"Kde jsi to sakra sehnal?"

"Mám v Římě své kontakty." Seth vložil trhavinu do plechové krabičky a přitom Rampouchovi zopakoval, co řekl manželovi jejich zajatkyňě.

Rampouch otevřel ústa pobouřeným úžasem. Není divu, že mně nechtěl říct, co vlastně hodlá udělat, pomyslel si trpce. S takovým postupem bych nikdy nesouhlasil. "Je to příliš riskantní. Její muž ti mohl naslibovat, co chtěl. Koloseum bude určitě pod dohledem."

"Když bude mít na sobě připevněnou bombu? Jestli ji ten chlap miluje, bude se do písmene řídit instrukcemi." Seth si připravil rozbušku, vložil ji do nálože a připojil vývody ke svorkám detonátoru. Pak propojil drátem kovový pás a třetí kontakt detonátoru. "Jakmile vložím do detonátoru baterie a zamknu opasek, vznikne uzavřený elektrický obvod. Neexistuje možnost jak nálož odjistit. Jakmile někdo otevře víko krabičky, aby se dostal k detonátoru, obvod se přeruší a spínač zapojí druhou sadu baterií, která automaticky bombu odpálí. Totéž se stane, když někdo pásek odemkne nebo přestřipne. A samozřejmě mohou přivést trhavinu k výbuchu i tímhle," a zvedl miniaturní vysílač.

Rampouch ho s odporem sledoval, poděšen rozporem mezi Sethovou přednáškou a tím, co slíbil manželovi jejich zajatkyňě. "A až se dostaneš mimo dosah vysílače, je možné bombu odjistit?"

"V žádném případě."

"Ale řekls přece jejímu muži..."

"Lhal jsem." Seth nasadil ženě opasek kolem těla a uzamkl ho. Do krabičky s náloží a detonátorem vložil dvě sady baterií, přiklopil víko tak, aby přivřelo odizolovaný vývod detonátoru, a zajistil ho. "Jediný způsob," usmál se potměšile, "jak tu věcíčku z té čubky sundat, je roztrhat ji na kusy. Tak co, milý příteli, co tomu říkáš teď?"

Kritická hmota

Toronto, Kanada, 6:30 ráno. Právě vyšlo slunce. Joseph Bernstein, k smrti vyčerpaný, řekl taxikáři, aby mu zastavil za příštím rohem. Řidič dojel podle Bernsteinových instrukcí až sem, do jedné z mála zanedbaných městských čtvrtí. Ulice zde lemovaly neudržované dvoupatrové domky, které dožívaly své poslední dny, než padnou za oběť demolici v rámci obnovy města. Bernstein zaplatil a dal taxikáři přiměřené spropitné - ani příliš vysoké, ani příliš nízké, aby si ho náhodou nezapamatoval. Sotva bylo taxi z dohledu, Bernstein podrobil své vyčerpané fyzické síly další zkoušce a vydal se pěšky ke svému cíli, který ležel o jeden domovní blok jižněji a dva bloky na východ. Cítil se stejně mizerně jako ty nejzchátralejší domy. V některých se svítilo, ale po cestě nepotkal živou duši, jen toulavý pes se pracně dobýval do plastického pytle nacpaného odpadky. Uprostřed posledního bloku Bernstein odbočil na popraskaný betonový chodník, který ho dovedl k nebezpečně nakloněné pavlači před vchodem. Okna domu byla temná. Vpravo na posledním schodě ležela plechovka od piva - signál, že všechno je, jak má být. Bernstein třikrát zaklepal a čekal. Někdo opatrně odhrnul závěs. Dveře se otevřely a Bernstein vstoupil.

Ephraim Avidan za ním rychle zavřel a otočil klíčem v zámku. Teprve potom zasunul do pouzdra pod zmačkané sako berettu, kterou držel celou dobu v pohotovosti. "Žádné problémy?"

"Všechno jde podle plánu. Co ostatní?"

"Spí nahoře. Střídáme se na hlídce, vždy ve dvojicích."

"Ne, myslel jsem ty druhé," řekl Bernstein. "nebyly s nimi nějaké potíže?"

"Podřizují se poslušně rozkazům." Na Avidanově obličejí se objevil náznak hořkého úsměvu. "Sedativa, která jim přidáváme do jídla, nám ulehčují situaci."

"Chtěl bych se na ně podívat."

"Musíš mít silnější žaludek než já. Štítím se jich tak, že se snažím stýkat se s nimi co nejméně."

"Chci si připomenout, proč tohle všechno děláme."

"Jak chceš." Avidan ho odvedl úzkou chodbou do potemnělé kuchyně s dlázkou krytou linoleem, které se po stranách odchlipovalo, a třikrát zaklepal na zkrabacené překližkové dveře. Chvilí počkal a pak je odemkl. Otevřel a ustoupil stranou.

Bernstein nahlédl dovnitř. Zatuchlé schodiště, olověně šedá betonová podlaha sklepa. Pod schody stál v bledém světle vysoký, asi sedmdesátiletý muž s bradkou a vyčkávací hleděl nahoru. Měl na sobě tlustý vlněný svetr a stejně jako před chvílí Avidan držel i on v ruce berettu připravenou k palbě. Když poznal Bernsteina, sklonil ústí pistole k zemi.

Bernstein sešel do sklepa a položil muži ruce kolem krku. David Gehmer byl jeden z nejspolehlivějších členů týmu. Dlouho trpěl. Poslední čtyři měsíce bez odmlouvání a stížností plnil - spolu s Gideonem Levinem - velmi únavnou a nepříjemnou roli žalářníka. Zajatce - dohromady jich bylo jedenáct - svezli jednoho po druhém ze všech koutů světa a uvěznil je právě tady, ve sklepě polorozpadlého domku na předměstí Toronta. Včera dorazili po úspěšném splnění svých úkolů i zbývající členové týmu, kteří teď spali v horních patrech domu.

Bernstein se rozhlédl po prostorném sklepě. Okna byla zabetonována prkny. Ze stropu visely v pravidelných rozstupech tři holé žárovky. Stěny byly obloženy bílými plastovými deskami, které měly sloužit jako izolace, ale ve vzduchu se přesto vzáše la lezavá vlhká zima a Bernstein pochopil, proč má David Gehmer, ačkoliv je červen, oblečený svetr.

Podél delších stěn místnosti byla rozmístěna polní lůžka, celkem jedenáct, a na nich leželo pod vlněnými dekami jedenáct starců. Někteří byli vzhůru, v očích omámený pohled způsobený otupujícím účinkem sedativ, která jim přimíchali do včerejší večeře, ale většina ležela ponořena do hlubokého spánku.

Všichni byli nedostatkem čerstvého vzduchu a slunce nezdravě bledí. Ruce měli spoutány železky, od nichž vedl řetěz ke kruhu přišroubovanému ke zdi nad lůžkem.

Vedle každé pryčny leželo několik knih a časopisů. V policích u protější stěny byly naskládány konzervy a talíře, vedle stála malá plynová kamínka a v rohu místnosti nezakrytá toaleta a umyvadlo.

"Docela hezky zařízeno. Jako montážní linka," prohodil Bernstein suše. "Veškeré pohodlí domova."

"Ve srovnání s Osvětimí je tohle zaslíbená země," opáčil Gehmer. "Každý druhý den je holím. Vařím jim. Povinně se střídají při mytí nádobí. Připoutávám je k výlevce. Smějí používat jen plastové lžíce, které po každém jídle přepočítávám. Pokud chtějí na záchod, mohou, ale jen každý zvlášť a i tehdy jsou připoutáni. Potom mají dovoleno se umýt."

"Ano, zorganizoval sis je vskutku dokonale."

"Sami mě inspirovali. Musím uznat, že ty bestie mají vynikající organizační talent. Mé vzpomínky jsou občas tak živé, že mám pocit, jako bych byl zpátky v lágru. A to bych nejraději..." Gehmer zvedl pistoli a namířil na nejbližšího zajatce.

Bernstein mu položil ruku na rameno. "Trpělivost, příteli. Oba nás trápí zlé sny. Ale už to nebude trvat dlouho. Brzo bude spravedlnosti učiněno zadost."

"Brzo?" vyhrkl Gehmer nedočkavě. "Kdy?"

"Zítřa."

2

"Joseph se znovu vynořil."

Miša Pletz se právě chystal k závěrečné prověrce příprav operace 'Záchrana', plánované na dnešní noc, a pár vteřin mu trvalo, než si uvědomil, co mu jeho asistent oznámil. "Vynořil se?"

"Před dvěma hodinami."

"Kde? Znovu ve Washingtonu?"

"Ne, tentokrát v Torontu."

"V Torontu?"

"Spojil se s dalším naším agentem," vysvětloval asistent. "Zvolil stejný způsob jako předtím. Vybral si jednoho ze svých bývalých žáků. Navštívil ho v půl páté ráno místního času. Z ničeho nic se objevil u něj doma, vzbudil ho a předal mu pro vás zprávu. Agent ji zakódoval a vysílačkou poslal sem do Tel Avivu." Miša natáhl ruku a vzal si od asistenta list papíru. Rychle ho přeletěl očima a překvapeně vzhlédl. "Dvě jména?"

"Aaron Rosenberg. Richard Halloway." Asistent podal Mišovi druhý list papíru. "Toto je agentův záznam instrukcí, které mu Joseph předal ústně. Týkají se jeho předchozího varování a upozornění na tajnou zásilku zbraní směřující do Libye, která je hodlá využít k boji proti nám. Joseph si přeje, abychom - poté, co dnes v noci dodávku zbraní překazíme - tahle dvě jména provalili Libyjcům, ale tak, aby neměli ani stín podezření, že z naší strany šlo o záměrný únik informací. Chce, aby to vypadalo tak, že ti dva od nás přijali za prozrazení zásilky peníze."

"Ale jestli tomu Libyjci uvěří, budou se chtít pomstít." Miša zmateně hleděl na list papíru, který svíral v ruce. "Přivedeme jim je přímo pod nůž. Co tím Joseph sleduje?"

"Rosenberg a Halloway jsou obchodníci se zbraněmi, kteří transakci pro Libyi zorganizovali."

"Joseph tedy chce vzbudit dojem, že si ti dva nechali od Libyjců zaplatit a pak je zradili? Chce, aby Rosenberga a Hallowaye potrestali ti, pro které pracují? Z jakéhosi zvráceného smyslu pro spravedlnost? Proč nám ta jména neoznámil hned v prvním sdělení? Proč čekal, až...?" Miša se odmlčel; napadlo ho vysvětlení. "Možná proto, že nám nechtěl poskytnout čas, abychom si je nestačili prověřit ještě předtím, než překazíme převzetí zásilky. A jaký další časový limit, o kterém nic nevíme, si Joseph stanovil? Podle jakého plánu postupuje a co jím sleduje?"

Asistent ukázal na poslední odstavec agentova hlášení. "Joseph staví na důvěře a spoléhá na náš smysl pro čest. Cena, kterou žádá za informace o dodávce zbraní, je prozrazení jmen obchodníků Libyjcům."

3

Saul čekal plný úzkosti. Otec Dusseault vedle něj se choulil ve výklenku prostřední terasy na severní straně amfiteátru. Kněz byl sice schopen chůze, ale stále ještě pod vlivem narkotik natolik pasivní, že se dal vést jako ovce a vůbec se nevzpíral, když ho Saul usadil na určeném místě. Žádný z četných návštěvníků Kolosea nevěnoval otřesenému služebníku božímu sebemenší pozornost.

Saul dorazil na smlouvenou schůzku o čtvrt hodiny dříve a teď bylo deset minut po šesté. Znovu zvedl dalekohled, aby prozkoumal protější terasu amfiteátru, plný obav, zda se výměna opravdu uskuteční. Zachoval se přesně podle instrukcí. Přišel sám, jen s otcem Dusseaultem. Ale jak slunce pomalu klesalo za obzor, v duchu se proklínal, že jednu podmínku přece jen nedodržel a svolil, aby Drew s Arlenou zaujali pozorovací stanoviště v parku na Esquilinu naproti Koloseu. Esquilinu, jednomu ze sedmi pahorků, na nichž byl postaven Řím, dominuje palác císaře Nerona známý pod názvem Zlatý dům a díky davům turistů, kteří jím a přilehlým parkem neustále proudí, bylo krajně nepravděpodobné, že by si nepřítel Drewa nebo Arleny všiml. Výhody zdánlivě převažovaly nad zanedbatelným rizikem.

Ted' však Saul z celého srdce litoval, že se do písmene neřídil příkazy. Dvacet minut po šesté si už byl naprosto jist, že se někde stala strašlivá chyba. Zástupy návštěvníků pomalu řídly. Přímě před Saulem se zastavila dáma s vlasy obarvenými do modra a zakryla mu výhled. Po chvíli se k ní připojil obézní manžel a dál trpně naslouchal výčitkám, proč jí proboha dovolil about si boty na vysokých podpatcích.

Saul se přesunul stranou, aby mohl nerušeně pozorovat protější stranu amfiteátru. Pomalu pohyboval dalekohledem a strnul, když spatřil ženu, kterou předtím neviděl. Seděla na terase a opírala se o zeď.

Dalekohled se mu rozklepal v ruku a jen s obtížemi ho zaostřil. Erika? I při několikanásobném přiblížení nedokázal tu ženu identifikovat, protože jí hlava klesla na prsa. Ale měla tmavé vlasy stejného střihu jako Erika, stejně dlouhé nohy a štíhlou postavu a zdálo se, že odpovídá i věk. Saula jen mátl, že má oblečenou zelenou nylonovou bundu, která rozhodně nepocházela z Eričina šatníku.

Vtom si ale vzpomněl na hlas v telefonu, který mu sdělil, že Erika bude mít na sobě bundu, aby nebyla

vidět nálož, kterou bude mít připevněnou k tělu. Když pak k sedící postavě přistoupil hubený dlouhán a položil vedle ní modrou cestovní tašku, Saul si oddechl. Výměna může začít. S dalekohledem u očí sledoval vysokého bledého muže, který opustil Eriku a proti směru hodinových ručiček se vydal na cestu kolem amfiteátru. Po pár krocích se však zastavil, vytáhl dalekohled a podíval se Saulovým směrem. Čeká, až vyrazím na opačnou stranu, pomyslel si Saul. Dokud se nepohnu, zůstane stát.

Saul ovšem nepotřeboval, aby ho někdo pobízel. Nechal kněze sedět ve výklenku terasy a rychlým krokem zamířil vpravo. Měl co dělat, aby se ovládl a nerozběhl se. V jednom okamžiku se ale málem zastavil. Došel mu totiž význam jistého detailu, který před chvílí zaregistroval.

Barva vlasů toho člověka. Byl zrzavý.

Bože můj, že by hlas v telefonu patřil Sethovi? Nájemnému vrahovi, synovi nacistického zabijáka, o kterém mu vyprávěli Drew s Arlenou? A jestli je to on, je tu s ním v Koloseu i jeho partner, světlavý Rampouch?

Saul měl strach rozhlížet se kolem a podrobně zkoumat davy návštěvníků. Podobné gesto by mohlo Seta znepokojit a přimět splnit hrozbu, že odpálí nálož na Eričině těle. Kromě toho na Sethovi teď nezáleželo, ani na Rampouchovi. Saulovi šlo jen o Eriku. S pohledem dychtivě upřeným na sedící postavu přidal do kroku a po obvodu amfiteátru postupoval k jižnímu průčelí. Erika stále seděla s hlavou svěšenou na prsou. Saul si uvědomil, že vůbec nezměnila polohu. Neporušil Seth úmluvu? Není Erika mrtvá?

Saul ještě zrychlil. Kličkoval mezi turisty a nevšímal si jejich rozhořčených protestů, příliš rozrušený, aby se zmohl na nějaké omluvy. Chybělo mu ještě dobrých třicet metrů a Erika se stále nehýbala. Teď už běžel. Dvacet metrů. Žádné známky života. Konečně byl u ní. Zvedl jí hlavu a když spatřil, jak se jí zachvěla víčka, klesl na kolena a málem se rozplakal úlevou.

"Eriko, to jsem já, Saul," a objal ji kolem krku.

A ztuhl, když pod bundou na zádech nahmatl plechovou krabičku. Sjel jí rukama k pasu a dotkl se kovového opasku, kterým měla nálož připevněnou k tělu. Seth tedy neblufoval.

Saul se prudce otočil a zadíval se na protější stranu amfiteátru. Seth už došel až ke knězi. Pomohl mu vstát a teď s ním mířil k východu. Otec Dusseault kráčet jako ve snu. Několik návštěvníků se po něm ohlédl, ale většinou měli plno práce se svými fotoaparáty, kterými cvakali na zříceniny pozlacené zapadajícím sluncem. Seth dorazil k východu, obrátil se k Saulovi a zvedl pravici v ironické napodobeníně pozdravu antických Římanů. Pak i s knězem zmizel.

Než odejdete, počkáte pět minut, zněl Sethův příkaz.

Dobře, pět minut vydržím.

Znovu Eriku objal. "To jsem já, Saul," zopakoval. "Jsi v bezpečí." Políbil ji. "Miluji tě. Nemáme se čeho bát."

4

Drew s Arlenou stáli mezi prodlužujícími se stíny stromů v Oppijském parku východně od Neronova paláce a pozorovali východy z Kolosea. Výhled měli díky hustému provozu na Via Labicana mizerný, ale stále to bylo lepší než pocit bezmoci, kdyby byli zůstali daleko vzadu na kopci.

Odsud mohli sledovat pouze východní a severní část oválného amfiteátru a Drew si uvědomoval riziko, že Seta a otce Dusseaulta propásnou. Ale Via Labicana byla jejich nejpravděpodobnější úniková cesta, a proto se místo samotného amfiteátru soustředil spíše na hlavní ulici, která vede od Kolosea.

Podíval se na hodinky. Za pět minut půl sedmé. K výměně mělo dojít přesně v šest, a jestli se nestalo něco neočekávaného, například jestli se Seth vůbec neobjevil, pak se Drew musel pomalu začít smířovat s tím, že otce Dusseaulta ztratili.

Přesto stále neúnavně sledoval protější stranu ulice. Jestli se kněz neukáže do sedmi, odeberou se s Arlenou k nedaleké telefonní budce, kam jim Saul podle domluvy zavolá a bude je informovat o vývoji situace.

Vtom ucítil, jak se mu do paže zaryly Arleniny prsty. Na druhé straně ulice se v zástupu turistů vycházejících z Kolosea objevil kněz. Někdo ho podpíral. Otec Dusseault. Z řady aut valících se po Via

Labicana vybočil šedý citroen a zastavil u chodníku. Průvodce nastrkal kněze na zadní sedadlo, přisedl k němu a vůz okamžitě vyrazil.

Operace trvala sotva déle než deset vteřin, ale přes nedokonalý výhled začleněný davy lidí a hustým provozem Drewovi to, co viděl, stačilo. Nebylo pochyb, kdo je rusovlasý dlouhán, který podpíral kněze, nebo blondýn za volantem citroenu. Seth a Rampouch. Drew se vytrhl z Arlenina sevření a rozběhl se k ulici, Arlena v patách za ním. Existovalo samozřejmě riziko, že Seth s Rampouchem použili záložní tým, který měl za úkol hlídat, jestli se někdo nepokusí citroen sledovat. Pokud tomu tak bylo a běžícího Drewa s Arlenou si někdo všimne, pak stačí dvě slova do vysílačky a Seth nebo Rampouch splní svou hrozbu a odpálí nálož, která roztrhá Eriku na kusy. Drew se však nedomníval, že by někdo číhal v záloze. Medicině se koneckonců také zmocnili sami, aniž jim někdo pomáhal, a rychlost a profesionalita, s jakou byl únos proveden, v Drewovi jen posílily přesvědčení, že ti dva spoléhají pouze sami na sebe.

Citroen už byl tak daleko, že ho Drew neviděl. To ovšem znamenalo, že ani Seth s Rampouchem nemohli zahlédnout jeho, jak kličkuje mezi uhánějícími automobily a zuřivě mává na projíždějící taxík. Arlena běžela za ním a dorazila na protější chodník právě v okamžiku, kdy taxi na Drewovu výzvu přirazilo k obrubníku. Oba se rychle vsoukali dovnitř.

Drew vychrlil na taxikáře instrukce. Teď jen abychom neuvázli v zácpě, modlil se v duchu. Jen ať Seth s Rampouchem neodbočí do vedlejší ulice dříve, než se jim dostaneme na dohled. Pomyslel na Saula, jestli už je s Erikou, a připojil k modlitbě vroucné přání, aby se ženě jeho přítele nic nestalo.

5

"Co tě tak zdrželo?" Rampouch se rychle ohlédl na zadní sedadlo a hned se zase věnoval řízení. "Něco nevyšlo?"

"Než jsem se ukázal, prozkoumal jsem zříceniny. Manžilek vyplnil mé příkazy do posledního detailu. Nemohl jsem být spokojenější."

"No, já nebudu spokojený, dokud odsud nevypadneme. Co když se tam někde potloukala ta druhá dvojice?"

"I kdyby," odsekl Seth, "budou se držet v bezpečné vzdálenosti. Dobře vědí, že mám tohle." Seth zamával vysílačem. "Zbývá ještě vyslechnout kněze. Neunesli by ho, kdyby nebyli přesvědčeni, že z něj dostanou životně důležité informace."

"Ale nemusí to být zrovna informace, které potřebujeme my."

"Jaký jiný důvod pro výslech kněze mohli mít, než dozvědět se něco o nezvěstném kardinálově? O jediném muži mimo skupinu, který věděl, kde naši otcové žijí. Jakmile zjistíme, proč zmizel, dozvíme se, jak se Noci a mlže podařilo naše otce objevit." Seth se zazubil. "Ano, zbývá jediné. Vyslechnout kněze. Ale když tak o tom přemýšlím, napadá mě ještě jedna věc. Zastav."

"Musíme se odsud co nejrychleji ztratit. Co chceš...?"

"Slyšíš? Zastav!"

Rampouch poslechl. Zajel k chodníku. "Řekni mně, proč..."

"Pokušení je tak silné, že mu nedokážu odolat." Seth vyhlédl zadním oknem citroenu směrem ke Koloseu. "Bohužel výbuch neuvidím. Musí mi stačit, že ho alespoň uslyším." Pokrčil rameny. "Škoda. Na poprask mezi turisty mohl být zajímavý pohled." Cvakl spínačem, který aktivoval rádiové odpalovací zařízení. Rozzářila se červená kontrolka.

"Ne," řekl Rampouch.

Seth se obrátil. "Pořád máš pocit, že ji musíš ochraňovat?" Oči se mu nepřírozeně leskly.

Nejde mu o nic jiného, než aby mě ponižil, uvědomil si Rampouch. Nechce ublížit té ženě, ale mně.

"Jaký to má smysl? Sám říkáš, že jsi jejího manžela obelhal. Za chvíli si bude myslet, že jsme mimo dosah vysílače a že může nálož bez obav odstranit, aniž by hrozilo nebezpečí výbuchu. Za pár minut tak jako tak zemřou. Proč je zabíjet zrovna teď?"

"Mám dojem, jako bych v tvém hlase slyšel naději, že se jim podaří najít způsob, jak bombu bezpečně zneškodnit. Nebo se mýlím?"

"A i kdyby, nijak nám to neuškodí. Byla pod narkotiky a neviděla nás. Nemůže nás identifikovat."

"Ale uškodí," odsekl Seth. "Přišel bych o své potěšení. Proč ti tak záleží na úplně cizí ženské?"

"A proč na ní záleží tobě? Neznamená pro nás žádnou hrozbu. Nemusí zemřít."

"Ale musí, milý příteli. Musí zemřít, protože ty potřebuješ lekci. Už nikdy se mi nestavěj do cesty." Seth zvedl odpalovací zařízení a namířil prst na tlačítko spouště.

Rampouch by nakonec možná nechal událostem volný průchod, ale krutý pohled, kterým ho Seth obdařil, v něm probudil takový vztek, že se přestal ovládat. Vymrštil se jako pevně stlačená pružina, která se náhle uvolnila, zajistil pojistku aktivující detonátor a vyrval vysílač Sethovi z rukou tak prudce, až mu na jednom prstě strhl pruh kůže.

Seth při pohledu na vlastní krev zkřivil tvář. "Vrat' mi ten vysílač."

"V sázce je příliš mnoho a nemůžeme se zdržovat. Tohle si vyřídíme později, až se dostaneme do bezpečí."

"Vyřídíme si to hned."

Seth bleskurychle vytasil pistoli. Měla na hlavní nasazený tlumič, ale přesto výstřel v uzavřené kabině automobilu zazněl tak silně, že to Rampouchovi připadlo, jako by ho někdo praštil ze strany přes uši. V okamžiku, kdy zahlédl zbraň, se vrhl stranou a kulka mířená na hrudník ho zasáhla do ramene. Prošla tkání a zaryla se do palubní desky. Rampouch si nevšiml prudké bolesti a zaútočil. Podařilo se mu srazit ruku s pistolí, ještě než Seth stačil podruhé vystřelit. Rozpoutala se zuřivá potyčka o zbraň.

Z Rampouchová ramene se řinul proud krve. Přes veškeré vypětí vůle se s ochromenou paží nemohl Sethovi vyrovnat. Ústí pistole se mu nevyhnutelně stáčelo k hlavě.

Seth zkřivil rty. "Měl jsem tě zlikvidovat už dávno. Stejně jako jsem zabil tvého otce."

Rampouch vytřeštil oči. "Tys zabil mého otce?" Jestli Seth doufal, že překvapivé odhalení vyvede jeho protivníka z míry a jeho soustředěný odpor ochabne natolik, aby mohl stočit pistoli o posledních pár centimetrů, které chyběly k smrticímu výstřelu do obličeje, těžce se přepočítal. Rampouch nepolevil, naopak. Divoce zařval a se zuřivým vzepjetím ubývajících sil srazil pistoli dozadu soupeři přímo do tváře, až mu hrana tlumiče rozrazila čelo. Seth obrátil oči v sloup.

Rampouch se natáhl přes opěradlo a udeřil Setha do úst. "Ty svině, jak to myslíš, žeš zabil mého otce?" Udeřil podruhé a Sethovi vytryskla z rozbitých rtů krev. "Mluv!" zařval a vykroutil Sethovi pistoli z ruky. V okamžiku, kdy ji obrátil a chystal se položit prst na spoušť, zastavilo za citroenem taxi. Dveře se rozletěly a Rampouch poznal muže a ženu, kteří tehdy v noci - převlečení za kněze a jeptišku - sledovali otce Dusseaulta ve vatikánských zahradách.

Seth ho udeřil do břicha a Rampouch se zkroutil bolestí. Seth se mu pokusil vykroutit zbraň z ruky, ale neměl dost sil, aby ji dokázal pevně uchopit, a zbraň spadla na podlahu. Dvojice pronásledovatelů už už stála u dveří citroenu. Rampouchovi nezbýval čas na nic jiného než uposlechnout pud sebezáchovy. Prudce se otočil, popadl odpalovací zařízení ze sedadla spolujezdce, rozrazil dveře u chodníku, vyskočil z auta a rozběhl se, aby se ztratil mezi davy lidí. Zraněná paže ho nesnesitelně bolela. Zaslechl tlumený výstřel. Zarachotilo roztržštěné sklo a chodci se s výkřiky zděšení rozprchli na všechny strany.

6

Když Drew viděl, že šedý citroen před nimi brzdí u chodníku, vyštěkl na řidiče, aby zastavil za ním. Zadním sklem citroenu bylo vidět dvě zápasící postavy. V první chvíli si myslel, že se otec Dusseault natolik probral, že se dokázal postavit na odpor. Pak si ale všiml zrzavé a světlé kštiny mužů, kteří se přetahovali o nějaký předmět, který vypadal jako pistole, a uvědomil si, že Rampouch a Seth se snaží jeden druhého zabít.

Jejich souboj byl tak nelítostný a jejich zaujetí tak hluboké, že Drew doufal, že si jich s Arlenou nevšimnou, dokud nebudou stát ve dveřích. Měli reálnou šanci je přemoci. Taxík zastavil, Drew vyskočil a s Arlenou v patách se rozběhl k citroenu.

Ale vtom se Rampouchová tvář zrůzněná zuřivostí náhle obrátila k nim. Pohled, v němž se zračil šok náhlého poznání, vystřídal výraz bolesti, když ho Seth udeřil vší silou do břicha. Přes své zranění se Rampouch pohyboval s úžasnou rychlostí. Popadl něco z předního sedadla a vyskočil z auta. Seth zatím stačil zvednout nějaký předmět z podlahy před zadními sedadly. Drew s Arlenou už stáli těsně u citroenu.

Seth je spatřil. Vytřeštil oči, zvedl pistoli a vypálil.

Zadní sklo citroenu se s třeskem vysypalo. Kolemjdoucí ječeli hrůzou. Drew s Arlenou se vrhli k zemi. Drew předtím nechtěl taxikáře zbytečně vyplašit a nechal svou zbraň v pouzdře. Teď už ji měl v rukou, připraven opětovat palbu. Odpalovací zařízení, problesklo mu hlavou. Musím zneškodnit detonátor. Vtom si uvědomil, co to bylo za předmět, který Rampouch popadl z předního sedadla, když v takovém spěchu utíkal. Ještě stačil zahlédnout malý hranatý vysílač, který světlovlasý úkladný vrah kličkující mezi pobíhajícími chodci svíral v pravé ruce. Současně zaregistroval proud krve, který Rampouchovi stékal z levého ramene.

Drew stále ležel roztažený ve vozovce a teď obrátil pozornost zpět k citroenu. Zvedl pistoli a zamířil na rozbité zadní sklo. Kdyby se Seth ukázal, Drew byl připraven stisknout spoušť. Ale Seth byl profesionál. Zůstal skrčený, vyskočil otevřenými dveřmi na chodník a vmísil se do davu lidí. Drew byl bezmocný.

Nemohl riskovat výstřel, aby nezasáhl nevinné oběti, a zklamaně sledoval prchajícího zabijáka.

Opravdu prchal? Zdálo se, že mu spíše než o útěk jde o pronásledování Rampoucha. Blondák prchal po Via Labicana. Za nejbližším rohem se vrhl vpravo a zmizel Drewovi z očí. Rusovlasý vrah se s pistolí v ruce řítí za ním.

K čemu asi mezi nimi došlo, že se z nich stali nepřátelé? Drew ale neměl čas na úvahy. Vztyčil se a nahlédl do kabiny citroenu. Kněz ležel zhroucený na zadním sedadle. "Arieno, odvez ho odsud.

Zkontroluj, jestli tě někdo nesleduje, a vrať se do hotelu."

"Ale co budeš...?"

Drew se rozběhl. "Jdu za nimi!" křikl přes rameno.

7

Ten parchant mě pronásleduje, uvědomil si Rampouch trpce. I kdyby se měl nechat zahnat do pasti, touha zabít mě je silnější!

Rampouch si ani nebyl vědom, že než vyskočil z auta, vzal s sebou odpalovací zařízení. Reflexivní reakce. Teprve když sáhl po pistoli zastrčené za opaskem vzadu pod sakem, uvědomil si, že v pravé ruce něco drží. Vysílač. Přehodil si ho do zakrvácené levačky, vytasil pistoli a vrhl se doprava do ulice odbočující z Via Labicana.

Každou vteřinou očekával Sethův výstřel. Věděl, že se ho soupeř nepokusí zabít, alespoň zatím ne.

Kdepak. Seth ho bude chtít ochromit, odzbrojit, a pak ho přinutí dívat se, jak odpálí bombu. Jsou jen pár bloků od Kolosea a výbuch bude určitě slyšet až sem. Teprve potom, až maximálně ukojí svou pomstychtivost a vychutná své vítězství, ho Seth zabije a stále bude mít dost času utéci.

Nemuselo to takto dopadnout, láteřil Rampouch v duchu. Nebýt té ženské, nebyli bychom se pohádali!

Seth by mi neřekl, že zabil mého otce! Podařilo by se nám bezpečně uniknout! Ta žena pro mě nic neznamena! Proč jen jsem ji před ním bránil?

Rampoucha znepokojila ještě jedna skutečnost. Sethova arogance, pýcha a nenávist byly tak silné, že dal přednost ponižování partnera a ztratil tak možnost vyslechnout kněze a zjistit, co se stalo s jeho otcem. Je ještě horší psychopat, než jsem si myslel.

Rampouch běžel postranní uličkou. Náhle pocítil bolestný záškub v pravém rameni. Zakolísal pod silou výstřelu, která ho stočila stranou a málem srazila k zemi. Chodník se zbarvil sprškou krve. Svaly v pravé paži odmítly reagovat na příkazy mozku. Ruka se samovolně otevřela a Rampouch upustil zbraň. Pistole zarachotila o dlažbu. Levá paže ho však stále ještě poslouchala. Rampouch přitiskl odpalovací zařízení k hrudi a rozběhl se s ještě větším odhodláním. Ale ztráta krve ho oslabila a před očima se mu dělaly mžítiky. Nohy se pod ním neovladatelně třásly. Výstřel Sethovy pistole, opatřené tlumičem, neslyšel. Počítal s tím, že nezaslechne ani další, který, jak věděl, bude nevyhnutelně následovat. Nepochyboval, že tentokrát Seth zamíří na nohy.

Jsem příliš snadný cíl. Musím se dostat z otevřeného prostoru, vyhledat nějaký úkryt.

Vpravo před sebou spatřil Rampouch rozložitou stavbu, jejíž stín clonil celou ulici. Starobylý kostel!

Změnil směr přesně v okamžiku, kdy Seth znovu vystřelil. Kulka minula Rampouchovu nohu a pleskla o beton pět metrů před ním.

Rampouchovi škubala bolest v celém těle. Uvědomil si, že kdyby se pokusil vyběhnout po schodech k monumentálnímu vchodu do kostela, bude ho mít Seth jako na dlani a bez obtíží ho zasáhne. Musí dál. S tváří zbocenou potem bolestně doklopýtal k další křižovatce a znovu odbočil doprava.

Po pár krocích se ocitl u bočního vchodu do kostela, zasvěceného podle tabulky svatému Klimentovi. Seth právě oběhl roh a namířil zbraň. Rampouch neměl jinou možnost. Vrhel se k malým postranním dvířkám a bez dechu vpadl dovnitř.

Přibouchl dveřní křídlo a pokusil se je zajistit, ale místo závory našel jen prázdnou klíčovou díрку.

Pospíchal dál. Ocitl se v rozlehlé chrámové lodi. Otevírala se na obě strany. Stěny zdobily fresky Krista a svatých apoštolů. Za mohutnými nosnými pilíři se rýsovala kaple. Ze stínu se vynořil průvodce a snažil se vysvětlit, že po půl sedmé je chrám pro turisty uzavřen. Rampouch se kolem něj prosmýkl a zamířil vlevo, kde spíše tušil, než viděl oltář.

Měl v úmyslu schovat se v sakristii za oltářem, ale průvodce turistů měl proti jeho přítomnosti neustále nějaké námitky, a když Rampouch zaslechl, jak se prudce rozhlédla postranní dvířka, bylo mu jasné, že ten chlap k němu přiláká Sethovu pozornost.

Musím se ukrýt někde jinde.

Vpravo od sakristie spatřil schody. Sestupoval jako v horečce a slyšel přibouchnutí dveří a ozvěnu Sethových kroků. Nebezpečně se přibližovaly. Seth ho možná nezahlédl, ale krvavá stopa na dlažbě mu uniknout nemohla.

Odpočívadlo. Druhé rameno schodiště. Dolů... a Rampouch zasténal - nejen bolestí, ale zoufalým zklamáním. Viděl totiž, že se před ním otevírá jen dlouhá pustá chodba. Sethovy kroky mu už zněly těsně nad hlavou a musel dál. Vpravo se rýsoval ve zdi výklenek. Dveře. Otevřel a vstoupil. Další kostel.

Do nosu ho udeřil zatuchlý pach čtrnácti století. Mihotavé světlo olejové lampičky svádělo marný boj s temnotou. Ale starověké stíny mu úkryt neposkytnou, když mu z prostřelených ramenou crčí krev a zanechává zřetelnou stopu. Rampouch klopýtal podél zdi. Vybledlá freska zobrazovala římského šlechtice obklopeného služebníky; všichni vypadali jako oslepení svatozáří světce, který stál se vztaženýma rukama před nimi. Na schodech zarachotily Sethovy kroky.

Rampouchův zrak padl na dveře vlevo za oltářem. Že by východ? Kdyby se mi podařilo dostat se k nim, než mě Seth znovu zasáhne, třeba vymyslím nějakou fintu a překvapím ho. Ve svém sebevědomí určitě s možností, že bych na něj zaútočil, nepočítá.

Přestaň si něco namlouvat. Jsi se silami na dně a přišel jsi o pistoli.

Ale mám nůž.

Škubl sebou, když se do fresky nad jeho hlavou zaryla střela a vytrhla kusy omítky. Seth se rychle přibližoval. Ale v tom okamžiku se ve dveřích objevil hulákající průvodce turistů. Seth se otočil a jednou ranou muže zastřelil. Rampouch, který sotva dýchal, zaslechl pád těla.

Než na něj mohl Seth znovu vystřelit, Rampouch dosáhl dveří vlevo od oltáře a rychle jimi prošel. Slyšel, jak se za ním zavrtala kulka do zdi. Vpředu se otevíralo další schodiště, na první pohled ještě starobylejší než chrám, který právě opustil. I tyto schody vedly dolů. Rampouch neměl na vybranou. Musel dál.

Schodiště se za odpočívadlem stácelo doprava. Rampouch minul tabulku s nápisem Mithraeum a najednou stál uprostřed tajuplné podzemní místnosti, jejíž stavba určitě sahala až do období, kdy se katolická církev teprve rodila. Přímo pod oltářem nižšího z obou chrámů tvořily spojené zbytky dvou starořímských domů svatyni, která k Rampouchovu údivu nebyla křesťanská, ale pohanská. Za dvěma souběžnými kamennými sedačkami, které vzdáleně připomínaly kostelní lavice, stála socha boha Mithry. Střed svatyně zabíral oltář, na kterém se tyčila další socha pohanského boha se zářivě krásnou bezvousou tváří. Umělec ho zpodobnil, jak vykonává nějaký tajuplný posvátný obřad - s nožem v ruce otevíral hrdlo statného býka. Pes, škorpion a had se snažili boha předejít a býka zabít dříve, než bůh dokončí oběť.

V okamžiku, kdy přeletěl pohledem celou svatyni, bylo Rampouchovi jasné, že je v pasti. Slyšel Sethovy kroky na posledních stupních schodiště a zamířil k jedinému úkrytu, který mu zbýval - za oltář. Na starobylé kamenné dlažbě s v momentě vytvořila kaluž krve, která jako by prýštila z krku kamenného býka a stékala mu k nohám. Rampouch zastrčil odpalovací zařízení do kapsy a levou rukou, která si ještě zachovala jistou pohyblivost, vytáhl z pochvy připevněné nad pravým kotníkem nůž. Zadržel dech, setřel

si pot z obličeje, zachvěl se bolestí a čekal.

Seth opatrně vstoupil do svatyně. "Krev odhalí všechna tajemství. Víím, kde jsi." Po starobylé kamenné podlaze zašoupaly podrážky a nad oltářem se vztyčil Sethův stín.

Rampouch vystrčil hlavu a pohlédl na rusovlasého úkladného vraha. Oteklé rty měl pokryté zaschlou krví a jeho oči ještě nikdy nezářily jasněji.

"Odpalovací zařízení." Seth natáhl ruku.

"Ukryl jsem ho někde nahoře."

"Takže ti nebude vadit, když tě prohledám, že?" Seth postoupil blíže.

Rampouch se o krok stáhl.

"Dej mi ho," přemlouval Seth, "a já tě třeba nechám naživu."

"Zabiješ mě, o tom jsem přesvědčený. Ale ne dříve, dokud mě nepřinutíš sledovat, jak odpaluješ bombu."

"Zdá se mně, že těch pár dní, co jsme spolu strávili, se vyrovná dlouholetému manželství. Naučil ses mě chápat." Seth postoupil ještě blíže. "Dej mi ten vysílač."

Rampouch stále ustupoval. "Budeš si ho muset vzít sám."

Seth zavrtěl hlavou. "Víš, co teď udělám? Střelím tě, tentokrát do žaludku, a teprve pak se přiblížím až k tobě. Budeš žít, aby ses mohl dívat, jak mačkám spoušť, ale nebudeš mít dost sil, abys zaútočil," varoval a zvedl pistoli.

Rampouchův mozek běžel na plné obrátky v zoufalé snaze vymyslet nějaký úhybný manévr, aby alespoň na zlomek vteřiny soupeře zmátl. "To, cos mně řekl v autě, jsi myslel vážně?"

Seth zaváhal.

"Opravdu jsi zabil mého otce?" naléhal Rampouch.

"A ty si myslíš, že bych lhal, když pravda je tak uspokojující? Samozřejmě že jsem ho zabil."

"Proč?"

"Zapojit tě do pátrání byl Hallowayův nápad. Říkal jsem mu, že žádnou pomoc nepotřebuju, ale on trval na svém. Jenže byl tu problém - tvůj otec nezmizel. Jistě, mohl být další na seznamu, ale já jsem nemohl ztrácet drahocenný čas a čekat, až dojde i na něho, a tak jsem se o něj postaral sám." Sethovy rozbité rty se zkroutily do zvráceného úsměvu. "Udělal jsem to v Austrálii, přímo ve vašem obchodě s potápěčskými potřebami. Měl jsem tlumič a zastřelil jsem tvého otce i prodavače, zatímco ty ses bavil s Hallowayovým poslíčkem. Mrtvolu tvého otce jsem zabalil do plachty a naložil ji do kufru auta. A to prosím před zraky všech těch lidí na pláži. Nikdo si ničeho nevšiml, ale copak si vůbec někdy někdo něčeho všimne? Vrátil jsem se do obchodu, podpálil ho a pak v klidu odjel, jako bych byl neviditelný."

Rampouchovi se chtělo zvracet. "Cos udělal s mrtvolou?"

"Pronajal jsem si člun a odplul na moře. Nachystal jsem žralokům hostinu."

Rampouch vydal dávivý zvuk.

"Rozumíš, tělo muselo zmizet," pokračoval Seth, "aby to vypadalo, že jde o únos, který má na svědomí Noc a mlha. Šlo o to přinutit tě, aby ses připojil k nám, abys nám pomohl najít ostatní nezvěstné."

"A co Hallowayův posel? Proč musel zmizet i on?"

"Čekal jsem na něho v hotelu. Představil jsem se a pozval ho na výlet. Zastřelil jsem ho a nakrmil jeho masem žraloky, jako jsem to udělal s tvým otcem. Usoudil jsem, že když zmizí i on, dospěješ k závěru, že Halloway je do únosů nějak zapletený. Chtěl jsem tě totiž donutit, abys Hallowaye osobně vyhledal."

"A když jsem se tam objevil, nechal jsem se jako úplný pitomec vámi dvěma přesvědčit, že jste nevinní jako lilie. Připojil jsem se k vám."

"A byls dokonce trochu užitečný, to přiznávám, při únosu Mediciho. Ale dovedeno do důsledků," ušklíbl se Seth, "se Halloway mýlil - klidně bych se obešel bez tvé pomoci. Nikdy nám to nemohlo spolu vycházet. Tvůj otec oloupil mého o ženu, kterou miloval. Tvá matka mohla být ve skutečnosti mou matkou a ty ses nemusel vůbec narodit. Jestli je můj otec ještě naživu a jestli se mně podaří ho najít, určitě bude jásat radostí, až se dozví, že jsem zlikvidoval jak jeho odvěkého nepřítele, tak syna tohoto nepřítele. Pěkná ironie osudu, nemyslíš? Stejně jako naši otcové, i my jsme se rozkmotřili kvůli ženě. Dej mi ten vysílač. Slibuju ti, že jakmile se podíváš, jak stisknu spoušť, nechám tě rychle zemřít."

Rampouch byl ztrátou krve značně zesláblý a chtělo se mu spát. Soustřed' se, napomenul se v duchu.

Nesmíš nechat tu svini zvítězit. "Slibuješ?" zeptal se. "Zabiješ mě tak, abych netrpěl?" Zvedl téměř ochrnutou pravici a ukázal si na měkké místo za pravým uchem.

"Máš moje slovo."

Rampouch sáhl pravou rukou do kapsy, vytáhl odpalovací zařízení a podal ho soupeři.

"Polož to na podlahu a přistrč nohou ke mně," přikázal Seth.

"Na to už nemám sílu."

"To bych neřekl."

Rampouch, srdce sevřené zoufalstvím, poslechl. Malá krabička zaskřípala po podlaze.

"Výborně." Seth se sklonil, aby vysílač zvedl, a na okamžik odvrátil pohled od svého protivníka.

Tento zlomek vteřiny představoval Rampouchovu poslední šanci. Bolestí pulzující levá ruka, kterou dosud skrýval za zády, opsala ve vzduchu bleskurychlý oblouk a vypustila nůž. Rampouch vložil do pohybu poslední energii, která v něm ještě zbyla.

Seth škubl hlavou a sprostě zaklel. S očima planoucíma hněvem zvedl pistoli. Pozdě. Nůž se mu zabořil do krku. Ostří projelo hrtanem, rozetlo ho napůl a ohavně zaskřípalo o krční obratle. Rukojeť se zarazila o roztříštěnou chrupavku ohryzku.

Seth se zapotácel dozadu, tvář zkroucenou šokem. Karmínový proud, který mu vyrazil z hrdla, ostře kontrastoval s křídově bílým obličejem. Rampouch věděl, že masivní poranění hrtanu způsobí v několika vteřinách otok, který zablokuje dýchací cesty. Přívod vzduchu do plic se uzavře a Seth zemře zadušením dříve, než by stačil vykrváčet. Ale smrt nenastane okamžitě.

Rampouch zděšeně pozoroval Sethovy nemilosrdné oči. Myslíš si, žeš vyhrál, přečetl si v jeho pohledu, ale to se mylíš. Stále ještě mám dost sil, abych tě zastřelil. Zemřeme oba, ale nejdříve se podíváš na tohle.

Seth sevřel v ruce odpalovací zařízení a aktivoval je.

Rampouch vykřikl a udělal několik potácivých kroků, aby ho zastavil, ale uklouzl v kaluži vlastní krve a upadl.

Seth se mu odsunul z dosahu a chystal se stisknout tlačítko vysílače.

U paty schodiště se náhle objevil stín. Muž, který byl ve vatikánských zahradách převlečen za kněze.

Cizinec vytrhl Sethovi z ruky odpalovací zařízení a současně mu odebral pistoli.

Seth se obrátil k muži, který ho tak nečekaně napadl. Z hrdla mu vycházel příšerný sípot. Pokusil se vytáhnout nůž z krku, ale cizinec praštil do rukojeti a ostří zajelo hluboko zpátky. Úder byl tak silný, že se nůž vychýlil stranou. Rána v hrtanu se rozšířila a vytryskl ještě silnější karmínový proud. Seth se v křečích zapotácel a upadl na sochu, která zdobila oltář. Otočil se a chtěl se zachytit, ale síly ho už opustily. Svezl se k zemi a zůstal nehnutě ležet. Jeho krev stékala po kapkách z nože, který starořímský bůh přidržoval u krku obětního býka.

Rampouch si ještě nedokázal v hlavě srovnat náhlý příchod cizince, který teď zajistil odpalovací zařízení a se Sethovou pistolí v ruce se k němu opatrně přibližoval. V obličeji měl divoký výraz, kombinaci zhnusení a vzteku.

"Dostaňte mě odsud," zasípal Rampouch. "Než přijede policie. Moc času nezbývá. Když pomůžete vy mně, pomohu já vám." Myšlenky mu na hranici deliria vířily jako splašené a Rampouch se musel hodně namáhat, aby je dokázal zformulovat. "Řeknu vám všechno, co potřebujete vědět. Můj otec je mrtev a tohle už není moje věc. Halloway musí být potrestán."

"Halloway? Kdo to je Halloway?"

"Pro smilování boží, odveďte mne odsud. Ta žena, kterou jsme unesli v zahradách. Seth jí připevnil k tělu výbušninu."

"Já vím."

"Jenže její manžel si myslí, že může nálož bez nebezpečí odstranit, když bude mimo dosah vysílačky. Seth ho obelhal. Když se pokusí bombu zneškodnit, vybuchne."

"Jste schopen chůze?" zeptal se cizinec naléhavě.

"Myslím, že ano." Ale když mu nečekaný záchránce pomohl na nohy, Rampouch málem omdlel bolestí. Cizinec mu přehodil přes ramena své sako. "Alespoň nebude vidět krev."

Rampouch se o něj opřel a s mžitkami před očima se vypotácel ze svatyně. Uvědomoval si, že prochází

podzemním chrámem, ale další vzpomínky zahalila mlha. Nepamatoval si, jak překonal poslední schodiště a vyšel z kostela, a teprve až se ocitl venku, oslepila ho zář zapadajícího slunce a do uší ho udeřilo vytí blížících se policejních sirén.

"Zkuste přidat do kroku," pobídl ho cizinec. Bez jeho pomoci by Rampouch zůstal ležet někde v podzemí.

Na rohu ulice odbočili opačným směrem, než odkud přijížděly hlídkové vozy.

Další křižovatka. Znovu do boční ulice.

A znovu. Rampouch ztratil orientaci a zdálo se mu, že prochází nekonečným bludištěm. "Myslím, že už dlouho nevydržím."

"Už jsme skoro doma."

Rampouch zaregistroval, že došli k parku, který se rozkládá na jih od Konstantinova oblouku. Pomalu se zešeřilo, ale turisté stále proudili sem a tam a obdivovali nádherné reliéfy památníku. Cizinec usadil zraněného na zem a opřel ho o kmen stromu. Za daných okolností nejlepší řešení, pomyslel si Rampouch. Pokud krev neprosákne přes sako, které mi přehodil přes ramena, nikdo si mě nevšimne.

"Zůstaňte tady. Vráťím se pro vás," slíbil cizinec.

"Řekněte manželovi té ženy, aby se nepokoušel s bombou manipulovat."

Ale to už cizinec zmizel v davu.

8

"Zatraceně, Romule, varoval jsem tě, abys mě netahal za šos. Kde je sakra ten kněz? Slíbil jsem ti s ním dvě hodiny o samotě. Vráťím se a pokoj je prázdný. A na tom zatraceném magnetáku ani hláska."

Gallagher udeřil zaťatou pěstí do dlaně druhé ruky.

Když se Saul vrátil s Erikou do hotelu, doufal, že tam zastihne Drewa a Arlenu, ale místo nich našel vídeňského rezidenta, který přecházel pokojem jako lev v kleci. Čekal před Koloseem v naději, že se jeho noví přátelé vynoří z parku na druhé straně ulice. Když se neukázali, zkoušel jim podle dohody zavolat do telefonního automatu. Ale poprvé se nikdo nehlásil a podruhé se ho ženský hlas zeptal, jestli je Luigi a proč ji nechává tak dlouho čekat. To už bylo dávno po sedmé a pokoušet se dál o kontakt tímto způsobem nemělo smysl, protože stanovená doba minula. Zmítán obavami Saul usoudil, že jediné místo, kde se s ním teď Drew a Arlena mohou sejít, je hotelový pokoj. Kromě toho tam bude mít potřebný klid a soukromí, aby mohl z Eričina těla odstranit výbušninu. Zastavil taxík, pomohl Erice nastoupit a bez zbytečných oklik odjel rovnou do hotelu.

A teď, jako by neměl svých starostí dost, se musí dohadovat s Gallagherem.

"Ten kněz je vedlejší," odsekl Saul. "Mám zpátky svou ženu a nic jiného mě nezajímá."

"Říkáš, že kněz je pryč, protože jsi ho vyměnil?"

"Ano! A udělal bych to znovu! Neměj strach, dostal jsem z něho, co se dalo. Svě slovo dodržím! Mám pro tebe spoustu informací! Ale budeš muset počkat, dokud se nevypořádám s touhle hrůzou!" Saul sundal Erice bundu a ukázal Gallagherovi kovovou krabičku, kterou měla Erika na zádech připevněnou k opasku.

"Gallagher vytřeštil oči. "Panebože, vždyť je to bomba!"

Erika zamumlala pár nesrozumitelných slov. Bylo vidět, že účinek drogy postupně vyprchává. Saul ji posadil na postel a zamyšleně si prohlížel pekelný stroj. "Budu muset přestřípnout pásek nebo zlomit zámek. Jenže pásek je drátem připojen k té krabici, takže celý systém - zámek, pásek a krabice - tvoří uzavřený elektrický obvod."

"To znamená, že nálož může být nastavena tak, aby vybuchla při přerušení proudu."

"Seth tvrdil, že ji mohu bez rizika odstranit, jakmile budu mimo dosah jeho vysílače."

"Seth? Kdo to sakra je?"

"Vysvětlím ti to později. Nejdřív musím..." Saul uchopil drát a strnul. Někdo zaklepal na dveře a Saul se s utrápeným pohledem v očích ohlédl.

Gallagher vstal a šel otevřít.

"Ne! Počkej!" vyhrkl Saul. Obával se, že na chodbě čeká Drew s Arlenou, a nechtěl, aby je Gallagher

viděl.

"Co je zas, Romule? Další tajemství?"

Gallagher otevřel. Saulovy obavy se naplnily jen zpola. Za dveřmi stála Arlena a podpírala bezvládného kněze.

"A kdo jste sakra vy?" vypálil na ni Gallagher.

Saul se bezmocně svezl do křesla.

Arlena se chvíli vzpírala, ale pak se podvolila. Gallagher ji i s otcem Dusseaultem doslova vtáhl dovnitř.

"Romule, kdo je tahle ženská?" zeptal se důrazně Gallagher a zamkl dveře.

"Přítelkyně."

"Takové vysvětlení mně nestačí!"

"Víc vědět nepotřebuješ. Kněze máš zpátky. O to ti přece šlo, ne? Poděkuj jí a nevyptávej se, kdo je."

Arlena dovedla kněze k posteli a položila ho na kraj, co nejdál od Eriky.

"Mám kněze zpátky?" brblal Gallagher. "Ne, o to mně nešlo."

"Ocenil bych, kdyby sis konečně ujasnil, co vlastně chceš."

"Toho chlapa rozhodně ne. Potřebuju zjistit, co ví. Až získám všechny informace o Bratrstvu, nechci ho ani vidět."

"To on zabil kardinála Paveliče a pokoušel se sabotovat činnost Bratrstva. Jako prémii ti může prozradit úkryt dobrého tuctu nacistických válečných zločinců."

Gallagherovi poklesla čelist překvapením.

Saul se obrátil k Arleně: "Jsem rád, že tě vidím. Když jsem se s vámi nemohl spojit... Kdes k tomu knězi přišla? A Drew? Kde je Drew?"

"Sleduje Seta a Rampoucha."

"Rampouch?" Gallagherův překvapený údiv dosáhl vrcholu. "Drew?"

Saul s Arlenou si ho nevšímali.

"Co tvoje žena?" zeptala se Arlena., Je v pořádku?"

"Ještě je mimo po drogách, ale nezdá se, že by jí ublížili."

"Je krásná."

"Ano." Saulovi vstoupily do očí slzy. "A chytrá a laskavá a je s ní legrace. Silná, možná silnější než já - ve všem. Nevím, co bych si bez ní počal."

"Řekl by mi někdo laskavě, co se tady děje?" naléhal Gallagher.

"Kardinál Pavelič pomáhal po druhé světové válce nacistickým válečným zločincům skrývat se před spojenci," vysvětlovala Arlena. "Celou dobu je nespustil z očí a vydíral je. Za své mlčení inkasoval obrovské částky. Jeho tajemník," ukázala na otce Dusseaulta, "zjistil, co kardinál provádí. Otec Dusseault patří sice k Bratrstvu, ale nesouhlasí s prostředky, kterých rád používá k dosažení svých cílů. Využil svého postavení uvnitř organizace k tomu, aby činnost Bratrstva sabotoval. Kardinála Paveliče pokládal za ztělesnění korupce a zlořádů uvnitř katolické církve. Nejen že ho zabil, ale rozhodl se potrestat válečné zločince, nad nimiž kardinál držel ochrannou ruku."

"Potrestat je? Jak?"

"Otec Dusseault informoval bývalého agenta Mossadu, jehož rodina zahynula v Dachau a on sám přežil holocaust jen zázrakem," doplnil Arlenino vysvětlení Saul. "Vycházel z přesvědčení, že někdo s tak silným důvodem k nenávisti - a zejména někdo s profesionálním výcvikem a možnostmi bývalého zpravodajce - bude mnohem spolehlivějším nástrojem spravedlnosti než soudní proces, který se může táhnout celé roky."

"Spravedlnosti? Nemyslíte, že tady jde hlavně o pomstu?" zeptal se Gallagher. "Otec Dusseault nejspíš doufal, že bývalý příslušník Mossadu nacisty zabije, ne?"

Saul přikývl. "To, co teď řeknu, je pouze můj dohad, ale domnívám se, že ten agent - mimochodem, jmenuje se Ephraim Avidan - usoudil, že všechno sám nezvládne, a vyhledal pomoc. Myslím, že se spojil s dalšími operativci, kteří stejně jako on prošli peklem koncentračních táborů, a společně se pustili do díla. Všichni už byli dost staří, aby mohli odejít do výslužby, a většinou žili osaměle, bez rodiny. Z osobního i profesního hlediska jim nestálo nic v cestě a měli naprostou volnost jednání, aby mohli vykonat, co si předsevzali. Ve Vídni jsme s Erikou dostali od našeho člověka v Mossadu jmenný

seznam. Osudy mužů na seznamu uvedených přesně odpovídají charakteristice, kterou jsem právě popsal. V průběhu posledních měsíců jako by se po nich slehla zem. Myslím, že přerušili i ty poslední společenské styky, které dosud udržovali, a někde se tajně připravovali na své nové poslání."

"Slehla zem?" zopakoval Gallagher. "To mně připomíná..."

"Ano, otce mé ženy," potvrdil Saul. "Myslím, že je jedním z mstitelů."

Všem jako by se zakymácela půda pod nohama.

"Co ti dva, které jsi zmínil - Seth a Rampouch?"

"Úkladní vrahové, synové nacistických zabijáků. Jsem přesvědčen, že jejich otcové patří mezi skupinu válečných zločinců, kterým kardinál Pavelič umožnil útěk. Jestli proti nim Avidanův tým opravdu něco podnikl, Seth a Rampouch určitě chtěli vypátrat, kdo to byl a proč to udělal. Podle všeho dospěli k závěru, že klíčem k záhadě je kardinál, a kdyby objasnili důvod jeho zmizení, zjistili by, proč se někdo po tolika letech vydal po stopě jejich otců."

Gallagher se obrátil na Arlenu. "A jak do toho zapadáte vy? Kdo to je Drew?"

"Už žádné další otázky," okřikl ho Saul. "Teď se musím postarat o Eriku. Musím z ní sundat tu hroznou věc."

Odpoledne, než odešel do Kolosea, požádal Arlenu, aby mu koupila nůžky na plech. Chtěl je použít k odstranění opasku z Eričina těla, až bude Seth v bezpečí a mimo dosah vysílače. Arlena sáhla do kabelky a podala mu nástroj.

Saul sevřel kovový pás mezi čelisti a zaváhal. "Arleno, asi byste měli i s Gallagherem a otcem Dusseaultem zmizet. Pro případ, že by ta věčička bouchla."

"Když myslíš, že by to mohlo být nebezpečné, tak toho raději nechej."

Saul zavrtěl hlavou. "Co když je Seth stále ještě v dosahu vysílače? Říkala jsi přece, že Drew za ním vyrazil a pronásleduje ho. Co když právě proto nálož odpálí?"

"Možná bychom se odsud měli ztratit všichni," podotkl Gallagher. "Zavolám na rezidenturu, ať nám pošlou pyrotechnika."

"Než se sem dostane, mohlo by být pozdě." Saul zkoumal drát, který spojoval kovový pásek a nálož.

"Snad jedinečně... Ano, to by mohlo vyjít." Vyskočil a dvěma kroky byl u stolní lampy na prádelníku. Vytrhl šňůru ze zásuvky, sevřel nůžky a odstříhl zástrčku. Cítil, jak mu nástroj klouže v ruce zbrcené potem, ale neváhal a oddělil druhý konec šňůry u podstavce lampy.

"Co to děláš?" zajímal se Gallagher.

Saul byl příliš zaujatý svou prací a s odpovědí se ani nenamáhal. Opatrně nařízl gumovou izolaci asi pět centimetrů od každého konce šňůry, sloupil ji a obnažil vodiče. Vrátil se k Ericce a připojil odizolované konce šňůry k oběma drátům, které spojovaly nálož s kovovým pásem. Obával se totiž, že kdyby pás přestříhl, přerušil by uzavřený obvod a trhavina by mohla vybuchnout. Takto však šňůra od lampy poslouží jako paralelní vodič, a když se pás přeruší, elektrický okruh zůstane teoreticky zachován. Teoreticky.

"Myslím," prohlásil Saul, "že nastala ta pravá chvíle, abyste nás nechali o samotě."

Arlena se bez protestů shýbla a pomohla otci Dusseaultovi na nohy. "Pojďte, Gallaghery, uděláme si procházku na druhý konec chodby."

"Romule?"

Saul vyčkával.

"Mnoho štěstí."

"Díky."

Gallagher se zazubil. "Musím uznat, že jsi třída."

O deset vteřin později už byl Saul s Erikou sám.

Přemožen láskou přiložil čelisti nůžek na přední část opasku a stiskl.

Telefon zazvonil přesně v tom okamžiku, kdy Saul očekával výbuch. Ostrý zvuk mu pronikl až ke konečkům nervů a srdce mu poskočilo jako splašené.

"Do prdele!"

Telefon zazvonil podruhé.

Saul se ovládl a snažil se co nejrychleji, při zachování potřebné opatrnosti, sundat opasek s náloží Ericce z

těla. Konečně byl pekelný stroj dole a Saul ho opatrně, aby nepřerušil provizorní vedení, odložil na židli. Telefon stále vyzváněl.

Saul popadl sluchátko.

"Tady Drew! Pro smilování boží, ne abys zkoušel sundat ženě tu bombu! Seth tě obelhal! Nálož je seřizena tak, aby vybuchla při přestřižení pásu!"

Saul se svalil na postel a neovladatelně se rozesmál. "To mně říkáš až teď?"

"Co to má...?"

To už Saul přímo říčel. Věděl, že jeho reakce musí Drewovi připadat hysterická, ale cítil takové uvolnění, že mu na tom ani za mák nezáleželo. "Všechno je v naprostém pořádku. Bombu už na sobě nemá."

"Jak se ti to, proboha svatého, podařilo?"

V Saulově smíchu zazněl tón hluboké náklonnosti k příteli. Kromě Drewa neznal jiného člověka, který dokázal vyslovit rouhání jako modlitbu. "Trochu jsem si pomohl šňůrou od lampy. Podrobnosti se dozvíš, až se sejdeme. Ale co ty? Nestalo se ti nic? Arlena říkala, že pronásledoval Setha s Rampouchem."

"Ano... Seth je mrtvý. Rampouch ho zabil."

"Cože?"

"Rampouch je těžce zraněný. Slíbil, že když mu pomůžeme, řekne nám všechno, co nás bude zajímat."

Saulovo veselí bylo rázem to tam. "Kde tě najdu?"

"V parku na jih od Konstantinova oblouku. Nechal jsem tam Rampoucha. Počkám tě někde na Via di San Gregorio."

"Myslíš, že mu můžeme důvěřovat?"

"Ano. To on mně řekl, abych tě varoval, že nemáš na tu bombu sahat. Nemusel to dělat, nic ho nenutilo Eriku zachránit. Jsem přesvědčen, že až si s ním promluvíme, budeme znát odpovědi na všechny dosud otevřené otázky."

"Jsem tam za dvacet minut." Saul odložil sluchátko do vidlice a vyběhl z pokoje. Arlena, Gallagher a otec Dusseault stáli na konci chodby. "Arleno, zůstaň prosím tě s Erikou a postarej se o ni," prohodil v letu a spěchal k výtahu.

"Tak moment, ztraceně," protestoval Gallagher. "Ještě jsem s tebou neskončil. Kam se to sakra zas ženeš?"

"Za jedním kamarádem. Pro Rampoucha. Zavolej doktorovi, ať se vrátí. I se svým týmem. Budeme je potřebovat."

Výtah dlouho nejel a netrpělivý Saul se vrhl k požárnímu schodišti. Schody bral po třech.

9

Saul v pronajatém autě projel rychle kolem Konstantinova oblouku a zamířil na Via di San Grigorio.

Obával se, že v šeru počínající noci a v nekonečném zmatku automobilových reflektorů Drewa s Rampouchem nenajde. Chodníky, které lemovaly rušný bulvár, se hemžily chodci. Že jsem se Drewa nezeptal, na které straně ulice budou čekat, vyčítal si nešťastně.

Ale najednou stál Drew přímo před ním. Držel Rampoucha kolem pasu, jako by podpíral kamaráda, který toho vypil více, než snesl. Saul strhl volant, ignoroval kakofonii klaksonů, která se za ním zlostně rozezněla, a smykem zastavil u obrubníku. Drew pomohl zraněnému na zadní sedadlo a přisedl k němu. Saul prudce sešlápl plyn. Ani nepočkal, až za sebou Drew zabouchne dveře.

Rampouch měl oblečené sako, ve kterém Drew odpoledne odcházel. Obličej blondáťáka byl stejně žlutý jako vlasy a rukávy saka prosakovala krev.

"Je na tom moc špatně?" zeptal se Saul.

"Zásah do obou ramen. Jedna kulka prošla skrz. Pokud to mohu posoudit, druhá zůstala uvnitř. Je v deliriu."

"Halloway," zasténal Rampouch.

"Kdo to je Halloway?" ohlédl se Saul na Drewa.

"To jsem ještě nezjistil. Ale ať je to kdokoliv, Rampouch ho určitě v lásce nemá."

"Však já to tomu hajzlovi spočítám," mumlal Rampouch.

"Za co?" zeptal se Drew.

"Poslal Setha, aby zabil mého otce," odpověděl Rampouch.

"Proč by Halloway...? Copak je Žid?"

Rampouch se bolestně usmál. "Ne."

"To přece nedává žádný smysl." Saul dojel na křižovatku a odbočil. "Jestli Halloway není Žid, proč by pomáhal Izraelcům, kteří se rozhodli vypořádat se s nacisty?"

"Noc a mlha," zašeptal Rampouch.

"A co znamená tohle?" zeptal se Saul. "Noc a mlha je přece označení taktiky, kterou nacisté požívali za války k rozsévání hrůzy mezi svými odpůrci."

"Zajímalo by mě, jestli... Co když nám právě popsal metodu, kterou si Izraelci vybrali, aby se pomstili svým mučitelům?" uvažoval nahlas Drew.

Saul se oťrásl. Stočil volant a objel další nároží. "Obrátit taktiku nepřítele proti němu? Unést válečné zločince, aby jejich rodiny trpěly stejně jako židovské rodiny za holocaustu? A Eričin otec se na takovém šílenství podílí?"

"Vášnivá touha po pomstě," konstatoval Drew. "Dobře vím, co dokáže nenávist. Po smrti rodičů jsem byl dlouhá léta ztělesněním nenávisti. A vím také, že když převezmeš protivníkovy metody, staneš se sám sobě nepřítelem a tvá nenávist se obrátí proti tobě."

Saul si vzpomněl, s jak nenávisnými pocity pronásledoval a nakonec zabil svého adoptivního otce, aby pomstil smrt nevlastního bratra. Ale vyrovnaní účtu za Chrisovu smrt ho nenaplnilo uspokojením, zůstala po něm jen strašná prázdnota. "Musím najít Eričina otce. Musím ho zastavit."

"Halloway," zopakoval Rampouch chraplavě.

"Tak kdo to vlastně je?" naléhal Drew. "Jestli není Žid..."

"Malířův syn."

"Ach, panebože," vydechl Saul. "Malíř se přezdívalo zástupci velitele likvidačního tábora Majdanek. Den za dnem tam zpracovával - to je jeho vlastní termín, tak se na věc díval, jako na systém, jako na demontážní linku - tisíce vězňů v plynových komorách a spalovacích pecích. V noci pak maloval idylické krajinky - lesy, palouky, studánky."

"Sloužil Hallowayův otec jako zástupce velitele Majdanku?" zeptal se Drew Rampoucha.

"Ano."

"Proč Halloway chtěl, aby Seth zabil vašeho otce?"

"Aby mě přinutil připojit se k nim. Měl jsem si myslet, že mého otce unesla Noc a mlha."

"Kde je Halloway teď?"

Rampouch neodpověděl.

Jestli mu tu kulku nevytáhneme, jestli nedostane transfuzi," varoval Drew, "tak se odpověď nikdy nedozvíme."

"Máš pravdu. Zemře. Už teď má sako promáčené krví. A dostat ho do hotelu, aniž by si nás někdo všiml, nepřipadá v úvahu. Potřebujeme bezpečný úkryt. Gallagher nám musí říct, kam s ním, a poslat tam lékařský tým." Saul přibrzdil, rozhlédl se a zastavil. Vystoupil z auta a zamířil k telefonní budce.

Ale ještě stačil zaslechnout, jak se Drew znovu Rampoucha ptá: "Kde najdeme Hallowaye?"

"Kitchener. Nedaleko Toronto. V Kanadě."

10

Miša Pletz navzdory pálení v žaludku polkl další doušek vřelé kávy a potlačil nutkání sejít do komunikační místnosti ve sklepe budovy velitelství Mossadu v Tel Avivu. Připomněl si, že je teprve jedenáct, a operace Záchrana bude zahájena až za hodinu, přesně o půlnoci. Do té doby měla skupina pověřená jejím provedením nařízeno dodržovat přísný rádiový klid. A kromě toho bych tam dole jen překážel, pomyslel si. Svůj úkol jsem splnil. Plán operace jsem prověřil tolikrát, že by neměla selhat. Nicméně si stále dělal starosti, jestli jsou Josephovy informace správné. Neměl žádnou možnost ověřit si, zda se opravdu jedná o uvedený kontraband, a totéž platilo i o místě a času předání zboží a identifikačních kódech. Kdyby byl zdrojem informací někdo jiný než Joseph a ohrožení samotné

existence státu Izrael nebylo tak bezprostřední, Miša by neriskoval a k žádným protiopatřením by nepřikročil. Ale za daných okolností by nečinnost znamenala ještě větší riziko. Jeho nadřízení s ním, byť neradi, souhlasili.

Otevřely se dveře a do kanceláře vpadl Mišův asistent, vyčerpaná tvář hořící vzrušením. "Romulus! Právě nás kontaktoval."

Miša narovnal shrbená ramena. "Doufal jsem, že se ohlásí. Kde je?"

"V Římě."

"Jak navázal spojení?"

"Prostřednictvím rezidentury CIA." Asistent podal Mišovi list papíru, na kterém bylo napsáno telefonní číslo. "Chce, abyste mu okamžitě zavolal."

Miša nevěděl, co si o zprávě myslet. Když se Saulem mluvil naposled, zvažovali možnost, že Ústřední zpravodajská služba měla prsty ve vražedném útoku ve vídeňském parku. A i kdyby to nebyla práce agentury, v každém případě si na Saulovi vynutila slib nespolupracovat s žádnou organizací. Jak je tedy možné, že Saul teď využívá jejích komunikačních kanálů? Že by ho přinutili? Nejde nakonec o pokus podstrčit Mossadu falešné informace?

Ale přestože stál před novou záhadou, byla pro Mišu tato zpráva dvojnásobným požehnáním.

Samozřejmě se těšil na novinky od Eriky a Saula, ale současně byl vděčný za rozptýlení, kdy alespoň pár minut nebude muset spekulovat o vývoji situace kolem operace Záchrana. Zvedl sluchátko kódovaného telefonu a vytočil příslušné číslo. Na druhém konci linky se po jediném zazvonění ozval jasně rozeznatelný hluboký hlas Saula Grismana. "Ano?"

"Tady Písečná zmije. Můžeš tam, kde jsi, volně mluvit?"

"Jsem v tajném zařízení agentury. Podle nich je tento aparát zajištěný proti odposlechu."

"Máš nějaké problémy?"

"S agenturou? Ne, ochotně spolupracují, ale kdybych ti měl všechno vysvětlit, trvalo by to příliš dlouho."

Saul rychle přešel k jádru věci. "Mám velmi znepokojivé informace o Eričině otci."

"Já také," vpadl mu do řeči Miša. "V posledních dvou dnech mně prostřednictvím našich lidí poslal dvě zprávy. Je tedy prokazatelně naživu. Řekni Erice, že její otec žije a není v zajetí, ale místo svého pobytu tají. Oběma pokusům o sledování se obratně vyhnul. Zprávy, které mně poslal..."

"O nacistech?" vyhrkl překvapeně Saul. "Opravdu ti o nich řekl?"

"O nacistech?" Miša si přitiskl sluchátko k uchu. "O čem to mluvíš?"

"O válečných zločincích. Ti jsou příčinou Josephova zmizení. Spolu s Ephraimem Avidanem a ostatními bývalými agenty, jejichž seznam jsi nám předal, zjistili, kde se skrývají někteří váleční zločinci. Sestavili údernou skupinu a vydali se po jejich stopách."

Miša byl tak překvapen, že se nezmohl na slovo.

"Když tě Joseph neinformoval o nich, co tedy jeho zprávy obsahovaly?" zeptal se Saul naléhavě.

"Ani na tak zabezpečené lince, jako je tahle, se ti to neodvážím říct. Šlo o sdělení životně důležité pro národní zájmy Izraele. Zítra kolem poledne ti však budu moci všechny podrobnosti bez rizika vysvětlit."

"Ale toto zpoždění může mít dalekosáhlé důsledky. Joseph už možná vykonal něco, co ho bude pronásledovat až do konce života. Pro jeho vlastní blaho a kvůli Erice ho musíme zastavit. Tvrdíš, že se znovu vypařil. Nemáš ponětí, kde by mohl být?"

"Je neustále v pohybu. Naše agenty kontaktoval v různých zemích. Poprvé ve Spojených státech, podruhé v Kanadě."

"Řekl jsi v Kanadě?"

"Je to důležité?"

"Kde v Kanadě?" naléhal Saul. "V kterém městě?"

"V Torontu."

"To se dalo čekat!"

"Co se děje?" zeptal se Miša. "Ty víš, proč je Joseph právě tam?"

"Nedaleko bydlí syn jednoho z nacistů. Jeho otec je Malíř, zástupce velitele Majdanku. Syn se jmenuje Hallaway."

Když Miša uslyšel to jméno, zůstal, jako by do něj udeřil blesk. Velmi by si přál, aby mohl Saulovi

prozradit, že Halloway patří mezi obchodníky se zbraněmi, na které Joseph upozornil ve své zprávě. Dokud však operace Záchrana neskončí, nemůže si dovolit sebemenší riziko odhalení. Až se tým agentů vrátí bezpečně domů, pustí do éteru informaci, na základě které Libyjci usoudí, že za krach dodávky odpovídá Halloway, a teprve potom - ovšem za dodržení patřičných bezpečnostních opatření - bude moci Saula zasvětit do všech detailů.

"Musím už končit," řekl Miša. "Zítra přesně v poledne se ti zase ozvu. Důležité je, abys do té doby nic nepodnikal. Počkej, až ti zavolám. Budu tě podrobně informovat."

Miša přerušil spojení.

11

Vyzváněcí tón. Saul zmateně zavěsil a rozhlédl se po skromně zařízeném obývacím pokoji jednoho z mnoha bezpečných útočišť zpravodajské služby. Statek na předměstí Říma teď sloužil jako pohotovostní zdravotnické zařízení. Rampouch, jehož pokožka měla doslova barvu ledu, ležel na polním lůžku a ze zavěšené láhve mu hadičkou stékala do žíly na paži plazma. Lékař - tentýž, který měl na starosti otce Dusseaulta - mu vyčistil, vydezinfikoval a zašil průstřel v levém rameni, přiložil sterilní mul a ránu ovázal. "To nejhorší máme teprve před sebou," podotkl lékař, když skončil a rychlým pohledem zkontroloval údaje na monitorech přístrojů. "Srdeční činnost nepravidelná, nízký krevní tlak. Dýchání... Přidejte mu kyslík," přikázal pomocníkovi.

"Myslíte, že by mohl zemřít?" zeptal se Saul.

"Dvě střelná zranění a pak se pokusil o světový rekord na sto metrů. Každý pohyb ho stál spoustu krve. Zemřít? Už to, že ještě žije, je malý zázrak, a navíc ho čeká další trauma, až mu budu vytahovat kulku z druhého ramene."

"Nesmí zemřít!"

"Všichni jsme smrtelní."

"Ale já od něj ještě potřebuju získat nějaké informace!"

"Tak teď je ta pravá chvíle začít se ptát. Potom ho totiž uspím, a i když přežije příštích patnáct minut, až do zítřejšího dopoledne z něj nedostanete ani slovo."

Saul se naklonil nad Rampoucha a velmi zřetelně si uvědomoval přítomnost lékaře a jeho dvou pomocníků, Gallaghera, který se jim napjatě díval přes rameno, i Drewa, který neklidně postával ve dveřích místnosti, v níž Arlena hlídala Eriku a otce Dusseaulta. Vzal roušku a setřel zraněnému pot z bolestí zkrouceného obličeje.

"Slyšíte mě?"

Rampouch nepatrně sklonil hlavu.

"Říkají, že můžete zemřít. Ale jestli přežijete, zaručuju vám, že až se uzdravíte, nebude vás tu nikdo zadržovat."

"Boha jeho, ty nemáš právo něco takového slibovat," ozval se Gallagher.

Saul se k němu prudce otočil. "Jestli se od něj dozvím to, co potřebuju, jsem ochoten mu slíbit cokoli. Od začátku tvrdím, že se jedná o osobní záležitost. Jenže teď už není ve hře pouze otec mé ženy, jde také o Eriku samotnou. Až se dozví, co má její otec v úmyslu, nikdy by mi neodpustila, kdybych teď neudělal všechno, co je v mých silách, abych mu v tom zabránil. Zkus mě zastavit a já tě..."

"No? Co mi uděláš? A uvědomuješ si, co to udělá z tebe? Chceš se postavit do stejné řady s jejím otcem?" zeptal se Gallagher.

Saul zaváhal. Cítil, že ve slovech vídeňského rezidenta je hodně pravdy. Ale oddanost Erice byla silnější a Saul se nehodlal vzdát. "Ne, je tady obrovský rozdíl. Z mé strany nejde o nenávist. Dělam to z lásky."

"To je možná ještě horší."

"Hele, omlouvám se. Nechtěl jsem ti vyhrožovat. Ale snaž se mě pochopit." Saul se znovu sklonil nad Rampoucha. "Teď mně řekněte všechno, co potřebuju vědět. Pak seberte veškerou sílu, co ve vás je, a pokuste se přežít. Když to dokázete, jste volný, nebo já zemru, abych vás ochránil."

"Tomu se říká slib," zamumlal Rampouch.

"Můžete se na něj spolehnout."

"Rampouch si navlhčil popraskané rty. "Co... chcete vědět?"

"V autě, když jsme jeli sem, jste říkal, že Halloway žije nedaleko Toronto. To místo se podle vás jmenuje Kitchener. Soustřeďte se. Kde najdu Hallowaye? Kde je...?"

"Kitchener?" zeptal se Rampouch zesláblým hlasem, který zněl jako zašustění suchého, mrtvého listí.

"Halloway bydlí," bolestné polknutí, "na kraji města. Dálnice čtyři-jed-na-nula... Na západ od Toronto... Osmdesát kilometrů... Výjezd číslo..."

Saul si vrýval do paměti každé slovo.

12

Půlnoc. Středozemní moře jižně od Kréty, severně od pobřeží Libye. Kapitána nákladního parníku Medusa znepokojovalo světlo, které blikalo ve tmě na levoboku. Setkání s libyjskou lodí, která měla převzít náklad, bylo plánováno až na třetí hodinu ranní. Nikdo ho neinformoval, že by se časový rozvrh měl o tři hodiny posunout. Od jedenácti udržoval rádiový klid a totéž měli nařízeno i Libyjci, aby nepřítel chystanou transakci na poslední chvíli neodhalil a nezmařil. Jestliže opravdu došlo ke změně plánu, neměl jak se o ní dozvědět. Důležité bylo, že blikání přesně odpovídalo dohodnutému kódu. Kapitán přikázal, aby jeho loď vyslala vlastní identifikační signál, a čekal. Když se ve tmě rozzářila další série dlouhých a krátkých záblesků v předem určeném pořadí, ulehčeně vydechl. Čím dříve se nákladu zbaví, tím lépe. Z temnoty se vynořil lodní komín. Plavidlo se přiblížilo a zastavilo v bezpečné vzdálenosti od Medusy, která klidně spočívala na mořské hladině. Libyjci spustili čluny, zarachotily motory. Kapitán přikázal svým námořníkům, aby přes zábradlí přehodili provazové žebříky a připravili lodní jeřáb k zahájení vykládky.

Přepravní čluny zastavily u boku Medusy a žebříky se napjaly pod tíhou šplhajících námořníků.

Kapitánovi však úsměv na uvítanou ztuhl na tváři. Medusu zaplavili muži v maskách s automatickými zbraněmi v rukou. V několika vteřinách přemohli posádku a přinutili ji nastoupit do záchranných člunů. Do spánku se mu zavrtalo ústí pistole a kapitán zlostně vykřikl.

A pak už se jen z pohupujícího se záchranného člunu díval, jak Medusa nabírá rychlost a mizí v noční tmě s nákladem pistolí, pušek, samopalů, plastických trhavin, granátů, munice, přenosných raketometů a teplem naváděných řízených střel v ceně sto milionů dolarů. Za lodí odplouvaly dva čluny, které přepadové komando k Meduse dopravily. To, co považoval za libyjské plavidlo, byla ve skutečnosti plátěná maketa lodního komína a paluby vztyčená na jednom z člunů. Kapitán věděl, že podobná kamufláž, která změní siluetu lodi a znemožní pronásledovatelům její identifikaci, vyrostle i na palubě Medusy. Současně někdo přemaluje jméno a nahradí je jiným. A ráno už mohou piráti zakotvit v bezpečí přístavu. Kapitán se bezděčně dotkl místa na hlavě, kde stále cítil dotyk pistole. V duchu si kladl otázku, jak ztrátu nákladu, pro smilování boží, vysvětlí zákazníkům, až dorazí, a vyštěkl na své námořníky rozkaz, ať u vesel pořádně zabírají. Jenže kam? Co si tím pomůže? Ale jen když bude co nejdál od tohoto strašného místa, co nejdál od Libyjců, kteří nejsou zrovna proslulí schopností vcítit se do problémů druhých. A že by se dokázali slitovat, to už vůbec ne.

13

Erika, již plně při vědomí, se snažila překonat zmatek, kterého měla plnou hlavu, a vstřebat všechno, co jí Saul řekl - jak spojil síly s Arlenou a Drewem a co se přihodilo po jejím únosu. Ohromení se změnilo v šok, když poslouchala, co přitom zjistili.

"Úderné komando? Můj otec, Avidan a ostatní... sedmdesátiletí starci... zmizeli, protože se chtějí pomstít několika nacistickým válečným zločincům?"

"A to zdaleka nemusí být všechno."

"Něco ještě horšího?"

Drew Saulovi pomohl vysvětlit situaci: "V autě se Rampouch zmínil o Noci a mlze. Neměl na mysli německou Noc a mlhu, jeho výrok se týkal... Dospěli jsme k závěru, že skupině tvého otce nestačí potrestat válečné zločince, o kterých se dozvěděli. Domníváme se, že se rozhodli terorizovat i děti

bývalých esesáků. Chtějí oplátit utrpené křivdy se vším všudy."

Náhly záblesk poznání dodal Erice sílu vstát z postele. "Copak to nechápete? Jestliže chtějí mučit otce terorizováním dětí, pak otcové určitě ještě žijí. Jinak by msta nebyla úplná. Nacisté musí vědět, že se jejich děti staly obětí teroru. Musí trpět při vědomí, co prožívají jejich milovaní. Máme tedy stále šanci mého otce a ostatní zastavit, než dojde k nejhoršímu."

Drew se usmál. "Saul se nemýlil, když tvrdil, že ti to myslí."

"Když jsem tak chytrá, proč svému otci netleskám?" zeptala se Erika. "Část mého já by si z celého srdce přála odplatu za minulost."

"Mé pocity jsou úplně stejné," přidal se k ní Saul. "Proto mám takový vztek, když si uvědomím, koho se to snažíme zachránit."

"Přesně o to jde," prohlásil Drew. "Chcete, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost, ale ne za každou cenu. Osobně se cítím jako člověk zvenčí, který nemá právo vynášet nějaké soudy. Nebyli to moji příbuzní, kteří zahynuli za holocaustu. Moje rasa nebyla pronásledována a téměř vyhubena. Ale při pomýšlení na zvěrstva, kterých se esesáci dopouštěli, se mě zmocní takové pobouření, že bych nejradši..." Drew si povzdechl. "Někteří z nich nebyli ani natolik pomýlení, aby věřili v to, co dělají. Prostě se šílenství kolem sebe přizpůsobili, aby si vydělali na živobytí, aby měli dost pro sebe a svou rodinu. Kdyby se tihle pokrytci postavili dostatečně důrazně na odpor..."

"Jenže svět je jiný," povzdechla si Erika.

"My ne," namítl Drew. "Proto také odmítáme, aby se proti nacistům postupovalo jejich metodami. Odmítáme klesnout na stejnou úroveň. Vždyť to byl hlavní smysl norimberského procesu, ne? Nikoliv pomsta, ale zákon a právo. Věřte mi, nic bych si nepřál více, než aby tyhle válečné zločince stihl trest. Vůbec mě nezajímá, že už jsou staří. Musí být potrestáni - a podle mého názoru smrtí. Absolutní zločin si žádá absolutní trest. Ovšem ne z rukou jednotlivců, ne na základě osobní msty, ale prostředky uznávanými v civilizované společnosti."

"Ale jak...?" Erika se zapotácela a musela se opřít o postel.

"Jsi v pořádku?" Saul k ní přispěchal a zachytil ji v náručí.

Erika jen přikývla a dokončila otázku: "Jak zastavíme mého otce?"

"Toronto," vysvětlil Saul. "Nedaleko žije Halloway a právě tam naposled viděli tvého otce. Myslíš, že máš dost sil, abys zvládla cestu?"

"I kdybych neměla, rozhodně bych to nepřiznala. Kvůli otci."

"Ale máš?"

"Ano. Sežeň dvě letenky na nejbližší spoj."

"Čtyři," podotkl Drew.

Erika k němu obrátila překvapený pohled.

Arlena, která dosud jen mlčky poslouchala, přistoupila blíže. "Souhlasím s Drewem. Čtyři letenky. Připojíme se k vám."

"Ale vy přece..."

"Nemusíme? Tos chtěl říct?"

"Není to váš problém." Erika se v rozpacích zarazila. "To muselo znít jako urážka. Promiňte, nemyslela jsem to tak. Ale váš otec to není."

"Pravda, naše povinnost to není," prohlásil Drew. "Přesto však do toho jdeme s vámi."

"Vždyť mě ani neznáte."

"To se brzo změní."

14

Joseph Bernstein seděl sám v potměšlém obývacím pokoji torontského domu, který momentálně sloužil jako vězení. Potřeboval si odpočinout. Zítra ho čeká náročný den a on toužil po několika okamžicích klidu.

Je mu sedmdesát, uvažoval. Další staříci - moji soudruzi - spí nahoře. A stejně staří muži - moji nepřátelé - jsou našimi vězni. Zítra, po dlouhých čtyřiceti letech, konečně splním slavnostní slib, který jsem v mládí

učinil. Pomstít svou rodinu. Potrestat bestie, aby trpěly tak, jako jsem trpěl já.

15

Letadlo DC-10 společnosti Air Canada přistálo na torontském mezinárodním letišti krátce po druhé odpoledne. Saulovy vnitřní hodiny byly stále nastaveny na římský čas, kde už by slunce zapadalo a nezářilo mu nad hlavou jako tady. Předchozí noc se moc nevyspal a cítil se vyčerpaný. Nohy, ztuhlé nedostatkem pohybu, ho nepříjemně bolely.

Arlena s Drewem na tom podle vlastních slov byli úplně stejně. Zato Erika překypovala energií. Poháněla ji starost o otce, a jakmile měli za sebou celní a pasové formality, ujala se vedení. Vyhledala kancelář půjčovny automobilů a o dvacet minut později už seděla za volantem a najížděla na dálnici 401.

Provoz byl velmi hustý a většina řidičů zcela ignorovala omezení rychlosti na sto kilometrů v hodině. Erika však nechtěla riskovat oplétačky se strážci zákona a navzdory nedočkavosti rychlostní limit dodržovala.

Odpolední slunce nepříjemně páliło. Erika zapnula klimatizaci a hleděla přímo před sebe, aniž by se nechala rozptylovat pohledem na malebná pole a farmy, které lemovaly silnici.

Saul sledoval čísla výjezdů a padesát minut poté, co opustili letiště, Eriku upozornil: "Zpomal, budeme sjíždět."

Litoval, že nemohl v Římě počkat, až mu zavolá Miša Pletz, který mu chtěl sdělit něco velmi důležitého.

Saul se domníval, že informace se týkají Hallowaye, ale měl-li volit mezi čekáním v Římě a odletem prvním letadlem do Toronta, podřídil se diktátu neúprosného času.

"Na příští křižovatce vlevo," přerušil své úvahy Saul.

Erika pokračovala po okresní silnici dalších pět kilometrů a pak znovu podle Saulovy rady odbočila doleva. Krajina, nevysoká pahorkatina a lesy střídající se s kukuřičnými poli a pastvinami, se koupala ve slunečním svitu.

"Už bychom měli být blízko," poznamenal Saul za další zatáčkou a ukázal na polní cestu vysypanou štěrkem, která opouštěla asfaltku a vedla mezi stromy do příkrého svahu, na jehož temeni se rýsovalo výstavné stavení. "Myslím, že jsme na místě. Terén se shoduje s Rampouchovým popisem a někde by tu měla být... Ano. Tam, vedle silnice. Vidíte tu poštovní schránku se siluetou chrta?"

"Tady si poštovní schránku zdobí skoro každý a většinou obrázkem psa," varoval Drew před nadměrným optimismem.

"Rampouch tvrdil, že až mineme dům, narazíme za zatáčkou na kovový můstek."

O minutu později Erika po mostě projela. "Další důkazy už nepotřebuju. Je skoro půl čtvrté. Pospěšme si, ať využijeme denního světla." Otočila vůz, vrátila se přes most a zastavila na krajnici. "U řeky nebude auto vypadat tak podezřele. Lidé si pomyslí, že se tu někdo na chvíli zastavil a šel si zarybařit."

"Škoda, že jsme si nemohli přivést zbraně," zalitoval Saul.

"Pronášet je přes bezpečnostní kontrolu na letišti? To bychom ještě tvrdili v Římě, ale ve vězení," poznamenal Drew.

"Ber to jako zbožné přání. Pravdou ale je, že až se přiblížíme k domu, budu se cítit jako nahý v trní."

"Nikdy nevíš, co se může stát. Třeba nebudeme zbraně vůbec potřebovat," chlácholila Arlena. "Co když je Halloway pouhý obchodník?"

"Nezapomínej na jeho spojení se Sethem a Rampouchem. Každopádně uděláme lépe, když se připravíme na nejhorší."

Vystoupili z auta. Před případnými zvědavými pohledy obyvatel domu na kopci je zakrývaly stromy na druhé straně silnice.

16

Procházeli poměrně hustým lesem. Sluneční paprsky jen zřídka pronikaly hustým baldachýnem listoví. Vzduch kolem voněl vlhkou hlínou. Drew sledoval klikatou stezku, kterou si vyšlapala zvěř. Překročil vyvrácený kmen a zamířil do ještě prudšího zalesněného svahu. Ohlédl se na Arlenou a zatajil dech obdivem nad ladnými pohyby, které prozrazovaly, že se v obtížném terénu cítí jako doma. Musíme si

zase někdy vyrazit do hor, napadlo ho. Několik týdnů v divočině, jen sami dva...

Až tohle všechno skončí.

Drew se v myšlenkách vrátil do přítomnosti a stoupal mezi stromy stále výš. Nahoře počkal, až se k němu Arlena připojí, a láskyplně jí položil ruku na rameno. Před nimi se v křoví krčili Saul s Erikou. Za mýtinou se v průseku mezi stromy rýsoval dům, ležící vpravo na hřebenu kopce.

I na vzdálenost dobré stovky metrů Drew před budovou zřetelně rozeznal půl tuctu ozbrojených strážců. Jejich pozornost byla upřena ke vjezdu na pozemek. U domu parkovalo deset automobilů různých značek. Ze dveří vyšel muž v modrém sportovním obleku a zůstal jako opařený, když spatřil rychle se blížící nákladák, který na příjezdové cestě zvedal oblaka prachu.

17

Halloway byl předchozího večera z očekávané dodávky vojenského materiálu tak nervózní, že se odvážil riskovat návštěvu manželky a dětí, které na přechodnou dobu ukryl v pečlivě střeženém domě v Kitcheneru. Tři hodiny ráno v Libyi odpovídají devíti hodinám večer ontarijského času, a když Halloway uvážil dobu potřebnou na překládku zbraní z Medusy na libyjskou loď, která se pak ještě musí vrátit do domovského přístavu, neočekával, že by se o dalším osudu zásilky dozvěděl před východem slunce. Nebyl věřící, ale teď se modlil za úspěch transakce, protože v posledních dnech se i na něj přenesly Rosenbergovy obavy, že Noc a mlha zjistila podrobnosti o povaze chystané operace. Nepřítel měl dost informací, aby je mohl všechny nevybíravě terorizovat, a nebylo vyloučeno, že ví i o Meduse a jejím nákladu. Jenže Halloway neměl možnost Libyjeci na hrozící nebezpečí úniku informací upozornit. Byl přesvědčen, že kdyby jeho partneři jen tušili, že dodávka mohla být prozrazena, okamžitě by následoval krutý trest. Vsadil tedy všechno na jednu kartu. Zákazníky nevaroval a jen doufal, že operace proběhne bez závad a přesně podle plánu.

Svou naději vyjádřil toho večera přípitkem. Pozvedl sklenku vína a s předstíraným veselím se usmál na manželku a děti. "Vím, že si děláte starosti, co se to s námi děje. Poslední měsíce byly poznamenány napětím a je mně jasné, že byste se nejraději vrátili domů. Strážní všude kolem vás na klidu určitě nepřidávají. Jenže když se člověk pohybuje v mezinárodních finančních kruzích, nadělá si spoustu nepřátel. Snad vás uklidní, když vám řeknu, že podle mého přesvědčení současná krize už brzy pomine. Chtěl bych vám poděkovat za obdivuhodnou trpělivost a pochopení." Napil se vína a v duchu pronesl další přípitek. Na Medusu. Na zdárné završení obchodu za sto milionů dolarů.

Všiml si, že je přesně devět. Uprostřed Středozemního moře právě začali překládat zboží. Do obývacího pokoje vstoupil jeden z tělesných strážců a podal mu telegram.

Halloway chvatně otevřel obálku a vytáhl blanket. Musel si zprávu přečíst několikrát, než plně pochopil význam slov.

VSECHNY PROBLEMY VYREŠENY. VAS OTEC V BEZPEČÍ.
NAVRAT ZITRA. TRI ODPOLEDNE VASEHO CASU
VE VAŠEM DOME. RAMPOUCH. SETH.

Halloway vydechl. Zmocnilo se ho nesmírné ulehčení. Poprvé za několik dlouhých měsíců se cítil svobodný a vrátil se mu dřívější optimismus. Pravda, trochu mu vrtalo hlavou, proč Rampouch se Sethem poslali telegram, místo aby zavolali, a proč ho poslali sem do tajného útulku a ne do jeho sídla za městem. Ale když zavolal k sobě domů a promluvil si s velitelem ostrahy, který mu oznámil, že právě převzal telegram stejného znění, uklidnil se už úplně. Seth a Rampouch mu poslali zprávu na obě místa, kde se podle jejich předpokladu mohl zdržovat. Možná si dělali starosti, že telefonický hovor by z jakýchkoliv důvodů mohl ohrozit jejich bezpečnost. Upozornil tedy strážné v rodinném sídle, aby se připravili. Zítra mohou očekávat návštěvu.

"Dědeček se vrátí domů," oznámil vesele dětem. Obdařil manželku zářivým úsměvem a navzdory své obvyklé střidmosti si nalil druhou sklenku vína.

V poledne byl však zase tak nervózní, že už nevydržel čekat na jednom místě. Obklopen osobními strážci

odjel do svého domu za městem, a když kolem druhé zahlédl příjezdějící automobil, rozběhl se k němu se srdcem překypujícím radostí.

Ale z auta nevystoupil jeho otec, nýbrž Rosenberg.

Halloway strnul údivem. "Co ty tady děláš?"

"Poslals mně přece telegram."

"Telegram?"

"Ty o žádném nevíš?"

"Proboha, ne!"

"Ale je tvým jménem podepsán." Rosenberg vytáhl z kapsy saka telegrafní blanket.

Halloway mu ho vytrhl z ruky a když četl, cítil, jak se mu svírá žaludek.

TELEFONUM NELZE VERIT. VSECHNY PROBLEMY
VYRESENÝ. NASI OTCOVE V BEZPECI. PRIJEZD ZITRA.
TRI ODPOLEDNE MISTNIHO CASU V MEM DOME.
HALLOWAY.

"A tys tomuhle uvěřil?" Halloway papír zlostně rozcupoval.

"A co jsem měl podle tebe dělat? Zavolat, když jsem dostal přesně opačné instrukce? Zůstat sedět v Mexiku, když existovala naděje, že se tady v Kanadě setkám s otcem?"

"Ty zatracený pitomče, já jsem také dostal telegram! Sdělení bylo téměř identické! Ale měl jsem tady očekávat svého otce."

"Pak jsi stejný pitomec, za jakého považuješ mě!"

"To je jejich práce!" Halloway se prudce obrátil ke vchodu do svého domu. "To oni na nás chystají past."

"Oni?" Rosenbergovi poklesla kolena. "Noc a mlha?"

"Kdo jiný by...? Určitě nás právě teď' odněkud sledují!"

Halloway a Rosenberg chvatně zamířili k domu.

Ale Halloway se náhle otočil jako na obrtlíku. Na příjezdové cestě zarachotil další vůz. Strážní se k němu seběhli a Halloway poznal za volantem Millera. "Říkal jsem ti, že se tu nesmíš ukazovat!" zařval.

Millerův vůz se skřípotem zastavil a rozdurděný architekt vyskočil, až málem na šterku uklouzl. "A já jsem řekl, že přijedu! Tys věděl, co byl můj otec zač! Tys věděl o všech našich otcích! Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že bych klesl na tvou úroveň, kdybych sem vpadl a zaškrtil tě. Ale, Bůh mně pomáhej, i když teď' už o zločinech svého otce vím, přesto chci, aby se vrátil! A pak od tebe přijde tenhle telegram! Můj otec! Podle tebe měl být zde! Kde je?"

Halloway hrábl po blanketu, kterým Miller zlostně mával. Text byl stejný jako Rosenbergův. "Jsou tady někde kolem," zvolal zděšeně. "Vím to. Jsem si tím jist. Jsou tady někde kolem."

"Tady někde?" Millerův vztek ještě zesílil. "Co to...? Tady? Kdo?"

"Musíme se schovat. Rychle dovnitř." Halloway vyrazil ke vstupnímu schodišti a v běhu hulákal rozkazy pro velitele své ochranky. "Stáhněte lidi z pozemku! Soustřed'te se na obranu domu!"

Ale po pár metrech se musel znovu obrátit, když uslyšel automobilový motor. Ach, kristepane, zanaříkal v duchu. Snad to není další.

18

A tak to pokračovalo celé dvě hodiny. Auta se skřípotem brzdila před domem a vystupovali z nich muži s telegramy v rukou. Sjeli se sem z celého světa. Přispěchali z Mexika, Spojených států, Anglie, Francie, Švédska, Egypta a Itálie, aby se setkali se svými otci, a místo toho zjistili, že se stali obětí triku, který je měl přilákat na Hallowayovo sídlo. Ted' seděli v relativním bezpečí jeho pracovny v domě obklopeném strážemi a zvedali vyděšené hlasy do vzteklého křiku. Hádali se, stěžovali si, navzájem se obviňovali.

"Já odsud vypadnu!"

"Odcházet právě teď' je nebezpečné!"

"Nebezpečné je zůstat!"

"Co nás vlastně ve tři hodiny čeká?"

"Proč byl časový údaj v telegramu tak přesný?"

"A co když se naši otcové přece jen objeví?"

"Co když na nás někdo zaútočil"

Určená hodina odbila a v tu chvíli Halloway zaslechl, jak se po příjezdové cestě blíží další automobil. Vyběhl ven a v hloubi duše doufal, že obavy z Noci a mlhy byly liché, že to přijíždí Rampouch a Seth. Ale místo očekávané limuzíny spatřil Halloway nákladní vůz. Měl vysoké dřevěné bočnice, přes které byla přehozena plachta. Vypadal jako...

Halloway se zachvěl.

...vůz pro přepravu dobytka.

Pane Bože. smiluj se nad námi. Halloway vyslal k nebi němou modlitbu, naplněn strašlivou předtuchou. Nebezpečí bylo o to hrozivější, že je mohl zatím jen tušit. Jedním si však byl jist - nastal začátek konce.

19

"Co se to tam děje?" nechápal Saul. Skrčený vedle Eriky, Drewa a Arleny na okraji srázu pozoroval, jak se k desítky limuzín zaparkovaných u domu přibližuje nákladní automobil. Muž v modrém obleku horečnými gesty pobízel strážné, kteří pozvedli zbraně a namířili je na nákladák.

"Měli bychom postoupit blíž," ozval se napjatě Drew.

"A to hned, dokud mají hlídky jiné starosti," souhlasila Erika.

Křoví, za kterým se skrývali, bylo od travnatého pozemku odděleno po pás vysokým plotem z ostnatého drátu. Erika vyrazila. Neviděla na sloupech plotu žádné izolátory, což znamenalo, že dráty nejsou pod proudem. Kamery průmyslové televize také nikde neobjevila. Hrozilo sice nebezpečí ukrytých čidel, které reagují na zvuk nebo zatížení, ale teď šlo hlavně o rychlost a Erika vědomě podstoupila riziko předčasného odhalení. Vyšplhala na kůl, seskočila do trávy a plazila se dál.

O sto metrů dál vpravo muž v modrém obleku neustále vykřikoval rozkazy na strážné, kteří hlavně zbraní sledovali nákladní automobil, určený nejspíš k přepravě dobytka. Vůz zatím dojel na konec příjezdové cesty a pomalu zastavoval vedle limuzín zaparkovaných před domem.

Erika zrychlila, poháněna neblahým tušením. Ohlédla se po Saulovi, který se plazil trávou za ní. Drew s Arlenou postupovali o něco dále vlevo a rozdělili se, aby je někdo tak snadno neobjevil.

Erika teď měla slunce přímo v zádech a rychle postupovala k záhonu vysokých oranžových hledíků, které jí pro poslední metry poskytnou vhodný úkryt.

Náhle se zastavila. Dva strážní, kteří měli na starosti zadní trakt, zamířili zjistit, co znamená pozdvižení u hlavního vchodu. Připojili se k ostatním a s namířenými zbraněmi drželi na mušce nákladní automobil, který se zatím natočil korbou ke skupině před domem.

Erika využila situace, kdy se celá ochranka soustředila na dění vpředu, a rozběhla se k domu. Vlevo však spatřila další hlídku se zbraní připravenou k palbě. Přikrčila se za keřem a pozorovala strážného, který postupoval ke kůlně sloužící k uskladnění zahradního nářadí a náhle sebou škubl jako po bodnutí včelou, zatahal za něco, co se mu zarylo ze strany do krku, a zhroutil se. Erika udiveně hleděla na dva starce, kteří se vynořili zpoza boudy. Jeden z nich svíral v ruce zbraň, jejíž nezaměnitelný tvar Erice napověděl, co se stalo - puška pro vystřelování šipek s uspávacím prostředkem. Ačkoliv byli oba dost staří, pohybovali se s udivující rychlostí a zatáhli hlídku do kůlny. Jeden zavřel dveře, druhý zvedl zbraň, která vypadla strážnému z bezvládných rukou. Oba se rozběhli k zadnímu traktu Hallowayova domu a zmizeli za rohem.

Erika se ohlédla vpravo na scénu před domem a její úžas ještě vzrostl. Z nákladního auta právě vystoupil postarší muž a pomalu kráčel k čelu ložné plochy, kde se připojil k dalšímu starci, který předtím nejspíš seděl za volantem. Když vystupoval a přecházel dozadu, Erika ho nemohla vidět, protože byl schován za autem. Oba neohroženě stanuli tváří v tvář strážným s namířenými zbraněmi. Erika, zděšená a plná obav, spěchala dál. Srdce jí bušilo jako zvon v předtuše strašlivých následků. Stařec, který se právě vynořil na druhé straně korby nákladního vozu pro přepravu dobytka, byl její otec.

Joseph Bernstein se zastavil před řadou hrozivých ústí hlavní. Vztek vytlačil z jeho mysli každý jiný pocit včetně strachu. "Takto se vítají návštěvníci?" oslovil Hallowaye.

"Kdo jste?"

"Myslím, že to dobře víte," vyštěkl Ephraim Avidan. Stál vedle Josepha a teď natáhl ruku k plachtě, která zakrývala ložnou plochu nákladáku. "Řekněte svým hlídačům, ať odloží zbraně." Ephraim trhl plachtou a přehodil ji přes bočnici. Zadní čelo se s bouchnutím sklopilo.

Na korbě seděl vousatý stařec za těžkým kulometem připraveným k palbě. "Obchodujete s vojenským materiálem, takže jste si bezpochyby všiml, že zbraň je odjištěná," varoval Hallowaye. "Jistě si také dokážete představit, jakou hrůzu po sobě zanechá dávka z velkorážního kulometu. I kdyby mě někdo v tomto okamžiku zastřelil, díky reflexnímu stažení svalů bych stejně spoušť stiskl. Mírím vám přímo na hrudník. Poslechněte prosím mého společníka a přikažte strážným, aby odložili zbraně."

"Jestli potřebujete další povzbuzení, podívejte se pozorněji," podotkl Joseph.

Halloway, čelist pokleslou zděšením, přimhouřil oči a snažil se nahlédnout pod plachtu.

"Jen pojďte blíž, ať vám neunikne žádný detail," pobídl ho Ephraim.

Halloway postoupil o dva nejisté kroky, a když spatřil, jaký náklad plachta zakrývá, zbledl jako stěna. Jedenáct mužů. Omámení narkotiky, propadlé popelavé tváře, spoutaní řetězy, naskládání na podlaze. Jejich otcové. Stařec, který vězně hlídal, držel ústí samopalu přitisknuté k čelu Hallowayova otce.

"Panebože." Halloway si sevřel břicho, aby nezačal zvracet.

"Jestli neporučíte strážným, aby odložili zbraně, budou vězňové okamžitě zastřeleni," prohlásil Joseph a z kapsy větrovky vytáhl berettu.

"Poslechněte ho," vyštěkl Halloway.

Strážní jeden po druhém položili pušky a samopaly na zem. Joseph je prohledal - našel několik pistolí - a přikázal, aby si lehli tváří dolů na šterkem vysypanou cestu.

"Proč to děláte?" zeptal se Halloway. "O co vám jde?"

"Copak to není dostatečně jasné?" odsekl Ephraim. "Přišli jsme sem diskutovat o nacistické rasové teorii."

Vtom se otevřely široké vstupní dveře domu. Jeden za druhým z nich vycházeli ostatní příslušníci Hallowayovy skupiny, ruce nad hlavou, tváře zkřivené hrůzou. Za nimi se vynořili dva starci s namířenými samopaly.

"Ach," ucedil Ephraim, "zbytek obecnstva laskavě svolil a připojil se k nám."

"Není mně jasné, o co vám tady jde," vykřikl jeden ze zajatců, "ale...!"

"Pane Millere, mohl byste laskavě držet zobák?" vyzval ho Joseph.

"Něco takového přece nemůžete utajit! Nemůžete..."

Joseph ho udeřil pažbou beretty do hlavy.

Miller se svalil. Sténal a přitiskl si ruku na krvácející temeno.

"Přeje si ještě někdo vyjádřit svůj názor?" zeptal se Joseph s krutou ironií v hlase.

Zajatci jen zděšeně zírali na proud krve, který stékal Millerovi po obličejí.

"Výborně," pochválil je Joseph.

Jako na povel se za oběma rohy budovy objevili další starci se samopaly v rukou.

"Postarali jste se o zbytek strážných?" zeptal se Ephraim.

"Prostor je zabezpečen. Prohledali jsme všechny místnosti."

"V tom případě můžeme začít." Ephraim postoupil k nákladnímu autu.

"Nevím, co máte v plánu, ale každopádně je to nějaká špatnost," ozval se muž, který vypadal jako Mexičan.

"Pane Rosenbergu, snad mě nechcete poučovat, co je dobro a zlo. Vy jste spolu s Hallowayem dokonalým důkazem toho, jak synové dědí nectnosti a charakterové vady otců."

"O čem to mluvíte?"

"O zbraních, které jste prodali Libyjcům, aby je použili proti Izraeli."

"Vy víte o...?"

"Zbraně jsou teď v rukou Židů."

Rosenberg zalapal po dechu.

"Je jen správné, že ačkoliv to nebylo vašim záměrem, pomohli jste ochránit můj národ, rasu, kterou se vaši otcové s takovým úsilím pokusili vyhladit," prohlásil Ephraim. Natáhl ruku na korbu a na šterku zarachotila hromada lopat. "Seberte je. Každý jednu." Další lopaty. "Vzali jsme jich dost, na všechny se dostane. Nemusí nám to trvat celý den. Vaši otcové vždycky sázeli na efektivitu. Na týmovou práci. Na dokonalou organizaci."

"Lopaty?" Holloway zbledl. "Co chcete...?"

"Přirozeně vykopat jámu. Velkou hlubokou jámu."

"Vy jste zešíleli!"

"A co vaši otcové? Také zešíleli, když nutili Židy kopat jámy, do kterých pohřbívali jiné Židy? Nebo je snad vraždění Židů zcela rozumná činnost a za šílenství se označuje jen poprava katanů? Chopte se těch lopat!"

Poháněni hlavněmi samopalů zajatci klopýtavě postupovali k nákladnímu autu.

"Jámu vykopete za domem, aby na nás nebylo vidět zdola od silnice," instruoval je Ephraim. "Jistě by vás všechny zajímalo, co uděláme s vámi, až bude díra hotová. Přinutíme vás sledovat, jak umírají vaši otcové, a pak vás zastřelíme. Oni také střelili ty, kterým předtím přikázali kopat masové hroby. Nabízíme vám stejnou šanci, stejné pokušení, jaké vaši otcové poskytli svým obětem. Spolupracujte s námi a my vás necháme žít. Vykopete jámu a my projevíme jisté pochopení. Jak moc své otce milujete? Mnoho Židů muselo za války řešit podobné dilema. Jestliže vaše nejbližší čeká nevyhnutelná smrt, jaký má smysl stavět se na odpor a zemřít spolu s nimi? Není snad rozumnější podřídít se katanům a doufat, že právě můj život zůstane ušetřen? Zajímavý morální problém. Když odmítnete vykopat jámu, zastřelíme vás. Když poslechnete...?" Ephraim zvedl ruce v gestu hrané nerozhodnosti. "Kdo ví? Jen si zkuste na vlastní kůži, čím jsme museli projít my. Bude to pro vás zajímavý zdroj poučení."

21

Erika se krčila za proskleným letohrádkem a pozorovala zadní trakt domu. Dva starci, kteří zatáhli strážného do kůlny, se už neukázali, nejspíš vešli vedlejším vchodem dovnitř. Ale naproti se objevili dva další, kteří zneškodnili jiného člena ochranky a teď ho táhli za dlouhou nízkou stavbu, asi garáž. Znovu se vynořili a se samopaly v rukou běželi zpět.

Erika se ohlédla po Saulovi, který se plazil za ní, zvedla ruku dlaní dopředu, aby ho varovala, a ukázala k zadnímu vchodu do domu. Drewa s Arlenou vidět nebylo, ale Erika předpokládala, že se snaží přiblížit se z druhé strany pozemku, a jen doufala, že jim nečekaná přítomnost dalších osob neunikla.

U zadního vchodu se zatím ke dvojici starců připojili dva další a spolu vběhli do domu. Erika se přinutila zůstat na místě a počkat, jak se situace v nejbližších vteřinách vyvine.

Byla ráda, že potlačila nedočkavost. Čtveřice se vrátila. Starci, zbraně v pohotovosti, se rozhlíželi po okolí, jako by se chtěli ujistit, že jim odnikud nehrozí bezprostřední nebezpečí. Pak se rozdělili a každá dvojice zamířila jiným směrem kolem domu, aby se připojila k ostatním.

Ted! Erika vyrazila jako sprinter k zadnímu vchodu, přitiskla se ke zdi a nahlédla prosklenými dveřmi. Ticho, jen stíny. V okamžiku, kdy k ní doběhl Saul, otevřela a vstoupila dovnitř.

Vpravo schodiště vedoucí do sklepa, vpředu tři schůdky a za nimi krátká chodba. Saul se vydal na prohlídku sklepa a Erika postupovala chodbou. Ucítla dušené maso a vůni čerstvě upečeného chleba. Chodba ústila do prostorné nablýskané kuchyně. Na podlaze leželi nehybně dva muži v uniformě sloužících. Každému trčela z hrdla šipka s uspávacím prostředkem.

Eriku zamrazilo na vlastním krku. Počkala, až se Saul vrátí ze sklepa, a spolu prošli lítacími dveřmi do další chodby, delší a širší než předchozí. Po stěnách visely malebné krajinky. I když byly obrázky, plné záhadného světla, vskutku hezké, naplnily Eriku hrůzou. Věděla, že je s největší pravděpodobností maloval Hollowayův otec, bestie v lidské kůži, zástupce velitele vyhlazovacího tábora Majdanek.

Dveře vpravo vedly do jídelny, vlevo Erika míjela rozlehlou pracovnu. Plné popelníky a prázdné sklenice

svědčily o tom, že se tam nedávno shromáždila početná skupina mužů, ale Eričina pozornost se soustředila na konec chodby. Hlavní vchod dokořán, venku směsice mužských hlasů. Některé zlostné, jiné žadonící a několik znepokojivě klidných. Jeden z těch hlasů patřil jejímu otci. Erika se srdcem bušícím až v hlavě postupovala chodbou. Přikrčila se u zdi těsně vedle otevřených dveří a vyhlédla úzkou mezerou mezi křídlem a zárubní. Na sluncem zalitým schodišti držela řada starců namířenými zbraněmi v šachu skupinu mužů středního věku.

Erika znovu zaslechla svého otce. Vzrušená radost, že je mu nablízku, se však rázem vytratila a zoufalství, které se jí zmocnilo, ji naplnilo prázdnotou. Groteskní konverzaci, která se venku odvíjela, zarachocení lopat na šterku a příkaz vykopat jámu za domem vnímala jako ve zlém snu. Potlačila nutkání na zvracení a opřela se Saulovi o rameno.

22

Když Ephraim názorně popisoval jámu, kterou synové otcům vykopou, Joseph si živě vzpomněl na hromadné hroby, které byli spolu s manželkou nuceni hloubit v Treblince. Tábor nebyl vybaven pecemi a esesáci museli pálit mrtvoly v jámách, přičemž vězňům, kteří je kopali, slíbili určité úlevy - dokud budou schopni udržet lopatu. Spolupracujte a zůstanete naživu. Odmítněte kvůli pocitu sounáležitosti se svou rasou, a zemřete v plynových komorách, kterým jste se mohli vyhnout. Sami skončíte v hromadném hrobě, který jste odmítli vykopat.

Kvůli strašnému dilematu tehdy málem přišel o rozum. Hrůzná volba. Přežít za cenu toho, že pomůže likvidovat pozůstatky svých bližních? Byl tak posedlý pocitem viny a žízni po pomstě, že by byl schopen opravdu všeho, jen aby ulevil krutým mukám, které ho vevnitř stravovaly. Teď, když konečně nadešla chvíle odplaty, vzpomínky natolik potlačily skutečnost, že Joseph měl dojem, jako by se ocitl zpátky v Treblince. Všude kolem se válí kouř z doutnajících mrtvol a on se svíjí v bolestivých křečích způsobených hladem a nesnesitelným pachem zuhelnatělých lidských těl. Ale nemůže si ulevit, musí se vzchopit a pokračovat v práci, protože esesáci hulákají, aby přihodili více dřeva do jam, otevřeli další pytle s vápnem, přivezli novou várku z pecí. Josephovi vyhrkly slzy.

"Ven!" řvali esesáci. "Všichni ven! Rychle! Dělejte! Hněte sebou! Skákejte! Dolů z auta!"

Z auta? Ale v Treblince přece žádná auta nebyla. Nacisté přiváželi vězně v dobytčácích po železnici. Kde by se tam vzalo jaké auto?

Vytrhl se z hrůzného snu, vrátil se z minulosti do přítomnosti, z tábora v Treblince do Hallowayova sídla, a první, co uviděl, byly Ephraimovy oči přetéající nenávistí.

"Ven!" ječel Ephraim na zestárlé bývalé důstojníky SS a poháněl je kusem lana, aby okamžitě skákali dolů. Vězni byli vzájemně spoutáni řetězy, a jak se snažili co nejrychleji splnit rozkaz, ztráceli při dopadu rovnováhu a v řinkotu řetězů padali jeden na druhého. Vetché tělesné schránky válejí se v prachu, svíjející se a naříkající ubožáci.

"Ne," vypravil ze sebe Joseph.

Ale v Ephraimově řvání jeho námitka zapadla jako pouhý šepot. Ephraim zasypal starce sprškou ran.

"Vstávejte, červi! Dělejte! Nemáme čas! Müllere, vy jste expert! Co bude následovat? Až bude jáma hotová, položíme přes ni prkno a vy se na ně postavíte! Pěkně doprostřed! Až vás odpráskneme, spadnete rovnou do díry! Neradi bychom ztráceli čas, kdyby vaše mrtvoly zůstaly ležet na kraji a my je museli shazovat dolů. Efektivita, Mullere! Ta byla vždy vašim heslem! Organizace! Žádné plýtvání časem!"

"Ne," zopakoval Joseph.

Ale mezi Ephraimovými zlostnými výkřiky ho znovu nikdo neslyšel.

Synové válečných zločinců v šoku zezelenali.

"Nepokusíte se nás zastavit?" zeptal se jich Ephraim. "Hallowayi? Rosenbergu? Jen to zkuste! Ne?

Začíná vám docházet, jak hrůza dokáže připravit člověka o poslední zbytky vůle? Esesáci často tvrdili, že Židé si zasloužili smrt už jen proto, že se nechali odvádět do plynových komor jako ovce! Nuže, teď je řada na vás! Máte možnost! Postavte se na odpor! Ukažte nám, jací jste nadlidé!" Po zádech vězňů se znovu roztančilo lano. "Vstávat! Pospěšte si, zatracení!"

Při pohledu na Ephraimovu tvář zrůzněnou nenávistí se Josephovi zvedl žaludek. Původně si všechno představoval jinak. Očekával uspokojení, nikoliv znechucení. Úlevu, ne pocit hnusu.

Ephraim hnal vězně jako stádo vzpurného dobytka. "Už brzo poznáte, jaké to je, když vidíte, jak jsou synové nuceni vykopat vám hrob! Pak se budou dívat zase oni - jak umíráte! Na vlastní kůži zažijete strach, pokoření, ponížení!" Ephraim obrátil plamenný zrak k synům. "A vy brzy poznáte, jaké to je dívat se, jak vaši otcové umírají, a jen bezmocně stát - s vědomím, že jste se na jejich smrti podíleli, že jste jim vykopali hrob! Brzy poznáte, jaké to je přemýšlet, zda strašlivý obchod, který jste uzavřeli se svým svědomím, přinese nějaké plody. Jaké to je trápit se úvahami, jestli nakonec stejně zemřete, nebo jestli vás ušetříme!"

Starci klopýtavě zamířili za dům a jejich synové za nimi pod hlavními samopaly nesli lopaty, kterými měli vykopat hromadný hrob.

"Zkuste utéct!" zařval Ephraim. "To bylo pokušení, kterému jsme byli vystaveni my! Věděli jsme, že budeme zastřeleni, a přesto jsme stále doufali, že se stane něco, cokoliv, co zastaví ten hrůzný stroj, co ukončí..."

Joseph se nadechl, aby znovu zaprotestoval, ale slova mu odumřela na rtech.

Někdo ho předešel. Ženský hlas.

"Ne!"

23

Joseph se prudce otočil k hlavnímu vchodu Hallowayova sídla. Ostatní tím směrem namířili samopaly. Ephraim vytasil berettu.

Josephovi se zatočila hlava úžasem, když spatřil ženskou postavu, která vyšla ze dveří.

Ne, vykřikl v duchu. To není možné! To se mi zdá!

Ale věděl, že se nemýlí. Poznal tu ženu mimo jakoukoliv pochybnost a zakymácela se pod ním zem. Erika.

Tvář jí hořela pobouřením. "Ne! To nesmíte! To je strašné! Chystáte se spáchat ten nejhorší zločin!

Když se na nich dopustíte stejných zvěrstev, jakých se oni dopustili na vás, na nás, na našem lidu, budete jako oni! Sami sebe zničíte! Tohle musí přestat!"

"Eriko..." zašeptal Joseph.

"Ty tu ženu znáš?" zeptal se Ephraim.

"Moje dcera."

"Cože?"

Zpoza rohu vyběhli muž a žena, v okamžiku přemohli dva Ephraimovy společníky a odebrali jim samopaly. Téměř současně vyskočil z otevřených dveří jiný muž, sevřel pod krkem dalšího člena Ephraimova týmu a odzbrojil ho.

Joseph měl pocit, že znovu sní. To nemůže být pravda. Ten člověk je přece Eričin manžel.

"Saul, to jsi ty?" zeptal se ohromeně. "Kde se tady...?"

"Je konec!" zvolala Erika. "Žádná poprava nebude! Necháme ty starce i s jejich syny na pokoji a ztratíme se odsud!"

Ale Ephraim na ni stále mířil pistolí. "Ne, to vy odsud vypadnete! Na tuto chvíli jsem čekal příliš dlouho! Příliš jsem trpěl! Ještě než zemřu, než oni zemřou, musí být potrestáni!"

"Trestu neujdou!" Erika spěchala ze schodů. "Ale z rukou soudu! Zákon se o ně postará!"

Ephraim se zlostně zamračil a z očí mu čiselo pohrdání. "Zákon? Kde zůstal zákon v nacistickém Německu? Já vím, co dokáže zákon! Jen plýtvat časem! Poskytně jim práva, o jakých se jejich obětem ani nesnilo! Proces se potáhne celé věky! Nakonec nezemřou na popravišti, ale doma, pěkně v klidu."

"Nebudete-li postupovat v souladu s morálními zásadami...!"

"A jak postupovali esesáci?"

"Tak uvažte další věc! Když je zabijete, stanete se nadosmrti štvanci! Budou vás pronásledovat, a když vás dopadnou, strávíte zbytek života ve vězení!"

"Tím jen potvrzujete můj názor! Zákon mě potrestá citelněji než je! A pokud se týká mého života, ten

skončil před více než čtyřiceti lety!"

"Potom jste blázen!"

Ephraim sebou škubl tak prudce, až se Joseph vylekal, že stiskne spoušť.

"Ano, blázen!" pokračovala Erika. "Zázrakem jste přežil peklo! Ale místo abyste vzdal dík Stvořiteli, místo abyste se těšil ze života, zasvětil jste svou budoucnost smrti! Bůh vám svěřil nekonečně cenný dar a vy ho chcete zahodit!"

Ephraim namířil zbraň na Hallowayova otce.

"Ne!" vykřikl Joseph.

Erika se rozběhla k němu. "Řekni mu něco! Přemluv ho! Jestli mě máš jen trochu rád, tak ho zastavíš!"

Popadla svého otce za ramena a zatřásla jím. "Udělej to! Pro mne! Na kolenou tě prosím! Řekni mu, že tyhle bestie nestojí za to, abyste si kvůli nim zničili život. Máš vnuka, kterého ani neznáš! Nechceš vidět, jak vyrůstá? Poznal bys, co je to nevinnost, a třeba by ti to pomohlo nalézt ji sám v sobě! Mohl bys být znovu mladý!" Po tváři jí stékaly slzy. "Pro smilování boží, udělej něco! Jestli mě máš rád!"

Joseph pocítil v hrudi svíravý tlak, který ho připravil o dech. Ale bouře emocí, která jím zmítala, byla podivuhodně odlišná od šířavé nenávisti, která ho sem přivedla, a Joseph si uvědomil, že je to láska.

"Ephraime..." vypravil ze sebe namáhavě. "Ona má pravdu." Hlas zněl drásavě, zmučeně, i když Joseph prožíval zcela opačné pocity. "Odjed'me odsud."

Ephraim hleděl přes mušku pistole na hlavu Hallowayova otce. "Bylo by tak snadné stisknout spoušť. Tak utěšující."

"Kdyby ses tak viděl, když jsi je popoháněl a švihal lanem. Připomínals mně v tu chvíli velitele pracovního komanda v Treblince."

"Nepřirovnávej mě k takovému...!"

"Tys mě nezavál strašných vzpomínek, tys mě přinutil prožít je znovu. Stydím se před svou dcerou, která nás při tomhle viděla. Ephraime, prosím tě, já už vím, co potřebuju. Zapomenout, nic jiného."

"A jen tak je pustit?"

"Jaký je v tom rozdíl? To, že je sprovedíme ze světa, nám naše nejbližší stejně nevrátí. Nenávisti nebude nikdy konec, ale když je zabiješ, staneš se sám součástí světa nenávisti."

Ephraimovi stejně jako Erice kanuly po tvářích slzy. "Ale co bude se mnou?"

Joseph mu vzal pistoli a objal ho. "Při troše štěstí... se oba... naučíme žít."

24

V pronajatém autě jich z Hallowayova sídla odjíždělo pět. Vpředu seděl Drew s Arlenou, na zadním sedadle Saul, Erika a Joseph. Za nimi zvedalo prach nákladní auto, ve kterém Ephraim Avidan odvážel zbytek svého týmu. "Halloway si nedovolí zavolat policii," poznamenal Saul. "Mají všichni hodně co skrývat."

Joseph vážně přikývl. "Jak jsi mě našla?" zeptal se Eriky a v jeho hlase zněla něha.

"Na to, abych ti všechno vysvětlila, budu potřebovat celý zpáteční let do Evropy."

"Obávám se, že s tebou nepoletím."

Erika zbledla. "Myslela jsem, že..."

"Je mně to moc líto, ale opravdu nemůžu." Joseph položil své dceři ruku na rameno. "Ještě mě tady čeká spousta práce. Operace musí být řádně uzavřena, naše únikové plány odvolány. Kromě toho," Joseph se smutně ohlédl na Ephraima za volantem nákladáku, "si musíme s přáteli o mnoha věcech promluvit. Zvyknout si na novou situaci. Nebude to lehké. Ani pro Ephraima, ani pro žádného z nás."

"Pak mně ale musíš slíbit, že nás co nejdříve navštívíš, že se přijedeš podívat na svého vnuka," naléhala Erika.

"Samozřejmě."

"Kdy?" zeptala se rychle.

"Za dva týdny."

"Díky bohu, že jsme to stihli," poznamenal Drew.

"Zajímalo by mě..." Joseph chvíli přemýšlel. "Ephraim měl v jedné věci pravdu. Zemřou v klidu svých

domovů, aniž by je stihl spravedlivý trest."

"Ne. Spojíme se s Mišou," ubezpečovala ho Erika. "Řekneme mu, co všechno jste zjistili, a on zařídí jejich vydání. Budou potrestáni."

"Rád bych tomu věřil. Ale na druhé straně..." Joseph vyhlédl okénkem a usmál se.

"Co myslíš tím ,na druhé straně'? A čemu se směješ?"

"Jen tak."

Kolem nich se právě mihl osobní vůz. Velký sedan. Mířil k Hallowayovu domu. Plný Arabů. Joseph byl přesvědčen, že to byli Libyjci. Rozzuření Libyjci, kteří budou na Hallowayovi a Rosenbergovi tvrdě vyžadovat vysvětlení pirátského útoku na zásilku vojenského materiálu.

Ano, pomyslel si Joseph a objal Eriku, spravedlnost chutná opravdu příjemně.

25

Podařilo se jim chytit noční letadlo do Říma. Saul po většinu letu spal, ale hodinu před přistáním se vzbudil. Něčí ruka mu sevřela rameno. Otevřel oči a spatřil Drewa, který prošel kolem něho a gestem mu naznačil, aby ho následoval. Saul si opatrně, aby neprobudil Eriku, odepjal bezpečnostní pás a vstal. Všiml si, že Arlena také spí, a následoval Drewa, který na něj čekal v úzké chodbičce mezi dvěma řadami toalet, skrytý před zraky ostatních pasažérů.

"Chtěl jsem s tebou mluvit," řekl Drew, "ještě než přistaneme."

"Myslel jsem, že si promluvíme až v Římě."

"Na to nebude čas. Musíme se s Arlenou ohlásit Bratrstvu. Svou část dohody jsme splnili. Zjistili jsme, co se stalo kardinálu Paveličovi a kdo se snaží sabotovat činnost řádu. Chceme to mít co nejdříve za sebou a konečně volně vydechnout."

"Věříš jim, že svůj slib splní?"

"To bych jim radil. Ale chci ti říct něco jiného. Jsem rád, že vám se ženou všechno vyšlo. Když vyšla z toho domu a postavila se tváří v tvář namířeným samopalům... Je obdivuhodná. Přeju vám oběma šťastnou budoucnost."

"Bez vaší pomoci bychom s Erikou své problémy nevyřešili."

"Ani my s Arlenou bychom to bez vás nezvládli. Jsme vám opravdu zavázáni."

"Říká se mně to těžko, ale."

Drew vyčkával.

"Ze začátku," pokračoval Saul, "jsem k tobě instinktivně cítil náklonnost. Kvůli svému mrtvému nevlastnímu bratrovi. Nejen že máš podobné životní osudy jako Chris, ale dokonce vypadáš jako on."

"Co myslíš tím ,ze začátku'? Změnilo se něco?"

"Vzájemná podobnost s někým milovaným by byla jen ubohým základem přátelství. Já chci být tvým přítelem, protože jsi takový, jaký jsi."

Drew se usmál. "To mi stačí."

Oba přátelé si padli do náruče.

"Rád bych tě požádal o jistou laskavost," řekl Drew.

"Stačí říct."

"Pokus se přesvědčit Gallaghera, aby po nás nepátral. Řekni mu, že jsme si práce pro rozvědku užili až až. Nepřejeme si, aby nás zase někdo verboval. Chceme zmizet ze scény a žít v klidu a míru."

"Neboj, vysvětlím mu to."

"A ještě něco," pokračoval Drew. "Nemůžeme se spojit s Bratrstvem, dokud agentura drží otce Dusseaulta."

Saul pochopil. Kdyby Bratrstvo zjistilo, že kněze vyslýchala CIA, obvinilo by Drewa a Arleny z ohrožení tajemství řádu a oni by místo svobody získali kulku do hlavy.

"Když jsme kardinálova tajemníka viděli naposled, byl úplně nadrovaný," vysvětloval Drew.

"Pochybuju, že by si pamatoval na cokoli, co se s ním od oné noci ve vatikánských zahradách dělo.

Neví ani o tobě, neví, že ho věznila agentura. Požádej Gallaghera, ať si zjistí, co potřebuje, a pak ať ho pustí někde nedaleko Vatikánu. Otec Dusseault bude hledat ochranu u Bratrstva, ale po mém hlášení ho

řád určitě potrestá - za to, že zabil kardinála a poslal Avidanovu skupinu po stopách nacistů."

"A tou dobou se už na Bratrstvo zaměří agentura. Jistě, to nebude problém," ubezpečoval Drewa Saul.

"Gallagher je už beztak nervózní, že drží kněze v zajetí. Obává se, že překročil svou pravomoc. Jde mu pouze o informace, aniž by musel složitě vysvětlovat, jak se k nim dostal." Saul se odmlčel. "Ozveš se?"

"Hned, jakmile budeme s Arlenou volní."

"Kde máte v plánu se usadit?"

"Ještě jsme se nerozhodli. Možná někde v Pyrenejích."

"Nechcete zkusit poušť? Byli bychom rádi, kdybyste přesídlili k nám do Izraele."

"V poušti jsem strávil celý rok, ale nějak jsem si s ní nerozuměl."

Saul se rozesmál. "No jo, chápu." Úsměv na jeho tváři najednou znejistěl. "Já jen, že..."

"Tak se vyslov."

"Také bych tě rád o něco požádal."

"Stačí říct."

"Před dvěma týdny, když tohle všechno začalo, někdo přepadl naši vesnici. Šlo jim zjevně o nás. Mysleli jsme, že útok má něco společného s Josephovým zmizením, že nám někdo chtěl zabránit, abychom vypátrali, co se s ním stalo. Jde o to, že nic z toho, co jsme se dozvěděli, tuto domněnku nepotvrzuje. Podle všeho za přepadem stojí někdo úplně cizí, kdo nám z neznámých důvodů usiluje o život. A obávám se, že nezůstane u jediného pokusu."

Drew položil nově získanému příteli ruku na rameno. Jeho pohled ztvrdl odhodláním a současně v něm zahořela láska. "Jakmile to půjde, jsme u vás. A potom?" Jako by promluvil Chris. "Docela bych uvítal, kdyby se ti parchanti ukázali. Proti nám čtyřem? Jen ať si zkusí něco začít."